Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Collins, Wilkie.; oversat fra Engelsk.
Titel | Title:	Den hvide Dame : en Forbryder af den fornemme Verden
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København, 1914
Fysiske størrelse | Physical extent:	379 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

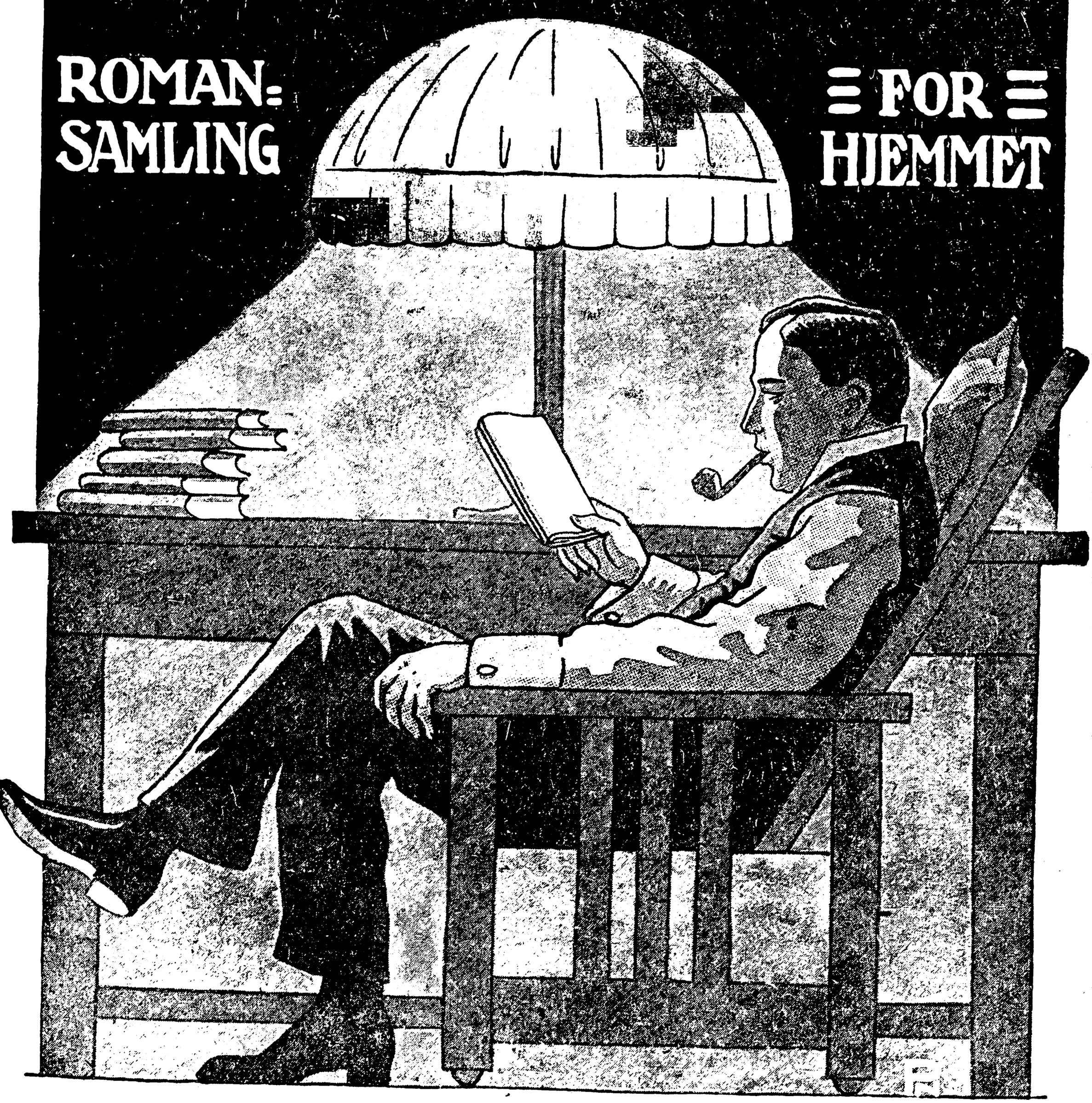
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

VORT BIBLIOTHEK

ROMAN-SAMLING

FOR HJEMMET

NO 39

REDIGERET AF: E. HOWY-BANG

EXPEDITION STUDIESTRÆDE 34 KØBENHAVN

13 ØRE

3die Samling.

WILKIE COLLINS

DEN HVIDE DAME

EN FORBRYDER AF DEN FORNEMME VERDEN

OVERSAT FRA ENGELSK

VORT BIBLIOTHEK.
Studiestræde 34. København K.
1914.

Ill. Familieblads Bogtr. Kbh.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DEN HVIDE DAME

[redacted]

FØRSTE DEL.

1. Kapitel.

Rejseplaner.

Det var den sidste Dag i Juli, en stille, tummer Aften. Londons Luft var mere end sædvanlig trykkende. Jeg lukkede den Bog, som jeg havde døset over den sidste Times Tid, og gik ud for at trække lidt frisk Luft udenfor Byen. Det var en af de Aftener i Ugen, jeg plejede at tilbringe hos min Moder og Søster. Jeg vandrede altsaa i Retning af Hampstead. Her maa jeg berette, at min Fader, som var en anset Tegnelærer, var død nogle Aar i Forvejen, og at min Søster Sarah og jeg var de eneste overlevende af fem Børn. Min Fader havde været i Stand til at sikre min Moder en ganske behagelig Tilværelse, og jeg havde arvet en Del af hans Timer. Det var mørkt, da jeg naaede Moders Hus. Næppe havde jeg ringet paa, før Døren blev revet op, og min værdige, italienske Ven, Professor Pesca, kom farende ud for at tage imod mig.

Jeg havde gjort hans Bekendtskab i et fornemt Hus, hvor han var Lærer. Det hed sig, at han havde været ansat ved Universitetet i Padua, men havde forladt sit Fædreland af politiske Grunde. Af Ydre var han, skønt vel proportioneret, den mindste Mand, jeg nogensinde har set. Dertil kom, at hans Væsen var i højeste Grad ekscentrisk.

Af Taknemmelighed imod det Land, som ydede ham Tilflugt beundrede han alt, hvad der var engelsk. Nationens Smag for Sport forekom ham i høj Grad efterlignelsesværdig, og et af hans Forsøg i den Retning havde nær kostet ham Livet.

Vi mødtes en Gang tilfældigvis paa en Badeanstalt i Brighton, da han saa mig springe ud paa Hovedet, gjorde

han uden Betænkning det samme. Da jeg noget senere saa efter ham, var han lige ved at synke, han havde nemlig aldrig lært at svømme, men troede den Kunst kom af sig selv. Jeg fik ham hurtigt i Land og bragt til Live. Hans varme, sydlanske Natur brød frem i de mest overstrømmende Taknemmelighedsudbrud, han erklærede at staa i Gæld til mig Resten af sit Liv.

Jeg prøvede at standse hans Veltalenhed ved at slaa det hele hen i Spøg. Lidet anede jeg den Gang, at den Lejlighed til at tjene mig, som min taknemmelige Ledsager længtes efter, snart skulde frembyde sig, at han ivrigt vilde gribe den, og derved bringe min Livsbane ind paa et helt andet Spor.

Og dog var dette Tilfældet.

Hvis jeg ikke havde frelst Professor Pesca fra at drukne, vilde jeg aldrig have spillet nogen Rolle i den Historie, jeg nu vil berette; jeg vilde end ikke have hørt Navnet paa den Kvinde, som har behersket alle mine Følelser, og er blevet den ledende Magt i mit Liv.

Pescas hele Væsen den Aften, da vi mødtes ved min Moders Dør, antydede, at der var noget ganske usædvanligt paa Færde.

Vi kom temmelig hovedkulds ind i Dagligstuen, hvor min Moder sad ved det aabne Vindue, smilende og viftende sig. Pesca var en af hendes specielle Yndlinge.

„Jeg ved ikke, hvad der vilde være sket," sagde hun, „hvis du ikke var kommet nu; Pesca er halvt vanvittig af Utaalmodighed og jeg af Nysgerrighed efter at vide, hvilken mærkværdig Efterretning han har at bringe."

„Ja, kære Venner," begyndte han, „hør nu bare. Jeg har sagt, at mit Liv tilhører Walter, og at det vilde være min største Lykke at kunne gøre noget for ham. Nu er Øjeblikket kommet. Iblandt de mange rige Familier, hvor jeg underviser, er der en, der er ganske særlig velhavende, bestaaende af en Moder, tre unge Frøkener, to unge Herrer, allesammen blonde og velnærede, samt en værdig Fader, der overgaar dem alle. Jeg læser den guddommelige Dante med dem. Vi er altsaa dybt nede i Dantes Helvede, hvor en af mine Elever bliver stikkende i det, jeg skal lige til at hjælpe hende paa Gled, da vi hører knirkende Støvler paa Gangen. Ind træder Papa — men I finder mig vist lidt langtrukken?"

Vi erklærede alle at være højlig interesserede.

Professoren vedblev:

„I Haanden holder han et Brev fra en af sine Venner, som ønsker at faa en Tegnelærer anbefalet. Da jeg hører disse Ord, sidder jeg som paa Naale.“

„Mine Venner,“ siger Faderen, „kan nogen af Eder anbefale mig en saadan Person.“

De tre Frøkener ser hovedrystende paa hverandre.

„Oh,“ udbryder de i Kor, „maaske Professor Pesca kan.“

Ved at høre disse Ord springer jeg op og siger:

„Min Herre, jeg skaffer Dem en Tegnelærer med Masser af Anbefalinger lige paa Stedet.“

„Lad ham sende mig dem hurtigst muligt,“ siger Købmanden, „og her er min Vens Betingelser.“

Dermed rakte han mig Brevet.

„Jeg er stolt som en Konge over at kunne vise min Velgører denne lille Tjeneste,“ sagde Pesca.

Min Moder trykkede med straalende Øjne den lille Mands Hænder, og Sarah smilede venligt.

Jeg selv var ikke fuldt saa henrykt som de andre, men bad om at se Betingelserne. Disse var klare, og underrettede mig om, at Frederick Fairlie Esq, Limmeridge House, Cumberland, ønskede at engagere mig som Tegnelærer for fire Maaneder. Foruden at undervise to unge Damer i Maling, skulde jeg bringe Orden i en værdifuld Samling gamle Haandtegninger. Jeg skulde have fire Guineas om Ugen og fri Station. Mine Anbefalinger skulde sendes til Mr. Fairlies Ven i London, som skulde ordne Sagen.

Det var ganske vist et meget fordelagtigt Tilbud, og dog følte jeg straks uforklarlig Ulyst til at modtage det.

„Oh, Walter, et saa godt Tilbud har din Fader aldrig haft,“ udbrød min Moder.

„Ja vist er Betingelserne gode,“ sagde jeg, „men jeg vil dog helst betænke mig lidt.“

„Betænke dig,“ sagde min Moder. „Hvad tænker du dog paa?“

„Betænke,“ raabte min Søster og Professoren. „Hvad er der at betænke?“

Alt, hvad de andre kunde indvende, formaaede ikke at bortvejre den uforklarlige Ulyst, jeg følte ved at tage imod denne Plads. Men da jeg i Grunden indsaa det taabelige i at lade den gaa fra mig af en saa intetsigende Grund, gav

jeg efter for de andres Overtalelser og lovede at sende mine Anbefalinger næste Dag.

Tre Dage gik, og jeg haabede allerede, at jeg ikke vilde blive antaget. Den fjerde Dag kom Svaret. Mr. Fairlie ventede mig saa hurtigt som muligt, en tydelig Rejseplan medfulgte.

Ret modvilligt forberedte jeg mig paa at forlade London næste Morgen tidligt.

Om Eftermiddagen kom Pesca for at sige mig Farvel.

„Husk paa," sagde han muntert, „naar Deres Lykke er gjort, saa er det mig, der har givet Dem det første Skub fremad. Gift Dem med den ene af de to unge Damer og bliv en holden Mand."

Jeg forsøgte at le med min lille Ven over hans spøgende Afskedsord, men det faldt mig ikke rigtig naturligt, de ligesom skurrede i mine Øren.

Nu stod der kun tilbage for mig at sige Farvel til min Moder og Sarah.

---

2. Kapitel.

Den hvidklædte Kvinde.

Heden havde hele Dagen været trykkende. Aftenen var ikke bleven svalere.

Min Moder og Søster havde haft saa meget paa Hjerte at sige mig, saa det var nær ved Midnat, da Pigen lukkede mig ud.

Maanen skinnede klart og oplyste Landskabet vidt og bredt. Tanken om at gaa hjem i Seng i mine ophedede Værelser, var ikke tiltalende. Jeg besluttede at gøre en Omvej, for saa længe som muligt at nyde godt af den friske Luft og de smukke Omgivelser.

Da jeg var kommen over Heden og slog ind paa Vejen til London, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa, hvorledes mit fremtidige Liv paa Limmeridge House vilde forme sig, og hvad Slags Mennesker jeg vel vil faa med at gøre.

Just som jeg gik, fordybet i disse Tanker, blev jeg pludselig opskræmmet ved, at nogen berørte min Skulder bagfra.

Jeg vendte mig hurtigt, og greb uvilkaarligt fastere om min Stok. Der, midt paa den brede, klart oplyste Landevej stod, som var hun skudt op af Jorden, en enlig Kvinde, klædt i hvidt fra Hoved til Fod. Hun vendte sit Ansigt spørgende imod mig, og pegede med Haanden i Retning mod Byen.

Jeg var altfor forbavset over hendes pludselige Tilsynekomst til at spørge, hvad hun vilde mig.

„Er dette Vejen til London?“ spurgte hun.

Jeg betragtede hende opmærksomt, idet hun sagde dette. Klokken var nu henved et. Alt, hvad jeg kunde skelne i Maanelyset, var et blegt, magert, ungt Ansigt, store, alvorlige Øjne og lysebrunt Haar. Hendes Ydre og Væsen var beskedent og roligt, lidt melankolsk og maaske lidt mistænksomt.

Det var ikke just en fin Dames Væsen, men der var heller intet simpelt ved hende. Stemmen var monoton, og hun talte ualmindelig hurtigt. Hun bar en Taske i Haanden, og hele Dragten var hvid, men af tarveligt Stof. Hendes Figur var slank og lidt over Middelhøjde.

Hvad Slags Kvinde hun var, og hvorledes hun var kommet her paa denne usædvanlige Tid, kunde jeg ikke gætte.

„Hørte De, hvad jeg spurgte om?“ sagde hun stille og taalmodig. „Jeg spurgte om dette var Vejen til London.“

„Ja,“ svarede jeg, „den fører lige til Regents Park. Undskyld, at jeg ikke straks svarede Dem, men jeg blev saa forbavset ved Deres uventede Tilsynekomst paa Vejen, og jeg kan endnu ikke forklare mig den.“

„De tror vel ikke, at jeg har gjort noget galt?“ sagde hun. „Jeg har haft et Uheld, og er meget ulykkelig over, at være ude alene saa sent. Hvorfor tror De, at jeg har gjort noget galt?“

Hun talte med usædvanlig Alvor og Ophidselse, og trak sig nogle Skridt tilbage fra mig.

Jeg søgte at berolige hende.

„Tro endelig ikke, at jeg mistænker Dem,“ sagde jeg. „Jeg ønsker blot at hjælpe Dem, hvis jeg kan. Jeg undrede mig kun over, at De kom bag paa mig, da Vejen et Øjeblik i Forvejen forekom mig tom.“

Hun vendte sig og pegede paa Hækken langs med Vejen, hvor der var en Aabning.

„Jeg hørte Dem komme, og skjulte mig der for at se, hvad Slags Mand, De var, før jeg vovede at tiltale Dem. Jeg tøvede, indtil De var kommet forbi, og maatte derfor liste mig efter Dem og røre ved Dem.“

Liste sig efter mig og røre ved mig, hvorfor ikke simpelt hen kalde paa mig; det var mildest talt besynderligt.

„Kan jeg stole paa Dem?“ spurgte hun. „De tror vel ikke ondt om mig, fordi jeg har haft et Uheld.“

Hun standsede forvirret og skiftede Tasken over i den anden Haand, idet hun sukkede dybt.

Denne Kvindes Ensomhed og Hjælpeløshed rørte mig. Min naturlige Indskydelse, at hjælpe og skaane hende, sejrede over min usunde Dømmekraft, og jeg manglede den Verdenserfaring, som vilde have advaret en ældre og klogere Mand i et saadant Tilfælde.

„De kan stole trygt paa mig,“ sagde jeg. „Dersom det er Dem imod at forklare mig, hvad der er hændet Dem, saa tal blot ikke derom, jeg har ingen Ret til at forlange Forklaring af Dem. Sig mig blot, hvorledes jeg kan hjælpe Dem.“

„Det er venligt af Dem,“ sagde hun, „jeg er meget taknemmelig over at have mødt Dem.“ Hendes Stemme skælvede; det var det første Tegn paa kvindelig Svaghed, jeg havde set hos hende endnu, men ingen Taarer glimtede i de store, opmærksomme Øjne, som hun fæstede paa mig. „Jeg har kun været i London en Gang før, og jeg kender ikke noget til den Side derovre,“ sagde hun hurtigere og hurtigere. „Kan De skaffe mig en Vogn. Er det for sent, maaske? Hvis De vilde vise mig, hvor jeg kan faa en Vogn, og saa ikke bekymre Dem om mig, men lade mig forlade Dem, naar og hvor jeg vil — jeg har nemlig en Bekendt i London, som gerne vil tage imod mig — saa vil jeg være Dem taknemmelig — vil De love det?“

Hun saa ængstelig op og ned ad Vejen, skiftede Tasken fra den ene Haand over i den anden, og gentog: „Vil De love det?“ idet hun saa mig ivrigt og bønfaldende ind i Øjnene.

Hvad skulde jeg gøre?

Her var en ensom Kvinde overladt til min Barmhjertig-

hed. Intet Hus var i Nærheden, ingen kom forbi, som jeg kunde raadspørge. Jeg havde ingen som helst Ret eller Magt over hende.

Idet jeg skriver disse Linier, er det, som om de kommende Begivenheder kaster en Skygge over selve Papiret, jeg skriver paa, og dog — hvad skulde jeg have gjort?

Foreløbig forsøgte jeg at vinde Tid ved at udspørge hende.

„Er De sikker paa, at Deres Bekendt vil modtage Dem saa sent?“

„Ganske sikker. Lov mig blot at lade mig gaa fra Dem, naar og hvor jeg vil.“

Da hun for tredie Gang gentog disse Ord, lagde hun sin Haand ganske let paa mit Bryst.

„De lover det?“ sagde hun.

„Ja.“

Kun dette lille Ord, som udtales ofte hver Dag. Men ak, hvor jeg skælver nu, da jeg nedskrev det.

Vi vandrede nu af Sted i Retning af London, jeg og denne Kvinde, hvis Navn, Karakter og Historie var en uudgrundelig Gaade for mig. Det var som en Drøm. Var jeg virkelig Walter Hartright? Var dette den velkendte, prosaiske Landevej? Havde jeg før kun lidt over en Time siden forladt min Moders stille, rolige Hus? Jeg var altfor optaget af disse Tanker til at tiltale min besynderlige Ledsager.

Det var hende, der først brød Tavsheden.

„Kender De mange i London?“

„Ja, en hel Del.“

„Mange fornemme Folk, der har Titel af Baronet?“ sagde hun, idet hun betragtede mig med et forskende, mistænksomt Blik.

Jeg var altfor forbavset til at svare straks, og sagde:

„Hvorfor spørger De derom?“

„Fordi jeg haaber for min egen Skyld, at der er en Baronet, som De ikke kender?“

„Vil De sige mig hans Navn?“

„Jeg hverken kan eller tør, jeg glemmer mig selv, naar jeg nævner det.“

Hun talte højt og lidenskabeligt, og knyttede sine Hænder. Hun tog sig sammen og tilføjede roligere:

„Sig mig, hvem De kender.“

Jeg saa ingen Grund til ikke at føje hende, og nævnede et Par Navne.

„Gud ske Lov," sukkede hun lettet. „De kender ham ikke. Har De selv nogen Rang?"

„Langt fra. Jeg er kun Tegnelærer."

Da jeg ytrede disse Ord tog hun min Arm med den Hurtighed, der karakteriserede alle hendes Bevægelser, og ytrede halvhøjt:

„Han har hverken Rang eller Titel, ham kan jeg stole paa."

Min Nysgerrighed fik nu Overhaand og jeg sagde:

„Jeg er bange for, at den Baronet, som De før ikke vilde nævne, har begaaet en stor Uret imod Dem. Er det hans Skyld, at De er her paa denne Tid af Natten?"

„Spørg mig ikke, jeg er bleven grusomt behandlet, men jeg kan intet sige. De vil gøre mig en stor Tjeneste, hvis De vil gaa rask til nu og ikke tale mere."

Vi gik videre en Stund i Tavshed, da spurgte hun pludseligt:

„Bor De i London?"

„Ja," svarede jeg, „men i Morgen rejser jeg til Cumberland."

„Til Cumberland!" gentog hun blidt. „Der har jeg en Gang været meget lykkelig, jeg har gaaet i Skole i Limmeridge, og jeg vil gerne gense Limmeridge House endnu en Gang."

Ved at høre min Ledsagerinde nævne Mr. Fairlies Bolig, gav det et Sæt i mig og jeg standsede uvilkaarlig.

„Var der nogen, der raabte efter os?" sagde hun forskrækket og saa op og ned ad Vejen.

„Nej, nej, jeg blev kun overrasket ved at høre Dem tale om Limmeridge House, jeg hørte det første Gang nævne i Gaar."

„De Mennesker, jeg kendte, bor der ikke mere," sagde hun. „Mr. og Mrs. Fairlie er døde. Jeg elsker Stedet for Mrs. Fairlies Skyld."

Vi var imidlertid naaet halvvejs ned ad Avenue Road, da jeg saa en Cab standse og en Herre stige ud; jeg prajede den.

„Det passer just godt," sagde min Ledsagerske ivrigt. „Lad os blot komme bort i en Fart." Hun næsten trængte

sig forbi mig ind i Vognen. „Husk Deres Løfte at lade mig forlade Dem, og Tusind Tak for alt.“ Hun greb min Haand og kyssede den.

I det samme rullede Vognen bort.

Hjulenes Rumlen tabte sig i det fjerne. Den hvide Dame var forsvundet.

Ti Minutter forløb, medens jeg grublede over mit Eventyr, da blev jeg opskræmmet ved Lyden af Vognhjul, der nærmede sig i rasende Fart. Et Stykke foran mig gik en Politibetjent.

Vognen kørte forbi mig, jeg saa, der sad to Mænd i den.

„Stop!“ raabte den ene. „Der gaar en Politibetjent, lad os spørge ham.“

„Har De ikke set en Kvinde passere her forbi fornylig?“

„Hvorledes saa hun ud?“

„Hun havde en lavendelfarvet Kjole paa,“ sagde den ene.

„Nej, nej,“ raabte den anden. „De Klæder vi gav hende, laa paa hendes Seng; hun maa være gaaet bort i den hvide Dragt hun havde paa, da hun kom til os.“

„Jeg har ikke set hende, mine Herrer,“ sagde Politibetjenten.

„Hvis De finder hende og bringer hende efter denne Adresse, skal De faa en rigelig Belønning.“

Politibetjenten saa paa Kortet, som blev rakt ham.

„Hvad har hun gjort?“

„Hun er flygtet fra et Galehus!“

---

3. Kapitel.

Afrejsen.

„Flygtet fra et Galehus!“

Disse Ord slog ned i mig som et Lyn. Her var altsaa Forklaringen paa de mange besynderlige Spørgsmaal, denne Kvinde havde gjort mig. Og dog kunde jeg ikke faa mig selv til at tro, at hun hørte hjemme paa et Galehus. Skulde jeg virkelig have medvirket til at slippe en stakkels van-

vittig løs i det store London, eller havde jeg frelst et ulykkeligt Offer fra den skammeligste, uretfærdigste Indespærring. Disse Tanker hvirvlede rundt i min Hjerne uden Ophør, og gjorde det umuligt for mig at tænke paa at gaa til Ro. Om nogle faa Timer skulde jeg rejse til Cumberland. Jeg satte mig ned og forsøgte at tegne eller læse — men umuligt; den hvide Kvindeskikkelse var stadig i mine Tanker. Var der hændet det stakkels Væsen noget ondt? Hvor havde hun standset Vognen, og hvor befandt hun sig nu?

Var hun bleven opsnappet af de to Mænd i Vognen, eller var hun endnu Herre over sine egne Handlinger.

Det var en Lettelse, da Afrejsens Time endelig slog, og jeg kunde forlade London og alt, hvad der mindede om Livet der, og drage ud til nye Interesser og Formaal. Selv Jernbanestationens Larm og Uro gjorde mig godt.

Jeg skulde først til Carlisle, og derfra med en Sidebane ned imod Kysten. Mellem Carlisle og Lancaster indtraf et mindre Uheld, som forsinkede Toget saa meget, at jeg ikke kunde komme fra Carlisle før med et senere Tog end bestemt.

Som Følge heraf var Klokken over ti, da jeg ankom til den nærmeste Station til Limmeridge, og det var saa mørkt, at jeg knapt kunde se Mr. Fairlies Ponnyvogn, der ventede paa mig.

Kusken var øjensynligt i daarligt Humør over den lange Ventetid, og modtog mig med den ærbødige Tværhed, der er et Særkende for engelske Tjenestefolk.

Vi kørte langsomt af Sted i Tavshed, Vejene var slette, og Mørket gjorde det umuligt at komme hurtigere frem. Omtrent halvanden Time efter, at vi havde forladt Stationen, hørte jeg Havet bruse i det fjerne, og vi kørte nu op ad en grusbelagt Indkørsel. Jeg blev modtaget af en livréklædt Tjener med den Besked, at Familien var gaaet til Ro. Derpaa førte han mig ind i en stor Sal, hvor et Aftensmaaltid stod parat til mig.

Jeg var altfor træt til at spise synderligt, og blev snart efter af den højtidelige Tjener ført ind i et smukt, møbleret Soveværelse.

„Frokost Klokken ni," sagde han, idet han lydløst trak sig tilbage.

Hvad vil jeg drømme om i Nat, tænkte jeg, da jeg sluk-

kede Lyset, om den hvide Dame eller Beboerne af dette Hus. Det var en underlig Følelse at sove her som en Ven af Huset, og dog ikke kende en eneste af dets Beboere.

---

4. Kapitel.

Min ældste Elev.

Da jeg næste Morgen rullede mit Gardin op, laa Havet udbredt foran mig, belyst af den muntre, straalende Avgust-sol, og Skotlands Kyst viste sig i det fjerne som en blaa Stribe.

Denne Udsigt var en Overraskelse, og en saadan For-andring fra Londons graa, kedelige Gader, at det gav mig et helt nyt Syn paa Tilværelsen, blot at betragte den. En forvirret Følelse af at være løsrevet fra min foregaaende Tilværelse, uden nogen klar Tanke om, hvad Nutiden eller Fremtiden vilde bringe, bemægtigede sig mig. Ting, der havde tildraget sig for kun faa Dage siden, forekom mig at ligge langt tilbage i Tiden, endogsaa mit hemmelighedsfulde Eventyr paa Vejen hjem fra Hampstead; ja, selv den hvide Dame syntes at staa fjernt og taaget i min Erindring.

Lidt før ni gik jeg ned, og blev af Tjeneren vist ind i Frokostværelset. Det første mit Øje faldt paa, var et vel-dækket Frokostbord. Ved Vinduet, længst borte fra mig, stod en Dame med Ryggen vendt imod mig. Jeg blev straks slaaet af hendes skønne Skikkelse og yndefulde Stilling. Hun var høj og velproportioneret. og Hovedet sad smukt paa hendes Skuldre. Hun havde ikke hørt mig komme, men idet jeg bevægede en af Stolene for at tiltrække mig hendes Opmærksomhed, vendte hun sig øjeblikkelig og kom hen imod mig.

Hendes lette Gang, idet hun nærmede sig fra den længst bortliggende Del af Værelset, satte mig i en vis Spænding efter at se hendes Ansigt. Hun er mørk, var det første jeg opdagede, hun er ung og o ve — hun er grim; det var med uhyre Forbavselse, jeg maatte fastslaa denne Kends-

gerning. Ansigt og Figur dannede en skarp Kontrast til hinanden. Hendes Ansigtsfarve var mørkladen, Munden stor og fast med Tilløb til Moustache paa Overlæben. Øjnene var fremstaaende, brune og skarpe. Hendes Haar, der voksede usædvanlig langt ned i Panden, var kulsort. Hendes Udtryk var aabent, men manglede den kvindelige Blidhed, der kan forskønne selv et grimt Ansigt.

„Mr. Hartright?“ sagde hun spørgende, idet et Smil opklarede hendes Træk. „Vi opgav alt Haab om Dem i Gaar Aftes, og gik derfor i Seng til sædvanlig Tid. Undskyld denne Mangel paa Hensyn, og lad mig forestille mig selv, som den ene af Deres Elever.“

Disse Velkomstord blev udtalt med en klar, behagelig Stemme.

Vi satte os til Bords og talte utvungent sammen, som om vi var gamle Bekendte.

„Jeg haaber, De vil finde Dem til Rette i Forholdene her,“ vedblev Damen. „I Dag maa De nøjes med mit Selskab til Frokost, min Søster er paa sit Værelse og hendes gamle Lærerinde, Mrs. Vesey, holder hende med Selskab. Min Onkel, Mr. Fairlie, spiser aldrig sammen med os, han er svag og fører en ensom Tilværelse i sine egne Værelser.“

Hun rakte mig en Kop The, idet hun saaledes muntert lod Munden løbe.

Det var umuligt ikke at føle sig utvungen i hendes Selskab, paa samme Tid som det var mere end umuligt at tage sig den mindste Frihed overfor hende. Jeg prøvede at slaa ind paa hendes muntre Tone.

„Jeg maa nu fortælle Dem lidt om os,“ fortsatte hun. „Mit Navn er Marian Halcombe, og jeg er lidt unøjagtig, som de fleste Kvinder, naar jeg kalder Mr. Fairlie Onkel og Miss Fairlie Søster. Min Moder var gift to Gange. Første Gang med Mr. Halcombe, min Fader, anden Gang med Mr. Fairlie. Naar undtages, at vi begge er forældreløse, er min Halvsøster og jeg saa forskellige som Nat og Dag. Hun er rig og jeg er fattig. Jeg er mørk og grim, hun er lys og smuk. Hun er en Engel og jeg — tag lidt Marmelade, Mr. Hartright, og fuldend selv Sætningen. Hvad jeg skal sige om Mr. Fairlie, ved jeg knapt, døm selv. Jeg kan blot sige, at han er afdøde Mr. Fairlies yngre Broder, ugift og

Miss Fairlies Formynder. Han er for svag til at være sammen med os andre, ingen ved, hvad han egentlig fejler; det hedder sig, at det er Nerverne. Imidlertid raader jeg Dem til at gaa ind paa hans smaa Særheder og beundre hans Samlinger, De vil da sikkert vinde hans Hjerte. Min Søster og jeg holder inderlig af hinanden, derfor bor jeg her paa Limmeridge House. Mrs. Vesey er en skikkelig, lidt intetsigende Person. De vil føre et stille Liv hos os. Om Morgenen er der Mr. Fairlies Tegninger at ordne, og efter Lunch vil Miss Fairlie og jeg tage Skitser under Deres Vejledning. Hun elsker at tegne, jeg ikke. Hvad mener De saa om Programmet, tilfredsstiller det Dem, eller føler De en hemmelig Trang til Afveksling og Eventyr?"

Hendes sidste Ord genkaldte pludselig i min Erindring Mødet med den hvidklædte Kvinde, og drev mig til at opspore den Forbindelse, der muligvis havde været mellem hende og den afdøde Mrs. Fairlie.

„Aftenen førend jeg kom hertil, hændte der mig et mærkeligt Eventyr, og jeg kan forsikre Dem, Miss Halcombe, at jeg ikke skøtter om mere af den Slags for det første."

„Er det muligt? Mr. Hartright, vil De fortælle mig det?"

„De har en vis Ret til at høre det. Hovedpersonen deri er fuldstændig fremmed for mig og maaske ogsaa for Dem, men hun omtalte Deres afdøde Moder med den største Taknemmelighed."

„De interesserer mig, gaa endelig videre."

Jeg fortalte nu det hele, Ord for Ord.

Miss Halcombe hørte ivrigt efter, men forstod øjensynlig lige saa lidt af det altsammen, som jeg selv.

„Er De vis paa, at det var min Moder, hun nævnene, og sagde hun ikke sit Navn."

„Der er ingen Tvivl om, at det var Deres Moder, hun mente."

„Det var mærkeligt; jeg tror, De bar Dem rigtigt ad ved at hjælpe hende, Mr. Hartright. Vi maa se at finde ud af denne Hemmelighed; men fortæl intet til Mr. Fairlie eller min Søster, det vil gøre dem nervøse. Min Moder oprettede virkelig en Skole her i Landsbyen; men alle Lærerne fra den Tid er nu borte, saa der kan vi ingen Oplysninger faa. Min Søster og jeg er rigtignok i Besiddelse af en Del af min Moders Breve, jeg vil se dem igennem i Formiddag, de inde-

holder mange Meddelelser om Skolen, som interesserede hende meget; muligvis kan vi derigennem faa en eller anden Oplysning. Vi ses til Lunck," sagde hun, idet hun nikkede venligt til mig. „Farvel saa længe."

I dette Øjeblik kom en Tjener med den Besked, at Mr. Fairlie ønskede at hilse paa mig.

---

5. Kapitel.

En Særling.

Tjeneren førte mig ovenpaa til et Værelse ved Siden af mit Soveværelse.

„Jeg har Ordre til at vise Herren Deres Dagligstue og spørge, om De synes om den?"

Jeg maatte være vanskelig at gøre tilpas, hvis jeg ikke var mere end fornøjet med den. Udsigten var herlig, Møblementet elegant, Blomster og smukt indbundne Bøger, og ved Vinduet et lille Bord med Tegne- og Malerekvisitter. Hvad kunde jeg ønske mig mere. Jeg udtalte mig begejstret derom. Tjeneren var altfor vel dresseret til at vise sin Tilfredshed, han bukkede med iskold Høflighed, og førte mig gennem en lang Gang op ad en lille Trappe, hvor han standsede ved en Dør, beklædt med mørkt Bay. Denne Dør blev aabnet, kort derfra var atter en Dør, indenfor denne hang en grøn Silkeportiére, som Tjeneren lydløst trak til Side, idet han med dæmpet Stemme meldte:

„Mr. Hartright!"

Jeg befandt mig i et stort Værelse med udskaaret Loft og et tykt, blødt Tæppe paa Gulvet. Den ene Side af Værelset var helt optaget af en lang Bogreol, prydet foroven med Marmorstatuetter. Paa Væggene hang kostbare Malerier, og Møblerne var overfyldte med sjeldne Nipssager og Dresdener Porcellæn. Foran Vinduerne hang grønne Silkegardiner for at holde Sollyset ude, hvilket gav hele Værelset en hemmelighedsfuld dæmpet Belysning.

I en Lænestol sad Husets Herre.

Mr. Fairlie saa ud til at være mellem halvtreds og treds. Hans skægløse Ansigt var blegt og magert, men ikke rynket. Han havde en høj, kroget Næse og store fremstaaende, graablaa Øjne. Hans hele Ydre havde noget svageligt, overforfinet ved sig, som vilde have været ganske naturligt hos en Kvinde, men gjorde et ubehageligt Indtryk hos en Mand. Efter min Samtale med Miss Halcombe, var jeg oplagt til at synes om alt og alle i Huset; men mit første Indtryk af Mr. Fairlie var ubetinget usympathetisk.

Idet jeg traadte nærmere, saa jeg, at han ikke var saa ubeskæftiget, som jeg først troede. Paa et Bord foran ham stod en Miniaturkommode med Skuffer, forede med rødt Fløjl, som indeholdt alle mulige Slags Mønter. Ved Siden af ham laa Vadskeskind og Børste samt Pudsepomade til at fjerne de Pletter, som maatte vise sig paa Mønterne. Hans tynde, hvide Fingre var uophørlig sysselsatte med noget, som for mit ukyndige Øje saa ud som en snavset Tinmedaille med slidte Kanter.

Jeg standsede i ærbødig Afstand og bukkede dybt.

„Det glæder mig at se Dem paa Limmeridge, Mr. Hartright," begyndte han med en ubehagelig, kvækkende og drævende Stemme. „Sæt Dem ned og gør Dem ingen Ulejlighed med at flytte Stolen, det piner mine Nerver. Har De set Deres Værelse? Synes De om det?"

„Jeg har lige set det, Mr. Fairlie, og jeg forsikrer, at —"

Han standsede mig midt i Sætningen ved at lukke Øjnene og at række sin ene Haand i Vejret. Jeg saa forbavset paa ham, idet han beærede mig med følgende Forklaring:

„Undskyld, men var det ikke muligt, at De kunde tale lidt sagtere, mine Nerver er i en saadan Forfatning, at enhver Støj er en Pine for mig. Naa, saa De synes godt om Værelset?"

„Jeg kunde ikke ønske mig et bedre," sagde jeg sagtere, idet det begyndte at gaa op for mig, at Mr. Fairlies egenkærlige Affektation og hans elendige Nerver var et og det samme.

„Det glæder mig. De vil blive paaskønnet efter Fortjeneste her i Huset, Mr. Hartright. Jeg deler ikke den gængse, engelske Opfattelse af Kunstnerens underordnede Stilling i Samfundet, dertil har jeg opholdt mig altfor meget

i Udlandet. Aa, vær saa god at sætte denne Skuffe paa Plads og række mig den næste. Mine Nerver taaler ikke den mindste Anstrengelse. Tak!“

Mr. Fairlies Anmodning morede mig som en passende Illustration til hans saakaldte liberale Anskuelser.

„Er De tilfreds med Betingelserne?“ spurgte han videre.

„De er meget tilfredsstillende,“ svarede jeg.

„Det fornøjer mig; men lad mig se, jeg synes der var mere, jeg skulde spørge om — nu kan jeg ikke komme paa det. Vil De maaske ringe paa Klokken?“

Jeg ringede, en anden Tjener traadte lydløst ind, øjensynlig en Udlænding og en fuldstændig Type paa en Kammertjener.

„Louis,“ sagde Mr. Fairlie, „hent mig min Notitsbog.“

Efter at have raadført sig med denne, pegede han paa en stor Mappe i Nærheden af Vinduet, som han befalede Tjeneren at bringe sig.

„Her er mine Haandtegninger, Mr. Hartright. Hvad mener De, kan De paatage Dem at ordne dem. Jeg har købt dem paa Auktioner, jeg synes endnu, der er en ubehagelig Lugt ved dem af smudsige Fingre.“

Skønt mine Nerver ikke var sensible nok til at mærke den omtalte plebejiske Lugt, var min Smag tilstrækkelig udviklet til at se, at det var Tegninger af stor Værdi, som havde fortjent en bedre Behandling, end den forrige Ejer havde ladet dem blive til Del.

„Tegningerne fortjener tilvisse den største Omhu,“ begyndte jeg.

Mr. Fairlie vendte pludselig Øjnene imod Vinduet med et Udtryk af hjælpeløs Rædsel.

„Undskyld,“ sagde han med en svag Hvisken. „Jeg er vis paa, der er nogle skrækkelige Børn nedenfor i min private Have. Vær saa venlig at løfte lidt paa Gardinet, — men lad for Guds Skyld ikke Solen komme ind — og se ned i Haven.“

Jeg gjorde som han bad. Haven var omgivet af en Mur paa alle Kanter, men intet levende Væsen var at se. Jeg beroligede Mr. Fairlie med denne Kendsgerning.

Jeg var nu efterhaanden blevet saa led og ked af denne Samtale, saa jeg forsøgte at gøre en Ende derpaa.

„Der er nu kun et Punkt tilbage at afhandle," sagde jeg, „og det er de unge Damers Undervisning."

„Ja, rigtig," svarede Mr. Fairlie, „men det maa de helst afgøre med Damerne selv. Saa er der altsaa ikke mere, og vi er færdige med vore Forretninger. Vil De ringe paa Louis, saa kan han bringe Mappen ind i Deres Værelse."

„Jeg vil selv tage den med mig, Mr. Fairlie, hvis De tillader?"

„Virkelig, hvor det maa være dejligt at være saa stærk. Vil De gøre mig den Tjeneste ikke at smelde Døren og ikke at tabe Mappen. God Morgen!"

Da Portiéren og de to Døre var lukkede bag mig, drog jeg et dybt Lettelsens Suk, og fattede den Beslutning, saa vidt muligt, aldrig oftere at sætte mine Ben i Mr. Fairlies Værelse.

Efterhaanden fik jeg igen mit gode Humør tilbage, som Husherrens hovmodige Familiaritet og uforskammede Høflighed for en Stund havde berøvet mig. Jeg beskæftigede mig med Tegningerne indtil Klokken to, og begav mig derpaa ned til Frokoststuen i en vis Spænding.

Jeg skulde nu præsenteres for Miss Fairlie og høre, om Miss Halcombe ved Gennemlæsningen af sin Moders Breve, havde fundet noget, der kunde kaste Lys over mit natlige Eventyr.

---

6. Kapitel.

Mere om den hvidklædte Kvinde

Da jeg traadte ind i Værelset, sad Miss Halcombe og en ældre Dame ved Frokostbordet.

Den ældre Dame viste sig at være Miss Fairlies forhenværende Lærerinde, Miss Vesey, hvem Miss Halcombe havde beskrevet som værende i Besiddelse af alle Kardinaldyder, men ellers temmelig ubetydelig. Jeg kan kun i et og alt underskrive denne Dom. Hun saa ud, som hun aldrig kunde komme i Affekt over noget, rolig Tilfredshed lyste ud af hendes runde, rødmussede Ansigt.

Nogle Mennesker jager igennem Livet, andre slentrer; men Mrs. Vesey sad, figurligt og bogstaveligt, hele Livet igennem. Hun sad i Huset, sad i Haven, i Vinduesfordybningerne, paa Trappegange, endogsaa paa sine Spadsereture sad hun — paa en Feltstol. Hun var den roligste, mest harmløse gamle Dame i Verden. Men nok om hende. Vort Maaltid var til Ende, og endnu havde Miss Fairlie ikke vist sig.

Miss Halcombe, hvem intet undgik, saa de Blikke, jeg af og til kastede til Døren.

„De undrer Dem nok over, hvor Deres anden Elev bliver af, Mr. Hartright, hun trækker for Øjeblikket frisk Luft i Haven, da hun endnu ikke føler sig helt vel efter sin Hovedpine. Vil De gaa med mig, saa vil vi se at finde hende et eller andet Sted dernede?“

Hun tog en Parasol, og vi begav os af Sted. Unødvendigt at tilføje, at vi forlod Mrs. Vesey siddende ved Bordet, hvor hun rimeligvis vilde forblive Resten af Eftermiddagen.

Idet vi gik over Plænen, saa Miss Halcombe betydningsfuldt paa mig og rystede paa Hovedet.

„Jeg har intet at meddele Dem endnu. Jeg har ikke fundet noget i min Moders Breve, der kan kaste Lys over Deres Hemmelighed; men jeg mangler endnu tre Pakker at gennemlæse, De kan stole paa, at jeg skal tilbringe hele Aftenen dermed.“

Dette var Skuffelse Nr. et, mon Mødet med Miss Fairlie vilde blive Nr. to?

Under denne Samtale nærmede vi os et Lysthus, bygget i Schweitzerstil; da vi gik op ad Trappen og aabnede Døren, saa jeg. at der stod en ung Dame derinde. Hun betragtede Udsigten, idet hun ligesom i Tanker bladede i en Skitsebog, der laa paa Bordet foran hende.

Dette var Miss Fairlie.

Hvorledes skal jeg beskrive hende?

Foran mig paa min Pult ligger hendes Billede, som jeg senere malede, det fremmaner for min Erindring hendes lyse, ungdommelige Skikkelse, klædt i en tarvelig, hvid og blaastribet Musselinsdragt, en lille Straahat med et blaat Baand omkring bedækkede hendes Hoved og kastede en blød Skygge over den øverste Del af Ansigtet. Hendes Haar

var ganske lysebrunt og silkeblødt, det var skilt i Midten og bølgede smukt. Øjenbrynene var mørkere end Haaret, og Øjnene havde denne klare, rene, blaa Turkisfarve, som Digterne saa ofte besynger, men som man sjældent ser i Virkeligheden.

Det var dejlige Øjne baade af Form og Farve, store og tankefulde; men det smukkeste ved dem, var dog især det klare, sanddru Udtryk, der lyste ud fra dem og ligesom bragte Bud fra en renere, bedre Verden. De beherskede hele Ansigtet i den Grad, at man oversaa de øvrige smaa Mangler der kunde være derved, saaledes var Hagen maaske lidt for spinkel, og Næsen var ikke ganske lige, men viste en ubetydelig opadstræbende Tendens. Disse smaa Mangler vilde man lægge Mærke til i enhver anden Kvindes Ansigt, men hendes gav de et saa individuelt og karakteristisk Udtryk af Liv, at de kun forhøjede dets Ynde.

Blandt alle de forskelligartede Følelser, der strømmede ind paa mig, da mit Blik for første Gang hvilede paa hende — var der en, som forvirrede mig, og som syntes at være ganske meningsløs i dette Tilfælde.

Skønt jeg var dybt paavirket af hendes yndige Udtryk og vindende Væsen, havde jeg samtidig et forunderlig ubestemt Indtryk af, at hun manglede noget, eller var det mig selv, der manglede noget, som gjorde, at jeg ikke forstod hende rigtigt. Denne ubegribelige Følelse var stærkest hos mig, naar hun saa paa mig, med andre Ord, naar jeg var mest paavirket af hendes Skønhed. Der manglede noget, men hvor det var, eller hvad det var, kunde jeg ikke finde ud af.

Dette besynderlige Indfald gjorde mig i Begyndelsen lidt forlegen overfor Miss Fairlie. Miss Halcombe, som lagde Mærke dertil, kom mig til Hjælp, og begyndte paa sin livlige Maade, idet hun pegede paa Skitsebogen:

„Se der," Mr. Hartright, De maa da indrømme, at De omsider har fundet en Mønsterelev, næppe kommer De indenfor Døren, førend hun griber sin Skitsebog og længes efter at begynde."

Miss Fairlie lo muntert.

„Jeg vil dog ikke tage imod ufortjent Ros," sagde hun, idet hendes klare, sanddru Øjne saa skiftevis paa Miss Halcombe og mig. Skønt jeg elsker at tegne, er jeg dog mere

bange end ivrig efter at begynde. Jeg betragtede just mine Skitser med de samme Følelser, hvormed jeg som Barn læste over paa mine Lektier, naar jeg var bange for at blive hørt."

Hun sagde dette ganske naturligt, og trak Skitsebogen til sig med en morsom, barnlig Alvorlighed.

„Enten de nu er gode eller daarlige," sagde Miss Halcombe paa sin bestemte Maade, „saa maa du lade Mr. Hartright bedømme dem; lad os tage dem med paa vor Køretur, saa vil han blive ganske forvirret, naar han sammenligner dem med Naturen, og han vil ikke have anden Udvej end at sige os Komplimenter."

„Jeg haaber, at han ikke vil sige mig Komplimenter," sagde Miss Fairlie.

„Maa jeg spørge, hvorfor De haaber det?" spurgte jeg.

„Fordi jeg vilde tro alt, hvad De sagde til mig," svarede hun.

I disse faa Ord gav hun mig uden at vide det Nøglen til sin Karakter, denne ædelmodige Tillid til andre, som ubevidst udsprang af hendes egen Sanddruhed. Jeg gættede det den Gang. Nu ved jeg det.

Vi maatte vække Mrs. Vesey, som var falden i Søvn ved det afdækkede Lunchbord, førend vi satte os ind i den aabne Vogn, der ventede os. Mrs. Vesey og Miss Halcombe sad paa Bagsædet, Miss Fairlie og jeg paa Forsædet med Skitsebogen imellem os. Jeg husker endnu alt, hvad der blev talt om paa denne Tur, særlig alt, hvad Miss Fairlie sagde. Ja, jeg tilstaar det, allerede fra den første Dag bragte hun mig til at glemme mig selv og min Stilling. Det ubetydeligste Spørgsmaal, hun gjorde mig, den mindste Forandring i Udtrykket i hendes yndige Øjne, naar hun saa paa mig med et saa alvorligt Ønske om at lære alt, hvad jeg kunde lære hende, og opdage alt, hvad jeg kunde vise hende af Lys og Skygge i Landskabet, interesserede mig mere end den bakkede Hede eller den skønne Udsigt.

Vi havde været ude i næsten tre Timer, da Vognen atter kørte ind ad Indkørselen til Limmeridge House.

Paa Hjemvejen havde Damerne valgt en Udsigt, som de næste Dag vilde tegne under min Vejledning. Da de var gaaet for at klæde sig om til Middag, og jeg atter var alene,

blev jeg pludselig i daarligt Humør, jeg følte mig utilfreds med mig selv, uden at kunne forklare mig Grunden.

Maaske var det, fordi jeg følte, at jeg havde nydt Køreturen altfor meget i Egenskab af Gæst, og altfor lidt i Egenskab af Tegnelærer.

Maaske det kom af, at jeg endnu forfulgtes af den ubeskrivelige Følelse, at der var noget, der manglede, enten hos Miss Fairlie eller mig selv. Det var en Lettelse for mig, da Middagsklokken lød og kaldte mig tilbage til Damernes Selskab.

Da jeg traadte ind i Stuen, blev jeg slaaet ved den besynderlige Modsætning i deres Dragt.

Medens Mrs. Vesey og Miss Halcombe var kostbart klædte, hver i en Dragt, som passede for deres Alder, bar Miss Fairlie en tarvelig Kjole af simpel, hvidt Mouselin. Den sad smukt, men den vilde have passet for en fattig Mands Datter. Senere hen, da jeg lærte Miss Fairlies Karakter bedre at kende, opdagede jeg, at dette havde sin Grund i hendes Finfølelse og Uvillie imod at fremvise sin Rigdom.

Efter Middagen trak vi os tilbage til Dagligstuen, som laa i Stueetagen. Den skikkelige Mrs. Vesey satte sig i en Lænestol og fik sig en Lur. Miss Fairlie satte sig paa min Anmodning til Pianoet, og jeg saa Miss Halcombe trække sig tilbage i en Vinduesfordybning for at studere sin Moders Breve.

Det var en dejlig, fredelig Time, som jeg aldrig glemmer, Mozarts bløde Musik forhøjede den blide Stemning, og Maanen kom efterhaanden op og kastede sine Straaler ind i Værelset. Tusmørket var saa smukt, at vi frabad os Lamperne, da Tjeneren bragte dem ind. Da hun var færdig med at spille, gik Miss Fairlie ud paa Terrassen, og jeg fulgte hende.

Vi kunde vel have staaet der i fem Minutter, da jeg hørte Miss Halcombe kalde paa mig med en dæmpet, ivrig Stemme:

„Mr. Hartright kom herind et Øjeblik, jeg har noget at sige Dem.“

„Jeg gik straks ind. Pianoet stod langs Væggen; paa den ene Side deraf, som var længst borte fra Terrassen, sad Miss Halcombe med Brevene i sit Skød, et af dem holdt hun i Haanden, og holdt det tæt op imod Lyset, der endnu

var tændt paa Pianoet. Paa den anden Side af Pianoet, der var nærmest Terrassen, stod en Ottoman, paa hvilken jeg tog Plads. Herfra kunde jeg tydelig se Miss Fairlie gaa frem og tilbage paa Terrassen.

„De maa høre Slutningen af dette Brev," sagde Miss Halcombe. „Sig mig, hvis De synes det kaster Lys over Deres Londonereventyr. Det er adresseret fra min Moder til hendes anden Mand, Mr. Fairlie, og er skrevet for en elleve tolv Aar siden. Paa den Tid var jeg borte for at fuldende min Opdragelse i Paris."

Hun talte ivrigt og lidt uroligt, syntes jeg. I det Øjeblik hun løftede Brevet op for at læse det, saa Miss Fairlie, ind ad Døren, men da hun fandt os beskæftigede, gik hun langsomt videre.

„Du bliver vel træt, kære Philip, af altid at høre om mine Skoler og mine Elever. Men du maa lægge Skylden herfor paa det ensformige Liv i Limmeridge og ikke paa mig. Desuden har jeg noget virkelig interessant at fortælle dig om en ny Elev.

Du kender jo gamle Mrs. Kempe fra Landsbyens Butik. Nu vel, efter mange Aars Sygdom har Lægen nu opgivet hende, og hun ligger for Døden. Hendes eneste nulevende Slægtning, en Søster, kom i forrige Uge for at pleje hende. Denne Søster kommer fra Hampshire — hendes Navn er Mrs. Catherick. For fire Dage siden kom Mrs. Catherick herop og besøgte mig, hun havde sit eneste Barn med — en sød, lille Pige, et Aar ældre end vor kære Laura."

Da Miss Halcombe læste disse Ord, passerede Miss Fairlie atter forbi os paa Terrassen, hun sang en Melodi sagte for sig selv.

Miss Halcombe ventede, til hun var ude af Syne, og vedblev Læsningen:

„Mrs. Catherick er en net, velopdragen, midaldrende Kone, som ser ud til at have set nogenlunde godt ud. Der er imidlertid noget i hendes Væsen, som jeg ikke kan forklare mig. Hun er tilbageholdende indtil Hemmelighedsfuldhed, og der er et Udtryk i hendes Ansigt — anderledes kan jeg ikke beskrive det — som om hun har noget paa Hjerte. Hun er, om jeg saa maa sige, en vandrende Gaade. Hendes Ærindre her var for Resten ligefremt nok. Da hun forlod Hampshire for at pleje sin Søster, Mrs. Kempe, var

hun nødt til at tage sin Datter med, da hun ikke havde nogen hjemme, der kunde tage sig af hende. Mrs. Kempe kan dø om en Uge, eller leve i Maaneder, og Mrs. Catherick vilde bede mig om at lade hendes Datter besøge Skolen paa Betingelse af, at hun kunde tages ud igen saa snart Mrs. Kempe var død. Jeg samtykkede straks. Da Laura og jeg gik ud at spadsere tog vi den lille Pige med os hen paa Skolen. Hun er lige elleve Aar.

Jeg er kommet til at holde saa meget af min nye Elev, Philip, af en Grund, som jeg gemmer til sidst som en Overraskelse for dig. Da hendes Moder havde fortalt ligesaa lidt om Barnet som om sig selv, havde hun ikke sagt noget om, at Barnet var langt tilbage i aandelig Udvikling. Jeg opdagede det straks den første Dag, og fik Doktoren til at se paa hende og sige mig, hvad han mente. Hans Mening er, at hun vil vokse sig fra det, men at det er meget vigtigt nu at komme i en god Skole. Du skal nu ikke tro, at hun er Idiot. Anna Catherick er en sød, kærlig lille Pige, og siger de morsomste, nydeligste Ting. Nu skal du høre et Eksempel. Skønt hun er meget ordentlig klædt, er hendes Dragt dog gammeldags og smagløs, derfor lod jeg i Gaar nogle af vor kære Lauras hvide Kjoler og Hatte lave om til hende, idet jeg forklarede hende, at smaa Piger saa bedre ud i hvidt end i noget andet. Hun syntes ikke ret at forstaa dette; men paa en Gang klaredes hendes Ansigt op, og hun greb pludselig min Haand, kyssede den og sagde ganske alvorligt:

„Jeg vil altid gaa klædt i hvidt, saa længe jeg lever, det vil minde mig om Dem, naar jeg rejser bort og ikke ser Dem mere.“

Saadanne Ting siger hun saa tit. Stakkels lille Skind! Hun skal faa hvide Kjoler med Læg paa, som hun kan vokse i.“

Miss Halcombe standsede og saa paa mig.

„Saa den Kvinde, De mødte paa Landevejen, ud til at være mellem to og tre og tyve Aar?“

„Ja, Miss Halcombe, det gjorde hun.“

„Og hun var klædt helt i hvidt?“

„Ja.“

Medens jeg svarede, gik Miss Fairlie atter forbi paa Terrassen. Hun standsede med Ryggen vendt mod os og

saa ud over Haven. Idet jeg fæstede Blikket paa hendes hvide Dragt, begyndte en forunderlig Følelse at dæmre hos mig, en Følelse, som jeg ikke formaar at beskrive.

„Helt i hvidt," gentog Miss Halcombe. „Det vigtigste i Brevet er Slutningen, som jeg straks skal læse for Dem. Men jeg kan ikke lade være at tænke paa, om der ikke skulde være en Forbindelse mellem denne Kvindes hvide Dragt og de hvide Kjoler, som fremkaldte denne mærkelige Udtalelse fra min Moders lille Elev. Doktoren kan have taget fejl, da han mente hun vilde vokse sig fra det, hun er maaske endnu anderledes end andre Mennesker, og deraf kommer det, at hun har bibeholdt den Idé stadig at gaa klædt i hvidt."

Jeg ved ikke, hvad jeg svarede, mine Tanker var optagne af Miss Fairlie i hendes hvide Kjole.

„Hør nu Slutningen," sagde Miss Halcombe.

I det samme vendte Miss Fairlie sig om, og stod nu med Ansigtet vendt imod os.

Imidlertid læste Miss Halcombe følgende:

„Nu skal du høre den virkelige Grund til min Kærlighed til lille Anna Catherick, kære Philip. Skønt hun ikke er nær saa smuk, er hun det udtrykte Billede baade hvad Haar, Hudfarve og Øjne og Ansigtsform angaar af —"

Jeg fo'r op ad Ottomanen, førend Miss Halcombe fuldendte Sætningen. Den samme Gysen, som jeg havde følt, da hin Kvinde berørte min Skulder paa den ensomme Landevej, løb igennem mig nu.

Der stod Miss Fairlie, en hvid Skikkelse, alene i Maanelyset, det levende Portræt i Form af hin anden Kvinde i den hvide Dragt. I et Nu for' det igennem mig, dette uforklarlige, som jeg ikke kunde komme paa, hvad var, det var netop Erkendelsen af den stærke Lighed mellem Flygtningen fra Galehuset og min Elev i Limmeridge House.

„De ser det altsaa," sagde Miss Halcombe, idet hun mødte mit Blik. „De ser det samme, som min Moder saa for elleve Aar siden?"

„Jeg ser det imod min Vilje; det er for mig, som kastede denne hendes Lighed med den stakkels forladte Skabning en Skygge over hendes Fremtid. Kald hende dog endelig ind, at dette Indtryk kan udviskes."

„Mr. Hartright, De forbavser mig, en saadan Overtro i vort oplyste Aarhundrede.“

„O, kald hende ind.“

„Tys, der kommer hun af sig selv. Sig intet til hende. Lad denne Hemmelighed forblive en Hemmelighed imellem os. Kom, Laura, og væk Mrs. Vesey med lidt Musik, men Mr. Hartright vil gerne høre noget rigtig livligt og muntert.“

---

7. Kapitel.

Brevet.

Saaledes endte min første indholdsrige Dag paa Limmeridge. Miss Halcombe og jeg bevarede vor Hemmelighed. Ved den første Lejlighed, som tilbød sig, ledte Miss Halcombe Talen hen paa deres Moder og gamle Dage. Det lod til, at Miss Fairleis Erindring om den lille fordums Elev i Limmeridge kun var ganske utydelig. Hun huskede nok Ligheden mellem sig selv og hende den Gang; men hun omtalte ikke de hvide Dragter eller Barnets forunderlige Ord, da hun modtog dem. Hun erindrede, at Anna kun blev nogle Maaneder og derpaa rejste til sit Hjem i Hampshire, men hun vidste ikke, om man senere havde hørt noget om hende. Heller ikke fandt Miss Halcombe noget i sin Moders Breve, som kunde give os nogen Oplysning om Barnets senere Skæbne.

Vi havde identificeret den ubekendte som Anna Catherick, men hermed var altsaa vore Opdagelser til Ende.

Dagene gik og Ugerne, Efteraaret afløste Sommeren. O, fredelige, lykkelige Tid, min Historie glider hurtigt hen over dig, som du hengled hurtigt for mig. Der hændte intet af Betydning til at nedskrive paa disse Blade. Kun et maa jeg bekende. Min egen Daarskab! Jeg elskede Miss Fairlie. Var der nogen Undskyldning for mig? Forholdene, hvorunder jeg levede paa Limmeridge House, maatte være min Undskyldning.

Hele Formiddagen tilbragte jeg i uforstyrret Ensomhed

paa mit Værelse, beskæftiget med at ordne Mr. Fairlies Tegninger, men denne Beskæftigelse tillod mine Tanker og Drømme at svæve vidt omkring. Det var en farlig Ensomhed, og den efterfulgtes af Eftermiddage, tilbragt i to Kvinders Selskab, hvoraf den ene var fuld af sprudlende Vid og højt begavet, medens den anden ejede al den Ynde, Blidhed og Skønhed, som kan bedaare en Mands Hjerte. Vort gensidige Forhold, som Lærer og Elev, medførte desuden en Fortrolighed, som var farlig for min Sindsro. Naar vi sammen bøjede os over hendes Skitsebog, berørte min Kind næsten Miss Fairlies, jeg indaandede Duften af hendes Haar og Aande.

Aftenerne, som fulgte paa disse Undervisningstimer, tilbragte vi ogsaa i samme snevre og fortrolige Kreds. Min Kærlighed til Musik var atter et Baand imellem Miss Fairlie og mig, hun spillede med fin Smag og Følelse — alt dette og meget mere, som det daglige Samliv fører med sig, bragte Miss Fairlie og mig henimod vor uundgaaelige Skæbne.

Jeg burde have husket paa min Stilling og været forsigtig. Det gjorde jeg, men først da det var for sent.

Hvor ofte før havde min Stilling som Lærer ikke bragt mig i samme nære Berøring med andre unge, smukke Piger; men jeg havde altid koldblodig trængt al Følelse og Sympathi tilbage, vel vidende, at min Stand alene var nok til at forhindre mine Elever fra at føle nogen dybere Interesse for mig. Det var aldrig før faldet mig vanskeligt, men nu var al Fornuft som vejret bort. Jeg skulde i Tide have spurgt mig selv, hvoraf det kom, at et Værelse først forekom mig hjemligt og lyst, naar hun traadte ind, hvorfor jeg altid lagde Mærke til den ubetydeligste Forandring i hendes Dragt, noget jeg aldrig før havde skænket en Tanke hos andre Kvinder, hvorfor Berøringen af hendes Haand, naar vi sagde hinanden „God Morgen“ og „God Nat“ fik mit Hjerte til at banke. Jeg burde have forstaaet, at Forklaringen paa alt dette var den, at jeg elskede hende.

Dagene gik altsaa, det var allerede den tredie Maaned af mit Ophold i Cumberland, jeg levede stadig som i en salig Drøm; men da endelig kom den første Advarsel, som bragte mig til Bevidsthed om min Svaghed, den kom uden Ord fra hende.

Vi var skiltes en Aften som sædvanlig. Intet Ord fra

mine Læber havde forraadt mig. Men da vi mødtes næste Morgen, var hun helt anderledes end før.

Denne Forandring hos hende, sagde mig hele Sandheden.

Jeg vil ikke nærmere berøre hendes Hjertes Følelser; men jeg tror, at hun opdagede min Hemmelighed og sin egen samtidig, og da var det, at hun forandrede sin Opførsel imod mig. Altfor sanddru en Natur til at skuffe sig selv eller mig, sagde han til sig selv: det gør mig ondt for ham, og det gør mig ondt for mig selv.

Jeg forstod øjeblikkelig Forandringen i hendes Væsen. Hendes store Venlighed til at imødekomme mine Ønsker, og den nervøse Iver efter at fordybe sig i en eller anden Beskæftigelse, saa snart vi tilfældigvis blev alene. Jeg forstod, hvorfor hun saa sjældent smilede nu, og hvorfor hendes Øjne undertiden hvilede paa mig med et medlidende og forlegent Blik. Hele hendes Væsen udtrykte en stadig Frygt og Selvbebrejdelse. Jeg følte, at det ikke alene var den Hemmelighed, vi havde tilfælles, der trykkede hende, men at der var endnu andre Elementer til Stede, der ligesom fjernede os fra hinanden.

I min Tvivl og Forvirring og den vage Mistanke om, at her var noget, som jeg ikke forstod, men som jeg maatte finde ud af ved egen Hjælp, iagttog jeg Miss Halcombe nøje, i Haab om at finde en Forklaring. I det fortrolige Forhold, hvori vi levede, kunde ingen Forandring foregaa hos en af os, uden at de andre mærkede det. Miss Fairlies Væsen genspejledes nu nøjagtig hos hendes Halvsøster. Skønt intet Ord undslap Miss Halcombe, som kunde røbe et forandret Sindelag overfor mig, iagttog hendes gennemtrængende Øjne mig altid. Undertiden var der i dem et Udtryk som af udertrykt Vrede, undertiden Frygt og til andre Tider noget — som jeg som sagt ikke forstod.

En Uge forløb saaledes i denne Tilstand af gensidig Tvang.

Jeg følte, at min Stilling ved min egen Selvforglemmelse var bleven utaalelig, og besluttede at afkaste det Tryk, hvorunder vi alle levede; men hvorledes, var mere end jeg vidste.

I denne ubehagelige Situation blev jeg hjulpet af Miss Halcombe. Hun fortalte mig den rene, usminkede Sandhed,

som kom mig anske uventet; hendes Hjertensgodhed holdt mig oppe under det Choc, jeg fik ved at høre den. Hendes Forstand og Mod afvendte en Fare, som truede mig og andre i Limmeridge House, og vendte den til Gavn for os.

---

8. Kapitel.

Sir Percival Glyde.

Det var en Torsdag henimod Slutningen af den tredie Maaned af mit Ophold i Cumberland.

Om Morgenen, da jeg kom ned i Frokostværelset, var Miss Halcombe for første Gang ikke paa sin Plads ved Bordet.

Miss Fairlie var ude paa Plænen, hun nikkede til mig, men kom ikke ind, en Følelse af Forlegenhed bragte os begge til at undgaa at træffe sammen alene. Hun ventede udenfor til Miss Halcombe eller Mrs. Vesey kom. Hvor hurtigt vilde jeg ikke være gaaet ud til hende for at passiare for blot fjorten Dage siden.

Et Par Minutter efter traadte Miss Halcombe ind. Hun gjorde Undskyldning, fordi hun kom saa sent.

„Jeg er bleven opholdt ved en Samtale med Mr. Fairlie om et husligt Anliggende," sagde hun.

Miss Fairlie kom ind fra Haven, og vi hilste paa hinanden som sædvanlig, hendes Haand laa koldt i min, hun saa ikke paa mig og var meget bleg. Selv Mrs. Vesey bemærkede det, da hun et Øjeblik efter traadte ind.

„Jeg tror det maa være Vejrforandringen," sagde den gamle Dame. „Vinteren nærmer sig, min kære Pige."

I hendes og mit Hjerte var den allerede kommet.

Vort Morgenmaaltid gik for sig hurtigt og i Tavshed. Miss Fairlie syntes at føle sig forlegen ved de lange Pavser i Samtalen, og saa bønfaldende til sin Søster.

Denne tøvede et Øjeblik og sagde tilsidst:

„Jeg har talt med din Onkel til Morgen, Laura. Han

mener, at det røde Værelse bør gøres i Stand, og han bekræfter, hvad jeg sagde dig; det er Mandag ikke Torsdag.“

Medens disse Ord blev udtalt, saa Miss Fairlie ned for sig, hendes Fingre smuldrede nervøst Krummerne paa Dugen. Blegheden paa hendes Kinder bredte sig til Læberne, og disse skælvede synligt.

Miss Halcombe saa det, og gav Tegn til at rejse sig fra Bordet.

Mrs. Vesey og Miss Fairlie forlod Stuen sammen. De blaa Øjne saa bedrøvet paa mig som til et langt Farvel. Jeg følte en tilsvarende Smerte i mit Hjerte, der sagde mig, at jeg vilde miste hende og elske hende desto højere derfor.

Jeg vendte mig mod Havedøren. Miss Halcombe stod der med Hat og Schawl.

„Har De Tid tilovers, førend De begynder Deres Arbejde?“

„Jeg har altid Tid for Dem.“

„Jeg vil gerne tale med Dem alene, Mr. Hartright, lad os gaa ud i Haven, der er vi mest uforstyrrede.“

Idet vi gik ud mødte vi en Gartnerdreng med et Brev i Haanden. Miss Halcombe standsede ham.

„Er det Brev til mig?“ spurgte hun.

„Nej, det er til Miss Fairlie,“ sagde Drengen.

Miss Hapcombe tog det og saa paa Udskriften.

„Hvem har givet dig det Brev?“ spurgte hun.

„En gammel Kone, som jeg ikke kender.“

„Det var mærkeligt,“ sagde Miss Halcombe, „det er maaske et Tiggerbrev. Bring det ind og giv det til en af Pigerne.“

Derpaa gik hun over Plænen ned til Lysthuset, hvor Laura Fairlie og jeg første Gang havde set hinanden; først der brød hun Tavsheden.

„Mr. Hartright, jeg vil begynde med at gøre Dem en Tilstaaelse, jeg hader Komplimenter; men jeg er kommen til at føle et varmt Venskab for Dem, det begyndte allerede, da De fortalte mig om Deres Møde med den stakkels Kvinde paa Landevejen. Deres Opførsel overfor hende var maaske ikke forsigtig, men den viste, at De føler som en sand Gentleman. Jeg ventede mig derfor en Del af Dem, og jeg er ikke blevet skuffet.“

Her standsede hun et Øjeblik.

„Som Deres Ven," vedblev hun, „maa jeg tale rent ud. De har fattet Kærlighed — er jeg bange for — til min Søster Laura. jeg dadler Dem ikke derfor, men jeg beklager Dem. De har ikke talt til hende derom, De har handlet som en hæderlig Mand, i modsat Fald vilde jeg have forlangt, at De straks skulde forlade os. Jeg kan imidlertid ikke bebrejde Dem noget, og beder Dem række mig Deres Haand som Tegn paa, at vi er Venner. Jeg har foraarsaget Dem Smerte, og maa desværre volde Dem mere endnu."

Hendes Venlighed overvældede mig et Øjeblik, jeg forsøgte at takke hende, men Stemmen svigtede mig og mine Øjne var fugtige.

„Hør videre," sagde hun, „og lad os faa det overstaaet. De maa forlade Limmeridge House, det er min Pligt at sige det; selv om De havde hørt til den ældste og rigeste Familie i Landet, maatte De gøre det, og ikke fordi De kun er Tegnelærer. Laura er nemlig forlovet."

De sidste Ord fo'r som en Pil gennem mit Hjerte. Jeg kunde ikke sige et Ord, og følte mig som bedøvet. Jeg følte atter Miss Halcombes Haand, der trykkede min. Hun saa fast paa mig.

„Her, hvor De saa hende første Gang, her maa De betvinge Dem som en Mand og blive Herre over Deres Følelser."

Den undertrykte Heftighed og Energi, hvormed hun talte, forfejlede ikke sin Virkning paa mig.

Vi stod begge tavse et Par Minutter, hvori det lykkedes mig at beherske mig saa vidt, at jeg kunde svare hende:

„Jeg takker Dem for Deres Raad og vil følge det; paa anden Maade kan jeg ikke vise min Taknemmelighed."

„Efter disse Ord vil jeg intet skjule for Dem," sagde hun. „Min Søsters Ro og Lykke fordrer, at De maa rejse herfra; jeg, som elsker hende langt højere end mig selv, har allerede set, hvor hun lider af Selvbebrejdelser, siden den første Følelse af Uvillie mod dette Giftermaal har listet sig ind i hendes Hjerte. Dette Parti er blevet stiftet af hendes Fader for to Aar siden paa hans Dødsleje, hun var tilfreds dermed, uden at hendes Hjerte egentlig havde noget dermed at gøre; det var, hvad man kalder et Fornuftparti. Hvis De aldrig var kommet her, havde hun maaske lært at elske sin fremtidige Ægtefælle; lad os haabe, at det endnu

vil ske, og at de nye Følelser, som har forstyrret hendes Hjertefred, ikke maa have slaaet for dybe Rødder hos hende. Deres Fraværelse og Tiden vil maaske hjælpe os dertil. Jeg stoler paa, at De ikke vil være mindre hensynsfuld og mandig overfor den Elev, som De skylder Oprejsning for Deres Selvforglemmelse, end overfor den fremmede Kvinde, som ikke bønfaldt forgæves om Deres Hjælp."

Det var anden Gang, hun omtalte hin Kvinde i vor Samtale, kunde hun da ikke omtale Miss Fairlie uden at fremkalde Mindet om Anna Catherick.

„Sig mig, hvilken Undskyldning jeg kan anføre overfor Mr. Fairlie, naar jeg saaledes bryder vor Aftale, og naar jeg skal rejse herfra; jeg lover at gøre alt, hvad De ønsker."

„De hørte mig tale om at gøre det røde Værelse i Stand til næste Mandag. Den Gæst vi venter —"

Jeg kunde ikke vente paa at høre Sætningen til Ende. Jeg vidste nu, at denne Gæst var Miss Fairlies Brudgom; jeg afbrød hende heftigt:

„Lad mig rejse i Dag, jo før des bedre."

„Nej," svarede hun. „Den eneste Grund til Deres Afrejse, De kan anføre for Mr. Fairlie, maa være en uventet Efterretning, som tvinger Dem til straks at rejse til London. De maa vente til i Morgen, naar Posten har været her, han vil da tro, De har faaet et Brev med Underretning herom. Det er afskyeligt at maatte lyve, men jeg kender Mr. Fairlie, han vil ikke give Dem fri uden tvingende Nødvendighed. Tal med ham Fredag Morgen og forlad Pladsen Lørdag, det er tidsnok for Dem og os alle."

Førend jeg kunde samtykke i denne Ordning, kom Miss Fairlies Pige ind i Lysthuset med en forstyrret Mine, og bad om at tale med Miss Halcombe, som derfor gik udenfor med hende.

Da jeg blev ene, stormede alle Slags Tanker ind paa mig. Hvor elendig vilde jeg nu ikke føle mig i mit ensomme Logis i London. Hvad mon min Moder og Søster vilde sige? De, som havde glædet sig saa meget over min Rejse til Cumberland, og havde taget en saa forhaabningsfuld Afsked med mig hin sidste, lykkelige Aften i Hampstead.

Atter kom Mindet om Anna Cartherick frem i min Sjæl

ved Tanken om denne Aften. Hvad betød det dog? Skulde jeg atter møde hende? Hun vidste jo, at jeg boede i London.

Faa Minutter senere kom Miss Halcombe tilbage, hun saa ogsaa urolig ud.

„Nu er alt jo aftalt imellem os, Mr. Hartright, lad os nu som Venner gaa tilbage til Huset. Sandt at sige er jeg lidt ængstelig for Laura. Pigen siger mig, at hun er bleven ophidset over et Brev, sandsynligvis det samme som Gartnerdrengen afleverede.“

Vi gik hastigt tilbage. Jeg følte en Slags bitter Nysgerrighed efter at høre Navnet paa Miss Fairlies Forlovede; nu eller aldrig maatte jeg spørge derom, senere fik jeg maaske ingen Lejlighed dertil.

„Nu da De er saa venlig at sige, at vi har forstaaet hinanden, maa jeg faa Lov til at spørge om, hvem den Herre er, som Miss Fairlie er forlovet med.“

Hun var optaget af sine Tanker og sagde adspredt:

„Aa, det er en rig Godsejer i Hampshire.“

Hampshire, Anna Catericks Fødested. Atter var hun der paa Spil. Det var som en Skæbne.

„Og hans Navn,“ sagde jeg, saa ligegyldigt som jeg kunde.

„Sir Percival Glyde.“

Sir — Annas Spørgsmaal randt mig i Hu angaaende de Mænd, jeg kendte med Baronets Rang. Jeg standsede pludseligt og saa paa hende.

„Blot Adelsmand eller Baronet?“ spurgte jeg ophidset.

Hun standsede et Øjeblik og svarede temmelig køligt:

„Baronet, naturligvis.“

---

9. Kapitel.

Forbud om kommende Ulykker

Ikke et Ord mere blev talt imellem os. Miss Halcombe skyndte sig op til sin Søster, og jeg gik ind for at rydde op i Tegningerne saa vidt muligt, iden jeg gav dem fra mig.

Tanker, som jeg indtil nu havde trængt tilbage, strømmede ind over mig.

Hun skulde giftes med en Baronet og Godsejer i Hampshire.

'Der var Hundreder af Baronetter i England, og mange Ejendomsbesiddere i Hampshire, jeg havde ikke Spor af Grund til at sætte Sir Percival Glyde i Forbindelse med Anna Cathericks mystiske Spørgsmaal, og dog gjorde jeg det. Var det, fordi han nu i sine Tanker var forbundet med Miss Fairlie, og Miss Fairlie igen med Miss Anna Catherick, siden jeg havde opdaget hin ominøse Lighed imellem dem? Havde Morgenens Begivenheder gjort mig saa nervøs, at jeg var et Bytte for sygelig Overspændthed? En Anelse om, at en skjult Fare ventede os alle, blev stærkere og stærkere hos mig, og en Fornemmelse af, at jeg var indviklet i en Kæde af Begivenheder, som min Afrejse fra Cumberland ikke kunde sønderrive, satte sig fast hos mig.

Skønt jeg led usigeligt ved denne Udgang paa min korte, ulyksalige Kærlighed, blev min Smerte ligesom døvet ved Følelsen af, at noget uundgaaeligt tungt og truende hang over vore Hoveder.

En halv Times Tid var vel forløbet, da det bankede paa min Dør, og til min Forbavselse traadte Miss Halcombe ind. Hun saa vred og ophidset ud, og satte sig straks i en Stol.

„Mr. Hartright," begyndte hun, „jeg havde haabet, at alle pinlige Emner var uddebatterede mellem os for i Dag. Men det er ikke saa vel. Der maa være et hemmeligt Komplot, som agter at skræmme min Søster fra hendes Ægteskab. Det Brev, De saa før, var anonymt, og et lumpent Forsøg paa at nedsætte Sir Percival i min Søsters Agtelse. Det har forskrækket hende saaledes, at jeg næsten ikke tør forlade hende. Jeg ved dette er en Familieaffære, som ikke kan interessere Dem —"

„Undskyld, Miss Halcombe, men jeg tager den dybeste Del i alt, hvad der vedrører Miss Fairlies Velfærd saavel som Deres."

„Det glæder mig at høre. De er den eneste i Huset, jeg kan raadspørge. Mr. Fairlie kan der ikke være Tale om. Hvad jeg ønsker at vide er: Skal jeg gøre Skridt til at opspore Brevskriveren eller skal jeg vente og henvende mig til

Mr. Fairlais Sagfører i Morgen. Det er Spørgsmaalet om at vinde eller miste en Dag."

Hun gav mig Brevet, det lød saaledes:

„Tror De paa Drømme, jeg haaber for Deres Skyld, at De gør det. Se efter, hvad den hellige Skrift siger om Drømme og deres Opfyldelse (Daniel 1, 18—25), og tag imod den Advarsel, jeg sender, før det er for silde.

Sidste Nat drømte jeg om Dem, Miss Fairlie. Jeg stod indenfor Alteret ved den ene Side af Alterbordet og Præsten med sin Bønnebog ved den anden. Kort efter kom en Mand og en Kvinde ned ad Kirkegaarden hen imod os for at blive viede. De var Kvinden. De saa saa smuk og uskyldig ud i Deres hvide Brudedragt og Slør, at Taarerne kom mig i Øjnene.

Det var Medlidenhedstaarer, og i Stedet for at falde fra mine Øjne, som Taarer ellers gør, blev de til to Lysstraaler, som nærmede sig den Mand, der stod med Dem ved Alteret, indtil de berørte hans Bryst. De blev til to Buer, ligesom Regnbuer imellem ham og mig, jeg kunde se igennem dem lige ind i hans Hjerte.

Den Mand, som De skulde ægte, saa godt nok ud. Han var lidt under Middelhøjde, virksom og livlig, omkring fem og fyrretyve Aar gammel. Han var bleg og lidt skaldet, men ellers var hans Haar mørkt. han havde fyldigt lysebrunt Skæg. Øjnene var brune og klare, Næsen lige og fin som en Kvindes, hans Hænder ligeledes. Han hostede af og til med en tør Hoste, og naar han satte den højre Haand op for Munden, saa man et rødt Ar paa Bagsiden af den. Har jeg drømt om den rigtige Mand, Miss Fairlie? Læs videre og lad Dem advare.

Gennem Straalerne saa jeg nu ind i Mandens Hjerte. Det var sort som Natten, og paa det var skrevet med Flammeskrift: „Uden Medlidenhed og uden Samvittighed. Han har gjort andre ulykkelige, og han vil gøre denne Kvinde ved sin Side ulykkelig." Jeg læste dette, og derefter skiftede Straalerne Plads og pegede mod hans Skulder, der lige bag ved ham stod en Djævel, der lo. Atter skiftede Straalerne Plads, denne Gang pegede de paa Dem. Bag ved Dem saa jeg en grædende Engel. For tredie Gang forandrede Straalerne sig og pegede midt imellem Dem og denne Mand, idet

de udvidede Pladsen imellem begge, og skilte dem helt fra ham. Præsten ledte forgæves efter Vielsesritualet i Bogen, det var forsvundet; i Fortvivlelse lagde han Bogen bort. Jeg vaagnede med Øjnene fulde af Taarer og bankende Hjerte — thi jeg tror paa Drømme.

Jeg beder ogsaa Dem, Miss Fairlie, for Deres egen Skyld, tro som jeg. Skaf Dem Underretning om denne Mands foregaaende Liv, førend De udtaler de Ord, der gør Dem til hans Hustru og ulykkelig for hele Livet. Jeg advarer Dem for Deres egen Skyld. Jeg vil aldrig ophøre med at interessere mig for Dem. Deres Moders Datter har en stor Plads i mit Hjerte, thi Deres Moder var min bedste og eneste Ven.“

Saaledes endte dette mærkelige Brev uden Underskrift. Haandskriften var ganske almindelig og gav ingen Oplysning om Brevskriveren.

„Det er ikke daarligt skrevet,“ sagde Miss Halcombe, „men hidrører dog ikke fra nogen højtdannet Person. Hentydningen til Brudedragt og Slør tyder paa, at det kommer fra en Kvinde. Hvad mener De, Mr. Hartright?“

„Jeg tror det samme. Det er vist skrevet af en Kvinde, men en Kvinde, som vist er lidt —“

„Forstyrret?“ sagde Miss Halcombe. „Det slog ogsaa mig.“

Jeg svarede ikke, mine Øjne hvilede paa de Ord i Brevet: „Deres Moders Datter har en stor Plads i mit Hjerte, thi Deres Moder var min bedste og eneste Ven.“ Disse Ord gav en Tanke Rum for mig, som jeg var bange for at udtale. Jeg begyndte at tvivle om min egen Forstand. Det var jo en Slags Monomani, at henføre alt, hvad der skete og blev sagt til en og samme Kilde. Jeg besluttede at tage Fornuften til Hjælp og kun at stole paa Kendsgerninger.

„Jeg synes vi bør forsøge at opspore den Person, der har skrevet dette,“ sagde jeg. „Lad os udspørge Gartnerdrengen om den Kvinde, der gav ham Brevet, og gøre Forespørgsler i Landsbyen. De talte ogsaa om at raadspørge Mr. Fairlies Sagfører i Morgen. — Hvorfor ikke allerede i Dag?“

„Det lader sig ikke gøre. Sagen er nemlig, at Hovedøjemedet med Sir Percivals Komme paa Mandag er at be-

stemme Dagen for min Søsters Bryllup, han ønsker meget, at det skal finde Sted inden Aarets Udgang.“

„Ved Miss Fairlie det?“

„Hun har ingen Anelse om det, og under disse Omstændigheder vil jeg ikke fortælle hende det. Mr. Fairlie, som Lauras Formynder, er ivrig efter at understøtte Sir Percivals Plan, og har derfor skrevet til Familiens mangeaarige Sagfører, Mr. Gilmore, som er borte paa en Forretningsrejse til Glasgow. Mr. Gilmore har svaret, at han vilde komme til Limmeridge paa Hjemvejen. Han kommer netop i Morgen, og bliver her nogle Dage. Sir Percival maa saa tale sin egen Sag, og hvis han har Held med sig, vil Mr. Gilmore ved Tilbagekomsten til London opsætte hendes Ægteskabskontrakt. Derfor maa vi helst vente med at forelægge den Sag for ham i Morgen, da han er Familiens gamle prøvede Ven, som vi kan stole paa.“

„Ægteskabskontrakten“, dette Ord gennemborede mig med en skinsyg Forbitrelse, der forgiftede mine bedre Følelser. Jeg begyndte at tænke paa de anonyme Beskyldninger imod Sir Percival med et hadefuldt Ønske om, at de maatte være sande. Det er haardt at maatte bekende; men jeg vil intet skjule af den skrækkelige Historie, jer er i Færd med at berette. Hvad om Ægteskabet kunde gaa over Styr?

Ledet af disse Bevæggrunde foreslog jeg atter Miss Halcombe ikke at spilde Tid, men straks udspørge Gartnerdrengen og Landsbyens Folk.

„Det vil være det bedste,“ sagde Miss Halcombe, idet hun rejste sig. „Lad os begynde nu med det samme, og se at gøre vort bedste.“

Jeg skulde lige til at aabne Døren, da jeg standsede for at gøre et Spørgsmaal.

„Passer Beskrivelsen i det anonyme Brev af Sir Percival.“

„I et og alt, selv Aret paa hans højre Haand er nøjagtigt, han har faaet det paa en Rejse i Italien for flere Aar siden. Brevskriveren har uden Tvivl kendt ham.“

„Der kan vel ikke siges noget paa hans Karakter?“

„Mr. Hartright, jeg haaber, De ikke vil være saa uretfærdig at lade det afskyelige Brev indvirke paa Dem?“

Jeg følte, at jeg blev rød, Brevet havde unægtelig paavirket mig.

„Jeg haaber det ikke," svarede jeg forvirret, „jeg havde maaske Uret i at spørge saaledes?"

„Det glæder mig at kunne sige, at vi aldrig har hørt det mindste ufordelagtige om ham. Han har kæmpet med Held i to Valgkampagner, uden at nogen har kunnet sætte en Plet paa hans Karakter, og der er ikke mange Mænd i England, som kommer uskadt fra en saadan Ildprøve."

Jeg aabnede Døren for hende i Tavshed og fulgte hende ud.

Hun havde ikke overbevist mig. Selv om en af Himlens Engle var dalet ned og havde bekræftet hans Tale, det vilde dog ikke have overbevist mig.

Vi fandt Gartnerdrengen ved sit Arbejde som sædvanlig; men hvor meget jeg end spurgte ham, var det umuligt at trække et eneste Svar af Betydning ud af ham. Den Kvinde, som havde givet ham Brevet, var en ældre Kvinde, og hun havde ikke talt et Ord med ham, men var hurtig gaaet bort i sydlig Retning. Det var altsaa hvad Gartneren kunde fortælle os. Landsbyen laa syd for Huset, og mod den styrede vi nu vore Fjed

10. Kapitel.

Spøgelset.

Vi fortsatte vore Forespørgsler i Linmeridge i alle Retninger og blandt alle Slags Folk, men der kom ikke noget ud af det. Tre af Landsbyens Beboere forsikrede os ganske vist, at de havde set den Kvinde, vi hentydede til; men de var ganske ude af Stand til at beskrive hende, og de var heller ikke enige om den nøjagtige Retning, hvori hun havde fortsat Vejen, saa at deres Udtalelser, kort sagt, ikke havde mere virkelig Værdi, end deres Naboers. Vi var naaet helt hen til Enden af Landsbyen, hvor de Skolebygninger laa, som Mrs. Fairlie havde ladet indrette. Idet vi passerede Drengeafdelingen, faldt det mig ind, at rette en sidste Fore-

spørgsel til Skolelæreren, som man nok turde gaa ud fra, var den kløgtigste Mand her paa Egnen.

„Jeg er bange for, at Skolelæreren har været optaget af sine Forretninger," sagde Miss Halcombe, „netop som denne Kvinde er passeret igennem Landsbyen, og ogsaa da hun er gaaet tilbage; men vi kan jo forsøge."

Skolelæreren sad paa sit Katheder, og alle hans Elever sad foran ham, med Undtagelse af én, en lille hvidhaaret Dreng, der stod i Skammekrogen. Døren til Skoleværelset stod paa Klem, og Lyden af Lærerens Stemme naaede os, idet vi standsede et Minut i Forstuen.

„Hør nu en Gang, Drenge," sagde Stemmen, „læg vel Mærke til, hvad jeg siger jer. Hvis jeg igen hører nogen af jer tale om Spøgelser her i Skolen, saa gaar det jer ilde. Der eksisterer slet ikke saadan en Ting som Spøgelser, og en Dreng, som gaar i Limmeridge Skole og tror paa noget, som ikke eksisterer, sætter sig op imod den sunde Fornuft og Disciplinen og bliver straffet derefter. Se nu alle sammen paa Jakob, som staar der i Skammekrogen. Han er blevet straffet, ikke fordi han sagde, at han saa et Spøgelse i Gaar Aftes, men fordi at han ikke vil tage imod Fornuft, og fordi han bliver ved med at sige, at han saa Spøgelset, efter at jeg har forklaret ham, at der ingen eksisterer. Hvis der ellers ikke er noget, som hjælper, saa haaber jeg, at Spanskrøret skal faa Spøgelset ud af Jakob."

„Det synes at være et højst uheldigt Øjeblik vi har valgt til vort Besøg," sagde Miss Halcombe, idet hun aabnede Døren og gik forrest ind i Skolestuen.

Vor Ankomst gjorde et stærkt Indtryk paa Drengene; det lod til, at de troede, at vi var kommet ekspres for at se Jakob blive pryglet.

„Gaa hjem alle sammen til Middag," sagde Skolelæreren, „undtagen Jakob, han maa blive hvor han er, og saa kan Spøgelset jo bringe ham hans Middagsmad, hvis det da har Lyst dertil."

Jakob begyndte at snøfte, da Miss Halcombe afbrød Skolelæreren med følgende Bemærkning:

„Vi kom her for at gøre Dem et Spørgsmaal, Hr. Dempster, og nu finder vi Dem optaget af at besværge Spøgelser. Hvad er Meningen med det? Hvad er der dog hændet?"

„Aa, den Slyngel har forskrækket hele Skolen, Miss Hal-

combe ved at erklære højt og lydeligt, at han saa et Spøgelse i Gaar Aftes, og han bliver ved med sin dumme Historie, trods alt, hvad jeg siger ham.“

„Det er dog højst besynderligt,“ sagde Miss Halcombe; „jeg vilde ikke tro, at nogen af Drengene her havde saa megen Fantasi, at de troede at kunne se et Spøgelse. Du dumme, lille Dreng,“ sagde hun henvendt til Jakob. „Hvorfor beder du ikke Mr. Dempster om Forladelse og holder op med at snakke om det Spøgelse?“

„Men jeg saa jo Spøgelset,“ udbrød Jakob grædende.

„Vis-vas, du har ikke set noget som helst, der ligner et Spøgelse. Hvad Slags Spøgelse? — Og hvornaar saa du det?“

„Jeg saa det i Gaar Aftes i Tusmørket,“ svarede Jakob.

„Og hvad lignede det?“

„Det var helt hvidt, som et Spøgelse skal være,“ svarede den lille Fyr med en Voksens Alvor.

„Og hvor var det?“

„Det var derovre paa Kirkegaarden, netop der, hvor Spøgelserne hører hjemme.“

„Du er dog et lille Fæ, du kan jo hele Historien udenad paa Fingrene. Hvordan et Spøgelse skal være, og hvor det skal opholde sig? Du kan formodentlig ogsaa sige mig, hvem det var?“

„Ja, det kan jeg rigtignok,“ svarede Jakob og nikkede triumferende med Hovedet.

„Saa vær saa venlig, min Dreng.“

„Det var Mrs. Fairlies Genfærd,“ svarede Jakob hviskende.

Svaret gjorde et tilsyneladende overvældende Indtryk paa Miss Halcombe, og hun sagde henvendt til Skolelæreren:

„Det er unyttigt at ville gøre saadan et Barn ansvarligt for alt, hvad han siger. Der er naturligvis nogen, der har sat ham det i Hovedet; men hvis der er Folk her i Landsbyen, som snakker om, at min stakkels Moder spøger, skal jeg nok finde ud af, hvem det er, og hvis jeg har noget at skulle have sagt hos Mr. Fairlie, skal de komme til at bøde for det.“

Under hele denne besynderlige Scene havde jeg holdt mig for mig selv, men jeg hørte opmærksomt efter og drog

mine egne Slutninger; og saa snart som vi atter var alene, spurgte Miss Halcombe mig, hvad jeg mente om Sagen.

„Hvad jeg mener!“ svarede jeg; „jeg tror skam, at Drengens Fortælling beror paa en Kendsgerning. Jeg kunde have Lyst til at se Monumentet over Mrs. Fairlie, ved hvilket Spøgelset jo skal have staaet, og til at undersøge Grunden der omkring.“

„De skal faa Gravstedet at se.“

Medens vi gik ud sammen, sagde hun:

„Hvad der skete inde i Skoleværelset, har aldeles bortledt min Opmærksomhed fra Brevet, og jeg føler mig helt rundtosset, hver Gang jeg tænker paa det. Skal vi holde op for i Dag med at spørge videre, og ganske rolig vente og overlade det til Mr. Gilmore?“

„Nej, paa ingen Maade, Miss Halcombe. Hvad der er sket inde i Skoleværelset, ansporer netop mig til at fortsætte Efterforskningerne.“

„Hvorfor ansporer det Dem?“

„Fordi det bestyrker en Mistanke, som jeg følte, straks da De gav mig det mystiske Brev at læse!“

„Jeg haaber, De har haft Deres gode Grunde, Mr. Hartright, til at skjule denne Mistanke for mig indtil dette Øjeblik?“

„Ja, jeg var bange for ogsaa at bringe mig selv paa Vildspor, og vilde ikke bestyrke Mistanken for meget; men ikke blot Drengens Svar paa Deres Spørgsmaal, men ogsaa et tilfældigt Udtryk, som Skolelæreren brugte, har atter bragt mig til at tænke paa min første Indskydelse. Jeg tror, at Spøgelset paa Kirkegaarden og den, der har skrevet det anonyme Brev, er en og samme Person.“

Hun standsede, blev bleg og saa mig spørgende ind i Ansigtet.

„Hvilken Person?“

„Ja, Skolelæreren sagde det, da han talte om den Skikkelse, Drengen havde set paa Kirkegaarden; han kaldte det den hvidklædte Kvinde.“

„De mener da ikke Anna Catherick?“

„Jo, Anna Catherick!“

Hun greb min Arm og støttede sig paa den.

„Ja, jeg ved ikke hvorfor,“ sagde hun sagte; „men der er noget i Deres Mistanke, som foruroliger mig og enerverer

mig. Men lad mig nu først vise Dem Graven, og saa lad os straks gaa tilbage til Huset. Jeg gør vist bedst i, ikke at lade Laura være for længe alene."

Vi var ganske nær ved Kirkegaarden. Kirken var opført af Granit og laa i et lille Dalstrøg, saadan at den blev helt skærmet for Vinden, der kom ind fra Heden. Gravstederne begyndte ved Siden af Kirken og strakte sig op ad en Bakke. Den var omgivet af en raat tilhugget, lav Stenmur. ellers var der ikke noget mærkeligt ved den; kun henledte den de Besøgendes Opmærksomhed paa det hvide Marmorkors, der lyste en i Møde fra Mrs. Fairlies Grav. Alle de andre Gravmonumenter paa Kirkegaarden var ikke paa langt nær saa pragtfulde.

„Ja, nu behøver jeg ikke at gaa længere med Dem," sagde Miss Halcombe, „jeg maa skynde mig hjem. Lad mig vide, hvis De finder noget, som kan bestyrke Deres Mistanke."

Hun gik sin Vej, og jeg begav mig ned ad Stien, som førte direkte til Mrs. Fairlies Gravsted. Græsset omkring det var altfor kort, og Jordbunden altfor haard til, at man kunde se Spor af Fodtrin; jeg saa derefter meget opmærksomt paa Korset og paa den firkantede Marmorblok under det, den, som Inshriptionen var hugget ind i.

Korsets naturlige hvide Farve var hist og her blevet ligesom lidt mørkere af Vejr og Vind, og den Side af Fodstykket, hvor Inskriptionen stod, var i den samme Forfatning. Den anden Halvdel var derimod fuldstændig skinnende hvid. Ved at undersøge den nøjere, opdagede jeg, at den var blevet renset for nylig fra oven og ned efter. Skellinjen imellem den Del, som var blevet renset, og den, som ikke var det, kunde let ses; den saa næsten ud som en Linie, frembragt ved kunstige Midler. Hvem havde begyndt denne Rensning af Marmoret, og hvorfor var Vedkommende holdt saa pludselig op?

Jeg saa mig omkring og undrede mig over, hvorledes jeg vel skulde faa det Spørgsmaal besvaret. Der var ingen menneskelige Boliger at øjne fra det Sted, hvor jeg stod, saa jeg vendte tilbage til Kirken, og gik rundt om denne, indtil jeg kom til Bagsiden af Bygningen, hvorfra en Sti førte ned til et øde, afsidesliggende Stenbrud. Lige ved Ind-

gangen til dette Stenbrud laa en ganske lille Hytte, udenfor hvis Dør der stod en gammel Kone og vadskede.

Jeg gik ned til hende og begyndte en Samtale om Kirken og Kirkegaarden. Hun var ikke utilbøjelig til en Passiar, og jeg fik snart at vide, at hendes Mand var saavel Klokker som Graver. Jeg sagde nogle rosende Ord om Monumentet paa Mrs. Fairlies Grav, hvortil den gamle Kone rystede paa Hovedet og beklagede, at det var saa daarlig holdt for Øjeblikket. Det paahvilede hendes Mand at holde det vedlige; men han havde været saa svag og elendig, at han i de sidste Maaneder kun med det største Besvær havde været i Stand til at krybe til Kirken om Søndagen for at gøre sin Pligt, og som Følge deraf havde han ikke faaet gjort noget ved Monumentet. Heldigvis havde han det lidt bedre nu, og hun haabede nok, at han i Løbet af en Uges Tid vilde være stærk nok til at holde det pænt igen.

Disse Oplysninger der blev givet mig med den bredeste cumberlandske Dialekt — var mig mere end tilstrækkelige; jeg gav Konen en Ubetydelighed og vendte tilbage til Limmeridge House.

Rensningen af Monumentet var øjensynlig blevet foretaget af en fremmed. Jeg lagde dette sammen med, hvad jeg havde hørt om Spøgelset, der var blevet set paa Kirkegaarden, og besluttede mig til at ville holde Vagt ved Mrs. Fairlies Grav samme Aften, fra Solnedgang og indtil Mørkets Frembrud. Arbejdet var ikke blevet fuldført, og jeg følte mig overbevist om, at den Person, som havde paabegyndt det, ogsaa havde i Sinde at fuldføre det.

Da jeg kom hjem, underrettede jeg Miss Halcombe om min Hensigt. Hun saa meget nervøs og overrasket ud, men kom ikke med nogen direkte Indvendinger mod mit Forehavende, kun sagde hun:

„Jeg haaber, at der maa komme noget godt ud af det."

Idet hun vilde til at gaa, holdt jeg hende tilbage og spurgte, hvorledes Miss Fairlie befandt sig. Miss Halcombe svarede, at hun var i bedre Humør, og at hun haabede at faa hende overtalt til at gaa en lille Tur i Løbet af Eftermiddagen.

Jeg gik op paa mit eget Værelse og bestemte mig til at begynde at ordne de sidste Tegninger. For det første kunde det ikke nytte at opsætte dette længere, og for det andet var

det nødvendigt for mig at tvinge mig til at beskæftige mig med noget andet end mig selv og min egen haabløse Fremtid.

Af og til saa jeg ud af Vinduet paa Solen, som langsomt snak ned bagved Skyerne i Horisonten. Med et hørte jeg Trin paa den grusbelagte Vej under mine Vinduer og kiggede ud. Det var Miss Fairlie.

Jeg havde ikke set hende siden om Morgenen, og havde da knap faaet talt med hende. Jeg havde endnu kun en Dag tilbage at være paa Limmeridge House, og saa — skulde jeg aldrig mere faa hende at se. Dette var nok til at holde mig fangen ved Vinduet; heldigvis havde jeg Aandsnærværelse nok til at arrangere Gardinerne saaledes, at hun ikke kunde faa Øje paa mig, hvis hun tilfældigvis skulde se i Vejret; men jeg kunde ikke modstaa Fristelsen til at nyde Synet af hende, saa længe der endnu var nogen Mulighed derfor.

Hun havde kastet et brunt Slag over sin fordringsløse, sorte Silkekjole, og havde den samme lille tarvelige Straahat paa, som hun havde haft første Gang jeg saa hende; kun havde hun et Slør for Ansigtet nu, saa at jeg ikke kunde se hendes Træk. Ved Siden af hende løb en lille, graa Hund, som var hende meget hengiven, men hun syntes ikke at bemærke dens Tilstedeværelse. De visne Blade, som Vinden havde hvirvlet hen for Fødderne af mig om Morgenen, da jeg havde hørt om hendes paatænkte Giftermaal, fløj nu omkring hende i den kolde Efteraarsblæst. Den lille Hund rystede af Kulde, og trykkede sig tæt op til hendes Kjole, men hun ikke saa meget som saa til den. Hun gik længere og længere væk fra mig, indtil mine trætte, forpinte Øjne ikke kunde følge hende længere, og jeg blev alene tilbage med mit eget sorgbetyngede Hjerte.

I Løbet af en Times Tid havde jeg fuldført mit Arbejde, og da var Solen netop i Færd med at gaa ned. Jeg tog Hat og Frakke paa, og naaede uset ud af Huset.

Skyerne havde samlet sig i en tæt Banke mod Vest, og der blæste en gennemtrængende Vind fra Havet. Skønt Kysten laa saa langt borte fra os, trængte Lyden af Bølgeslagene dog tydeligt op til mig, da jeg traadte ind paa Kirkegaarden. Det var ikke et levende Væsen at se noget Steds, og Stedet

saa mere øde ud end nogensinde. Jeg valgte mig et Skjulested, og gav mig til at vente med Øjnene fæstede paa det hvide Kors paa Mrs. Fairlies Grav.

---

11. Kapitel.

En Aften paa Kirkegaarden.

Tusmørket var endnu ikke faldet paa — og der var vel gaaet en tre Kvarters Tid — da jeg hørte Fodtrin og Lyden af Stemmer. Fodtrinene kom fra den modsatte Side af Kirken, og Stemmen var en Kvindes.

„Var endelig ikke bekymret for Brevets Skyld," sagde Stemmen, „jeg gav det til Drengen uden at nogen saa det, og han tog imod det uden at ytre en Stavelse. Han gik til den ene Side og jeg til den anden, uden at nogen Mors Sjæl fulgte efter — det garanterer jeg for."

Disse Ord vakte min allerhøjeste Interesse. De paafulgtes af en dødlignende Tavshed, men Fodtrinene kom nærmere og nærmere, og i Løbet af faa Sekunder gled to Kvindeskikkelser tæt forbi mig. De gik hen imod Graven og vendte saaledes Ryggen til mig.

Den ene af Kvinderne havde en Kappe paa Hovedet og Schawl paa, den anden bar en lang, mørkeblaa Rejsekaabe med en Hætte, der var trukket ned over Hovedet. Der kom en lille Smule af hendes Kjole til Syne under Kaaben, og mit Hjerte tog til at banke voldsomt, da jeg bemærkede, at den var hvid.

Da de var kommet omtrent halvvejs mellem Kirken og Gravstedet, standsede de, og Kvinden i Rejsekaaben vendte Hovedet om imod sin Ledsager; men desværre var det mig umuligt at se hendes Ansigt paa Grund af Hætten.

„Pas endelig paa ikke at tage den gode, varme Kaabe af," sagde den samme Stemme, som jeg allerede en Gang før havde hørt; „Miss Todd har Ret, naar hun hævder, at du vækker altfor megen Opsigt i den hvide Dragt. Jeg vil gaa lidt frem og tilbage ude paa Vejen, medens du opholder dig her; ærlig talt sætter jeg ikke den fjerneste Pris paa at

opholde mig paa Kirkegaarden om Aftenen, hvad saa end du gør. Se at blive færdig, til jeg kommer tilbage, og lad os saa se at komme hjem, inden det bliver Nat.“

Med disse Ord vendte hun sig om, og jeg kunde tydelig se hendes Ansigt, idet hun gik forbi mig. Det var en ældre Kvinde med et rødmusset, solbrændt Ansigt, der sandelig ikke havde noget som helst hemmelighedsfuldt eller mistænkeligt Præg. Da hun kom hen til Kirken, standsede hun et Øjeblik og trak Schawlet tættere omkring sig.

„Forunderlig,“ sagde hun til sig selv, „altid forunderlig og anderledes end andre, og det lige fra hun var en ganske lille Pige. Men god og uskadelig som et nyfødt Barn.“

Hun sukkede, saa sig uroligt omkring, rystede paa Hovedet og forsvandt rundt om Hjørnet af Kirken.

Jeg var et Øjeblik i Tvivl om, hvorvidt jeg skulde følge efter hende og tale til hende eller ej; men mit levende Ønske om at staa Ansigt til Ansigt med hendes Ledsagerske bestemte mig til ikke at gøre det.

Endelig var jeg jo sikker paa, at Kvinden i Schawlet vilde vente udenfor Kirken, indtil den anden var færdig, og desuden var det jo i allerhøjeste Grad usikkert, om hun kunde give mig de Oplysninger, jeg søgte. Hvem der havde afleveret Brevet, var ligegyldigt, medens den, som havde skrevet Brevet, var den eneste, som havde virkelig Interesse og — det følte jeg mig overbevist om — den Person befandt sig lige i Nærheden af mig paa Kirkegaarden.

Medens disse Tanker gik rundt i min Hjerne, saa jeg Kvinden i Kaaben gaa tæt hen til Graven og staa stille foran den et Øjeblik. Saa kastede hun et hurtigt Blik omkring sig, tog et hvidt Tørklæde frem og gik hen til en lille Aa, som løb nogle faa Skridt fra Gravstedet. Hun dyppede Tørklædet i Vandet, gik atter hen til Korset, kyssede det og begyndte at rense det omhyggeligt.

Da jeg havde overvejet, hvorledes jeg skulde give min Nærværelse tilkende uden at forskrække hende altfor meget, bestemte jeg mig til at springe over Muren lige foran mig, at løbe langs med den og at komme ind paa Kirkegaarden ad Hovedporten og nærme mig Gravstedet ad Stien, som førte op til det, saa at hun kunde se mig komme. Hun var saa optaget af sit Arbejde, at hun ikke hørte mig komme.

førend jeg var ganske nær; saa saa hun i Vejret, sprang op med et sagte Udraab og stirrede stumt paa mig.

„Bliv ikke forskrækket," sagde jeg. „De erindrer mig sikkert."

Jeg standsede, idet jeg begyndte at tale, saa gik jeg sagte et Par Skridt frem, stoppede atter og nærmede mig saaledes lidt efter lidt, indtil jeg var ganske tæt ved hende. Al Tvivl var nu som blæst bort. Det var det selvsamme Ansigt, der stirrede mig i Møde fra Mrs. Fairlies Grav, som jeg første Gang havde set i Omegnen af London ved Nattetid.

„Husker De mig," spurgte jeg, „vi mødtes for ikke længe siden, og jeg hjalp Dem med at finde Vej til London; det kan De umulig have glemt?"

Hun udstødte et Lettelsens Suk, idet hun genkendte mig.

„De er meget venlig imod mig," mumlede hun, „ligesaa venlig, som De var den Gang —"

Hun holdt inde, og jeg forholdt mig ogsaa tavs og forsøgte at vinde Tid.

Her stod denne Kvinde og jeg atter sammen. Der var en Grav imellem os, de døde og de ensomme Højder lukkede sig over os til alle Sider. Tiden, Stedet og Forholdene, under hvilke vi nu stod Ansigt til Ansigt i Aftenens Stilhed denne uhyggelige Dal, alt forenede sig om at give det hele en forunderlig hemmelighedsfuld Karakter. Af de næste Replikker, som blev vekslede mellem os, kunde hele Laura Fairlies fremtidige Liv afhænge.

„Er De nu roligere," sagde jeg, da jeg fandt, at det atter var Tid at tale. „Kan De tale med mig uden at blive bange, uden at glemme, at jeg er Deres Ven?"

„Hvorledes er De kommet her?" spurgte hun, uden at lægge Mærke til, hvad jeg sagde til hende.

„Kan De ikke huske, at jeg fortalte Dem sidste Gang vi mødtes, at jeg skulde rejse til Cumberland; jeg har været i Cumberland lige siden den Tid, og har boet paa Limmeridge House."

Hendes blege Ansigt blussede op, idet hun gentog Ordene, hun fæstede sine flakkende Øjne paa mig med spændt Opmærksomhed.

„Aa, hvor lykkelig De maa have været," sagde hun; „men De staar saadan og stirrer paa mig, som om De tænkte paa et eller andet. Hvad er der i Vejen?"

„Intet usædvanligt," svarede jeg; „jeg stod kun og undrede mig over, hvorledes De er kommet her?"

„Jeg er kommet sammen med en meget god Veninde, og har kun været her i to Dage."

„Men til det Sted har De fundet Vej i Gaar."

„Hvoraf ved De det?

„Aa, det gættede jeg mig til."

Hun vendte sig om fra mig og knælede ned foran Inskriptionen endnu en Gang.

„Hvor skulde jeg gaa hen," sagde hun, „om ikke her. Den Veninde, som var mere end en Moder for mig, er den eneste, som jeg har Lyst til at besøge i Limmeridge; det gør mig bedrøvet om Hjertet, at se en Plet paa hendes Gravsten. Den burde holdes ren som Sne; jeg begyndte at rense den i Gaar, og jeg kunde ikke lade være med at komme tilbage i Dag. Er der noget galt i det? Det haaber jeg ikke. Der kan sikkert ikke være noget galt i, hvad jeg gør for Mrs. Fairlies Skyld."

Taknemmelighedsfølelsen mod hendes Velgørerinde var øjensynlig den fremherskende Fornemmelse i denne stakkels Skabnings Tankegang. Jeg indsaa klart, at jeg havde mest Udsigt til at vinde hendes Fortrolighed. ved at opmuntre hende til at blive ved med at pudse løs paa Gravstenen. Da jeg sagde hende, at jeg syntes hun skulde blive ved, genoptog hun straks Arbejdet, og gav sig til at gnide paa det haarde Marmor, saa ømt som om det havde været en følsom Ting, alt medens hun hviskede Inskriptionens Ord for sig selv.

„Det undrer Dem maaske," sagde jeg, idet jeg forsigtig følte min Vej frem, „at jeg baade er glad og overrasket ved at se Dem her. Jeg var meget urolig for Dem, efter at De havde forladt mig i Droschen."

Hun saa hurtigt og mistænksomt op.

„Urolig," gentog hun. „Hvorfor?"

„Jo, der hændte noget mærkeligt den Aften, efter at vi var skiltes. Der kom to Mænd ilende til, men de saa ikke mig. De stoppede i Nærheden af mig, og gav sig til at tale til en Politibetjent, der stod paa det andet Fortov."

Hun indstillede øjeblikkeligt sit Arbejde. Den Haand, i hvilken hun holdt den fugtige Klud, som hun havde renset Stenen med, faldt mat ned, medens den anden Haand greb

krampagtigt fat om Marmorkorset. Hun vendte langsomt Ansigtet om imod mig og saa rædselsslagen paa mig; men nu var det for sent for mig at trække mig tilbage, og jeg fortsatte derfor:

„De to Mænd talte til Politibetjenten og spurgte, om han havde set Dem? Han havde ikke set Dem, og saa var der en af de to Herrer, der sagde, at De var undsluppet fra hans Galeanstalt."

Hun sprang op, som om Forfølgerne allerede var i Hælene paa hende.

„Stop," raabte jeg, „og hør Enden paa Historien, stop og hør, hvor venskabeligt jeg opførte mig imod Dem. Et Ord fra mig vilde have sagt de to Herrer, hvad Vej De var taget, men jeg aabnede ikke min Mund. Jeg hjalp Dem til at undslippe, tænk vel over det og søg at forstaa, hvad jeg fortæller Dem."

Mit Væsen syntes at øve større Indflydelse paa hende end mine Ord, og hun gjorde en Kraftanstrengelse for at gribe den nye Tankegang og lod den fugtige Klud vandre nervøst fra den ene Haand til den anden. Langsomt syntes mine Ord at trænge gennem hendes forvirrede Sind, langsomt skiftede hendes Ansigt Udtryk, og hendes Blik var nu mere spørgende end frygtsomt.

„De synes altsaa ikke, at jeg bør vende tilbage til Sindssygeanstalten?" sagde hun.

„Nej, det gør jeg ganske bestemt ikke; jeg er glad over, at De undslap fra den, og jeg er glad over, at jeg hjalp Dem."

„Javist, javist, De har i Sandhed hjulpet mig. De hjalp mig, da det kneb," fortsatte hun lidt aandsfraværende. „Det var nemt nok at slippe væk fra Anstalten, eller var jeg saamænd aldrig kommet ud. De mistænkte aldrig mig, skønt de mistænkte de andre. Jeg var saa stille og rolig, saa lydig og saa let at forskrække; men det kneb med at finde London, og det hjalp De mig til. Takkede jeg Dem den Gang? I hvert Fald takker jeg Dem nu."

„Var Anstalten langt derfra, hvor vi mødtes. Vis, at De tror, jeg er Deres Ven og fortæl, hvor det var?"

Hun omtalte Stedet, en privat Anstalt, ikke langt fra det Sted, hvor jeg havde set hende; saa blev hun pludselig bange

for, at jeg skulde benytte Oplysningen, og gentog atter ængsteligt:

„De synes vel ikke, at jeg burde være blevet paa Anstalten, vel?“

„Naa, lad mig da forsikre Dem en Gang til, at jeg er glad over, at De undslap, og jeg er glad over, at De ser ud til at have haft det godt, siden jeg forlod Dem. De sagde, at De havde en Bekendt i London at tage ind til. Fandt De den Bekendt?“

„Ja, det var meget sent, men der sad en Pige oppe og syede i Huset, og hun hjalp mig med at vække Mrs. Clemens. Mrs. Clemens er min Veninde, en god og kærlig Kvinde, men ikke som Mrs. Fairlie; der er ingen som Mrs. Fairlie.“

„Er Mrs. Clemens en gammel Ven af Dem? Har De kendt hende længe?“

„Ja, hun var Nabo til os hjemme i Hampshire, og hun holdt af mig og tog sig af mig, da jeg var en lille Pige. For mange Aar siden, da hun rejste bort fra vor Hjemstavn, skrev hun sin Adresse i min Stambog, og hun sagde:

„Hvis du nogensinde kommer i Forlegenhed, Anna, saa kom til mig. Jeg har ingen Mand, der kan befale over mig, og ingen Børn at sørge for, og jeg vil sørge for dig. Det var venlige Ord, ikke sandt?“

„Da De var lille, boede De da hos Deres Fader eller Moder?“

„Fader? Jeg har aldrig set ham, jeg har aldrig hørt Moder tale om ham. Fader, ak min Gud! jeg antager, han er død.“

„Og Deres Moder?“

„Vi kommer ikke godt ud af det sammen.“

Ved disse Ord „kommer ikke godt ud af det sammen“, fattede jeg for første Gang Mistanke om, at det maaske var hendes Moder, der havde anbragt hende under Laas og Lukke.

„Spørg mig ikke om Moder,“ fortsatte hun, „jeg vil hellere tale om Mrs. Clemens. Mrs. Clemens er ligesom De, hun synes heller ikke, at jeg burde vende tilbage til Asylet, og hun er ligesaa glad som De over, at jeg er undsluppet fra det. Hun græd over min Ulykke og sagde, at jeg maatte holde den hemmelig for alle og enhver.“

„Hvilken Ulykke?“ spurgte jeg.

„Den Ulykke, at jeg var bleven spærret inde,“ svarede hun, i høj Grad overrasket over mit Spørgsmaal. „Hvad anden Ulykke skulde der vel ellers være Tale om?“

„Jo, der er en anden Ulykke,“ sagde jeg, „som mange Kvinder er et Offer for, og som de maa lide under, saa længe de lever; det er at tro paa den Mands Hæderlighed, som de elsker.“

Hun saa op paa mig saa forvirret som et Barn, og ikke saa meget som skiftede Farve. Hun kunde ikke med Ord have overbevist mig i den Grad om, at hendes Motiv til at sende Brevet til Miss Fairlie ikke havde været Jalousi Brevet hentydede, vidste jeg jo imidlertid, til Sir Percival Glyde, uden at nævne ham. Hun maatte have haft en eller anden meget alvorlig Grund, for i al Hemmelighed at afsløre ham for Miss Fairlie; men hvad kunde det være for en Grund?

„Jeg forstaar Dem ikke,“ sagde hun, efter at hun forgæves havde anstrængt sig for at opfatte Meningen af mine Ord.“

„Naa, det gør heller ikke noget,“ sagde jeg, „lad os blive ved med at tale om det andet. Sig mig, hvor længe boede De hos Mrs. Clemens i London, og hvordan er De kommet hertil?“

„Hvor længe?“ gentog hun. „Jeg boede hos Mrs. Clemens indtil vi begge kom hertil for to Dage siden.“

„De bor altsaa i Landsbyen,“ sagde jeg; „det er underligt, at jeg ikke har hørt Tale om Dem, da De allerede har været her i to Dage.“

„Nej, nej, ikke i Landsbyen. Tre Fjerdingvej borte paa en Forpagtergaard. Kender De den monstro? Den hedder „Todds Corner“?“

Jeg huskede særdeles vel Stedet, vi havde ofte kørt der forbi paa vore Ture; det var en af de ældste Bøndergaarde i Nabolaget, og laa paa en ensom Plet mellem to Bakker.

„Det er nogle af Miss Clemens Slægtninge som ejer „Todds Corner“,“ fortsatte hun, „og de har saa ofte inviteret hende ned at besøge dem. Nu endelig tog hun imod Invitationen, og tog mig med sig for den gode Landlufts Skyld. Det var pænt af hende, synes De ikke? Jeg vilde saamænd

være taget hen, hvor det skulde være, naar blot det var et roligt og sikkert Sted, og helst et som laa lidt af Vejen. Men da jeg hørte, at „Todds Corner“ laa i Nærheden af Limmeridge, blev jeg saa henrykt, at jeg kunde være gaaet hele Vejen paa bare Fødder om det saa skulde være, blot for at faa Skolen, Landsbyen og Limmeridge House at se igen. Folkene paa „Todds Corner“ er meget elskværdige, og jeg haaber, at vi skal blive der længe. Der er kun en eneste Ting, som jeg ikke kan lide hos dem, og heller ikke hos Mrs. Clemens.“

„Og hvad er det?“

„At de driller mig paa Grund af min hvide Kjole. De siger, det ser saa afstikkende ud. Men hvorfra skulde de vide? Mrs. Fairlie kender Grunden, hun vilde aldrig have tvunget mig til at tage den grimme, blaa Kjole paa. Hun elskede hvidt hele sin Levetid, og der er ogsaa en hvid Sten paa hendes Grav, og jeg er i Færd med at gøre den endnu hvidere for hendes Skyld. Hun bar ofte hvide Kjoler selv, og hendes lille Datter var bestandig klædt i hvidt. Har Miss Fairlie det godt? Er hun lykkelig? Gaar hun endnu i hvide Kjoler, som da hun var lille?“

Hendes Stemme blev sagtere og sagtere, idet hun gjorde disse Spørgsmaal om Miss Fairlie, og hun vendte Hovedet mere og mere bort fra mig. Jeg fik det Indtryk at hendes forvandlede Væsen muligvis skyldtes en vis Nervøsitet ved Tanken om det anonyme Brev, hun havde sendt hende, og jeg besluttede mig til at gaa lige løs paa Sagen med det samme.

„Miss Fairlie har det ikke godt, og er heller ikke glad i Dag,“ sagde jeg.

Hun mumlede nogle Ord; men de var saa forvirrede og blev udtalt saa sagte, at det var mig umuligt at opfatte Meningen af dem.

„Spurgte De, hvorfor Miss Fairlie ikke havde det godt i Dag,“ fortsatte jeg.

„Nej,“ sagde hun hurtigt og ivrigt, „det spurgte jeg aldeles ikke om.“

„Jeg vil fortælle Dem det alligevel,“ vedblev jeg. „Miss Fairlie har faaet Deres Brev.“

Hun havde ligget paa Knæ de sidste Minutter, for at faa renset de nederste Bogstaver af Inskriptionen. Da hun hørte

den sidste Del af min Sætning, blev hun bogstavelig talt som lamslaaet. Tørklædet faldt ud af hendes Hænder, hendes Mund stod vidt aaben, og den Smule Farve, der havde været tilbage i hendes Ansigt, forsvandt fuldstændig.

„Hvorfra ved De —," hviskede hun. „Hvem har vist Dem det?" Blodet strømmede tilbage i hendes Ansigt, da hun med et forstod, at hun med disse Ord havde røbet sig selv. Hun knugede Hænderne sammen i Fortvivlelse. „Det er ikke mig, som har skrevet det," stønnede hun ude af sig selv, „jeg kender intet som helst til det."

„Jo," sagde jeg, „det gør De, og De har ogsaa skrevet det. Men det var urigtigt af Dem at sende Miss Fairlie et saadant Brev og forskrække hende. Dersom De havde noget, De skulde have sagt, maatte De hellere være gaaet til Limmeridge House selv og have talt personlig med den unge Dame."

Hun bøjede sig saa dybt ned over Gravstenen, at hendes Ansigt blev ufldstændig skjult, men svarede ikke.

„Miss Fairlie vil være akkurat ligesaa god og venlig imod Dem, som hendes Moder var, hvis De mener hende det godt," vedblev jeg; „hun vil bevare Deres Hemmelighed, og ikke tillade, at der vederfares Dem noget ondt. Skal hun komme til Dem i Morgen paa Forpagtergaarden, eller vil De møde hende i Limmeridge Houses Have."

„Ak, var jeg dog blot død og laa i min Grav ved Siden af Dem," mumlede hun i en lidenskabelig Tone henvendt til den døde. „De ved, hvor meget jeg holder af Deres Barn for Deres Skyld! O, Mrs. Fairlie, Mrs. Fairlie! hvad skal jeg dog gøre for at frelse hende? Vær min ømme, kærlige Moder endnu en Gang, ligesom i gamle Dage, og sig mig, hvad jeg skal gøre?"

Jeg hørte hende kysse Gravstenen, og saa hende banke lidenskabeligt paa den. Det rørte mig uudsigeligt, jeg bukkede mig ned og tog hendes stakkels, hjælpeløse Haand kærligt i min og prøvede paa at berolige hende.

Det var forgæves. Hun trak hastigt sin Haand ud af min, og løftede ikke sit Ansigt fra Gravstenen. Da jeg indsaa Nødvendigheden af for enhver Pris at berolige hende, greb jeg det første det bedste Middel som laa for Haanden, og sagde blødt:

„Kom nu og prøv paa at berolige Dem. De vil da ikke

have, at jeg skal tro, at den Person, som holdt Dem indespærret paa Galeanstalten, havde en vis Ret.“

De følgende Ord døde hen paa mine Læber. I samme Øjeblik som jeg gjorde Hentydning til den Person, der havde faaet hende anbragt paa Sindssygeanstalten, formørkedes hendes Ansigt, og fik et Udtryk af Had og Fryd, der gav hende et vildt, unaturligt og energisk Udseende. Hendes Øjne skinnede i den dæmpede Belysning, som et vildt Dyrs Øjne; hun krammede Tørklædet sammen i begge Hænder med en saadan krampagtig Styrke, at hun pressede nogle Draaber ud af det.

„Tal om noget andet,“ sagde hun hviskende. „Jeg mister Besindelsen, hvis De taler om det.“

Det var haardt at skulle opgive Efterforskningen, uden at naa til nogen Slutning; men jeg tvang mig selv dertil.

„Jeg vil ikke tale om noget, som ængster Dem,“ sagde jeg blidt.

„Der er et eller andet, De vil,“ sagde hun skarpt og mistænksomt; „se ikke paa mig paa den Maade, tal til mig, fortæl mig, hvad det er, De vil.“

„Jeg vil blot berolige Dem, og naar De er blevet roligere, vil De tænke over, hvad jeg har sagt.“

„Sagt,“ hun holdt inde og hviskede til sig selv. „Hvad er det, han har sagt!“ Saa rystede hun utaalmodigt paa Hovedet og spurgte pludseligt: „Hvorfor hjælper De mig ikke paa Gled?“

„Ja, ja, da,“ sagde jeg, „jeg vil hjælpe Dem paa Gled; „jeg bad Dem, om De vilde komme og besøge Miss Fairlie i Morgen, og sige hende Sandheden om Brevet?“

„Aa, Miss Fairlie — Fairlie — Fairlie!“

Den blotte Udtalelse af det elskede, velkendte Navn syntes at berolige hende.

„De behøver ikke at være bange for Miss Fairlie,“ vedblev jeg, „De skal heller ikke komme i Ulejlighed for Deres Brev: men De burde fortælle hende det hele, der er jo ikke meget mere at skjule. De nævner ingen Navne i Brevet; men Miss Fairlie ved godt, at den Person, De skriver om, er Sir Percival Glyde.“

I samme Øjeblik jeg nævnede Navnet, sprang hun op og udstødte et gjaldende Skrig, som fik mit Hjerte til at banke af Angst. Hele hendes Udseende forraadte hende.

der var ingen Tvivl om, at det ikke var hendes Moder, der var Skyld i hendes Indespærring paa Anstalten. Det var en Mand, der havde faaet hende under Laas og Lukke, og den Mand var Sir Percival Glyde.

Skriget havde naaet andre Øren end mine; paa en Kant hørte jeg Kirkegaardsdøren aabnes, og fra et andet Hjørne hørte jeg hendes Ledsagerskes Stemme, den Kvinde, som hun havde talt om som Mrs. Clemens.

„Jeg kommer, jeg kommer!“ raabte Stemmen, og et Øjeblik efter kom Mrs. Clemens løbende.

„Hvem er De?“ raabte hun og saa mig bestemt ind i Ansigtet. „Hvor tør De vove at forskrække en stakkels, hjælpeløs Kvinde paa den Maade?“

Hun stillede sig ved Siden af Anna Catherick og lagde sin Arm omkring hendes Liv, førend jeg kunde faa Tid til at svare hende.

„Hvad er der i Vejen, min stakkels Ven? Hvad har han gjort dig?“

„Han har ikke gjort noget,“ svarede den stakkels Skabning, „slet ingen Ting. Jeg blev blot saa forskrækket.“

Uden Spor af Angst vendte Mrs. Clemens sig harmfuldt om imod mig.

„Jeg vilde skamme mig over mig selv,“ sagde jeg, „hvis jeg fortjente, at De saa paa mig paa den forbitrede Maade, men jeg fortjener det ikke. Jeg har været saa uheldig at forskrække hende, uden at det var min Hensigt. Det er forøvrigt ikke første Gang, at jeg møder hende. Spørgs hende selv, og hun vil fortælle Dem, at jeg er ude af Stand til med min gode Villie at gøre hende eller nogen anden Kvinde Fortræd.“

„Ja, ja,“ sagde Anna Catherick, „han var en Gang god imod mig, han hjalp mig —“

Resten hviskede hun til sin Veninde.

„Det var dog mærkeligt,“ sagde Mrs. Clemens og saa helt forbløffet ud, „det gør naturligvis en betydelig Forskel. Det gør mig ondt, at jeg talte saa haardt til Dem; men De maa indrømme, at jeg traf Dem under mistænkelige Omstændigheder. Det er naturligvis mere min Fejl end Deres, jeg burde aldrig have ladet hende være alene paa et saadant Sted som dette her. Kom nu, kære du, kom nu og gaa hjem.“

Det forekom mig, at Mrs. Clemens saa lidt urolig ud, som om hun ikke var rigtig glad ved Turen tilbage, og jeg tilbød da at ledsage dem, indtil de fik deres Hjem i Sigte; men det blev høfligt afslaaet. Hun sagde, hun var ganske vis paa, at de vilde møde nogle Markarbejdere ,saa snart de naaede Heden.

„Tilgiv mig," sagde jeg, da Anna Catherick tog sin Venindes Arm for at gaa bort. „De ved ikke, hvor det gør mig ondt, at se paa hendes stakkels, blege, forskrækkede Ansigt. Jeg er virkelig ganske uskyldig."

Mrs. Clemens saa paa mig og rystede paa Hovedet.

„Aa, De ved altfor meget nu," sagde hun, „jeg er bange for, at De altid vil ængste os. Gud give, det var mig, De havde forskrækket, og ikke hende."

De var allerede gaaet et Par Skridt, da Anna pludselig stoppede op og slap sin Venindes Arm.

„Vent lidt," sagde hun, „jeg maa sige Farvel."

Hun vendte tilbage til Gravstedet, og lagde begge sine Hænder ømt paa Marmorkorset og kyssede det.

„Jeg har det lidt bedre nu," sukkede hun og saa roligt op paa mig.

Hun tog atter sin Venindes Arm, og de gik ud af Kirkegaarden. De stoppede i Nærheden af Kirken og talte med Klokkerens Kone, der havde staaet og ventet ved sit Hus, medens hun havde iagttaget os paa længere Hold. Saa gik de ad Stien, der førte over Heden. Jeg saa efter Anna Catherick idet hun forsvandt, indtil ethvert Spor af hende opløstes i Tusmørket. Jeg stirrede ængstelig og bekymret efter hende, som om det var det sidste, jeg skulde se i denne Verden af den hvidklædte Kvinde.

---

12. Kapitel.

Fuglen fløjet.

En halv Time senere var jeg hjemme igen, og underrettede Miss Halcombe om, hvad der var hændet.

Hun hørte min Beretning til Ende med den største Interesse og uden at ytre en eneste Stavelse, hvad der — for en Kvinde med hendes Temperament — mere end noget andet overbeviste mig om den alvorlige Betydning, hun tillagde Sagen.

„Der er en Stemme inden i mig, som siger, at Fremtiden intet glædeligt bringer i sit Skød," var det eneste hun tilsidst sagde.

„Fremtiden," svarede jeg, „afhænger af den Brug, vi gør af Nutiden. Det er ikke usandsynligt, at Anna Catherick vil tale mere ligefremt og ugenert med en Kvinde end med mig. Hvis Miss Fairlie —"

„Det kan der slet ikke være Tale om," faldt Miss Halcombe mig i Talen.

„Lad os saa f. Eks. sætte," fortsatte jeg, „at De traf Catherick og gjorde Dem alle mulige Anstrængelser for at vinde hendes Fortrolighed. Hvad mig angaar, vilde det være mig i allerhøjeste Grad pinligt, endnu en Gang at forskrække den stakkels Skabning, som jeg, mig selv uafvidende, har indjaget en saadan Frygt. Vilde De have noget imod at gaa med over til Forpagtergaarden i Morgen?"

„Paa ingen Maade! Jeg vil gaa, hvorhen det skal være, og gøre en hvilken som helst Ting, som kan være til nogen Nytte for Sagen. Hvad var det, De kaldte Stedet?"

„„Todds Corner"! Det maa De bestemt kende?"

„Ja, det gør jeg rigtignok. „Todds Corner" hører ind under Mr. Fairlies Ejendom. Vores Mejerske er en Datter af Forpagteren, og hun gaar saa at sige daglig frem og tilbage mellem dette Hus og Forpagtergaarden; maaske hun ved et eller andet, som kan være os til Nytte. Jeg vil høre med det samme, om Pigen skulde være nedenunder."

Hun ringede paa Klokken, og sendte Tjeneren ned efter hende. Han vendte tilbage med den Besked, at hun var gaaet til Forpagtergaarden, da hun ikke havde været hjemme de tre sidste Dage.

„Saa kan jeg tale med hende i Morgen," sagde Miss Halcombe, da Tjeneren var gaaet igen; „men lad os nu faa Besked om, hvad det gælder om at faa konstateret i en Samtale med Anna Catherick. De tvivler altsaa personlig ikke om, at den Person, som har holdt Anna Catherick indespærret paa Galehuset. er Sir Percival Glyde?"

„Absolut ikke! Det eneste som synes uforklarligt, er Motivet til hans Handling. Naar man ser hen til den umaadelige Forskel i deres Livsstilling, hvilken udelukker enhver Mulighed for selv det fjerneste Slægtskab imellem dem, saa er det af den største Vigtighed — selv under Forudsætning af, at hun virkelig trængte til at være under Opsigt — at faa at vide, hvorfor netop han har paataget sig Ansvaret for at holde hende indespærret.“

„En privat Anstalt, synes jeg, De sagde.“

„Ja, i en privat Anstalt, og hvor der maa være blevet betalt en langt større Sum Penge for hendes Ophold, end nogen mindre velhavende Person vilde være i Stand til.“

„Ja, der maa jo være et mørkt Punkt i den Historie, Mr. Hartright, og jeg lover Dem, at vi skal faa det opklaret, hvad enten Anna Catherick vil være os behjælpelig i Morgen eller ej. Sir Percival Glyde skal ikke opholde sig ret længe her i Huset, uden at kunne bevise sit Alibi, og det baade for Mr. Gilmore og for mig. Min Søsters Fremtidslykke er mig vigtigere end alt andet, og jeg har heldigvis Indflydelse nok over hende til at have en Finger med i Spillet, naar det gælder hendes Ægteskab.“

Saa skiltes vi for den Aften.

Den følgende Morgen blev jeg forhindret fra at gaa over til Forpagtergaarden straks efter Frokost af en Grund, som jeg rent havde glemt den foregaaende Aften. Det var jo min sidste Dag paa Limmeridge House, og jeg var nødt til, saa snart som Posten kom, at Følge Miss Halcombes Raad, og anmode Mr. Fairlie om Tilladelse til at forkorte mit Ophold med en Maaned, paa Grund af uforudsete Omstændigheder, som nødvendiggjorde min øjeblikkelige Nærværelse i London.

Til alt Held fik jeg netop to Breve hjemme fra, og kunde saaledes let bevare Skinnet i mine Omgivelsers Øjne. Jeg tog Brevene med op paa mit Værelse, og sendte Tjeneren til Mr. Fairlie med Anmodning om, at jeg maatte tale med ham i et Forretningsanliggende.

Jeg afventede Mandens Tilbagekomst med den størst mulige Sindsro, da jeg var fast bestemt paa at forlade Limmeridge House med eller uden Mr. Fairlies Tilladelse. Bevidstheden om at have taget det første Skridt paa den Bane, der for Fremtiden skulde skille mit Liv fra Miss Fairlies, syntes at have gjort mig ligegyldig overfor alle andre Fø-

lelser. Ingen mulige Fornærmelser fra Mr. Fairlies Side vilde være i Stand til at saare mig nu.

Tjeneren vendte tilbage med en Besked, som paa ingen Maade forbavsede mig. Mr. Fairlie beklagede, at hans Helbredstilstand desværre ikke tillod ham, at have den Glæde at modtage mig; men bad mig samtidig have den Godhed, at meddele ham, hvad jeg havde paa Hjerte i et Brev. Det var ikke første Gang, at noget lignende hændte, og skønt Mr. Fairlie var „henrykt over min Nærværelse", havde han dog ikke været i Stand til at se mig mere end den første og eneste Gang. Tjeneren bragte de forskellige Mapper til sin Herre, efterhaanden som jeg ordnede Kunstværkerne, og vendte regelmæssig tilbage med Mr. Fairlies „varmeste Taksigelse" og „inderligste Beklagelse" over, stadig ikke at være rask nok til at modtage mig personlig. Et heldigere Arrangement kunde umuligt været truffet, og det var ikke nemt at afgøre, hvem af os, der følte sig mest taknemmelig over Mr. Fairlies svagelige Nerver.

Jeg satte mig altsaa ned og skrev et Brev, i hvilket jeg udtrykte mig saa høfligt, kort og klart som muligt. Det er Synd at sige, at Mr. Fairlie skyndte sig med at svare, og der gik over en Time, inden jeg hørte fra ham. Hans Brev var skrevet med en smuk, tydelig Haandskrift paa elfenbensfarvet Papir og med violet Blæk.

Det lød som følger:

„Mr. Fairlie sender Mr. Hartright sine bedste Hilsener. Mr. Fairlie er mere overrasket og skuffet, end han kan sige det (i sin nuværende Tilstand) over Mr. Hartrights Anmodning. Mr. Fairlie forstaar sig ikke paa Forretninger; men han har raadspurgt sin Kammertjener, som gør det, og denne Person har bestyrket Mr. Fairlie i hans Formodning om, at Mr. Hartrights Anmodning om Tilladelse til at løse sit Engagement ikke kan tilstedes, undtagen hvor det gælder Liv eller Død. Dersom den Beundring overfor Kunsten og dens Udøvere — som det er Mr. Fairlies eneste Trøst og Lykke i hans lidelsesfulde Tilværelse at nære — kunde blive rystet, vilde Mr. Hartrights Opførsel have rystet den. Det er imidlertid ikke Tilfældet, undtagen hvad Mr. Hartright selv angaar.

Efter at have konstateret sin Mening — for saa vidt som

hans nervøse Lidelser i det hele taget tillader ham at konstatere noget som helst — staar der ikke andet tilbage for Mr. Fairlie, end at udtrykke sine Bestemmelser med Hensyn til den højst ureglementerede og uventede Anmodning, som han har modtaget. Da den mest fuldkomne Ro, baade hvad Legeme og Sjæl angaar, er en Livsbetingelse for Mr. Fairlie, ønsker han ikke, at Mr. Hartright skal forblive i Huset, da det under de nærværende Omstændigheder kun maatte være irriterende for begge Parter. Som Følge deraf har Mr. Fairlie udelukkende omtalt sin Ret til at afslaa Mr. Hartrights Anmodning, for at tilfredsstille sin egen Samvittighed, og underretter ham derfor om, at han kan rejse."

Jeg lagde Brevet sammen og gemte det med mine øvrige Papirer. Den Tid var forbi, hvor jeg vilde have optaget det som en Fornærmelse; nu var det for mig kun en skriftlig Garanti for, at jeg kunde forlade min Stilling. Jeg havde allerede helt glemt det, da jeg gik ned i Frokostværelset for at underrette Miss Halcombe om, at jeg var parat til at gaa med hende over til Forpagtergaarden.

„Har De modtaget et tilfredsstillende Svar fra Mr. Fairlie?" spurgte hun, da vi var kommet vel ud af Huset.

„Han har tilladt mig at rejse, Miss Halcombe."

Hun kastede et Blik paa mig, saa tog hun, for første Gang i al den Tid jeg havde kendt hende, min Arm uopfordret. Det sagde mig bedre end Ord, at hun forstod, paa hvad Maade jeg havde faaet Tilladelse til at forlade min Stilling, og udtrykte samtidig hendes venskabelige Sympathi. Jeg havde intet følt ved Mandens uforskammede Brev, men jeg blev dybt rørt over Kvindens deltagende Venlighed.

Paa Vejen over til Forpagterens aftalte vi, at Miss Halcombe skulde gaa ind alene, medens jeg skulde vente udenfor i en passende Afstand. Vi bestemte os for denne Fremgangsmaade, da vi ellers frygtede for, at min Nærværelse — efter den foregaaende Nats Hændelser — skulde have en uheldig Indflydelse paa Anna Catherick, og muligvis gøre hende mistroisk overfor Miss Halcombe, som jo var hende fuldstændig fremmed. Miss Halcombe haabede først at træffe Forpagterens Kone (om hvis Venlighed til at hjælpe sig hun intet Øjeblik tvivlede) og forlod mig, der afventede hendes Tilbagekomst i Nærheden af Huset.

Jeg var forberedt paa at komme til at vente længe, og blev meget forbavset, da Miss Halcombe vendte tilbage, endnu inden der var gaaet fem Minutter.

„Nægtede Anna Catherick at se Dem?“ spurgte jeg forbavset.

„Anna Catherick er rejst bort.“ svarede Miss Halcombe.

„Rejst bort!“

„Rejst bort med Mrs. Clemens. De forlod begge to Forpagtergaarden ved Ottetiden i Morges.“

Det var mig umuligt at sige et Ord. Jeg følte kun med Bestemthed, at den sidste Mulighed for Opdagelse var forsvundet samtidig med dem.

„Jeg ved ligesaa meget som Mrs. Todd selv, angaaende hendes Gæster,“ vedblev Miss Halcombe, „og det giver hverken hende eller mig den fjerneste Løsning paa Gaaden. De kom begge velbeholdne tilbage i Aftes efter deres sildige Udflugt, og tilbragte den første Del af Aftenen med Familien Todd som sædvanlig. Ligesom de skulde spise til Aften, forskrækkede Anna Catherick dem ved at falde i Besvimelse. Noget lignende skete den Dag hun kom til Forpagterens, og Mrs. Todd mener, at det ved den Lejlighed stod i Forbindelse med et eller andet, som stod i den lokale Avis, der laa paa Bordet, og som hun netop var begyndt at læse i et Øjeblik forinden.“

„Ved Mrs. Todd Besked om, hvad der kan have forskrækket hende i den paagældende Avis?“ spurgte jeg.

„Nej! Hun har kigget den igennem, men uden at opdage noget, der kunde forskrække nogen. Jeg bad hende om Tilladelse til at se Avisen, og saa blandt andre Ting et Uddrag af en Londoner Avis om nær forestaaende Bryllupper i Highlife, blandt disse nævnedes ogsaa min Søsters. Jeg forstod med et, at her laa Grunden til Anna Cathericks Anfald, og jeg tænkte ligeledes, at dette var Ophavet til det Brev, som hun sendte min Søster den følgende Dag.“

„Der kan ingen Tvivl være om, at det hænger saaledes sammen, baade i det ene og det andet Tilfælde. Men hvad mente de var Grunden til det Anfald, hun fik i Gaar?“

„Det havde de ingen som helst Anelse om. Der var ingen fremmede tilstede med Undtagelse af vor Mejerske, der. som jeg fortalte Dem. er en Datter af Mrs. Todd, og Sam-

Pludselig gav Anna et skingrende Skrig fra sig og faldt om dødbleg, uden at det var muligt at begribe Grunden til det. Mrs. Todd og Mrs. Clemens bragte hende ovenpaa, og Mrs. Clemens blev hos hende. Man hørte dem snakke sammen indtil langt over Sengetid, og i Morges tidlig trak Mrs. Clemens Mrs. Todd afsides og fortalte hende, at de var nødt til at tage afsted med det samme. Mrs. Todd blev meget ked af det; men kunde ikke lokke anden Forklaring ud af Mrs. Clemens, end at der var hændet noget alvorligt, som tvang Anna Catherick til at forlade Limmeridge hurtigst muligt, men at Familien Todd ingen som helst Skyld eller Del havde i denne Beslutning. Det var ganske haabløst at forsøge paa, at faa Mrs. Clemens til at forklare noget nærmere. Hun rystede kun paa Hovedet, og bønfaldt dem for Annas Skyld om ikke at plage hende med Spørgsmaal. Det eneste hun kunde sige var, at Anna maatte rejse og hun med hende, og at der var Forhold, som nødvendiggjorde, at deres fremtidige Opholdssted maatte holdes hemmeligt for alle og enhver. Jeg vil spare Dem for en Gengivelse af alle den brave Mrs. Todds gæstfri Indvendinger af Afslag, der endte med, at hun kørte dem begge til den nærmeste Station for over tre Timer siden. Under Køreturen prøvede hun ustandseligt paa at faa dem til at udtale sig nærmere, men forgæves. Tilsidst satte hun dem af udenfor Jernbanestationen, saa saaret og fornærmet over deres pludselige Afrejse og Mangel paa Fortrolighed til hende, at hun kørte sin Vej igen, uden saa meget som at sige dem Farvel. Dette er nøjagtig, hvad der er passeret. Tænk Dem nu godt om, Mr. Hartright, og sig mig om De tror, at det, som hændte paa Kirkegaarden i Gaar Aftes, kan have været medvirkende til disse to Kvinders pludselige Afrejse?"

„Jeg vilde hellere have noget at vide om Grunden til det Anfald, som Anna Catherick fik, flere Timer efter at hun og jeg var skiltes, og efter at der var gaaet tilstrækkelig Tid til at berolige hende efter den lille Forskrækkelse, jeg havde været uheldig nok til at foraarsage hende. Spurgte De ikke Mrs. Todd ud om, hvilket Emne, der havde været paa Tapetet, da hun besvimede?"

„Jo, men Mrs. Todd var saa optaget af sine Husholdningsaffærer, at hun kun halvt om halvt hørte, hvad der blev snakket om. Hun mente kun, at det drejede sig om Dagens

Begivenheder, med andre Ord, at de talte om hinanden indbyrdes.“

„Maaske Mejerskens Hukommelse er bedre end hendes Moders,“ sagde jeg, „jeg synes De skulde tale med Pigebarnet, saa snart De kom hjem, Miss Halcombe.“

Som sagt saa gjort. Miss Halcombe førte mig over i Mejeribygningen, hvor vi fandt Pigen i Færd med at rense en Mælkespand, imedens hun trallede en lystig Melodi.

„Jeg har inviteret denne Herre med over at se Mejeriet, Hanne,“ sagde Miss Halcombe; „det er en af Husets Seværdigheder, og det har De sandelig Æren af.“

Den unge Pige nejede rødmende og sagde i en undselig Tone, at hun haabede hun gjorde det bedste, for altid at holde det hele ordentligt og propert.

„Vi kommer netop fra Deres Hjem,“ fortsatte Miss Halcombe, „og jeg hører De var derovre i Gaar Aftes. I havde nok fremmede?“

„Ja, Frøken.“

„Og en af dem blev syg, hørte jeg. Jeg haaber, at der ikke blev sagt eller gjort noget, som kunde forskrække hende. Hvad var dog det for noget forskrækkeligt noget, I talte om?“

„Aa, Frøken,“ lo den unge Pige, „vi talte bare om Dagens Oplevelser.“

„Det vil sige, at Deres Søster fortalte Dem om alt, hvad der var sket paa Forpagtergaarden, siden De sidst var hjemme, ikke sandt?“

„Jo, Frøken.“

„Og saa fortalte De hende til Gengæld, hvad der var sket paa Limmeridge House?“

„Ja, Frøken, og jeg er ganske vis paa, at der ikke blev sagt noget som helst, der kunde forskrække den stakkels Skabning, for det var netop mig, som havde Ordet, da hun faldt om. Det gjorde mig helt ondt at se det, Frøken, for jeg selv er aldrig nogensinde besvimet.“

Førend vi kunde faa spurgt videre, blev hun kaldt hen til Døren for at modtage en Kurv med frisklagte Æg, og medens hun var beskæftiget hermed, hviskede jeg til Miss Halcombe:

„Spørg hende, om hun tilfældigvis kom til at fortælle i

Gaar Aftes, at vi snart ventede Gæster paa Limmeridge House?“

Mrs. Halcombe viste mig med et Blik, at hun forstod, hvor jeg vilde hen.

„Ih ja, Frøken, det gjorde jeg rigtignok,“ sagde Pigen. „De fremmedes Ankomst og den brogede Koes Kælvning, var jo det eneste Nyt, jeg kunde bringe her ovre fra.“

„Nævnede De Navne? Fortalte De ogsaa, at vi ventede Sir Percival Glyde paa Mandag?“

„Ja, Frøken! Jeg fortalte dem, at Sir Percival kom med det første. Jeg haaber ikke, at der var noget galt i det.“

„Nej, langt fra. Men kom nu, Mr. Hartright, ellers bliver Hanne ked af det; vi opholder hende jo i hendes Arbejde.“

Vi standsede og saa paa hinanden, saa snart vi var udenfor Synsvidde.

„Tvivler De endnu, Miss Halcombe?“

„Jeg tvivler ikke, og i hvert Fald, hvis Sir Percival Glyde ikke er i Stand til at befri sig for den mindste Skygge af Tvivl, skal Laura Fairlie aldrig blive hans Hustru!“

---

13. Kapitel.

Det sidste Farvel.

Da vi naaede rundt til Husets Indgang, kom der en Vogn kørende fra Jernbanestationen op ad Vejen. Miss Halcombe ventede paa Trappen indtil Vognen var kørt op, saa gik hun hen og rakte en gammel Herre Haanden; han steg ud, i samme Øjeblik Trinet blev slaaet ned. Mr. Gilmore var kommet.

Jeg betragtede ham med Interesse og Nysgerrighed, da vi blev præsenterede for hinanden; denne gamle Herre skulde altsaa forblive paa Limmeridge House, efter at jeg var taget afsted. Han skulde høre Sir Percival Glydes Forklaring, han skulde hjælpe Miss Halcombe til at fælde Dom i Sagen, og han kunde maaske komme til, uigenkaldelig at

binde Miss Fairlie til at holde sine indgaaende Forpligtelser, hvis Udfaldet blev gunstigt for Sir Percival. Skønt jeg dengang ikke havde Anelse om, hvad jeg ved nu, betragtede jeg Familiens Sagfører med en underlig Følelse, som jeg endnu aldrig havde fornemmet i Nærheden af noget levende Væsen, der var mig fuldstændig fremmed.

Mr. Gilmore lignede aldeles ikke en gammel Sagfører, hans Hudfarve var blomstrende, hans hvide Haar temmelig langt og omhyggeligt børstet, hans sorte Frakke, Vest og Benklæder sad, som de var støbt paa ham, hans hvide Slips var elegant bundet, og han bar lavendelfarvede Handsker.

Jeg lod den gamle Herre og Miss Halcombe gaa ind i Huset alene, for at de uforstyrret og uden at blive genert af en fremmeds Nærværelse, kunde tale om Familiesager. Min Afrejse næste Morgen var uigenkaldelig bestemt, det var forbi med min Andel i Efterforskningerne.

Jeg vendte instinktmæssigt tilbage til Gangen under Vinduet i mit Studereværelse, hvor jeg havde set hende den foregaaende Aften sammen med sin lille Hund. Jeg fulgte Stien, som hendes elskede Fødder saa ofte havde betraadt, indtil jeg kom til den Laage, som førte ind i Rosenhaven. Vinterens Øde hvilede over dette Sted. De Blomster, som hun havde lært mig at kende ved Navn, de Blomster, som jag havde lært hende male efter, var væk. Jeg gik videre ud paa Sletten, der langsomt hævede sig op mod de nærmeste Bakker; det gamle fældede Træ ved Vejen, ved hvilket vi havde siddet og hvilet os saa ofte, var helt slimet af Regnen. Jeg gik op paa Toppen af Bakken og saa mig omkring, og indsugede endnu en Gang Omgivelserne for min Erindring.

Paa Tilbagevejen mødte jeg Mr. Gilmore paa den vestlige Terrasse. Han søgte øjensynlig efter mig; thi han paaskyndede sin Gang, da vi fik Øje paa hinanden.

„Det er netop Dem, jeg gerne vilde træffe," sagde den gamle Herre, „jeg har et Par Ting at tale med Dem om, og hvis De ikke har noget imod det, vil jeg benytte mig af Lejligheden. For at tale rent ud af Posen, Miss Halcombe og jeg har talt om Familiesager, og blandt andet ogsaa om denne kedelige Historie med det anonyme Brev. Hun har gjort mig bekendt med Deres Andel i Efterforskningsarbejdet; jeg forstaar meget vel, at De har en vis Interesse i at faa at

vide, at denne Efterforskning for Fremtiden vil blive ledet paa bedst mulig Maade. De kan være ganske rolig, jeg vil overtage Sagen."

„Ja, De egner Dem jo meget bedre, Mr. Gilmore, til at give Raad og til at lede hele denne Sag end jeg. Begaar jeg en Indiskretion ved at spørge Dem, om De har bestemt Dem til, hvorledes De vil gaa frem?"

„Ja, saa vidt det er muligt at bestemme noget forud, Mrs. Hartright, saa har jeg taget en Bestemmelse. Det er min Mening at sende en Kopi af Brevet, ledsaget af en Skrivelse, der forklarer de nærmere Omstændigheder til Sir Percival Glydes Sagfører i London, som jeg har nogen Forbindelse med. Selve Brevet vil jeg beholde her og vise det til Sir Percival, saa snart han kommer. De to Kvinder vil blive eftersporede, det har jeg allerede sørget for; jeg sender en af Mr. Fairlies Tjenere, en paalidelig Person til Stationen for at anstille Efterforskninger. Manden bliver forsynet med Penge og Instrukser, han skal følge efter Kvinderne. Det er alt, hvad der kan gøres, indtil Sir Percival kommer paa Mandag. Jeg tvivler ikke om, at han kan give fyldestgørende Forklaring. Sir Percivals Rygte er hævet over enhver Mistanke, og jeg føler mig ganske rolig med Hensyn til Udfaldet. Den Slags Ting hænder bestandig i min Praksis — anonyme Breve — en ulykkelig Kvinde — langt nede i Samfundet. Det kan saamænd gerne være, at der er særlig komplicerede Omstændigheder i dette Tilfælde; men selve Tilfældet er uheldigvis saare almindeligt."

„Det gør mig ondt, Mr. Gilmore, men jeg har en ganske anden Anskuelse end De om denne Sag."

„Naturligvis, min gode Mand, naturligvis; jeg er en gammel Mand, og jeg ser praktisk paa Tingene. De er en ung Mand og De ser romantisk; men vi vil ikke disputere, fordi vi har forskelligt Syn paa Sagen. Mit Liv fører jo med sig, Mr. Hartright, at jeg saa at sige lever i en Atmosfære af Disputer, og jeg er altfor glad, naar jeg kan undslippe fra en. Det er et yndigt Sted dette her, ikke sandt? God Jagt? Elskværdige Mennesker? De tegner og maler, hører jeg, Mr. Hartright. Hvor jeg misunder Dem Deres Evner i den Retning?"

Vi gav os til at tale om almindelige Ting; men mine Tanker svævede milevidt fra Emnet. Hvorfor skulde jeg

egentlig forlænge mit Ophold paa Limmeridge House? Blot med et eneste unødvendigt Minut opsætte at sige det tunge Farvel. Der var ingen, som mere havde Brug for mig, og jeg havde Tilladelse til at rejse, naar som helst jeg vilde. Hvorfor da ikke slutte Opholdet nu med det samme? Jeg bestemte mig til at gøre det; det var endnu lyst et Par Timer, der var ingen Grund, hvorfor min Rejse til London ikke skulde begynde allerede nu i Eftermiddag.

Jeg forlod Mr. Gilmore med et Par ligegyldige Fraser og vendte tilbage til Huset.

Paa Vejen op til mit Værelse mødte jeg Miss Halcombe. Hun saa øjeblikkelig, at der var noget i Vejen, og spurgte mig, hvad der var paa Færde.

„Nej, nej, sagde hun alvorligt og venligt, da jeg havde fortalt hende det. „Forlad os som en Ven. Bliv her og spis til Middag med os, og lad os være saa fornøjede, vi kan, ligesom vi var i Begyndelsen. Jeg beder Dem, Mrs. Vesey beder Dem," — hun tøvede et Øjeblik og tilføjede: „og Laura beder Dem ogsaa."

Jeg lovede at blive.

Jeg havde ikke talt med Miss Fairlie, jeg havde ikke engang set hende den hele Dag; og hun saavel som jeg havde al vor Selvbeherskelse nødig, da vi saas igen i Dagligstuen. Ogsaa hun havde gjort sit bedste for at kaste et Skær af den svundne, gyldne Tid, den Tid, som aldrig kunde komme tilbage, over vor sidste Aften. Hun havde iført sig den Dragt, som jeg plejede at beundre mere end nogen af de andre, hun ejede, en mørkeblaa Silkekjole med gamle, gullige Kniplinger. Hun rakte mig sin Haand. Ak, hvor sagde hendes kolde Fingre, hendes Kinder med den brændende røde Plet, hendes tvungne Smil mig tydeligere end noget andet, hvad det kostede hende at bevare den ydre Ro. Jeg vilde have elsket hende endnu højere end jeg gjorde, hvis det havde været mig muligt.

Mr. Gilmore var os til stor Hjælp; han var i straalende Humør, og han ledede Konversationen utrætteligt. Miss Halcombe hjalp ham resolut, og jeg gjorde alt hvad jeg kunde for at følge hendes Eksempel. Vi kom da over Middagen tilsyneladende glade og fornøjede.

Da Damerne havde rejst sig fra Bordet, og jeg og Mr. Gilmore sad alene i Spisestuen, blev min Opmærksomhed

optaget i nogle Minutter ved, at den Tjener, der var sendt ud efter Anna Catherick og Mrs. Clemens, kom tilbage.

„Naa," sagde Mr. Gilmore, da han var blevet vist ind i Spisestuen, „hvad har De saa opdaget?"

„Jeg har opdaget," svarede Manden, „at de to Damer tog Billetter paa Stationen her til Carlisle."

„Saa tog De selvfølggelig ogsaa til Carlisle, da De hørte det?"

„Det gjorde jeg; men det gør mig ondt at maatte sige, at jeg ikke kunde finde videre Spor af dem."

„De forhørte Dem paa Jernbanestationen?"

„Ja."

„Og paa de forskellige Kroer?"

„Ja."

„Og De afgav det Signalement, som jeg havde skrevet, paa Politistationen?"

„Ja, det gjorde jeg."

„Naa, ja, saa har De jo gjort alt, hvad De kunde, og jeg har gjort alt hvad jeg kunde, og dermed maa Sagen bero indtil videre. Vi har spillet vore Trumfer ud, Mr. Hartright," vedblev han, da Tjeneren var gaaet; „men for Øjeblikket har de to Kvinder overlistet os, og det eneste, vi har at gøre nu, er at vente, til Sir Percival Glyde kommer paa Mandag. Vil De ikke fylde Deres Glas igen, det er en god Portvin denne her, en sund, drøj, gammel Vin, skønt jeg har den forresten bedre i min egen Kælder."

Vi vendte tilbage til Dagligstuen, den Stue, hvori jeg havde tilbragt de lykkeligste Aftener i mit Liv, den Stue, som jeg efter denne sidste Aften aldrig skulde se mere. Nu, efter at Dagene var blevet kortere, og Vejret var blevet koldt, havde den skiftet Udseende. Glasdørene til Terrassen var lukkede og skjult af tykke Gardiner. I Stedet for det bløde Tusmørke, som vi plejede at sidde i, skinnede Lampens Lys mig i Møde.

Miss Halcombe og Mr. Gilmore satte sig ned ved Spillebordet, og Mrs. Vesey tog sin sædvanlige Stol. Jeg saa Miss Fairlie staa ovre ved den anden Side af Pianoet; jeg stod lidt ubeslutsomt, og vidste hverken, hvor jeg skulde gaa hen eller hvad jeg skulde foretage mig. Hun kastede et hurtigt Blik paa mig, tog et Hefte fra Nodestolen og kom saa hen til mig.

„Skal jeg ikke spille nogle af de smaa Stykker af Mozart, som De plejer at holde saa meget af?“ spurgte hun, idet hun nervøst aabnede Noderne og saa ned i dem, medens hun talte.

Førend jeg kunde takke hende, skyndte hun sig tilbage til Klaveret. Stolen, der stod ved Siden af det, og som jeg plejede at sidde paa, stod tom; hun anslog et Par Akkorder, saa vendte hun sig om imod mig og sagde:

„Vil De ikke tage Deres gamle Plads, Mr. Hartright?“

„Jo, da det er sidste Aften i Aften, saa tør jeg maaske tage den,“ svarede jeg.

Hun svarede ikke, men vedblev at spille de gamle Stykker, som hun kunde udenad. Jeg forstod kun, at hun havde hørt mig, og at hun var vidende om, at jeg sad vid Siden af hende, ved Synet af den røde Plet paa den Kind, som var nærmest ved mig.

„Det gør mig forfærdelig ondt, at De rejser,“ sagde hun, og hendes Stemme sank næsten ned til en Hvisken. Hendes Øjne stirrede endnu mere opmærksomt paa Noderne, og hendes Fingre fløj hen over Tangenterne med en febrilsk Energi, som jeg aldrig før havde lagt Mærke til.

„Ak, jeg vil huske disse venlige Ord, Miss Fairlie, endnu naar Aar er svundne.“

Blegheden paa hendes Kinder blev til Hvidhed, og hun drejede sig lidt væk fra mig.

„Lad os ikke tale om Fremtiden,“ sagde hun, „lad Musikken tale for os i Aften i et lyksaligere Sprog end det, vi forstaar at mestre.“

Hendes Læber skælvede og et sagte Suk undslap hende. Hun forsøgte forgæves at undertrykke det; hun kom til at anslaa en falsk Akkord, blev forvirret, forsøgte at rette det, og lod tilsidst Hænderne falde ned i Skødet.

Miss Halcombe og Mr. Gilmore saa forbavsede op fra Spillebordet, hvor de sad og spillede, og selv Mrs. Vesey, der som sædvanlig halvsov i sin Stol, vaagnede op ved at Musikken pludselig stoppede.

„Spiller De Whist, Mr. Hartright?‘ ‘spurgte Miss Halcombe og saa betydningsfuldt paa den Stol, hvor jeg sad.

Jeg vidste, hvad hun mente, og jeg vidste ogsaa, at hun havde Ret. Jeg rejste mig øjeblikkelig for at gaa hen til Spillebordet. Idet jeg forlod Stolen ved Klaveret, vendte Miss

Fairlie Nodebladet og anslog alle Tangenterne med en sikrere Haand.

„Jeg vil spille den," sagde hun og anslog Noderne næsten lidenskabeligt, „jeg vil spille den den sidste Aften."

„Kom, Mrs. Vesey," sagde Miss Halcombe. „Mr. Gilmore og jeg er trætte af Ecarté, kom her hen og vær Mr. Hartrights Makker i Whist?"

Den gamle Sagfører smilede satirisk. Han havde siddet i Held hele Aftenen og netop vendt en Konge op. Han troede øjensynlig, at Miss Halcombes pludselige Afbrydelse af Spillet skyldtes kvindelig Ulyst til at tabe i Kortspil.

Resten af Aftenen gik uden et Ord eller et Blik fra Miss Fairlie. Hun blev siddende ved Klaveret og jeg ved Spillebordet. Hun spillede utrætteligt, som om Musikken kunde beskytte hende imod alle de sorgfulde Tanker. Sommetider slog hun Tangenterne an med en vidunderlig Blødhed og Udtryksfuldhed og til andre Tider greb hun forkert eller spillede aldeles mekanisk og udtryksløst, som om det hele var hende et pinligt Arbejde. Men hvad enten det gik daarligt eller godt, saa vedblev hun at spille, indtil vi allesammen rejste os for at sige Godnat.

Mrs. Vesey, der stod nærmest ved Døren, var den første, som kom og sagde mig Farvel.

„Jeg faar Dem nok ikke mere at se, Mr. Hartright," sagde den gamle Dame, „saa jeg maa sige Dem nu, hvor bedrøvet jeg er over, at De rejser. De har altid været saa opmærksom og elskværdig imod mig, og De kan tro, at man, naar man først er saa gammel som jeg, forstaar at sætte Pris paa Venlighed og Opmærksomhed. Farvel, Mr. Hartright, jeg ønsker Dem alt muligt godt i Fremtiden."

Saa kom Turen til Mr. Gilmore.

„Jeg haaber, vi senere hen skal faa Lejlighed til at gøre nærmere Bekendtskab, Mr. Hartright. De kan være ganske rolig for, at jeg nok skal tage mig af den Sag. De ved nok, paa bedste Maade. Det falder jo af sig selv. Men Gud forbarme sig, hvor det er koldt i Aften, lad mig ikke opholde Dem ved Døren. Lykkelig Rejse, Mr. Hartright, lykkelig Rejse."

Efter ham kom Miss Halcombe.

„Vi mødes Klokken halv otte i Morgen tidlig," sagde

hun, saa tilføjede hun hviskende: „Jeg har hørt og set mere, end De aner, og Deres Opførsel i Aften har gjort os til Venner for Livet.“

Miss Fairlie kom tilsidst. Jeg vovede ikke at se paa hende, da jeg tog hendes Haand og tænkte paa, hvad Morgendagen havde i sit Skød.

„Jeg maa afsted meget tidligt, Miss Fairlie,“ begyndte jeg, „og vil være borte, førend De —“

„Nej, nej,“ afbrød hun mig hurtigt, „ikke førend jeg er staaet op. Jeg kommer ned til Frokost sammen med Marian. Jeg er ikke saa utaknemmelig, og har ikke glemt de tre sidste Maaneder.“

Hendes Stemme svigtede hende, hun trykkede min Haand haardt og var borte, førend jeg kunde faa sagt Godgat.

Min Historie nærmede sig sin Slutning, ligesaa uundgaaeligt, som Dagen brød frem den sidste Morgen paa Limmeridge House.

Klokken var lige slaaet halv otte, da jeg gik ned ad Trapperne, men fandt dem begge ved Morgenbordet ventende paa mig. Morgenen var trist, kold og graa, og det var forgæves, at vi prøvede paa at spise og at tale. Efter en haabløs og unyttig Kamp for at bevare Skinnet, rejste jeg mig for at tage Afsked.

Idet jeg rakte Miss Halcombe, som stod nærmest ved mig, Haanden til Farvel, drejede Miss Fairlie sig om med en pludselig Bevægelse og skyndte sig ud af Stuen.

„Det er bedre saaledes,“ sagde Miss Halcombe, da Døren havde lukket sig efter hende, „bedre baade for Dem og hende.“

Det varede et Øjeblik, førend jeg var i Stand til at tale; det forekom mig næsten altfor grusomt at skulle skilles fra hende uden et eneste Afskedsord eller Blik. Jeg samlede mig sammen, saa godt jeg kunde, og prøvede paa at tage Afsked med Miss Halcombe, som det sømmer sig en Mand; men alle de Ord, jeg havde til Hensigt at sige, formede sig til den eneste Sætning:

„Har jeg opført mig saaledes, at De vil skrive til mig?“

„De har opført Dem saaledes, at jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for Dem, saa længe jeg lever. Hvad saa Enden paa det hele bliver, skal jeg lade Dem det vide.“

„Og dersom jeg nogensinde kan være Dem til nogen

Nytte, senere hen maaske, naar Erindringen om min Daarskab forlængst er er udslettet af Deres Hjerte.“

Jeg kunde ikke sige mere; min Stemme skælvede og mine Øjne fyldtes med Taarer, til Trods for alle mine Anstrengelser for at være tapper.

Hun greb begge mine Hænder, trykkede dem fast og inderligt. Hendes mørke Øjne mødte mine i et langt, alvorligt Blik fuldt af Ømhed og Medlidenhed, saa sagde hun:

„Jeg har den mest ubegrænsede Tillid til dem, og hvis den Tid skulde komme, at jeg trængte til Dem, vil jeg henvende mig til Dem, som min Ven og hendes Ven, min Broder og hendes Broder.“ Hun tav stille og trak mig længere hen til sig, den ædle, modige Skabning, saa kyssede hun mig paa Panden saa ømt som en Søster og kaldte mig ved Fornavn „Farvel og Gud velsigne Dem,“ fortsatte hun. „Vent her alene. Det er bedre for os begge, at jeg gaar min Vej først og ser Dem vel afsted oppe fra Balkonen.“

Hun forlod Værelset.

Jeg gik hen til Vinduet, hvor intet andet end det triste Efteraarslandskab mødte mit Øje; jeg gik derhen for at blive Herre over min Bevægelse, inden det var min Tur til at gaa ud af Stuen.

Der gik et Minut eller saa, da jeg atter hørte Døren blive aabnet og Lyden af lette Trin, der kom hen imod mig. Mit Hjerte slog voldsomt, da jeg vendte mig om.

Det var Miss Fairlie.

Hun stod stille, da vore Øjne mødtes og hun opdagede, at vi var alene. Saa samlede hun det Mod sammen, som Kvinden saa ofte mister i de ubetydelige Øjeblikke, men næsten aldrig i de afgørende, og kom nærmere hen til mig. Hun var meget bleg og støttede sig med den ene Haand til Bordet. idet hun gik forbi det; i den anden holdt hun noget, som blev skjult af Folderne i hendes Kjole.

„Jeg gik ind i Dagligstuen,“ sagde hun, „for at finde denne her. Den vil minde Dem om Deres Ophold paa Limmeridge House og om de Venner, De har ladet tilbage her. Den Gang jeg tegnede den, sagde De, at jeg havde gjort gode Fremskridt — saa mente jeg, at De maaske vilde —“

Hun vendte Hovedet bort og rakte mig Tegningen. Det var en lille Skitse af Lysthuset, hvor vi havde gjort hin-

andens Bekendtskab; Papiret skælvede i hendes Haand, da hun strakte den ud mod mig og skælvede i min, da jeg tog den fra hende.

Jeg var bange for at sige for meget, og svarede kun:

„Den skal aldrig forlade mig, saa længe jeg lever. Den skal altid være det kæreste, jeg ejer. Jeg er meget taknemmelig for den, og for at De ikke lod mig tage bort uden et sidste Farvel."

„O," sagde hun uskyldigt, „hvorledes kunde jeg lade Dem rejse uden det, efter at vi har tilbragt saa mange lykkelige Timer i Forening?"

„Disse Dage vender aldrig tilbage, Miss Fairlie. Deres Livsbane og min ligger saa vidt adskilte fra hinanden. Men hvis den Tid skulde komme en Gang, da Bevidstheden om min ubegrænsede Hengivenhed kunde skabe Dem et Øjebliks Glæde, eller spare Dem for en eller anden Bekymring, saa lov mig at huske paa Deres gamle Tegnelærer. Miss Halcombe har lovet mig sit Venskab og sin Fortrolighed, vil De gøre det samme?"

Hun prøvede paa at smile til mig gennem Taarer.

„Det lover jeg," sagde hun med brudt Stemme. „Aa, se ikke saa bedrøvet paa mig. Jeg lover det af hele mit Hjerte."

Jeg gik lidt nærmere hen til hende og rakte hende Haanden.

„De har mange Venner, som holder af Dem, Miss Fairlie, og som beder om en lykkelig Fremtid for Dem. Maa jeg ogsaa have Lov til at sige, at det vil være mit aller kæreste Ønske."

Taarerne strømmede ned over hendes Kinder. Med den ene Haand støttede hun sig til Bordet, medens hun rakte mig den anden. Jeg tog den og holdt den fast. Jeg bøjede mig ned over den, mine Taarer faldt paa den og mine Læber berørte den — ikke af Kærlighed i dette Afskeds Øjeblik — nej, ikke af Kærlighed, men af Sorg og Fortvivlelse over, at skulle skilles fra hende for bestandig.

„For Guds Skyld, gaa, gaa," hviskede hun næppe hørligt.

Jeg følte at disse faa bønfaldende Ord indeholdt hele hendes Hjertes Hemmelighed. Jeg havde ingen Ret til at høre dem og ingen Ret til at svare paa dem — de banlyste

mig med et Slag fra hendes Nærhed. Det var forbi alt sam men. Jeg slap hendes Haand og sagde intet mere. De fremstrømmende Taarer skjulte hende for mine Øjne; jeg tørrede dem væk for at kaste et sidste Blik paa hende. Jeg saa hende synke ned paa en Stol, lægge sine Arme paa Bordet og skjule sit Hoved i dem. Et eneste sidste Blik og Døren lukkedes i efter mig. Det store Adskillelsens Svælg var aabnet imellem os — og Laura Fairlie hørte allerede til Mindet om det forbigangne.

---

14. Kapitel.

Fortsættelse af Familiens gamle, prøvede Sagfører Mr. Vincent Gilmore fra Chancery Lane.

Jeg skriver disse Linier paa min Ven, Walter Hartrights Opfordring. De indeholder en Beskrivelse af visse Begivenheder, som fandt Sted efter Mr. Hartrights Afrejse fra Limmeridge House. Begivenheder, som er af største Interesse for Miss Fairlies Ve og Vel.

Der er ingen Grund for mig til at give nogen nærmere Forklaring om min personlige Opfattelse af den forunderlige Familiehistorie, jeg er blevet indviklet i, og som min Beretning udgør en væsentlig Del af. Mr. Hartright har taget Ansvaret paa sig, og senere Begivenheder vil vise, at han har været i sin fulde Ret til at gøre det.

Den Fremgangsmaade han har valgt for at fremstille Historien saa klart og levende som muligt, nødvendiggør, at den, efterhaanden som Begivenhederne skrider fremad, maa fortælles af de Personer, som var tilstede ved disse Begivenheder, og som var direkte interesserede i dem. Altsaa er min Tilstedeværelse her som Fortæller en nødvendig Følge af dette Arrangement. Jeg var tilstede under Sir Percival Glydes Ophold i Cumberland, og var personlig impliceret i et i det mindste meget vigtigt Resultat af hans Ophold i Mr. Fairlies Hjem. Det er derfor ligefrem min Pligt at føje disse nye Led til den Kæde af Begivenheder, som begyndte, da Mr. Hartright endnu var Tegnelærer for Miss Fairlie.

Jeg kom til Limmeridge House Fredag den 2den November.

Det var min Hensigt at blive hos Mr. Fairlie til Sir Percival Glydes Ankomst. Om Fredagen fik jeg ikke nogen Samtale med Mr. Fairlie. Han havde i mange Aar været Invalid, eller indbildte sig i det mindste at være det og var ikke rask nok til at modtage mig. Miss Halcombe var det første Medlem af Familien, som jeg mødte; hun modtog mig ved Døren og præsenterede mig for Mr. Hartright, som havde boet paa Limmeridge House i nogen Tid.

Jeg saa ikke Miss Fairlie før senere paa Dagen, ved Middagstid. Det gjorde mig ondt at se, at hun saa daarlig ud; hun er en yndig Pige, og lige saa elskværdig mod alle og enhver, som hendes udmærkede Moder plejede at være, men af Udseende lignede hun ellers mest sin Fader. Mrs. Fairlie havde mørke Øjne og mørkt Haar, og hendes ældste Datter, Miss Halcombe, minder meget om hende. Miss Fairlie, spillede for os om Aftenen, men ikke saa godt, som hun plejede, synes jeg. Vi spillede en Rubber Whist; men jeg maa sige, at det var nærmest en Profanation af dette fine Spil. Mr. Hartright havde gjort et gunstigt Indtryk paa mig, da vi først blev præsenterede for hinanden; men jeg opdagede snart, at han ikke var fri for de sociale Fejl, som de fleste unge Mennesker i hans Alder har.

Der er tre Ting, som den opvoksende Generation ikke kan: 1) de kan ikke hænge over deres Vin, 2) de kan ikke spille Whist og 3) de kan ikke sige en Dame en Kompliment. Mr. Hartright var ingen Undtagelse fra den almindelige Regel; men ellers var han en meget beskeden og velopdragen ung Mand.

Saaledes gik Fredagen.

Jeg vil ikke gaa nærmere ind paa de mere alvorlige Ting, som optog mine Tanker, saasam det anonyme Brev til Miss Fairlie, de Forholdsregler jeg tog, da jeg fik Sagen at høre, og den bestemte Overbevisning jeg havde om, at Sir Percival Glyde vilde være i Stand til at give den mest fyldestgørende Forklaring af det her, da det allerede, saa vidt jeg kan forstaa, er blevet omtalt i Mr. Hartrights Beretning.

Mr. Hartright var allerede rejst om Lørdagen, inden jeg kom ned til Frokost. Miss Fairlie forlod ikke sit Værelse hele Dagen, og Miss Halcombe lod til at være i daarligt Hu-

mør. Huset var ikke, hvad det plejede at være i Mr. og Mrs. Philip Fairlies Tid.

Jeg gik en Tur alene om Formiddagen, og gensaa de gamle Steder, jeg havde set første Gang, da jeg for over tredive Aar siden kom til Limmeridge House for at ordne nogle Familiesager. De var heller ikke mere, som de var den Gang.

Klokken ti fik jeg Bud fra Mr. Fairlie om, at han var rask nok til at tage imod mig. Han havde i det mindste ikke forandret sig, siden jeg saa ham første Gang. Hans Tale drejede sig om de samme Emner som altid, ham selv og hans Lidelser, hans mærkværdige Mønter og hans enestaaende Rembrandt'ske Raderinger. I samme Øjeblik, som jeg prøvede at lede Samtalen hen paa de Forretninger for hvis Skyld, jeg var kommet, lukkede han Øjnene og sagde, at jeg „enerverede" ham. Ikke desto mindre blev jed ved at „enervere" ham, ved atter og atter at vende tilbage til det samme Emne. Det eneste, jeg kunde faa ud af ham, var, at han ansaa sin Nieces Giftermaal for en afgjort Sag, at hendes Fader havde ønsket det, at han selv ønskede det, da det var et i alle Maader udmærket Parti, og at han for sit Vedkommende skulde være glad, naar alt det Staahej, som medfulgte, var overstaaet. Hvad alt det øvrige angik, bad han mig blot aftale det nærmere med hans Niece, samt benytte mig af det Kendskab, jeg havde til Familieforholdene, og faa al Ting færdigt i rette Tid, saa at hans Andel i Affæren som Formynder, kunde indskrænke sig til at sige ja i det rette Øjeblik — det var givet paa Forhaand, at han gik ind paa alle mine Arrangementer og paa alle de andres Arrangementer med den største Glæde af Verden. I Mellemtiden var han nødt til at forblive paa sit Værelse, som den stakkels lidende Skabning, han var. Om jeg syntes, han saa ud til at kunne taale at blive pint? Nej. Hvorfor jeg saa pinte ham?

Jeg vilde maaske være blevet noget overrasket over Mr. Fairlies fuldstændige Mangel paa Forstaaelse af sin Stilling som Formynder, hvis jeg ikke var tilstrækkelig inde i Forholdene til at vide, at han som ugift og uden Paahæng ikke havde andet end en Livrente staaende i Limmeridge. Som Sagerne derfor stod, var jeg hverken overrasket eller skuffet

over Resultatet af Interviewet. Mr. Fairlie havde simpelt hen vist sig som den Egoist, han var, og nu var det forbi.

Søndag var en kedelig Dag baade ude og inde. Jeg fik et Brev fra Percival Glydes Sagfører om, at han havde modtaget min Kopi af det anonyme Brev og de Optegnelser vedrørende Sagen, som jeg havde vedlagt. Miss Fairlie sluttede sig til os i Løbet af Eftermiddagen; men hun saa bleg og nedtrykt ud og lignede slet ikke sig selv. Jeg havde en kort Samtale med hende, og prøvede paa en fin Maade at lede Samtalen hen paa Sir Percival. Hun hørte efter, men sagde intet. Hun gik glad ind paa alle andre Emner, men saa snart dette blev berørt, tav hun stille. Jeg begyndte saa smaat at tro, at hun maaske fortrød sin Forlovelse — saadan som unge Damer saa ofte gør, naar det først er for sent.

Om Mandagen kom Sir Percival Glyde.

Han var en meget indtagende Mand, hvad angaar hans Væsen og Udseende. Han saa ældre ud, en jeg havde ventet; han var skaldet temmelig højt op paa Hovedet, og hans Træk var noget slappe, men han var livlig og aandssmidig, som en ung Mand paa tyve. Han hilste meget hjertelig paa Miss Halcombe, og han kom mig saa frit og frejdigt i Møde, som om vi var gamle Venner. Miss Fairlie var ikke i Stuen, da han kom, men hun viste sig en halv Snes Minutter efter. Sir Percival rejste sig og optraadte som en fuldstændig Hofmand overfor den unge Dame, som han i det hele taget behandlede med en Blanding af Ømhed og Respekt. Jeg maa tilstaa, at det overraskede mig, at Miss Fairlie under disse Forhold vedblev at føle sig urolig i hans Nærværelse, og at hun benyttede sig af den første givne Lejlighed til at gaa ud af Stuen. Sir Percival lod sig ikke mærke med, at den kølige Modtagelse, som hun havde givet ham, gjorde noget Indtryk paa ham, ej heller fik man nogen Fornemmelse af, at han følte sig ilde berørt af, at hun saa pludselig trak sig tilbage; han bebyrdede ikke Miss Halcombe med noget Spørgsmaal i saa Henseende; i det hele taget var hans Væsen og Væren uden Lyde, medens jeg var i hans Selskab paa Limmeridge House.

Næppe var Miss Fairlie gaaet, førend han selv hentydede til det anonyme Brev; paa sin Vej fra Hampshire var han stoppet op i London, havde aflagt Besøg hos sin Sagfører,

og havde der læst de Dokumenter, som jeg havde sendt. Han havde saa skyndt sig videre til Cumberland, for hurtigst muligt at kunne afgive en aaben og ærlig Forklaring. Jeg tilbød at vise ham det originale Brev; men han takkede mig, idet han sagde, at han ikke brød sig om at se det, han havde set Kopien, og han tvivlede ikke om, at den til Punkt og Prikke stemmede med Originalen.

Forklaringen, som han nu begyndte paa, var netop saa simpel og ligefrem, som jeg havde ventet mig.

„Miss Cathericks Moder," sagde han, „havde for adskillige Aar siden gjort nogen af hans Familie og ham selv forskellige Tjenester: hun havde været saa uheldig at faa en Slyngel til Mand, der havde forladt hende, og hendes eneste Barn havde vist Tegn paa Sindssyge allerede i en meget tidlig Alder. Skønt han havde været nødt til at flytte fra Hampshire, havde Sir Percival dog sørget for ikke at tabe hende af Syne, da han ikke blot stod i en vis Taknemmelighedsgæld til hende; men ogsaa følte megen Beundring for den Taalmodighed og det Mod, hvormed hun bar sine Lidelser. I Tidens Løb forværredes den ulykkelige Datters Tilstand i en saadan Grad, at det var blevet nødvendigt at sørge for, at hun blev ordentlig tilset af Læger. Mrs. Catherick havde selv indset Nødvendigheden heraf; men hun vilde ikke paa nogen Maade have, at Barnet kom ind paa en offentlig Sindssygeanstalt, som en anden fattig Stakkel. Sir Percival havde da med Glæde paataget sig at betale Omkostningerne ved hendes Ophold paa en privat Klinik. Til hendes Moders Sorg havde den stakkels Skabning opdaget, at han ogsaa havde nogen Andel i hendes Ophold under Laas og Lukke, og havde fattet det mest rasende Had til ham. Det anonyme Brev, der var skrevet, efter at hun var sluppet ud, var blandt andet et Udslag af dette Had. Hvis imidlertid Miss Halcombe eller Hr. Gilmore ikke troede ham paa hans blotte Ord, saa haabede han de vilde indhente nærmere Oplysninger paa Sindssygeanstalten (han nævnede Navnene og Adresserne paa to Læger). Skulde der iøvrigt være noget uklart i, hvad han havde sagt, var han rede til at besvare ethvert Spørgsmaal. Han havde opfyldt sine Forpligtelser overfor den ulykkelige unge Kvinde, ved at have instrueret sig Sagfører, om ikke at spare nogen Udgift for at opspore hende og atter faa hende anbragt under tilbørligt Lægetilsyn."

Jeg var den, som først maatte svare paa hans Appel til os, og jeg erklærede, at hans Forklaring efter min Mening var fuldstændig tilfredsstillende.

Efter at have kastet et alvorligt Blik paa mig, sagde Miss Halcombe et Par Ord i lignende Retning, men paa en underlig tøvende Maade, som jeg ingenlunde bifaldt i Betragtning af Omstændighederne. Jeg er ude af Stand til at sige, om Sir Percival bemærkede det eller ikke; men jeg tror han gjorde det, ellers vilde han næppe øjeblikkelig være vendt tilbage til det samme Æmne, som han saa udmærket godt kunde have ladet falde.

„Dersom min Forklaring kun havde været henvendt til Mr. Gilmore.“ sagde han, „vilde jeg betragte enhver videre Hentydning til denne ulyksalige Affære, som ganske overflødig. Jeg har Ret til at vente, at Mr. Gilmore som Gentleman tror mig paa mit Ord, og naar han en Gang har anerkendt min Optræden i Sagen, maa dermed al Diskussion derom være til Ende. Men overfor en Dame er min Stilling ikke ganske den samme. Jeg skylder hende, hvad jeg ikke vilde give nogen Mand paa Jorden, en Prøve paa Rigtigheden af min Forklaring. De kan ikke bede mig om en saadan Prøve, Miss Halcombe, og det er derfor min Pligt overfor Dem og endnu mere overfor Miss Fairlie at tilbyde Dem den. Maa jeg altsaa bede Dem være saa elskværdig, at skrive lige med det samme til Mrs. Catherick — den ulykkelige unge Skabnings Moder — og bede hende om at bekræfte Sandheden af det, som jeg lige har fortalt Dem.“

Miss Halcombe skiftede Farve og saa ud, som om hun var højst ilde tilmode. Sir Percivals Anmodning skyldtes — saa høfligt den end var fremsat — øjensynlig den tøvende Maade hun havde svaret paa for et Øjeblik siden, og hun var lige saa lidt i Tvivl derom som jeg.

„Jeg haaber, at de ikke gør mig den Uret at formode, at jeg mistror Dem, Sir Percival,“ sagde hun hurtigt.

„Selvfølgelig ikke, Miss Halcombe. Mit Forslag skyldes udelukkende Hensyn til Dem. Vil De tilgive mig min Paagaaenhed, hvis jeg endnu en Gang beder Dem om at opfylde mit Ønske?“

Han gik hen til Skrivebordet, medens han talte, trak en Stol hen foran det og aabnede en Skrivemappe.

„Jeg beder Dem være saa elskværdig at skrive Brevet,“

sagde han, „og vil betragte det som en spiciel Tjeneste, De gør mig. Det behøver kun at tage nogle faa Minutter. Blot De vil gøre Mrs. Catherick to Spørgsmaal — for det første: om det er med hendes Samtykke, at hendes Datter er bleven anbragt paa Kliniken, og dernæst: om min Andel i Sagen har været af en saadan Natur, at den fortjener hendes Taknemmelighed. Mr. Gilmore er tilfreds med Spørgsmaalets Løsning, De er tilfreds, lad nu ogsaa mig blive tilfreds og skriv Brevet."

„De tvinger mig jo ligefrem til at opfylde Deres Bøn, Sir Percival, skønt jeg meget hellere vilde afslaa den."

Med disse Ord rejste Miss Halcombe sig fra sin Plads og gik hen til Skrivebordet. Sir Percival takkede hende, rakte hende en Pen og satte sig hen foran Kaminen, hvor Miss Fairlies lille italienske Hund laa. Han kaldte paa den og strakte yderligere Haanden ud for at klappe den.

„Kom her, Nina," sagde han, „vi to er gamle Bekendte, ikke sandt?"

Det lille Dyr saa op paa ham, trak sig tilbage fra hans udstrakte Haand, hylede og krøb ind under en Stol, rystende over hele Kroppen.

Det er næppe muligt, at en saadan Bagatel, som en Hunds Dumhed, kan have berørt ham pinligt; ikke desto mindre lagde jeg Mærke til, at han pludselig rejste sig op og gik hen til Vinduet. Maaske er han undertiden i et irritabelt Humør. I saa Fald kan jeg sympathisere med ham. Jeg har det paa selv samme Maade af og til.

Miss Halcombe var ikke længe om at skrive. Da hun var færdig, rejste hun sig fra Skrivebordet og rakte det aabne Brev til Sir Percival. Han bukkede, tog det, lagde det sammen uden at læse det, forseglede det, skrev Adresse udenpaa og rakte hende det igen i Tavshed.

Jeg har sjælden set noget blive gjort saa fuldkommen elegant og rolig.

„De forlanger altsaa, at jeg skal afsende dette Brev, Sir Percival?" spurgte Miss Halcombe.

„Jeg beder Dem om at gøre det," svarede han. „Og nu, da det er skrevet og forseglet, vil jeg tillade mig at gøre Dem et Par Spørgsmaal med Hensyn til den ulykkelige Kvinde, det drejer sig om. Jeg har læst den Beretning, Mr. Gilmore har været saa elskværdig at tilstille min Sagfører, og i hvil-

ken han beskriver de Omstændigheder, under hvilke den anonyme Brevskribent blev genkendt. Traf Anna Catherick Miss Fairlie?“

„Nej, det gjorde hun rigtignok ikke,“ svarede Miss Halcombe.

„Traf hun Dem?“

„Heller ikke.“

„Hun traf altsaa ingen herfra med Undtagelse af en vis Mr. Hartright, som tilfældigvis mødte hende paa Kirkegaarden?“

„Slet ingen.“

„Mr. Hartright opholdt sig her paa Limmeridge House som Tegnelærer, ikke sandt? Er han Medlem af en af Klubberne?“

„Saa vidt jeg ved, jo,“ svarede Miss Halcombe.

Han gjorde en Pavse, som om han tænkte over det sidste Svar, inden han tilføjede:

„Fandt De ud af, hvor Miss Catherick boede under sit Ophold her i Nabolaget?“

„Ja, paa en Forpagtergaard, der hedder „Todd Corner“.“

„Det er min og alles Pligt overfor den ulyksalige Skabning, at komme paa Spor efter hende, saa snart som muligt,“ fortsatte Sir Percival; „maaske har hun sagt et eller andet paa Forpagtergaarden, der kan hjælpe os ved vore Undersøgelser. Jeg vil gaa derover og se, om jeg kan faa noget at vide. Da jeg imidlertid nødig vil diskutere dette pinlige Emne med Miss Fairlie, vil jeg bede Dem, Miss Halcombe, være saa elskværdig, at give hende den nødvendige Forklaring.“

Miss Halcombe lovede at opfylde hans Bøn. Han takkede hende, nikkede venligt og forlod os, formodentlig for at gaa over i set eget Værelse. Idet han aabnede Døren, stak den lille Hund sin Snude frem under Sofaen og snappede gøende efter ham.

„Hvilket godt Morgenarbejde vi har faaet fra Haanden, Miss Halcombe,“ sagde jeg. „At tænke sig, at al vor Uro allerede er til Ende.“

„Ja,“ svarede hun, „det er den vel. Jeg er meget glad ved, at De føler Dem beroliget.“

„Beroliget? Jeg! Men med det Brev i Haanden kan De da heller ikke andet end være beroliget.“

„Nej, naturligvis. Det ved jeg ogsaa meget godt," fortsatte hun mere henvendt til sig selv end til mig; „men alligevel vilde jeg ønske, at Mr. Hartright havde været her endnu og hørt hans Forslag til mig angaaende dette Brev."

Jeg var en lille Smule overrasket, maaske ogsaa lidt stødt over hendes sidste Ord.

„Det kan ikke nægtes, at Mr. Hartright ved et Tilfælde af Skæbnen er blevet meget impliceret i denne Brevhistorie," sagde jeg, „og jeg er villig til at erkende, at han har opført sig med den største Takt og Diskretion. Men jeg er ude af Stand til at fatte, til hvad Nytte hans Nærværelse kunde have været med Hensyn til Deres eller min Opfattelse af Sir Percivals Erklæring."

„Det var ogsaa noget Vrøvl," sagde hun aandsfraværende, „og vi vil ikke længere diskutere det Spørgsmaal, Mr. Gilmore. Deres Erfaring er og bør være den bedste Rettesnor, jeg kan gaa efter."

Jeg syntes aldeles ikke om, at hun saaledes kastede hele Ansvaret over paa mine Skuldre. Dersom det var Mr. Fairlie, der havde gjort det, vilde det ikke have overrasket mig; derimod var den klarhovede, resolute Miss Halcombe den sidste Person i Verden, som jeg havde tiltroet en saa absolut Ulyst til at bære Ansvaret for sine egne Tanker og Handlinger.

„Hvis De endnu nærer nogen Tvivl," sagde jeg, „hvorfor saa ikke hellere sige det med det samme. Sig mig klart og bestemt, om De har nogen som helst Grund til at mistro Sir Percival?"

„Absolut ingen!"

„Forekommer det Dem, at der er noget usandsynligt eller modstridende i hans Forklaring?"

„Hvorledes vilde det være muligt, efter det Bevis han har givet mig paa Sandheden af det? Kan der eksistere noget bedre Bevis, Mr. Gilmore, end det, der kommer fra den unge Kvindes egen Moder?"

„Umuligt! Hvis det Svar, De faar paa Deres Brev lyder tilfredsstillende, kan jeg ikke se, hvad mere man med Rimelighed kan forlange af Sir Percival."

„Saa vil vi sende Brevet af Sted," sagde hun, og rejste sig for at gaa ud af Stuen, „og undgaa alle videre Hentydninger til dette Emne, indtil Svaret kommer. De maa ende-

lig ikke lægge Vægt paa min Mangel paa Enthusiasme. Den eneste Grund jeg kan give for den er, at jeg har været mere end bekymret for Lauras Skyld i den senere Tid, og Bekymringer, ved De nok, tager paa vore Nerver, om vi saa er nok saa stærke."

Hun forlod mig pludseligt, og hendes af Naturen saa rolige Stemme skælvede, da hun udtalte de sidste Ord. En følsøm, dyb, lidenskabelig Natur, en Kvinde, hvis Mage man ikke let finder i vor trivielle, overfladiske Tid. Jeg havde kendt hende fra hun var ganske lille, jeg havde set hende blive sat paa Prøve, da hun blev ældre, i mere end en vigtig Familiebegivenhed, og min lange Erfaring havde lært mig at lægge mere Vægt paa hendes Tøven under de her beskrevne Omstændigheder, end jeg vilde have gjort, naar det havde drejet sig om enhver anden Kvinde. Jeg kunde ingen Grund se til Uro eller Tvivl, men ikke desto mindre havde hun gjort mig en Kende urolig. I min Ungdom vilde jeg have ærgret mig gul og grøn over min egen Mangel paa Sindsligevægt. I min nuværende Alder tog jeg Sagen mere rolig, og gik en Tur for at komme paa bedre Tanker.

Vi mødtes igen ved Middagstid.

Sir Percival var saa overgiven og lystig, at det knap var mig muligt at tro, at det var den samme Mand, hvis Selvbeherskelse, sunde Fornuft og rolige Takt jeg havde beundret saa meget samme Morgen. Det eneste Spor, der var tilbage af hans forrige Jeg, som jeg kunde opdage, laa i hans Væsen overfor Miss Fairlie. Et Blik eller et Ord fra hende, kunde pludselig standse hans stærkeste Latteranfald, eller stoppe ham midt i den muntreste Anekdote, og han henvendte sig en Stund udelukkende til hende, og talte ellers ikke med nogen ved Bordet. Skønt han aldrig aabenlyst søgte paa at trække hende ind i Samtalen, forbigik han dog ikke nogen Lejlighed til, ligesom tilfældig, at lade hende falde ind i den. Det lod til, at hans Takt og Finfølelse gjorde noget Indtryk paa Miss Fairlie, uden at det dog rørte hende. Hun blev af og til lidt forvirret, naar han saa paa hende eller talte til hende.

Næste Dag, om Tirsdagen, tog Sir Percival af Sted om Morgenen til „Todds Corner", og tog en af Tjenerne med sig som Vejviser. Senere har jeg hørt, at hans Undersøgelser ikke førte til noget Resultat. Da han kom tilbage, havde han

en Samtale med Mr. Fairlie, og om Eftermiddagen red han en Tur med Miss Halcombe. Ellers hændte der ikke noget, som er værd at berette. Der var ingen Forandring at mærke paa Sir Percival, og heller ingen paa Miss Farilie.

Men om Onsdagen hændte der en Begivenhed. Svaret fra Mrs. Catherick kom med Posten. Jeg tog en Kopi af Brevet, der lød saaledes:

„Frøken!

Jeg har modtaget Deres ærede Skrivelse, hvori De forespørger, om min Datter Anna er sat under Lægetilsyn med min Villie og Vidende, og endvidere om, hvorvidt Sir Percival Glydes Andel i denne Sag er af en saadan Beskaffenhed, at jeg føler mig forbunden overfor denne Herre. — Ja, begge Dele forholder sig saaledes.

Deres ærbødigst forbundne

Jane Anna Catherick."

Det var kort og skarpt, og holdt sig til Sagen. Det var en mærkværdig forretningsmæssig Maade for en Kvinde at skrive paa; men det var jo i Realiteten saa fuld en Bekræftelse, som man kunde ønske paa Sir Percival Glydes Beretning. Det var min Mening, og med visse mindre Forbehold var det ogsaa Miss Halcombes.

Da vi viste Sir Percival Brevet, lod det ikke til, at den forretningsmæssige Stil overraskede ham; han fortalte os, at Mrs. Catherick var en Dame, som ikke gjorde mange Ord. Hun havde et koldt klart Hoved, var lige til, og skrev lige saa kort og tydeligt, som hun talte.

Da vi nu havde modtaget dette Svar, maatte vi gøre Miss Fairlie bekendt med Sir Percivals Forklaring. Miss Halcombe havde paataget sig at gøre det og var gaaet op til sin Søster, men kom tilbage efter et Øjebliks Forløb og satte sig ned ved Siden af mig i en Kurvestol. Sir Percival var gaaet ud for at bese Staldene et Øjeblik i Forvejen, og der var ingen i Stuen foruden os.

„Nu har vi altsaa gjort alt, hvad vi kan," sagde hun, og vendte og drejede Mrs. Cathericks Brev, som hun holdt i Haanden

„Dersom vi er Sir Percivals Venner, og som saadanne kender ham og har Tillid til ham, har vi visselig gjort alt,

hvad der staar i vor Magt og mere end det," svarede jeg en lille Smule ærgerlig over ikke at se hende et Skridt videre end før: „men dersom vi er Fjender, der mistænker ham —"

„Det er en Forudsætning, som der overhovedet ikke kan være Tale om," afbrød hun mig. „Vi er selvfølgelig Sir Percivals Venner, og naar man betænker den elskværdige Maade, han har taget hele denne Sag paa, burde vi ogsaa være hans Beundrere. De ved jo, at han havde en Samtale med Mr. Fairlie i Gaar, og at han og jeg red ud bagefter."

„Ja, jeg saa Dem ride ud sammen."

„Vi begyndte med at snakke om Miss Catherick og om Mr. Hartrights besynderlige Møde med hende; men vi kom snart bort fra det Emne, og Sir Percival drejede af sig selv Samtalen hen paa sin Forlovelse med Laura. Han sagde, at han havde lagt Mærke til, at hun var i daarligt Humør, og tilskrev dette Grunden til hendes forandrede Opførsel mod ham. Hvis der imidlertid skulde være en anden Grund til denne Forandring, vilde han indtrængende bede saavel Mr. Fairlie, som mig om ikke at lægge noget Pres paa hende. Alt, hvad han i saa Tilfælde bad om, var, at hun endnu en Gang vilde genkalde sig de Omstændigheder, under hvilke deres Forlovelse havde fundet Sted, samt den Maade, han havde opført sig paa overfor hende fra Begyndelsen af Forlovelsen og indtil nu. Hvis hun saa efter moden Overvejelse alvorlig ønskede, at han skulde opgive sine Planer om at ægte hende, og hvis hun aabent og ærligt vilde meddele ham det selv, vilde han være rede til at ofre sin egen Lykke og lade hende have fuldstændig fri Hænder med Hensyn til Forlovelsen."

„Ingen kunde sige mere end det, Miss Halcombe, og efter min Mening vilde faa Mænd have sagt saa meget —"

Hun saa paa mig med et Udtryk af Sorg og Forlegenhed; det varede noget, inden hun svarede:

„Jeg anklager ingen, og jeg mistænker ingen; men jeg kan og vil ikke tage Ansvaret for at have overtalt Laura til dette Ægteskab."

„Det er jo netop dette Standpunkt, Sir Percival har bedt Dem om at tage," svarede jeg forbavset. „Han bad Dem jo udtrykkelig om intet Pres at lægge paa hende."

„Og han tvinger mig indirekte til at gøre det, hvis jeg overbringer hende hans Budskab.“

„Hvorledes er det muligt?“

„De kender jo Lauras Karakter, Mr. Gilmore. Dersom jeg beder hende om at genkalde sig de Omstændigheder, under hvilke Forlovelsen fandt Sted, fremkalder jeg straks de to stærkeste Følelser i hende; den Kærlighed, hun nærer til sin Faders Minde og hendes enestaaende Retfærdighedsfølelse. De ved, at hun aldrig i sit Liv har brudt et Løfte, og De ved ogsaa, at denne Forlovelse fandt Sted i Begyndelsen af hendes Faders Sygdom, og at hans sidste Tanker drejede sig om dette Ægteskab, som han saa hen til med saa megen Glæde og Forventning.“

Jeg maa indrømme, at jeg følte mig højst ubehagelig berørt ved at se Sagen fra den Side.

„De mener da vel ikke, at det var med den Bagtanke, at Sir Percival talte til Dem, som han gjorde forleden Dag?“

„Hvor kan De tro, at jeg i saa Tilfælde vilde forblive et eneste Øjeblik i hans Selskab.“

Jeg syntes forfærdelig godt om den ukunstlede Maade, hvorpaa hun slyngede mig disse indignerede Ord i Ansigtet. I min Stilling ser man saa megen Ondskab og Smaalighed, saa lidt ærlig Vrede.

„Ja, naar det forholder sig saaledes, Miss Halcombe, maa jeg sige Dem, at Sir Percival er i sin fulde Ret, naar han ønsker, at Deres Søster skal overtænke Sagen nøje, inden hun hæver sin Forlovelse. Hvis det ulyksalige anonyme Brev har stillet ham i et uheldigt Lys, saa gaa til hende lige med det samme og fortæl hende, at han har renset sig for enhver Skyld i vore Øjne. Hvad kan hun saa have imod ham efter dette? Hvilken Undskyldning kan hun vel have for ikke mere at bryde sig om en Mand, som hun med Glæde valgte til Ægtefælle for to Aar siden?“

„I Lovens og Retfærdighedens Øjne ingen, Mr. Gilmore, det er sikkert og vist. Og dersom baade hun og jeg endnu er lidt betænkelige, maa De tilskrive dette kvindelig Lunefuldhed, eller hvad De nu vil.“

Med disse Ord rejste hun sig op og forlod mig. Naar man retter et alvorligt Spørgsmaal til en Kvinde med Hjertet paa det rette Sted og hun kun giver et undvigende Svar, er det i ni af ti Tilfælde Tegn paa, at der stikker noget un-

der. Jeg vendte tilbage til mine Aviser i den sikre Overbevisning, at Miss Halcombe og Miss Fairlie havde en Hemmelighed sig imellem, som de holdt skjult for Sir Percival og mig. Jeg fandt, det var i høj Grad urigtigt, især hvad Sir Percival angik.

Denne min Overbevisning blev yderligere bestyrket af Miss Halcombes Væsen og Væren, da jeg traf hende igen senere hen paa Dagen. Hun gav mig en meget kortfattet Beskrivelse af sin Samtale med Søsteren. Miss Fairlie havde øjensynlig taget Affæren med Brevet med den største Ro, men da Miss Halcombe dernæst havde forklaret hende, at Hensigten med Sir Percivals Besøg var at bede hende bestemme Dagen for deres Bryllup, havde hun ikke villet gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet, men bedet om Frist.

Dersom Sir Percival vilde lade være med at trænge ind paa hende foreløbig, vilde hun ganske bestemt give ham et endeligt Svar inden Aarets Udgang. Hun var saa ophidset og bad saa indtrængende om denne Opsættelse at Miss Halcombe havde maattet love hende at anvende al sin Indflydelse for at faa den sat igennem.

Dette foreløbige Arrangement kunde være behageligt nok for den unge Dame, men dette satte Skriveren af disse Linier i den største Forlegenhed.

Med Morgenposten havde jeg netop faaet et Brev fra min Kompagnon, der nødvendiggjorde, at jeg maatte vende tilbage til Byen næste Dag med Aftentoget, og der var ikke megen Sandsynlighed for, at jeg fik Tid til at komme til Limmeridge House nok en Gang i Løbet af Aaret. Hvis nu Miss Fairlie alligevel tilsidst besluttede sig til ikke at hæve Forlovelsen, vilde jeg altsaa ikke faa hende at se, inden jeg lavede hendes Ægteskabskontrakt, og vi maatte pr. Brev behandle Spørgsmaal, som efter min Mening udelukkende egnede sig til mundtlig Drøftelse.

Jeg sagde dog ikke noget om dette, førend hun havde raadspurgt Sir Percival med Hensyn til den ønskede Opsættelse; men underrettede blot Miss Halcombe om, at jeg absolut maatte tale med Miss Fairlie, inden jeg forlod Limmeridge House, og det blev saa ordnet saaledes, at jeg kunde træffe Miss Fairlie i hendes egen lille Dagligstue næste Morgen. Hun kom hverken ned til Middag eller Aften, under Paaskud af Hovedpine, og det forekom mig, at Sir Percival

— hvad han ogsaa havde Grund til — saa ud til at blive ked af det, da han hørte det.

Saa snart jeg havde spist Frokost næste Dag, gik jeg op til Miss Fairlie. Det stakkels Barn saa saa bleg og bedrøvet ud, at den Lektion, jeg havde besluttet mig til at give hende paa Grund af hendes Vankelmodighed, døde hen paa mine Læber.

Jeg førte hende tilbage til den Stol, fra hvilken hun havde rejst sig, og satte mig lige overfor hende. Den lille, graa Hund laa i Værelset, og jeg ventede en bister Velkomsthilsen fra den; men til min store Overraskelse var jeg næppe kommet ind ad Døren, førend den sprang op paa mit Skød, hvor den rullede sig velbehageligt sammen.

„De plejede saa ofte at sidde paa mit Skød som Barn," sagde jeg, „og nu lader det til, at Deres lille Hund har bestemt sig til at indtage den ledige Plads. Har De selv malet den smukke Akvarel der?"

Jeg pegede paa en Skitsebog, som laa paa Bordet ved Siden af hende, og som hun øjensynlig havde siddet og set i, da jeg kom ind.

„Nej," svarede hun, og saa forvirret bort fra Skitsebogen, „det har jeg ikke."

Der kom et Udtryk af den dybeste Melankoli i hendes Ansigt, og hendes Øjne flakkede urolige fra den ene Genstand til den anden. Da jeg saa det, tænkte jeg, at det var ligesaa godt at gaa løs paa Sagen med det samme.

„En af Grundene, hvorfor jeg er kommet op til Dem paa denne Tid af Dagen," begyndte jeg, „er for at sige Dem Farvel. Jeg maa nemlig være i London endnu i Aften; men førend jeg tager af Sted, er det mig meget magtpaaliggende at faa en Samtale med Dem vedrørende Deres Affærer."

„Jeg er meget bedrøvet over, at De rejser, Mr. Gilmore," sagde hun med et venligt Blik paa mig, „det minder mig saadan om de gode, gamle Dage, naar De er her."

„Jeg haaber, at jeg kan komme igen endnu en Gang," sagde jeg; „men da der saa let kan indtræffe uforudsete Forhindringer, vil jeg hellere benytte mig af Lejligheden og tale med Dem nu. Jeg er jo Deres gamle Ven og Sagfører, og maa som saadan huske Dem paa Muligheden af et Ægteskab med Sir Percival Glyde."

Hun tog Hænderne væk fra den lille Skitsebog, som hun

havde siddet og fingereret ved, og der kom paany et hjælpeløst, fortvivlet Udtryk i hendes Ansigt.

„Er det absolut nødvendigt at tale om mit fremtidige Ægteskab?‘ spurgte hun efter en Pavse.

„Absolut,“ svarede jeg, „men vi kan afgøre det saa kort som muligt. Altsaa, vi siger simpelt hen, at enten gifter De Dem eller De gør det ikke. I det første Tilfælde maa jeg vide Besked derom i Forvejen, for at kunne opsætte Deres Ægteskabskontrakt, og det bør jeg af Høflighedshensyn ikke gøre, uden først at have raadført mig med Dem. Og dette bliver maaske den eneste Lejlighed jeg faar til at høre Deres Ønsker. Lad os nu altsaa sætte den Mulighed, at De gifter Dem, og lad mig i faa Ord fortælle Dem, hvorledes De er situeret for Øjeblikket og hvad De kan disponere over i Fremtiden.“

Hun hørte opmærksomt efter, men stadig med det samme haabløse Udtryk i Ansigtet.

„Og nu,“ sagde jeg tilsidst, „sig mig, om der er et eller andet, som De kunde ønske, at jeg skulde udvirke for Dem hos Deres Formynder, da De endnu ikke selv er myndig.“

Hun bevægede sig et Øjeblik uroligt frem og tilbage paa Stolen, saa begyndte hun ganske sagte:

„Hvis det nu skulde ende med, at jeg --“

„Giftede mig,“ hjalp jeg hende paa Gled.

„Saa lad ham ikke skille mig fra Marian,“ brast det ud af hende med en pludselig Energi. „O, Mr. Gilmore, sørg for, at han bliver nødt til at lade Marian blive hos mig.“

Under andre Omstændigheder vilde jeg rimeligvis ikke have kunnet lade være med at smile over denne ægte kvindelige Fortolkning af mit Spørgsmaal. Men hendes Blik, og Tonen, hvori hun talte, var saa alvorlige, at det gjorde mig helt tung om Hjertet. Skønt hendes Ord kun havde været faa, viste de mig dog en saadan Vedhængen ved det forbigangne, at det ikke spaaede godt for Fremtiden.

„De vil let kunne faa det arrangeret saaledes, at Marian Halcombe kommer til at bo hos Dem,“ sagde jeg; „men mit Spørgsmaal hentydede til noget ganske andet, nemlig til Deres Formuesforhold. Hvis De nu skulde til at gøre Testamente, hvem vilde De saa helst indsætte til Deres Arvinger?“

„Marian har været baade Moder og Søster for mig,“ sagde den elskværdige, taknemmelige unge Pige, og hendes

blaa Øjne lyste, medens hun talte. „Maa jeg testamentere mine Penge til Marian, Mr. Gilmore?“

„Det maa De rigtignok, min kære Pige,“ svarede jeg, „men husk paa, hvilken stor Sum det drejer sig om. Ønsker De at testamentere det alt sammen til Miss Halcombe?“

Hun tav stille et Øjeblik; Rødmen kom og gik paa hendes Kinder, og hendes Haand stjal sig igen tilbage til den lille Skitsebog.

„Ikke det hele,“ sagde hun, „der er endnu en foruden Marian —“

Hun holdt inde og blev blussende rød.

„Mener De en anden af Familien?“ spurgte jeg for at hjælpe hende paa Gled.

Hun blev mulig endnu rødere, idet hun — uden at tage Notits af mine sidste Ord, skønt hun øjensynlig havde hørt dem — svarede:

„Der er en anden, til hvem jeg gerne vilde efterlade en lille Erindring, hvis det kan lade sig gøre. Der vilde intet ondt være i det, hvis jeg skulde dø først.“

Hun tav stille igen og saa et Øjeblik paa mig, saa vendte hun Hovedet bort. Hendes Lommetørklæde faldt paa Gulvet ved den pludselige Bevægelse, og hun skjulte hurtigt sit Ansigt i sine Hænder.

Hvilken sørgelig Forandring! Naar jeg tænker paa det lykkelige, livsglade Barn, der dansede og lo fra Morgen til Aften, og saa at se hende nu, saa ung og saa smuk, men saa nedbrudt og fortvivlet.

Ved Synet af hendes Sorg glemte jeg de svundne Aar, og idet jeg trak min Stol ganske tæt hen til hendes, tog jeg Lommetørklædet op fra Gulvet, tørrede hendes Øjne, og sagde: „Græd ikke, min egen lille Skat,“ akkurat som jeg vilde have sagt til den lille Laura Fairlie for ti Aar siden. Det viste sig at være det allerbedste, jeg kunde finde paa for at trøste hende.

Hun lagde sit Hoved paa min Skulder og smilede til mig gennem Taarer.

„Jeg er meget bedrøvet over, at jeg forglemte mig,“ sagde hun ligefrem; „men jeg har ikke været rigtig rask i den senere Tid. Jeg har følt mig saa svag og nervøs, og græder ofte uden Grund, naar jeg er alene. Jeg føler mig bedre nu,

og haaber nok at skulle kunne svare Dem ordentlig, Mr. Gilmore.“

„Nej, nej, kære Barn,“ svarede jeg, „vi vil betragte Samtalen som endt, foreløbig. De har sagt nok til, at jeg skal varetage Deres Interesser paa bedst mulig Maade, og vi kan komme ind paa Enkelthederne en anden Gang. Lad os nu hellere tale om noget andet.“

Jeg ledte Samtalen ind paa et andet Spor, og efter ti Minutters Forløb var hun synlig oplivet, jeg rejste mig op for at tage Afsked med hende.

„Kom endelig igen,“ sagde hun alvorligt; „jeg skal forsøge paa at vise mig mere værdig til Deres store Godhed for mig og mit, naar De blot vil komme igen.“

„Hvis jeg kommer igen, haaber jeg at finde Dem raskere,“ sagde jeg, „raskere og lykkeligere. Gud velsigne Dem, kære Laura.“

Hendes Svar bestod i, at hun lagde sine Arme om min Hals og gav mig et kærligt Kys. Endog Sagførere har et Hjerte, og mit gjorde ondt, da jeg tog Afsked med hende.

Hele vor Samtale havde knap varet en halv Time; hun havde ikke saa meget som sagt et Ord, der kunde forklare hendes øjensynlige Modvillie mod det paatænkte Ægteskab, og dog var det lykkedes hende at faa mig paa sit Parti, Himlen maa vide, hvorledes. Jeg var kommet med den absolute Overbevisning, at Sir Percival havde gyldig Grund til at beklage sig over hendes Opførsel overfor ham, men jeg gik med det hemmelige Haab, at hun skulde tage ham paa Ordet og genvinde sin Frihed.

En Mand i min Alder og med min Erfaring burde ikke kunne være saa omskiftelig, og jeg finder ingen Undskyldninger for det selv. Jeg konstaterer kun et Faktum og — saaledes var det.

Tiden for min Afrejse var nær forestaaende. Jeg sendte Bud til Mr. Fairlie om, at jeg stillede mig til hans Disposition, hvis han ønskede at sige mig Farvel, men at det maatte foregaa hurtigt, da min Tid kun var begrænset.

Til Svar modtog jeg et Kort saalydende:

„Mr. Fairlie sender Mr. Gilmore sine venligste Hilsener og Ønsker om en lykkelig Rejse; men da alt, hvad der hedder Hastværk, har den skadeligste Indvirkning paa Mr. Fair-

lies Helbred, vil han nøjes med herved at sige Mr. Gilmore Farvel.“

Lige forinden jeg skulde rejse, blev jeg et Øjeblik alene med Miss Halcombe.

„Har De faaet sagt alt, hvad der laa Dem paa Hjerte, til Laura?“ spurgte hun.

„Ja,“ svarede jeg, „men hun er meget svag og nervøs, og jeg er glad ved, at hun har Dem til at tage sig af hende.“

Miss Halcombe iagttog mig opmærksomt med sine skarpe, kloge Øjne.

„De har skiftet Mening med Hensyn til Laura,“ sagde hun. „De er mere tilbøjelig til at undskylde hende nu, end De var i Gaar.“

Da jeg ikke havde Lyst til at drøfte det Spørgsmaal med hende, nøjedes jeg med at svare:

„Lad mig faa Besked om alt, hvad der sker. Jeg foretager mig intet, førend jeg hører fra Dem.“

Hun tog ikke Øjnene fra mig. „Jeg vilde ønske, at det hele var ovre og vel ovre, Mr. Gilmore, og det samme ønsker De.“

Med disse Ord forlod hun mig.

Sir Percival fulgte mig til Vogns.

„Hvis De nogensinde kommer paa mine Kanter,“ sagde han, „haaber jeg, at De ikke vil glemme at aflægge mig et Besøg. Familiens ældste og bedste Ven vil altid være en velkommen Gæst i mit Hjem.“

I Sandhed en uimodstaaelig Mand, høflig, hensynsfuld, elskværdig og forekommende, en Gentleman til Fingerspidserne.

Da jeg kørte fra Stationen, følte jeg mig tilbøjelig til at gøre alt, hvad der stod i min Magt, for at fremme Sir Percival Glydes Interesser — alt — med Undtagelse af at lave hans Kones Ægteskabskontrakt!

* * *

Der gik en Uges Tid efter min Hjemkomst til London, inden jeg hørte noget som helst fra Miss Halcombe.

Saa endelig en Dag kom der et Brev med hendes velbekendte Haandskrift. Hun meddelte mig, at Laura havde

samtykket i at ægte Sir Percival Glyde, og at Brylluppet efter hans Ønske skulde finde Sted inden Aarets Udløb. Førstkommende Marts fyldte Laura 21 Aar, og paa den Maade vilde hun altsaa blive Sir Percival Glydes Hustru omtrent tre Maaneder, førend hun blev myndig.

Jeg burde hverken være blevet overrasket eller bedrøvet over dette Budskab, men blev ikke desto mindre begge Dele. Muligvis bidrog ogsaa Miss Halcombes Brev, der var i høj Grad kortfattet og utilfredsstillende, noget til denne Følelse. I seks Linier underrettede hun mig om det forestaaende Bryllup, i seks andre om, at Sir Percival var taget tilbage til sin Ejendom i Hampshire, og endelig sluttede Brevet med to Linier om, at Laura fremdeles trængte i høj Grad til Adspredelse og Opmuntring, og at hun, Marian Halcombe, derfor tog hende med i Besøg hos nogle gode, gamle Venner i Yorkshire.

Som man ser, indeholdt Brevet ikke den fjærneste Forklaring af, hvad der vel i Løbet af en Uge kunde have bevirket Laura Fairlie til at modtage Sir Percivals Haand.

Senere hen i Livet fik jeg en fyldestgørende Forklaring heraf; men det tilkommer ikke mig at gengive den her, da jeg blot har den fra anden Haand. Miss Halcombe, som overværede det hele, vil i sin Beretning, som følger efter min, give en detailleret Beskrivelse af Begivenhederne, efterhaanden som de indtraf. Imidlertid er det min Pligt, inden jeg ender min Beretning, at fortælle den eneste Omstændighed vedrørende Miss Fairlies Ægteskab, som jeg personlig fik med at gøre, nemlig Opsættelsen af Ægteskabskontrakten. Det er umuligt at henvise til dette Dokument, uden først at omtale nogle Detailler vedrørende Brudens Formuesomstændigheder.

Jeg vil prøve paa at gøre min Forklaring saa kort og tydelig som mulig; men jeg nødes til at omtale Sagen, da den er af yderste Vigtighed, og jeg advarer alle Læsere imod at springe den over.

Miss Fairlie kunde paa det daværende Tidspunkt haabe at arve sin Onkels Gods, naar han døde, og desuden vilde hun faa sin egen personlige Ejendom overladt, naar hun blev myndig. - Da Miss Fairlies Bedstefader paa Fædrene Side, vi vil kalde ham Mr. Fairlie den ældre, døde, arvede hans ældste Søn Philip Godset; han døde uden at efterlade

sig nogen Søn, og Godset gik saa over til den anden Broder Frederik. Hvis ogsaa Frederik døde, uden at efterlade sin Sønner, skulde Godset overgaa til den tredie Søn Arthur. Mr. Philip Fairlie døde og efterlod sig kun en Datter — Laura i denne Fortælling — og i Følge Successionsbestemmelserne gik Godset nu til den anden Broder Frederik, der var Ungkarl. Den tredie Broder Arthur var død for mange Aar siden, endnu førend Philip, og havde efterladt sig en Søn og en Datter. Sønnen druknede, da han var 18 Aar gammel ved Oxford. Ved hans Død blev Laura, Mr. Philip Fairlies Datter, præsumptiv Arving til Godset med al mulig Udsigt til at komme i Besiddelse af det en Gang i Tidens Løb, naar hendes Onkel Frederik døde, saafremt nævnte Frederik døde uden mandlige Efterkommere.

Altsaa med Undtagelse af det Tilfælde, at Frederik Fairlie giftede sig og efterlod sig en Arving, hvilket var mere end usandsynligt, vilde hans Niece Laura komme i Besiddelse af det, saa længe hun levede. Hvis hun døde ugift eller barnløs, vilde Godset gaa over til hendes Kusine Magdalene, en Datter af Mr. Arthur Fairlie. Hvis hun indgik Ægteskab efter at have oprettet en ordentlig Ægteskabskontrakt, vilde Indtægterne af Godset, godt og vel 3000 Pund om Aaret, tilhøre hende saa længe hun levede, som hendes egen personlige Ejendom. Hvis hun døde førend sin Mand, ventede hun formodentlig at nyde godt af Godsets Overskud, saa længe hun levede; hvis hun derimod efterlod sig en Søn, vilde denne Søn blive Arving og hendes Kusine Magdalene blive udelukket. Sir Percival havde saaledes Udsigt til, naar han giftede sig med Miss Fairlie, at komme i Besiddelse af 3000 Pund om Aaret, naar Mr. Fairlie Fairlie døde. Saa længe hans Kone levede, maatte det være med hendes Tilladelse, og hvis hun døde, vilde Retten til Indtægten overgaa til ham. Endvidere vilde Limmeridge overgaa til hans eventuelle mandlige Arvinger.

Alt dette angaar Jordegods og Indtægterne deraf, og med Hensyn til dette var jeg fuldstændig enig med Sir Percivals Sagfører. Dernæst maatte jeg overveje, hvad skulde ske med Miss Fairlies personlige Formue, som hun vilde faa, naar hun blev myndig. Det var i sig selv en ikke ubetydelig Formue; den beløb sig til omtrent 20,000 Pund. Desuden stod der 10,000 Pund fast for hende, som efter hendes

Død skulde overgaa til hendes Tante Eleonora, hendes Faders eneste Søster, hvis denne skulde være i Live til den Tid. Jeg tror, det vel lette Læserne Forstaaelsen, hvis jeg forklarer, hvorfor Tanten saaledes skulde vente paa sin Nieces Død.

Mr. Philip Fairlie havde levet i god Forstaaelse med sin Søster Eleonora, saa længe hun var ugift; men da hun havde giftet sig i en temmelig sen Alder med en italiensk Herre ved Navn Fosco, der førte Grevetitel, saa var Mr. Fairlie blevet saa forbitret, at han havde afbrudt al Forbindelse med hende og havde slettet hendes Navn af sit Testamente. De øvrige Familiemedlemmer fandt alle hans Opførsel overfor Søsteren efter dennes Giftermaal temmelig uforstaaelig. Skønt Fosco ikke var nogen rig Mand, saa var han dog heller ingen Eventyrer. Han havde en lille, men sikker Indtægt, og havde opholdt sig mange Aar i England, hvor han tilhørte det bedste Selskab. Dette sidste gjorde imidlertid ikke noget Indtryk paa Mr. Fairlie, da han var en Englænder af den gamle Skole, der afskyede Udlændinge, alene fordi de var Udlændinge, og alt hvad man kunde faa ham til at gøre senere hen, var at oprette den omtalte Bestemmelse i sit Testamente. Hvis Tanten skulde dø før Niecen, skulde Kusinen Magdalene have de 10,000 Pund. Naar man tager de to Damers Alder i Betragtning, vil man forstaa, at Tanten ikke havde megen Udsigt til at komme i Besiddelse af de 10,000 Pund, og Fru Fosco betragtede ogsaa den Maade, hvorpaa hendes Broder havde behandlet hende, som i høj Grad uretfærdig, og nægtede overhovedet at se sin Niece.

Saaledes er Historien om de 10,000 Pund, der kunde heller ikke her være Tale om nogen Vanskelighed mellem mig og Sir Percivals Sagfører. Renten kunde hans Hustru disponere over, og efter hendes Død vilde det enten gaa til Tanten eller Kusinen.

Men nu kommer jeg til Knudepunktet, til de 20,000 Pund.

Denne Sum tilhørte absolut Miss Fairlie, naar hun var fyldt 21 Aar, og den fremtidige Dispositionsret over denne Del af Formuen afhang af de Betingelser, som jeg fik sat op for hende i Ægteskabskontrakten. Jeg ønskede, at det skulde ordnes saaledes, at Fruen selv skulde have Indtægten af dem i sin Levetid; derefter skulde Formuen overgaa til Sir Per-

cival og efter ham til de eventuelle Børn. Hvis hun ingen Børn fik, kunde hun selv bestemme, hvem hun vilde lade Formuen gaa over til, naar Sir Percival var død. Hun kunde testamentere dem til Miss Halcombe, eller til andre Slægtninge og Venner, som hun havde Lyst til at glæde, eller til flere endnu, kunde i det hele taget dele Formuen i saa mange Parter, som hun havde Lyst til; men naturligvis, hvis hun efterlod sin Børn, gik de fremfor alle andre.

Saaledes var mine Forslag, og jeg syntes, de gjorde Ret og Skel for begge Parter. Nu skal vi høre, hvorledes Ægtemanden tog det.

Da jeg modtog Miss Halcombes Brev, havde jeg endnu travlere end sædvanlig; men det lykkedes mig at faa Tid til at opsætte Kontrakten, og da jeg havde gjort det, sendte jeg den til Sir Percivals Sagfører. To Dage efter fik jeg Dokumentet tilbage, forsynet med Sagførerens Noter og Bemærkninger. Hans Indvendinger var rent formelle, indtil han kom til de 20,000 Pund. Under dette var der trukket to Streger med rødt Blæk, og i Margen var der skrevet følgende:

„Kan ikke tilstedes. Formuen maa uden nogen som helst Forbindende gaa over til Sir Percival Glyde, hvis han overlever sin Hustru og der ikke er nogen Efterkommere."

Det vilde sige saa meget som, at ikke en Skilling af de 20,000 Pund skulde gaa til Miss Halcombe, eller til nogen anden Slægtning eller Ven af Miss Fairlie. Hele Formuen skulde, hvis hun ikke efterlod sig nogen Børn, gaa i hendes Mands Lomme.

Svaret, som jeg skrev paa dette frække Afslag, var kort og fyndigt:

„I Gensvar paa Deres ærede Skrivelse skal jeg bemærke, at jeg fastholder min Affattelse. Ærbødigst —"

Svaret kom tilbage i Løbet af et Kvarter:

„Jeg fastholder min Ændring. Ærbødigst —"

Det var altsaa ikke muligt at forhandle længere, og vi var hver især nødt til at henvende os til vore Klienter.

Som Forholdene var, var Mr. Frederik Fairlie Miss Fairlies Kurator, da hun endnu ikke var fyldt 21 Aar. Jeg skrev til ham samme Dag og forklarede ham Sagen, og anvendte alle de Argumenter jeg kunde. Jeg sagde ham, at jeg havde fuldstændig Kendskab til Sir Percivals Affærer, at hans Gods var prioriteret til Tagrenden og hans Gæld betydelig.

Hans Indtægter, der normalt var store, var i Virkeligheden for en Mand i hans Stilling meget ubetydelige. Han maatte absolut have rede Penge for overhovedet at kunne eksistere, og Brevet fra hans Sagfører var egentlig ligesaa godt som en aaben Indrømmelse.

Mr. Fairlies Svar kom tilbage med næste Post og sagde omtrent saa meget som saa:

„Vilde den kære Gilmore ikke være saa elskværdig, ikke at ulejlige sin Ven og Klient med saadanne Bagateller. Var det rimeligt, at en ung Kvinde paa 21 Aar vilde dø før en Mand paa 45, og dø uden Børn? Og i denne elendige Verden kunde man i det hele taget ikke betale Fred og Rolighed for dyrt. Hvis man kunde opnaa disse Himlens Velsignelser for en saa ringe jordisk Bagatel, saa var det saamænd Godtkøb, ja saamænd var det saa, og hvorfor skulde man saa ikke gøre det?“

Jeg kastede Brevet harmfuldt fra mig, og næppe var det faldet paa Gulvet, førend det bankede paa min Dør og Sir Percivals Sagfører, Mr. Merrimann, traadte ind. Han var en fed, velnæret, smilende Forretningsmand, men ikke desto mindre aldeles haabløs at forhandle med.

„Hvordan har De det dog, Mr. Gilmore,“ begyndte han, „det glæder mig at se, at De er saa rask. Jeg gik netop forbi Deres Dør, og saa tænkte jeg, at jeg vilde kigge ind for det Tilfælde, at De maaske havde et eller andet at sige mig. Lad os nu afgøre den lille Bagatel mundtlig. Har De hørt fra Deres Klient?“

„Ja! Har De hørt fra Deres?“

„Ak! Jeg vilde saamænd ønske, at jeg havde hørt fra ham, og at han vilde tage Ansvaret fra mine Skuldre, men han er stædig. Merrimann, sagde han til mig for fjorten Dage siden, gør, hvad De finder rigtigst. Jeg ved, De varetager mine Interesser paa bedste Maade, og hold mig udenfor hele Forretningen, indtil den er afsluttet. Jeg ved, at han holder Ord, og det kan slet ikke nytte, at jeg henvender mig til ham. Personligt vilde jeg saamænd gerne føje Dem; men da Sir Percival stoler blindt paa mig og overhovedet ikke vil konferere med mig, saa indser De nok, at jeg er bundet paa Hænder og Fødder.“

„De fastholder altsaa Deres Ændring?“ sagde jeg.

„Ja, der er jo ikke andet for mig at gøre; men hvad siger Deres Klient?“

Jeg skammede mig over at fortælle ham det, og jeg forsøgte at vinde Tid, og, hvad der var endnu værre, mine Prokuratorinstinkter fik Overhaand over mig, og jeg forsøgte at købslaa med ham.

„20,000 Pund er en temmelig stor Sum at opgive for Miss Fairlies Slægt og Venner med to Dages Varkel,“ sagde jeg.

„Ja, det er jo meget sandt,“ sagde Mr. Merrimann og kiggede tankefuldt ned paa sine Støvler.

„Et Kompromis vilde maaske ikke have forskrækket min Klient saa meget,“ sagde jeg. „Lad os nu se at komme til en Forstaaelse, De skal se, det hele bliver ikke til andet end en ganske almindelig Tingen. Hvad er det mindste, De vil lade Dem nøjes med?“

„Det mindste, vi vil lade os nøje med,“ sagde Mr. Merrimann, „er 19,999 Pund, 19 Shillings, 11 Pence og tre Farthings, ha, ha, ha, undskyld mig, Mr. Gilmore, at jeg tillader mig den lille Spøg.“

„Ja, den er saamænd ringe nok,“ bemærkede jeg, „den er akkurat den lille Farthing værd.“

Mr. Marrimann var henrykt. Han lo over mit Gensvar, saa hele Værelset gav Genlyd. Jeg paa min Side var ikke i nær saa godt Humør. Jeg genoptog Samtalen.

„I Dag er det Fredag,“ sagde jeg, „De kan give os Frist til Tirsdag, saa skal De faa vort endelige Svar.“

„Selvfølgelig,“ svarede Mr. Merrimann, „og længere endnu, hvis De ønsker det, kære Mr. Gilmore. Det er sandt, medens vi taler om det, har Deres Klienter i Cumberland ikke hørt mere om den Kvinde, som skrev det anonyme Brev, De ved?“

„Intet som helst,“ svarede jeg. „Er De kommet paa Spor efter hende?“

„Endnu ikke,“ svarede min lovkyndige Ven. „men vi har ikke tabt Modet for det. Sir Percival har Mistanke om, at der er en, som holder hende skjult, og denne ene holder vi skarpt Udkig med.“

„De mener naturligvis den gamle Kone, som var med hende i Cumberland,“ sagde jeg.

„Skudt forbi, min Herre,“ svarede Mr. Merrimann; „rig-

tignok er det ikke lykkedes os at sikre os den gamle Kone endnu; men den vi tænker paa er en Mand. Han bor her i London, og vi har en stærk Mistanke om, at han allerede var medvirkende ved hendes Flugt fra Anstalten. Sir Percival vilde spørge ham ud med det samme, men jeg sagde nej. Hvis vi udspørger ham nu, vil han kun passe endnu bedre paa, lad os bevogte ham og vente. Lad os først se, hvad der sker. En meget farlig Kvinde at lade være paa egen Haand, Mr. Gilmore, ingen ved, hvad hun kan finde paa næste Gang. Altsaa haaber jeg at høre fra Dem næste Torsdag."

Han smilede elskværdigt, tog sin Hat og gik.

Jeg havde nærmest været aandsfraværende under den sidste Del af Samtalen med min lovkyndige Ven. Jeg var saa ængstelig ved Tanken om Ægteskabskontrakten, at alt andet kun havde meget liden Interesse for mig, og næppe var jeg alene igen, førend jeg begyndte at overtænke, hvilken Fremgangsmaade, jeg nu skulde benytte mig af.

Hvis det havde drejet sig om enhver anden, vilde jeg, hvor ubehageligt det end maatte have været mig, simpelt hen have handlet i Følge mine Instrukser og opgivet Spørgsmaalet om de 20,000 Pund. Men jeg kunde ikke behandle denne Sag som en almindelig, ligegyldig Forretning, naar det gjaldt Miss Fairlie, som jeg baade beundrede og holdt af, og hvis Fader havde været en af mine ældste og bedste Venner. Jeg følte akkurat det samme for hende, som jeg vilde have følt overfor min egen Datter, naar det havde drejet sig om hendes Ægteskabskontrakt, og jeg var fast bestemt paa ikke at spare nogen personlig Opofrelse, hvor det gjaldt om at fremme hendes Interesser. At skrive endnu en Gang til Mr. Fairlie kunde der slet ikke være Tale om, det vilde kun give ham Lejlighed til endnu en Gang at slippe ud af Hænderne paa mig. Ved en personlig Sammenkomst med ham, kunde der derimod være Haab om at opnaa noget i det mindste.

Den næste Dag var en Lørdag, og jeg bestemte mig til at tage en Tur- og Retur-Billet til Cumberland og slaa et sidste Slag for den gode Sags Skyld. Det var ikke, fordi at jeg troede at have nogen egentlig Chance; men naar jeg havde benyttet den, der var, var min Samvittighed fri og jeg kunde jeg slaa mig til Ro med, at jeg havde gjort alt, hvad der stod i min Magt for min gamle Vens Datters Skyld.

Vejret var straalende med klart Solskin og en mild Vestenvind. Da jeg for nylig havde haft et Tilbagefald af de gamle Nervesmerter i Hovedet, som min Læge havde advaret mig saá alvorligt imod for to Aar siden, besluttede jeg at benytte mig af Lejligheden til at faa lidt ekstra Motion ved at sende min Rejsetaske i Forvejen, og selv gaa til Jernbanestationen.

Da jeg kom til Holborn blev jeg standset af en forbipasserende Herre; det var Mr. Walter Hartright.

Hvis han ikke havde hilst først paa mig, vilde jeg utvivlsomt være gaaet forbi ham uden at genkende ham, saa forandret var han blevet. Hans Øjne var sunket dybt ind i Hovedet, og han var mager og bleg; hans Væsen var nervøst og uroligt, og hans Paaklædning, der var udadlelig paa Limmeridge House, var nu saaledes, at jeg vilde have skammet mig ved at se en af mine Skrivere optræde i en lignende.

„Er det længe siden, De kom tilbage fra Cumberland?“ spurgte han. „Jeg har netop hørt fra Miss Halcombe, der fortalte mig, at Sir Percivals Forklaring har været tilfredsstillende. Ved De, hvor naar Brylluppet skal finde Sted, Mr. Gilmore?“

Han talte saa hurtigt og afbrudt, at det næsten var mig umuligt at følge ham. Hvor intim han end havde været med Familien paa Limmeridge, syntes jeg dog ikke, at han havde Ret til saaledes at udspørge mig om deres private Affærer, og jeg besluttede mig til at give ham saa faa Oplysninger som muligt angaaende Miss Fairlies Ægteskab.

„Tiden vil vise det, Mr. Hartright,“ sagde jeg, „Tiden vil vise det; men jeg tør nok sige, at vi snart kan begynde at kigge efter det i Aviserne. Undskyld, at jeg bringer det paa Bane; men det gør mig meget ondt at se, hvor daarligt De er kommet til at se ud, siden vi sidst mødtes.“

Der kom en nervøs Skælven om hans Mund og Øjne, og jeg bebrejdede mig allerede halvt om halvt, at jeg havde svaret ham saa reserveret.

„De har Ret,“ sagde han bittert, „det tilkommer ikke mig at forhøre mig om hendes Bryllup. Jeg maa, ligesom alle andre, vente, til det staar i Aviserne.“

Saa fortsatte han, førend jeg kunde faa fremført en Undskyldning:

„Jeg har ikke været rask i den senere Tid. Jeg trænger til Forandring af Luft og Opholdssted. Dersom De skulde høre om en eller anden Ekspedition, der skulde ønske en Ledsager, saa tænk paa mig, Mr. Gilmore, hvis De da ikke selv har nogen Venner, der kunde ønske at benytte sig af Lejligheden. Ak, hvor jeg vilde være Dem taknemmelig i saa Fald, og jeg kan svare for mine Anbefalinger; det er mig ganske ligegyldigt, hvorhen Rejsen skal gaa, og hvor længe den skal vare."

Han saa sig ængstelig omkring, medens han sagde dette, som om han troede, at der var nogen, som holdt Øje med os.

„Dersom jeg hører om noget af den Slags, skal jeg ikke glemme at meddele Dem det," sagde jeg, og tilføjede: „Jeg er forresten paa Vej til Limmeridge House i Forretninger. Miss Halcombe og Miss Fairlie er netop for Øjeblikket i Besøg hos nogle Venner i Yorkshire."

Hans Ansigt klarede op, og han saa ud, som om han vilde svare et eller andet; men i det samme trak hans Ansigt sig igen nervøst, han tog min Haand, trykkede den haardt og forsvandt i Mængden, uden at sige et Ord. Skønt han næsten var fremmed for mig, blev jeg dog staaende et Øjeblik og saa efter ham med en Følelse af Bekymring.

Min Stilling havde givet mig tilstrækkelig Erfarang med Hynsyn til unge Mænd, til, at jeg vidste, at disse rent udvortes Tegn intet godt betød, og det bares mig for, at Mr. Hartright gik en i høj Grad tvivlsom Fremtid i Møde.

* * *

Jeg naaede Limmeridge ved Middagstid. Huset saa forfærdelig tomt og kedsommeligt ud. Jeg havde ventet i det mindste at træffe den skikkelige Mrs. Vesey, men hun holdt Sengen paa Grund af Forkølelse. Tjenestefolkene blev saa forbavsede over at se mig saa snart igen, at de fløj forvildede omkring og gjorde en Masse kedsommelige Dumheder; om det saa var den gamle Kældermester, bragte han mig en Flaske Porter, der var sur og gæret. Mr. Fairlies Helbred var som altid, og da jeg sendte Bud op for at underrette ham om min Ankomst, fik jeg det Svar, at han vilde blive henrykt ved at se mig næste Morgen; men at Efterretningen om min pludselige Ankomst havde givet ham en

saadan Hjertebanken, at han ikke vilde forvinde det den Aften.

Vinden hylede og tudede hele Natten, og det bragede og knagede over alt i det store tomme Hus, saa at jeg sov saa daarligt som vel muligt, og stod op næste Morgen i yderst slet Humør for at spise Frokost med mig selv alene.

Klokken ti blev jeg ført op til Mr. Fairlie. Han sad i det sædvanlige Værelse, paa den sædvanlige Stol og var optaget af sin sædvanlige Beskæftigelse. Da jeg kom ind, stod hans Tjener foran ham med en Mappe Raderinger, der var ligesaa lang og bred som min Skrivepult. Den arme Djævel var segnefærdig af Træthed, hvilket ikke lod til at afficere hans Herre, der ganske langsomt saa Raderingerne igennem og beundrede deres skjulte Skønhed ved Hjælp af et Forstørrelsesglas.

„Bedste, gamle Ven," sagde Mr. Fairlie og lænede sig mageligt tilbage, „De har det vel rigtig godt? Hvor elskværdigt af Dem, at besøge mig her i min Ensomhed, kære Gilmore."

Jeg havde ventet, at Tjeneren skulde faa Ordre til at trække sig tilbage ved min Tilsynekomst, men nej. Der stod han lige overfor sin Herres Stol, skælvende under Vægten af de tunge Raderinger, og der sad Mr. Fairlie og drejede Forstørrelsesglasset mellem sine tynde, hvide Fingre.

„Jeg er kommet for at tale med Dem om en vigtig Sag," sagde jeg, „og De vil derfor undskylde mig, naar jeg anmoder Dem om en Samtale under fire Øjne."

Den ulyksalige Tjener saa taknemmeligt paa mig. Mr. Fairlie gentog Ordene „under fire Øjne" med en svag Stemme, der udtrykte den umiskendeligste Forbavselse.

Jeg var ikke i Humør til at spøge, og besluttede at lade ham forstaa, hvad jeg mente, lige med det samme.

„Gør mig den Tjeneste, at lade den Mand trække sig tilbage," sagde jeg og pegede paa Tjeneren.

Mr. Fairlie trak Øjenbrynene i Vejret og smilede sarkastisk.

„Mand," gentog han. „Hvad mener De gamle Spøgefugl, med at kalde ham der for en Mand? Det er slet ingen Mand. Maaske var han det for en halv Time siden, inden jeg ønskede mine Raderinger, og maaske bliver han det om nok en

halv Time, naar jeg er ked af at se paa dem. For Øjeblikket er han kun en Stumtjener, og hvilke Indvendinger kan De vel, kære Mr. Gilmore, have at fremføre mod en Stumtjener?“

„Det har jeg ikke desto mindre, Mr. Fairlie, og jeg beder Dem for tredie Gang om en Samtale under fire Øjne.“

Min Tone og mit Udtryk lod ham intet Valg ud over at opfylde mit Forlangende. Han saa paa Tjeneren og pegede paa en Stol.

„Læg Raderingerne der og forsvind,“ sagde han.

Tjeneren gik, og Mr. Fairlie drejede sig rundt paa sin Stol, tørrede Forstørrelsesglasset omhyggeligt af i sit Kammerdugslommetørklæde og kastede nu og da et stjaalent Sideblik til Raderingerne. Det var ikke let at bevare den fornødne Sindsligevægt under disse Omstændigheder, men jeg gjorde det.

„Jeg kommer her, skønt det falder mig højst ubelejligt,“ sagde jeg, „i Deres Families Interesse, og jeg synes nok, at jeg til Gengæld kan fortjene, at De i det mindste hører paa mig.“

„Skænd ikke paa mig,“ udbrød Mr. Fairlie og sank hjælpeløs sammen i sin Stol med lukkede Øjne, „skænd ikke paa mig. Jeg er ikke stærk nok til at kunne taale det.“

Jeg var fast bestemt paa ikke at lade, som om jeg mærkede hans Uforskammetheder, for Lauras Skyld.

„Min Hensigt er,“ vedblev jeg, „at bønfalde Dem om at tilbagekalde Deres Brev, og ikke at nøde mig til at opgive alle Rettigheder paa Deres Nieces Vegne. Lad mig forklare Dem Sagen endnu en Gang.“

Mr. Fairlie rystede paa Hovedet og sukkede dybt.

„Det er hjerteløst af Dem, Gilmore, meget hjerteløst endogsaa,“ sagde han. „Men nok om det. Begynd.“

Jeg fremstillede Sagen for ham, saa klart og enkelt som muligt. Han laa hele Tiden tilbagelænet i sin Stol med lukkede Øjne, medens jeg talte. Da jeg var færdig, aabnede han dem langsomt, tog sin Sølvlugtedaase fra Bordet og og holdt den op for Næsen.

„Bedste Gilmore,“ sagde han, „hvor dette er elskværdigt af Dem, og hvor De dog forsoner én med den menneskelige Natur.“

„Giv mig et aabent Svar paa et aabent Spørgsmaal, Mr.

Fairlie. Jeg siger Dem endnu en Gang, at Sir Percival ikke har Skygge af Ret til at vente noget som helst udover Renterne af Summen. Pengene selv bør, hvis Deres Niece ingen Børn faar, forblive under hendes Kontrol, og vende tilbage til hendes Familie. Dersom De holder paa det, maa Sir Percival give efter, siger jeg Dem, hvis han ikke vil udsætte sig for, at man skal tro, at han ægter Miss Fairlie for hendes Penges Skyld."

Mr. Fairlie truede smilende ad mig med Lugtedaasen.

„Kære, gamle Gilmore, hvor De dog hader Rang og Titler, hvad? Tænk, at De saaledes afskyr Glyde, bare fordi han er Baronet! Sikken en Radikaler De dog er, en rød Radikaler!"

En Radikaler, jeg! Jeg kunde taale en god Portion Fornærmelser; men at blive kaldet en Radikaler, efter at have støttet det konservative Parti efter bedste Evne hele min Levetid, det var for meget. Mit Blod kogte over, og jeg fo'r op af min Stol, stum af Raseri.

„Riv ikke Huset ned," raabte Mr. Fairlie. „Bedste Mr. Gilmore, det var ikke min Hensigt at fornærme Dem. Mine egne Anskuelser er saa overordentlig liberale, at jeg nærmest anser mig selv for en Radikaler. Ja, paa den Maade bliver vi altsaa to Radikalere. Bliv nu blot ikke vred. Jeg kan ikke skændes med Folk, det har jeg aldrig kunnet. Skal vi ikke hellere snakke om noget andet? Jo. Kom her hen og se paa disse henrivende Raderinger, og lad mig lære Dem at opfatte de finere Enkeltheder i dem. Kom nu og vær elskværdig, Mr. Gilmore."

Medens han vrøvlede saaledes kom jeg heldigvis for mig selv til Fornuft igen, og da jeg atter talte, var jeg rolig nok til at ignorere hans Uforskammetheder fuldstændig.

„De tager fuldstændig fejl," sagde jeg, „naar De tror, at jeg har noget som helst imod Sir Percival Glyde. Jeg beklager, at han i dette Tilfælde har givet sin Sagfører saa fuldstændig i Vold, at enhver personlig Henvendelse til ham vil være resultatløs, men jeg har som sagt ikke det mindste imod ham. Hvad jeg har sagt, kan siges til hvert eneste Menneske i Landet, det være sig højt- eller lavtstaaende. De kan henvende Dem til den første den bedste Sagfører i hele Landet, eller i den By, som ligger nærmest herved, og han vil, skønt fremmed, sige Dem akkurat det samme, som jeg

har sagt Dem som Ven. Han vil forklare Dem, at det er imod alle gængse Regler, helt og holdent at overlade den unge Dames Penge til den Mand, hun ægter, og han vil absolut afslaa under hvilket som helst Paaskud, at give Ægtefællen en Interesse af 20,000 Pund i hans Hustrus Død."

„Vilde han virkelig, Gilmore," sagde Mr. Fairlie; „dersom han blot sagde noget, der var Halvparten saa frygteligt, forsikrer jeg Dem for, at jeg skulde ringe paa Louis og faa ham sat paa Porten med det samme."

„Det skal ikke lykkes Dem at irritere mig, Mr. Fairlie. For Deres Nieces og hendes Faders Skyld skal det ikke lykkes Dem; men De skal tage hele Ansvaret for denne umulige Ægteskabskontrakt paa Dem, inden jeg forlader dette Værelse."

„Aa nej, for Himlens Skyld, nej," sagde Mr. Fairlie. „Tænk paa, hvor kostbar Deres Tid er, Gilmore, og kast den ikke saaledes hen til ingen Nytte. Jeg vilde disputere med Dem, hvis jeg kunde, men jeg kan ikke, jeg har ikke Kraft nok. De ønsker at bringe mig, Dem selv, Glyde og Laura i Oprør. Og det blot paa Grund af en Ting, som sidst af alle vil hænde. Nej, kæreste Ven, for Husfredens og vor Sindsligevægts Skyld, nej og atter nej!"

„De holder med andre Ord fast ved den Bestemmelse, som De omtalte i Deres sidste Brev?"

„Ja, hvis De ikke har noget imod det. Hvor jeg er glad ved, at vi endelig forstaar hinanden. Sæt Dem dog endelig ned igen."

Jeg gik hen imod Døren, og Mr. Fairlie ringede paa sin Tjener. Førend jeg forlod Værelset, vendte jeg mig om og henvendte mig til ham for aller sidste Gang.

„Hvad der end hænder i Fremtiden, saa husk paa, at jeg har gjort min Pligt og advaret Dem. Som trofast Ven af Familien siger jeg Dem nu, inden vi skilles, at jeg aldrig vilde tillade mine Døtre — hvis jeg havde nogen — at gifte sig med en Mand, der forlangte en saadan Ægteskabskontrakt, som den, De tvinger mig til at sætte op for Miss Fairlie."

Døren gik op bagved mig, og der stod Tjeneren og ventede paa Tærskelen.

„Louis,' 'sagde Mr. Fairlie, „følg Mr. Gilmore ned, og kom saa op og hold mine Raderinger for mig igen. Lad

dem sørge for en god Frokost til Dem, Gilmore; jeg beder Dem, lad endelig mine dovne Tjenestefolk skaffe Dem en ordentlig Frokost.“

Altfor forbitret til at svare, drejede jeg mig rundt og forlod ham uden at sige et Ord.

Der gik et Tog til London Klokken to, og med det tog jeg tilbage.

Da jeg kom hjem, afsendte jeg den Ægteskabskontrakt, i Følge hvilken netop de Personer, som Miss Fairlie særlig havde ønsket at efterlade noget, blev gjort arveløs. Jeg kunde ligesaa godt gøre det frivilligt, da det i modsat Tilfælde blot vilde være blevet overdraget en anden Sagfører.

Mit Arbejde er fuldført. Min personlige Andel i Familiebegivenhederne gaar ikke længere. En anden Pen end min vil beskrive de mærkelige Begivenheder, som paafulgte. Det er med Sorg og Bekymring at jeg slutter denne korte Beretning. Det er med Sorg og Bekymring, at jeg her gentager de sidste Ord, jeg talte paa Limmeridge House:

„Aldrig vilde jeg tillade mine Døtre at gifte sig med en Mand, der forlangte en Ægteskabskontrakt som den, jeg blev tvunget til at sætte op for Laura Fairlie.“

---

15. Kapitel.

Fortsættelse af Marian Halcombe. Uddrag af hendes Dagbog.

I Morges forlod Mr. Gilmore os.

Han var øjensynlig mere overrasket og bedrøvet efter sin Samtale med Laura, end han holder af at tilstaa. Jeg var bange for, at hun mod sin Villie skulde være kommet til at røbe den egentlige Aarsag til vort triste Humør for ham, derfor afslog jeg en Ridetur med Sir Percival og gik i Stedet op paa Lauras Værelse.

Jeg har været meget misfornøjet med mig selv siden jeg opdagede, hvor totalt uvidende jeg har været om Styrken af Lauras ulyksalige Tilbøjeligheder. Jeg burde have vidst, at netop den Sjælsfinhed og den Karakterstyrke, som tiltalte

mig saa meget hos stakkels Hartright, ogsaa maatte have den største Tiltrækningskraft for Lauras ædelmodige Natur. Og dog havde jeg ingen som helst Anelse om, at den Følelse havde slaaet saa dybe Rødder, førend hun aabnede sit Hjerte for mig af sin egen fri Villie. Jeg troede den Gang, at Tiden vilde bringe hende over det, som over saa meget andet; men jeg frygter for, at jeg har taget fejl, og at denne Kærlighed ikke vil udslettes af hendes Hjerte i dette Liv. Det, at jeg har kunnet dømme saa forkert, faar mig nu til at tøve, inden jeg taler eller handler. Jeg tøver, inden jeg udtaler mig om Sir Percival, og jeg tøver, naar jeg taler med Laura. Endnu i Dag til Morgen tøvede jeg udenfor hendes Dør, og vidste ikke, om jeg burde rette de Spørgsmaal til hende, som jeg havde i Sinde, eller ej.

Da jeg kom op paa hendes Værelse, fandt jeg hende vandrende utaalmodigt op og ned ad Gulvet. Hun kom mig i Møde med feberglødende Kinder og begyndte at tale, førend jeg kunde faa aabnet min Mund.

„Det var godt, du kom, Marian," sagde hun, „sæt dig ned her i Sofaen ved Siden af mig. Jeg kan ikke udholde dette her længere, jeg maa og vil gøre en Ende paa det."

Der var altfor megen Farve paa hendes Kinder, altfor megen Bestemthed i hendes Væsen, altfor megen Energi i hendes Stemme. Hun holdt Hartrights lille Skitsebog — ulyksalige Bog, som hun drømmer over saa snart hun er alene — i Haanden. Jeg tog den ganske roligt fra hende og lagde den paa et lille Bord, saa at hun ikke kunde se den.

„Sig mig nu, roligt, min Skat, hvad det er du ønsker at gøre," sagde jeg. „Har Mr. Gilmore givet dig et eller andet Raad?"

Hun rystede paa Hovedet.

„Nej, ikke med Hensyn til det, jeg tænker paa nu. Han var saa god og elskværdig mod mig, Marian, og jeg skammer mig ved at tilstaa, at jeg belønnede ham ved at give mig til at græde. Det er forfærdeligt at være saa karakterløs, men jeg kan ikke beherske mig længere. For min egen og for alles Skyld maa jeg være modig nok til at gøre en Ende paa det."

„Mener du, være modig nok til at hæve din Forlovelse?" spurgte jeg.

„Nej," svarede hun ligefremt, „modig nok til at fortælle Sandheden, kære Marian."

Hun lagde Armene om min Hals og lænede sit Hoved til mit Bryst.

Paa Væggen lige overfor os hang der et Miniaturportræt af hendes Fader, og jeg saa, at hun betragtede det ufravendt.

„Jeg kan ikke selv hæve Forlovelsen," fortsatte hun. „Hvorledes det hele end ender, ved jeg, at det vender sig til Sorg for mig. Det eneste jeg kan gøre, Marian, for ikke at gøre det hele endnu værre, er ikke til det øvrige at tilføje Skammen over at have brudt mit Løfte og glemt min døende Faders sidste Ord."

„Hvad har du da tænkt at gøre?" spurgte jeg.

„At fortælle Sir Percival Sandheden med mine egne Læber," svarede hun, „og lade ham hæve Forlovelsen, hvis han vil; ikke fordi jeg beder ham derom, men fordi han saa ved det hele."

„Hvad mener du med „det hele", Laura? Sir Percival har selv sagt til mig, at han ved tilstrækkelig Besked, naar du siger, at du ikke ønsker Forlovelsen."

„Hvor kan jeg sige ham det, naar det var min Fader, som arrangerede Forlovelsen, men med mit Samtykke. Jeg vilde have holdt mit Løfte, uden at have følt mig lykkelig er jeg bange for, men dog nogenlunde tilfreds." — Hun tav og trykkede sin Kind tættere op til min. — „Jeg vilde have holdt mit Løfte, Marian, hvis der ikke var spiret en Kærlighed frem i mit Hjerte, som ikke var der, da jeg lovede at blive Sir Percivals Hustru."

„Laura, du vil vel ikke nedværdige dig selv og tilstaa ham dette?"

„Jeg vilde i Sandhed nedværdige mig selv, hvis jeg opnaaede min Frihed ved at holde det skjult for ham, som han har Ret til at vide —"

„Han har ikke Skygge af Ret til at vide det."

„Du tager fejl, Marian, du tager fejl. Jeg bør ikke bedrage nogen, og mindst af alle den Mand, som min Fader valgte til mig og som jeg selv modtog." — Hun kyssede mig ømt. — „Min egen Skat," sagde hun blidt, „du holder saa megel af mig og er saa stolt af mig, at du, naar det gælder mig, glemmer, hvad du vilde huske, naar det gjaldt dig selv.

Det er bedre, at Sir Percival skal fordømme min Opførsel, end at jeg først skal være falsk mod ham i Tankerne og dernæst fremme mine egne Interesser ved at skjule denne Falskhed.“

Jeg betragtede hende i Tavshed. For første Gang i vort Liv havde vi to skiftet Pladser, og det var hende, som handlede, og mig, som tøvede. Jeg saa ind i det blege, resignerede unge Ansigt med de uskyldige, kærlige Øjne, og de tørre Indvendinger, jeg havde paa Læberne, døde hen. Jeg hang med Hovedet i Tavshed.

„Vær ikke vred paa mig, Marian,“ sagde hun.

Jeg svarede kun ved at trykke hende fastere ind til mig, jeg turde ikke tale af Frygt for at komme til at græde. Mine Taarer flyder desværre ikke saa let, som de burde; de kommer ligesom hos Mænd stødvis og afbrudt af en tør, pinefuld Hulken, som bestandig forskrækker mine Omgivelser.

„Jeg har tænkt over det i mange Dage,“ fortsatte hun, „jeg har tænkt meget alvorligt over det, og er fuldstændig sikker paa mit Mod nu, da min Samvittighed siger mig, at jeg handler rigtigt. Jeg vil tale med ham i Morgen, Marian, i din Nærværelse. Jeg vil kun sige ham, hvad der er nødvendigt, og det behøver jo hverken du eller jeg at skamme os over; men det vil lette mit Hjerte saa meget at blive fri for denne Forstillelse. Jeg vil kun vide og føle med Bestemthed, at jeg ikke forvolder ham nogen Skuffelse, saa kan han, naar han har hørt, hvad jeg har at sige, gøre og lade imod mig, som han har Lyst til.“

Hun sukkede og lagde sit Hoved bedre tilrette paa mit Bryst. Jeg følte mig alt andet end rolig for, hvad Enden vel vilde blive; men da jeg endnu tvivlede om mig Selvbeherskelse, lovede jeg at gøre, hvad hun ønskede. Hun takkede mig, og vi begyndte at tale om andre Ting.

Hun kom ned til Middagsbordet, og var mere fornøjet og naturlig overfor Sir Percival, end jeg længe havde set hende.

Om Aftenen satte hun sig til Klaveret og spillede en hel Del nymodens Musik for os. De gamle Stykker af Mozart, som stakkels Hartright holdt saa meget af, har hun ikke spillet, siden han rejste. Bogen ligger ikke længere paa

Nodehylden, hun har selv gemt den, for at ingen skal finde den og bede hende spille dem.

Jeg anede intet om, hvorvidt hun holdt fast ved sit Forsæt fra om Morgenen eller ej, førend hun sagde Godnat til Sir Percival, som hun bad om en Samtale i Dagligstuen den følgende Dag efter Frokost. Han skiftede Farve ved hendes Ord, og jeg følte hans Haand skælve i min, da Turen kom til mig at sige Godnat. Den næste Morgens Begivenheder vilde være afgørende for hele hans Liv, og han vidste det øjensynligt.

Jeg gik som sædvanlig ind i Lauras Værelse for at sige hende Godnat, inden hun skulde til at sove. Da jeg bøjede mig ned for at kysse hende, saa jeg Hartrights Skitsebog ligge under hendes Hovedpude paa det selvsamme Sted, hvor hun som Barn plejede at gemme sit Legetøj. Jeg havde ikke Hjerte til at sige noget, men pegede paa Bogen og rystede paa Hovedet. Hun trak mit Hoved ned til sig til vore Læber mødtes.

„Lad den ligge der i Nat," sagde hun, „i Morgen bliver muligvis en slem Dag og skiller mig maaske fra den for bestandig."

* * *

Den 9de.

Det første, som indtraf i Morges, var ikke netop egnet til at forbedre mit Humør; jeg fik nemlig Brev fra den stakkels Walter Hartright, som Svar paa mit, i hvilket jeg forklarede ham, hvorledes Sir Percival havde renset sig for enhver Mistanke i Sagen angaaende Anna Catherick. Han udtaler sig kort og bittert om Sir Percival, og siger kun, at det jo ikke tilkommer ham at dømme en Mand, der staar saa højt over ham i social Henseende. Det er trist, men endnu tristere er hans Omtale af sig selv. Han siger, at det bliver vanskeligere for ham Dag for Dag at vende tilbage til sin gamle Levevis, og han bønfalder mig om, hvis jeg endnu har den fjerneste Interesse for ham, at hjælpe ham til en Stilling i Udlandet, saa at han kan komme i nye Forhold og blandt nye Mennesker. Jeg er saa meget tilbøjeligere til at være enig med ham paa dette Punkt, som

der i Slutningen af hans Brev forekommer en Bemærkning, der unægtelig forskrækker mig.

Efter at have fortalt, at han hverken har hørt eller set noget til Anna Catherick, forlader han pludselig dette Emne, og skriver paa den mest forunderlige og forvirrede Maade om, at han er blevet forfulgt og bevogtet lige siden han vendte tilbage til London. Han indrømmer, at han ikke kan bevise sin Mistanke ved at paapege nogen bestemt Person; men at Mistanken piner ham uafladelig Dag og Nat. Det har forskrækket ham, fordi jeg frygter, at dette med Laura er i Færd med at gaa ham til Hovedet. Jeg vil skrive lige med det samme til nogle af Moders gamle Venner i London og bede dem tage sig af ham. Forandring af Luft og Livsstilling kan maaske endnu redde ham paa dette kritiske Punkt af hans Liv.

Til min store Tilfredsstillelse kom Sir Percival ikke ned til Frokost, men bad mig undskylde sig, da han havde en hel Del nødvendige Breve at ekspedere. Derimod vilde han, hvis det passede Miss Fairlie og Miss Halcombe, mødes med dem Klokken elleve.

Jeg saa paa Laura, medens Tjeneren afleverede denne Beskéd. Hun havde været ualmindelig rolig og fattet, da jeg havde været oppe paa hendes Værelse om Morgenen, og det samme var hun, medens vi spiste Frokost. Selv da vi sad sammen i Sofaen og ventede paa Sir Percival, bevarede hun hele sin Selvbeherskelse.

„Vær ikke urolig for min Skyld, Marian," sagde hun, „jeg kan forglemme mig selv lige overfor en gammel Ven, som Mr. Gilmore eller dig, men aldrig, naar det gælder Sir Percival Glyde."

Jeg saa overrasket paa hende, ude af Stand til at ytre en Stavelse. Denne overordentlige Grad af Selvbeherskelse var mig ganske fremmed, til Trods for alle de mange Aars Intimitet, og jeg tror heller ikke, at hun selv kendte noget til den førend Kærligheden havde skabt den og Sorgerne fremkaldt den.

Netop som Uhret paa Kamingesimsen slog elleve, bankede Sir Percival paa Døren og kom ind. Hans Ansigt udtrykte paa en Gang undertrykt Ængstelse og Ophidselse. Den tørre, skarpe Hoste, som næsten altid plagede ham, syntes at være endnu værre end ellers. Han satte sig ved Bordet lige overfor

os, medens Laura blev hos mig. Jeg saa opmærksomt paa dem begge, han var langt den blegeste af de to.

Han sagde et Par ligegyldige Ord, og gjorde sig øjensynlig Umage for at lade som ingen Ting. Men hans Stemme var usikker, og hans Blik flakkede uroligt fra den ene Side af Stuen til den anden. Han maa have mærket det selv, for han stoppede op midt i en Sætning og gjorde ikke videre Forsøg paa at skjule sin Nervøsitet.

Der blev et Øjebliks dødlignende Tavshed, inden Laura henvendte sig til ham.

„Jeg ønsker at tale med Dem, Sir Percival," sagde hun, „om en Sag, der er af største Vigtighed for os begge. Min Søster er tilstede her, fordi hendes Nærværelse er mig en Trøst og giver mig Mod. Hun har ikke noget som helst at gøre med det, som jeg nu har i Sinde at sige Dem; jeg taler ud af mit eget Hjerte, uden nogen som helst Slags fremmed Paavirkning. Jeg haaber, De er fuldstændig paa det rene med det, inden jeg gaar videre."

Sir Percival bukkede.

Hun havde talt indtil nu med fuldkommen Selvbeherskelse. Hun saa paa ham og han paa hende. De lod til at være enige om, at ville forstaa hinanden fuldtud.

„Jeg har hørt af Marian," fortsatte hun, „at jeg kun behøver at ønske min Frihed tilbage for at opnaa den af Dem. Det var meget elskværdigt og hensynsfuldt af Dem, Sir Percival, at sende mig det Bud. Det er kun simpel Retfærdighed overfor Dem, naar jeg siger Dem, at jeg er Dem taknemmelig for Tilbudet og jeg haaber og tror at handle i Følge min Samvittighed, naar jeg nægter at modtage det."

Hans Ansigt opklaredes. Men jeg saa, at hans Fødder bevægede sig nervøst frem og tilbage paa Tæppet under Bordet, og jeg sluttede deraf, at han paa Bunden af sit Hjerte var lige saa urolig som før.

„Jeg har ikke glemt," sagde hun, „at De udbad Dem min Faders Samtykke, førend De gjorde mig den Ære at bede mig blive Deres Hustru, og heller ikke, hvad jeg svarede Dem paa Deres Frieri. Jeg sagde Dem aabent og ærligt, at det var efter min Faders Raad og Tilskyndelse, at jeg modtog det. Jeg lod mig lede af ham, fordi han altid havde været mig en trofast Raadgiver, og den kærligste og bedste

af alle Beskyttere og Fædre. Jeg har mistet ham nu og har kun Mindet om ham tilbage; men min Tro paa ham og hans Kærlighed er ikke blevet rokket. Jeg tror fuldt og fast, at han vidste, hvad der var bedst for mig, og at hans Ønsker og Forhaabninger ogsaa burde være mine."

Hendes Stemme skælvede for første Gang, og hun tog min Haand i sin og trykkede den.

Der blev et Øjebliks Tavshed, saa tog Sir Percival Ordet.

„Maa jeg spørge Dem," sagde han, „om jeg nogensinde har vist mig uværdig til den Tillid, som det hidtil har været min største Lykke og Ære at besidde?"

„Jeg har intet som helst at bebrejde Dem," svarede hun. „De har altid behandlet mig med den største Elskværdighed og Finfølelse. De har fortjent min Tillid, og hvad der har langt mere at sige for mig, min Faders Tillid. Jeg vilde ikke have været i Stand til at finde nogen Undskyldning for min Handlemaade, selv om jeg havde ønsket det, hvis jeg havde anmodet Dem om at løse vor Forbindelse. Jeg har talt, som jeg har gjort hidindtil, for at pointere, hvor meget jeg skylder Dem. Naar jeg tager Hensyn til dette, og til Erindringen om min afdøde Fader og mit eget en Gang givne Løfte, er jeg for min Del ude af Stand til at trække mig tilbage. Dersom Forlovelsen skal gaa overstyr, maa det være i Følge Deres Ønsker og Fordringer, Sir Percival, ikke mine."

Han holdt op med at bevæge Fødderne og lænede sig ivrigt frem over Bordet.

„Mine Fordringer," sagde han, „hvilken Grund skulde jeg dog have til at ønske at trække mig tilbage."

Jeg hørte hende trække Vejret hurtigere og følte, at hendes Haand blev iskold. Til Trods for hendes Forsikringer, da vi var alene, begyndte jeg at blive ængstelig for hende, men det var unødvendigt.

„En Grund, som det er mig meget pinligt at fortælle Dem," svarede hun. „Fordi der er foregaaet en Forandring med mig, Sir Percival, en Forandring, som er alvorlig nok til at den berettiger Dem fuldt ud til at hæve Forlovelsen."

Hun blev bleg helt ud til Læberne.

Han drejede sig lidt om paa Stolen og støttede sit Hoved i sin Haand, saa at vi kun saa hans Profil.

„Hvad for en Forandring?“ spurgte han hæst og med en Stemme, der dirrede af Sindsbevægelse.

Hun sukkede dybt, og jeg bøjede mig lidt frem over, saa at hun kunde støtte sig til min Skulder. Hun skælvede over hele Kroppen, og jeg vilde lige til at spare hende al videre Smerte ved at tale paa hendes Vegne, da et advarende Tryk fra hendes Fingre standsede mig. Hun henvendte sig paany til Sir Percival, men denne Gang uden at se ham.

„Jeg har hørt,“ sagde hun, „og jeg tror det ogsaa, at den ømmeste og sandeste af alle Følelser er den Kærlighed, som en Hustru bør nære til sin Ægtefælle. Da vor Forlovelse fandt Sted, kunde jeg være kommet til at nære disse Følelser for Dem, hvis De havde forstaaet at opvække dem hos mig. Vil De tilgive mig, Sir Percival, og spare mig for videre Forklaring, naar jeg tilstaar, at det ikke forholder sig saaledes længere.“

Hendes Øjne fyldtes med Taarer, som en for en gled ned ad hendes Kinder, medens hun ventede paa hans Svar. Han sagde ikke et Ord. Da hun begyndte at tale for sidste Gang, havde han støttet sit Ansigt i sine Hænder, saaledes at jeg ikke kunde se andet end den øverste Del deraf. Han fortrak ikke en Muskel. Han havde boret sine Fingerspidser dybt ind i sit Haar, saa det var umuligt at se noget af dem, eller om han var bevæget eller ej. Der var absolut intet, der kunde forraade hans Tanker i det Øjeblik — det Øjeblik, som var bestemmende saavel for ham som for hendes Liv.

Jeg var fast bestemt paa, at faa ham til at udtale sig for Lauras Skyld.

„Sir Percival,“ sagde jeg skarpt, „har De intet at sige til min Søster, som har sagt saa meget? Efter min Mening langt mere,“ tilføjede jeg, idet jeg desværre lod mig rive hen af mit ulyksalige Temperament, „end nogen Mand har Ret til at forlange at høre.“

Den sidste Sætning aabnede ham en Udvej, som han øjeblikkelig benyttede sig af.

„Undskyld, Miss Halcombe,“ sagde han, stadig med Haanden for Øjnene, „men tag mig det ikke ilde op, naar jeg erindrer Dem om, at jeg aldrig har forlangt en saadan Rettighed.“

Jeg skulde lige til med faa Ord at bringe ham tilbage til Samtalens Udgangspunkt, da Laura til min Overraskelse tog Ordet igen.

„Jeg haaber, at jeg ikke har aflagt min pinlige Tilstaaelse forgæves," sagde hun, „og jeg haaber, at De efter dette har fuld Tillid til, hvad jeg videre har at sige?"

„Vær sikker paa det!"

Svaret var kort, men holdt i en varm Tone; han tog Haanden fra Ansigtet, medens han talte, og vendte sig igen om imod os. Hvilke Følelser hans Ansigt end maa have udtrykt, saa var det forbi nu. Han afventede kun interesseret hendes næste Ord.

„Jeg ønsker, at De skal forstaa, at jeg ikke har talt ud fra noget egoistisk Motiv," sagde hun; „dersom De forlader mig, efter hvad De nu har hørt, Sir Percival, er det ikke min Hensigt at ægte nogen anden Mand; i saa Tilfælde vil jeg forblive ugift Resten af mit Liv. Min Brøde imod Dem begynder og ender med mine egne Tanker og kan aldrig blive større. Der er aldrig blevet talt et Ord" — hun tøvede og var øjensynlig i Tvivl om, hvilket Udtryk hun skulde vælge — „der er aldrig blevet talt et Ord," fortsatte hun taalmodig og resigneret, „om Kærlighed mellem mig og den Person, til hvem jeg nu hentyder for første og sidste Gang i Deres Nærværelse, og der vil heller aldrig blive gjort det; desuden er det ikke rimeligt, at vi mere vil mødes i dette Liv. Jeg beder Dem af hele mit Hjerte om at spare mig for videre Forklaring, og at tro fuldt ud, hvad jeg nu har sagt Dem. Det er Sandheden, Sir Percival, Sandheden, som jeg finder, at min Forlovede har Ret til at høre, om det saa ogsaa maa ske paa mine Følelsers Bekostning. Nu stoler jeg paa, at han vil være ædelmodig nok til at tilgive mig og til at bevare min Hemmelighed."

„Deres Tillid skal ikke komme til at gøre Dem til Skamme," sagde han, „og De kan stole fuldt ud paa mig i begge Henseender."

Han tav og saa paa hende, som om han ventede, at hun skulde sige noget mere.

„Jeg har sagt alt, hvad jeg havde paa Hjerte," sagde hun roligt, „og jeg har sagt mere end tilstrækkeligt til, at De er i Deres fulde Ret til at hæve Forlovelsen."

„De har sagt mere end tistrækkeligt," svarede han, „til at jeg for ingen som helst Pris vil hæve den."

Med disse Ord rejste han sig op og gik nogle Skridt nærmere hen til hende.

Hun fo'r sammen og gav et svagt og overrasket Skrig fra sig.

Ethvert af hendes Ord havde røbet hendes Sjælsrenhed og ubetingede Tillid til en Mand, som var i Stand til at værdsætte en ren og sandhedskærlig Kvinde.

Det var hendes egen gennemfine og noble Opførsel, som var Skyld i hele Ulykken, og det var netop dette, jeg havde frygtet fra Begyndelsen og vilde have forhindret, hvis der blot havde været den mindste Chance for at kunne gøre det. Selv nu, da Ulykken var sket, haabede og ventede jeg paa, at der skulde undslippe Sir Percival et Ord, som kunde give mig Lejlighed til at vise ham mit Syn paa Sagen.

„De har overladt det til mig, Miss Fairlie at give Afkald paa Dem eller ej," fortsatte han, „jeg er ikke hjerteløs nok til at give Afkald paa en Kvinde, der lige har vist sig at være en af de ædleste af sit Køn."

Han talte med saa megen Varme og Følelse, med saa megen lidenskabelig Begejstring og dog med en saa fuldkommen Finfølelse, at hun løftede Hovedet og saa interesseret paa ham.

„Nej," sagde hun bestemt, „den foragteligste, hvis hun nødes til at ægte en Mand, som hun ikke elsker."

„Vil hun ikke komme til det en Gang i Fremtiden?" spurgte han. „Hvis det bliver hendes Mands eneste Maal, at opnaa denne Kærlighed?"

„Aldrig," svarede hun. „Dersom De fremdeles fastholder Ønsker om, at vort Ægteskab skal finde Sted, vil jeg blive Dem en god og trofast Hustru, Sir Percival, men saa sandt som jeg kender mit eget Hjerte, vil jeg aldrig komme til at elske Dem."

Hun var saa smuk, idet hun sagde disse Ord, at det var umuligt ikke at blive forelsket i hende.

Jeg prøvede alvorligt paa at finde Sir Percivals Opførsel skammelig; men trods alt var det mig umuligt ikke samtidig at have Medlidenhed med ham.

„Jeg modtager med Taknemmelighed Deres Løfte om, at blive mig en god og trofast Hustru," sagde han, „selv det

mindste, De kan give, har langt større Værdi i mine Øjne, end selv de mest glimrende Løfter fra hvilken som helst anden Dame i Verden.“

Han tog ærbødigt hendes Haand, førte den til sine Læber, bukkede for mig og forlod Værelset i Tavshed.

Hun hverken rørte sig eller talte, da han var gaaet, men sad kold og stille med Øjnene stift hæftede paa Gulvet. Jeg indsaa, at det var taabeligt og unyttigt at tale, og trak hende blot nærmere ind til mig i Stilhed.

Saaledes blev vi siddende sammen længe, saa længe, at jeg tilsidst blev ganske uhyggelig tilmode og begyndte at tale ganske blidt til hende, i Haab om at frembringe en eller anden Forandring.

Lyden af min Stemme bragte hende til sig selv igen. Med et Ryk trak hun sig væk fra mig og rejste sig op.

„Jeg maa finde mig i det, saa godt jeg kan, Marian,“ sagde hun, „mit nye Liv bliver fuldt af haarde Pligter, og en af dem begynder i Dag.“

Medens hun talte gik hun hen til det lille Bord ved Vinduet, hvor hendes Malerekvisiter laa, samlede dem omhyggeligt sammen og lagde dem ned i en Skuffe, som hun lukkede i Laas.

Nøglen gav hun til mig, idet hun sagde:

„Jeg maa skille mig af med alt det, som kan minde mig om ham. Gem den, hvor du vil, jeg faar aldrig Brug for den mere.“

Førend jeg kunde svare, vendte hun sig om til sin Bogreol og tog den Skitsebog frem, som hun havde faaet af Walter Hartright. Hun tøvede et Øjeblik, saa løftede hun den til sine Læber og kyssede den ømt.

„O, Laura, Laura,“ sagde jeg, ikke vredt men bebrejdende og med Hjertet opfyldt af Sorg.

„Det er for sidste Gang, Marian,“ sagde hun, „jeg vil aldrig faa den at se mere.“

Hun lagde Bogen paa Bordet og trak Haarnaalene ud af sit Haar, saa at det bølgede ned omkring hende som en Kaabe, vidunderlig blødt og smukt som det var. Hun skilte en lang Lok ud fra det øvrige, klippede den af og satte den fast i Skitsebogen med en Knappenaal. Da det var gjort, lukkede hun hurtigt Bogen og gav mig den i Haanden.

„Du skriver til ham og han til dig,“ sagde hun. „Der-

som han spørger, hvordan det gaar mig, medens jeg er i Live, saa sig ham altid, at jeg har det godt, men aldrig, aldrig at jeg er ulykkelig. Gør ham ikke bedrøvet, Marian, du maa ikke gøre det for min Skyld. Hvis jeg dør først, skal du love at give ham den lille Skitsebog med min Haarlok i. Der kan ikke være noget ondt i at fortælle ham, at jeg selv lagde den der, naar jeg først er død. Og sig ham saa, Marian, hvad jeg aldrig selv kan sige, — at jeg elskede ham —"

Hun slyngede sine Arme om min Hals og hviskede de sidste Ord saa sagte, men samtidig saa lidenskabeligt, at det skar mig i Hjertet at høre. Al hendes ukenstlede Selvbeherskelse forsvandt som Dug for Solen ved dette første og sidste Udbrud af Ømhed. Hun kastede sig ned foran Sofaen og gav sin Sorg Luft i Taarer og Hulken, saa at hun rystede fra Hoved til Fod.

Det var forgæves, at jeg forsøgte paa at berolige og trøste hende. Hun var altfor ophidset og fortumlet til at kunne tage imod Fornuft.

Det blev en sørgelig Slutning paa denne mindeværdige Dag. Da Anfaldet endelig var forbi var hun altfor udmattet til at tale, men faldt heldigvis i Søvn i Løbet af Eftermiddagen, saa at jeg kunde faa gemt Bogen, uden at hun lagde Mærke til det.

Skønt jeg følte mig fortvivlet paa hendes Vegne, var mit Ansigt ganske roligt, da hun vaagnede og vi talte ikke mere om Formiddagens sørgelige Begivenheder eller om Sir Percival og Walter Hartright.

* * *

Den 10de.

Da jeg fandt hende mere rolig og behersket i Morges, optog jeg paany den pinlige Samtale fra i Gaar udelukkende i den Hensigt at overtale hende til at lade mig tale rent ud af Posen med Sir Percival og Mr. Fairlie angaaende dette ulykkelige Ægteskab.

Men hun vilde ikke høre Tale derom.

Venlig, men bestemt sagde hun: „Du ved, at jeg var bestemt paa, at lade Dagen i Gaar afgøre min Fremtid — den er afgjort, og det er for sent at trække sig tilbage."

Sir Percival talte i Eftermiddags til mig om, hvad der var foregaaet i Lauras Værelse. Han forsikrede mig, at den fuldkomne Tillid, hun havde vist ham, i den Grad havde overbevist ham om hendes Sjælsrenhed og Uskyld, at han ikke havde følt saa meget som et Øjebliks Jalousi, hverken i hendes Nærværelse eller senere. Hvor dybt han end beklagede den ulyksalige Forelskelse, som forhindrede ham fra at stige i hendes Agtelse og Kærlighed, saa troede han dog fuldt og fast, at ingen som helst havde haft den mindste Anelse derom i Fortiden, og at heller ingen, hvordan det det saa end gik, vilde faa noget at vide derom i Fremtiden. Den bedste Prøve, han kunde give paa, at dette var hans oprigtige Overbevisning, var, at han ikke følte den ringeste Nysgerrighed efter at vide, om Forelskelsen var af sen Dato eller ej, eller hvem Genstanden var. Hans ubetingede Tillid til Miss Fairlie gjorde, at han følte sig fuldstændig tilfredsstillet med den Forklaring hun havde givet ham og at han ikke brød sig en Smule om at høre mere.

Efter at have talt saaledes, holdt han inde og saa afventende paa mig.

Jeg var saa fuldstændig paa det rene med min uforklarlige og uværdige Modvillie mod ham, der endogsaa gik saa vidt, at den bragte mig til at mistænke ham for at have forsøgt at lokke mig til at svare paa de Spørgsmaal, som han netop havde forklaret at han ikke ønskede besvaret — at jeg undgik at gaa videre ind paa dette Æmne. Ikke desto mindre var jeg fast bestemt paa, ikke at lade nogen Lejlighed til at tale Lauras Sag, gaa fra mig, saa jeg sagde ham rent ud, at jeg beklagede at hans Ædelmodighed ikke havde bragt ham et Skridt videre og raadede ham til meget hellere at trække sig tilbage fra det hele, medens det endnu var Tid.

Han afvæbnede mig paany ved ikke saa meget som at forsøge paa at forsvare sig. Han vilde kun bede mig erindre, at der var stor Forskel paa, om han fandt sig i, at Miss Fairlie opgav ham, eller han skulde tvinges til at opgive Miss Fairlie, hvilket var det samme som at forlange, at han selv skulde tilintetgøre sit Fremtidshaab. Hendes Opførsel den foregaaende Dag havde i den Grad forøget den uforanderlige Kærlighed og Beundring, han i to lange Aar havde næret for hende, saa at han for Fremtiden var ude

af Stand til at tvinge disse Følelser tilbage. Jeg maatte anse ham for svag, egenkærlig, ufølsom overfor denne Kvinde, som han tilbad og maatte bøje sig for denne min Mening med Resignation, men samtidig maatte han henstille til mig selv, om hendes Fremtid som ugift Kvinde, lidende under en ulykkelig Kærlighed, som aldrig kunde føre til noget, kunde siges at være bedre end hendes Fremtid som Hustru til en Mand, som tilbad selve den Jord hun traadte paa?

I det sidste Tilfælde var der dog i det mindste et lille Haab om, at Tiden kunde hjælpe — i det første Tilfælde var der slet intet Haab.

Jeg svarede ham mere fordi jeg var en Kvinde og maatte svare, end fordi jeg havde noget overbevisende at sige. Det var kun altfor tydeligt, at Lauras Opførsel den foregaaende Dag, havde skænket ham en Fordel, hvis han vilde benytte sig deraf og han havde besluttet at gøre det. Jeg følte det den Gang, og jeg føler det nu, medens jeg skriver disse Linier i mit eget Værelse. Mit eneste Haab nu er, at hans Bevæggrunde virkelig, som han siger, udspringer fra hans stærke Hengivenhed for Laura.

Førend jeg lukker min Dagbog for i Aften, maa jeg berette, at jeg i Dag skrev i stakkels Hartrights Interesse til to af min Moders gamle Venner i London — begge Mænd med Indflydelse og Rang. Hvis de kan gøre noget for ham, er jeg sikker paa, de vil gøre det. Naar undtages Laura, er der ingen, der ligger mig mere paa Sinde nu end stakkels Walter. Alt, hvad der er hændet, siden han forlod os, har kun forøget min store Hengivenhed og Sympathi for ham. Jeg haaber, jeg gør rigtigt i at søge at skaffe ham en Ansættelse udenlands.

Jeg haaber inderligt og alvorligt at alt dette vil ende godt.

* * *

Den 11te.

Sir Percival havde en Samtale med Mr. Fairlie og der blev sendt Bud efter mig i den Anledning.

Jeg fandt Mr. Fairlie uhyre lettet ved Udsigten til at „Familiebryderiet“ (som han kaldte sin Nieces Bryllup) nu

endelig var ordnet. Hertil følte jeg mig ikke beføjet til at bemærke noget, men da han paa sin irriterende, langsomme Maade antydede, at Tiden for Brylluppet nu helst maatte fastsættes i Overensstemmelse med Sir Percivals Ønsker, nød jeg den Tilfredsstillelse at angribe Mr. Fairlies Nerver med en skarp Protest imod at fremskynde Lauras Bestemmelse. Sir Percival forsikrede øjeblikkelig, at han indsaa det berettigede i min Indvending og bad mig om at tro, at dette Forslag ikke var fremkommet ved nogen Mellemkomst fra hans Side. Mr. Fairlie lænede sig tilbage i sin Lænestol, lukkede Øjnene, sagde at vi begge gjorde den menneskelige Natur Ære og gentog derefter sit Forslag lige saa koldblodigt, som om hverken Sir Percival eller jeg havde gjort Indvendinger derimod. Det endte med, at jeg rent ud nægtede at omtale Sagen for Laura, dersom hun ikke selv gjorde Begyndelsen.

Jeg forlod Værelset straks efter denne Erklæring.

Sir Percival saa alvorlig bedrøvet og forlegen ud.

Mr. Fairlie strakte sine dovne Ben paa sin Fløjlsskammel og sagde:

„Kære Marian, hvor jeg misunder dig dit stærke Nervesystem. Smæk ikke med Døren.“

Da jeg gik ned i Lauras Værelse, hørte jeg, at hun havde spurgt efter mig, og at Mrs. Vesey havde sagt hende, at jeg var hos Mr. Fairlie.

Hun spurgte straks, hvad jeg skulde der, og jeg fortalte hende alt, hvad der var forefaldet, uden at forsøge paa at skjule den Ærgrelse og Bedrøvelse jeg følte.

Hendes Svar overraskede mig paa det pinligste; det var det sidste Svar, jeg havde ventet af hende.

„Min Onkel har Ret,“ sagde hun. „Jeg har foraarsaget dig og de andre Ængstelse og Besvær nok. Lad mig ikke foraarsage mere — lad Sir Percival træffe Bestemmelsen.“

Jeg gjorde ivrige Indsigelser, men alt, hvad jeg sagde, var forgæves.

„Jeg maa opfylde min Forpligtelse,“ svarede hun; „jeg har brudt med mit gamle Liv. Den onde Dag vil komme om jeg ogsaa opsætter den. Nej, Marian, min Onkel har virkelig Ret. Jeg vil ikke forvolde mere Bryderi.“

Hun plejede at være Føjeligheden selv; men nu var hun ubøjelig i sin Resignation — jeg kan næsten sige Fortviv-

lelse. Saa højt som jeg elskede hende, vilde det have gjort mig mindre ondt, hvis hun havde været heftig bevæget, end saa uhyggeligt uligt hendes sædvanlige Karakter at se hende saa kold og ufølsom.

* * *

Den 12te.

Sir Percival gjorde mig ved Frokosten nogle Spørgsmaal om Laura, som ikke lod mig andet Valg end at fortælle ham, hvad hun havde sagt.

Medens vi talte, kom hun selv ned i Stuen. Hun var lige saa unaturlig rolig i Sir Percivals Nærværelse, som hun havde været overfor mig.

Da Frokosten var forbi, fik han Lejlighed til at tilhviske hende nogle faa Ord i en af Vinduesfordybningerne. De var kun sammen i to eller tre Minutter, hvorefter hun forlod Stuen sammen med Mrs. Vesey, medens Sir Percival kom hen til mig. Han sagde, at han havde bedt hende om at benytte sit Privilegium at fastsætte Bryllupsdagen, naar hun selv ønskede. Hun havde svaret med at bede ham udtale sine egne Ønsker i den Anledning for Miss Halcombe.

Jeg har ikke Taalmodighed til at skrive mere. I dette Tilfælde, som i alle andre, har Sir Percival sat sin Villie igennem paa en Maade, der trodser alt, hvad jeg kan sige eller gøre. Hans Ønsker er nu de samme, som da han kom her, og Laura er ved at ofre sig selv og gaa ind paa dette Giftermaal forbleven lige saa hjælpeløs kold og resigneret som nogensinde. Idet hun skilte sig ved alt, hvad der mindede hende om Hartright, synes hun nu at have mistet al sin Følsomhed og Ømhed.

Klokken er kun tre om Eftermiddigen, medens jeg skriver disse Linier, og Sir Percival har allerede forladt os med hele en lykkelig Brudgoms Iver, for at gøre Forberedelser til Brudens Modtagelse i sit Hjem i Hampshire. Hvis ingen uforudsete Begivenheder indtræffer, som forhindrer det, vil han blive viet akkurat paa det Tidspunkt, han ønskede — førend det gamle Aars Slutning. Mine Fingre brænder medens jeg skriver dette.

* * *

Den 13de.

En søvnløs Nat paa Grund af min Uro for Lauras Skyld. Henad Morgenstunden fattede jeg den Beslutning at forsøge, hvad en Forandring af Opholdssted kunde bevirke. Hun kan ikke forblive i denne ufølsomme Sløvhedstilstand, hvis jeg faar hende bort fra Limmeridge og iblandt gode, gamle Venner.

Efter nogen Betænkning bestemte jeg mig til at skrive til Arnolds i Yorkshire. De er jævne, venlige, gæstfrie Mennesker og har kendt hende fra hendes Barndom.

Da jeg havde lagt Brevet i Postkassen, fortalte jeg hende, hvad jeg havde gjort. Det vilde have været mig en Trøst, hvis hun havde gjort Indsigelser. Men nej — hun sagde kun:

„Jeg vil følge med dig, hvor som helst du ønsker, Marian. Jeg er sikker paa, du har Ret, og en Forandring vil gøre mig godt.

* * *

Den 14de.

Jeg skrev til Mr. Gilmore og underrettede ham om, at der var al Udsigt til, at dette ulyksalige Bryllup vilde finde Sted. Jeg omtalte ogsaa min Plan at prøve, hvad Forandring af Opholdssted vilde bevirke hos Laura. Jeg var ikke oplagt til at gaa i Detailler. Der er Tid nok dertil, naar vi nærmer os Aarets Slutning.

* * *

Den 15de.

Tre Breve til mig. Det første fra Arnolds, der glædede sig til at se Laura og mig. Det andet fra en af de Herrer, til hvem jeg anbefalede Hartright, der underrettede mig om, at han havde været saa heldig at kunne opfylde min Anmodning. Det tredie var fra Walter selv, han takkede mig, stakkels Fyr, i de varmeste Udtryk, fordi jeg havde skaffet ham Lejlighed til at forlade sit Hjem, sit Fædreland og sine Venner. En privat Ekspedition, som skal foretage Ud-

gravninger i Mellemamerikas Ruiner, skal med det første afgaa fra Liverpool. Tegneren, som skulde have ledsaget Ekspeditionen, har trukket sig tilbage i den ellevte Time, og Walter skal indtage hans Plads. Han er engageret for et halvt Aar sikkert, fra den Tid de lander i Honduras, og dersom Udgravningerne gaar godt, for endnu et Aar.

Hans Brev ender med et Løfte om at sende mig en Farvelhilsen, naar de alle er om Bord, og Lodsen forlader dem.

Jeg kan kun haabe og bede inderligt om, at vi begge handler paa bedste Maade her. Det forekommer mig at være et saa alvorligt Skridt for ham, saa den blotte Tanke derom forskrækker mig. Og dog — hvor kan jeg i hans ulykkelige Stilling vente eller ønske, at han skal blive hjemme.

* * *

Den 20de.

Vognen er for Døren. Laura og jeg drager ud paa vort Besøg hos Arnolds.

* * *

Polesdean Lodge, Yorkshire, den 23de.

En Uge i disse ny Omgivelser og hos disse venlige Mennesker har været gavnlig for hende, dog ikke i den Grad, som jeg havde haabet. Jeg har besluttet at forlænge vort Ophold endnu en Uge i det mindste. Det er ikke værd at tage tilbage til Limmeridge House, førend det er absolut nødvendigt.

* * *

Den 24de.

Sørgelige Nyheder med Morgenposten. Ekspeditionen til Mellemamerika sejlede den 21de. Vi har mistet en trofast Ven. Walter Hartright har forladt England.

* * *

Den 25de.

Sørgelige Nyheder i Gaar; uheldsvangre Nyheder i Dag. Sir Percival Glyde har skrevet til Mr. Fairlie; og Mr. Farilie har skrevet til Laura og mig for at kalde os tilbage til Limmeridge House øjeblikkelig.

Hvad kan dette betyde? Er Bryllupsdagen bleven fastsat under vor Fraværelse?

* * *

Limmeridge House, den 27de.

Mine Anelser slog til. Brylluppet er fastsat til den 22de December.

Dagen efter at vi var rejst til Pelesdean Lodge, skrev Sir Percival til Mr. Fairlie for at sige, at de nødvendige Foranstaltninger i Huset vilde tage længere Tid, end han havde ventet. De nøjagtige Beregninger vilde blive ham overgivet saa snart som muligt, men dette vilde lette ham Overenskomsten med Haandværkerne, hvis han kunde faa Bryllupsdagen nøjagtig at vide. Han kunde da gøre sine Beregninger med Hensyn til Tiden og tillige skrive Undskyldninger til de af hans Venner, som var bleven indbudt til at besøge ham denne Vinter, men som naturligvis ikke kunde modtages, naar Huset var fuldt af Haandværksfolk.

Paa dette Brev havde Mr. Fairlie svaret ved at bede Sir Percival selv at nævne en Dag, saa vilde Miss Fairlies Formynder gøre sit bedste for at opnaa hendes Samtykke. Sir Percival svarede med næste Post og nævnede den 22de eller 24de December. Da Bruden ikke selv var nærværende, havde Mr. Fairlie paa hendes Vegne valgt den første Dato og havde derefter skrevet for at kalde os tilbage til Limmeridge House.

Efter at have fortalt mig om disse Underhandlinger i en privat Samtale, antydede Mr. Fairlie paa sin elskværdigste Maade, at jeg skulde begynde alle de nødvendige Forhandlinger samme Dag. Idet jeg følte, at Modstand vilde være frugtesløs, dersom jeg ikke kunde opnaa Lauras Samtykke dertil, gik jeg ind paa at „tale“ med hende derom, men erklærede samtidig, at jeg ikke vilde indvirke paa hende for at opnaa hendes Samtykke. Mr. Fairlie komplimenterede

mig for min „udmærkede Samvittighed“, omtrent som han vilde have rost min „udmærkede Konstitution“, hvis vi havde været ude at spadsere, og syntes at være vel tilfreds med at have læsset et Ansvar mere fra sine Skuldre over paa mine.

Samme Dag talte jeg til Laura, som jeg havde lovet. Den Fatning eller rettere sagt Ufølsomhed — som hun havde bibeholdt, siden Sir Percival forlod os — holdt ikke Stand over for det Chock, som denne Underretning gav hende. Hun blegnede og skælvede heftigt.

„Ikke saa snart,“ bad hun. „O, Marian, ikke saa snart.“

Det mindste Vink i denne Retning var nok for mig. Jeg rejste mig for øjeblikkelig at slaa et Slag for hende hos Mr. Fairlie.

Just som min Haand rørte ved Laasen, greb hun fat i min Kjole og standsede mig.

„Lad mig gaa,“ sagde jeg. „Jeg brænder efter at sige din Onkel, at han og Sir Percival ikke skal faa deres Villie sat igennem.“

Hun sukkede dybt, idet hun vedblev at holde fast i min Kjole.

„Nej,“ sagde hun sagte. „Det er for sent; Marian — altfor sent!“

„Ikke et Minut for sent,“ svarede jeg. „Det er os, der bestemmer Tiden, — og stol paa, Laura, at jeg skal drage den størst mulige Fordel deraf.“

Jeg løsnede hendes Haand fra min Kjole, medens jeg talte, men hun lagde sine Arme om mit Liv og holdt mig fastere end nogensinde.

„Det vil kun bringe os mere Besvær og Uro,“ sagde hun. „Det vil gøre dig til Uvenner med min Onkel og bringe Sir Percival her tilbage med ny Grund til Klage —“

„Saa meget des bedre!“ raabte jeg heftigt. — „Hvem bryder sig om hans Klager? Skal dit Hjerte maaske knuses for hans Skyld? Ingen Mand under Solen fortjener et saadant Offer af os Kvinder. Mændene! der er svorne Fjender af vor Uskyldighed og vor Sjælefred — de drager os bort fra vore Forældres og Søskendes Kærlighed — de bemægtiger sig vor Sjæl og vort Legeme og lænker os til deres Liv og Skæbne, som man lænker en Hund til sit Hundehus. Og hvad giver saa selv de bedste af dem til Gengæld?

Lad mig gaa, Laura, — jeg bliver gal, naar jeg tænker derpaa!“

Taarer af Harme og Ærgrelse styrtede ud af mine Øjne. Hun smilede bedrøvet; og lagde sit Lommetørklæde over mit Ansigt for at skjule mit Udbrud af Svaghed, — den Svaghed, som hun vidste, jeg foragtede dybest af alle.

„O, Marian,“ sagde hun. „Du græder! Tænk dog paa, hvad du vilde sige til mig, hvis vore Roller var ombyttede, og disse Taarer var mine. Al din Kærlighed, dit Mod og din Opofrelse kan ikke forandre, hvad der maa ske, før eller senere. Lad min Onkel faa sin Villie. Lad os ikke faa mere Kval og Besvær, hvis mit Offer kan hindre det. Sig, at du vil bo hos mig, Marian, naar jeg er bleven gift — og sig ikke mere.“

Men jeg sagde mere. Jeg tvang de foragtelige Taarer tilbage, der ikke var nogen Trøst for mig, og kun bedrøvede hende og gav mig til at ræsonnere for hende saa roligt og indtrængende, som jeg formaaede. Det var forgæves. Hun fik mig to Gange til at love at bo hos hende, naar hun var bleven gift, og gjorde mig derpaa pludselig et Spørgsmaal, som gav min Sorg og Medfølelse for hende en anden Retning.

„Medens vi var paa Polesdean,“ sagde hun, „fik du et Brev, Marian —“

Hendes forandrede Tonefald, den pludselige Bevægelse, hvormed hun saa til den anden Side og skjulte sit Ansigt ved min Skulder; hendes korte Tøven inden hun gjorde dette Spørgsmaal, alt sagde mig kun altfor tydeligt, hvem dette halve Spørgsmaal hentydede til.

„Jeg troede, Laura, at vi to aldrig skulde omtale ham,“ sagde jeg blidt.

„Du fik et Brev fra ham,“ vedblev hun.

„Ja,“ svarede jeg, „dersom du endelig vil vide det.“

„Har du i Sinde at skrive til ham igen?“

Jeg tøvede. Jeg var bange for at fortælle hende om hans Bortrejse fra England, og den Andel jeg havde haft deri ved mine Bestræbelser for at fremme hans Planer. Hvad Svar skulde jeg give hende? Han var rejst til Steder, hvor ingen Breve kunde naa ham i Maaneder, ja maaske i Aar.

„Dersom jeg nu skriver til ham — hvad saa, Laura?“ sagde jeg tilsidst.

Hendes Kind blev brændende hed, og hendes Arme skælvede og trykkede mig fastere ind til sig.

„Fortæl ham ikke om den 22de,“ hviskede hun. „Lov mig, Marian, — lov, ikke at nævne mit Navn, naar du skriver til ham igen.“

Jeg lovede det med usigelig Sorg i Hjertet. Hun slap mig øjeblikkelig og gik hen og saa ud af Vinduet med Ryggen til mig.

Et Øjeblik efter talte hun igen, men uden at vende sig om eller tillade mig at se et Glimt af hendes Ansigt.

„Gaar du saa op til min Onkel?“ spurgte hun. „Vil du sige ham, at jeg gaar ind paa alt, hvad han foreslaar? Bryd dig ikke om at lade mig være ene, Marian, det vil gøre mig godt for Øjeblikket.“

Jeg gik ud.

Dersom jeg ved at løfte min Lillefinger kunde have transporteret Mr. Fairlie og Sir Percival til den anden Ende af Kloden, havde jeg uden Betænkning gjort det. For en Gangs Skyld var mit heftige Sind mig til Nytte. Jeg vilde være faldet sammen i et Anfald af Krampegraad, dersom min Vrede ikke havde holdt mig oppe.

Nu styrtede jeg hovedkulds ind i Mr. Fairlies Værelse, raabte saa højt jeg kunde: „Laura samtykker i den 22de,“ — hvorpaa jeg fo'r ud igen uden at vente paa Svar og smældede Døren i efter mig, i det Haab at have ødelagt Mr. Fairlies Nerver for Resten af Dagen.

* * *

Den 28de.

I Morges læste jeg stakkels Hartrights Afskedbrev igennem, da jeg er begyndt at nære Tvivl om, hvorvidt jeg har gjort klogt i at skjule hans Bortrejse for Laura. Ved nærmere Eftertænke tror jeg alligevel det er det rigtigste. Hentydningerne i Brevet til Ekspeditionens Forberedelser til Rejsen viser, at Anførerne anser den for at være forbundet med Fare Naar denne Opdagelse har gjort mig urolig, hvorledes vilde den da ikke virke paa hende? Det er slemt nok at føle, at hans Afrejse har berøvet os en Ven, paa hvis

ubetingede Hengivenhed vi kunde stole i Nødens Time, hvis denne Time nogensinde skulde indtræffe for os. Men langt værre endnu er det at vide ham udsat for Farerne ved et daarligt Klima, et vildt Land og en urolig Befolkning. Sikkerlig vilde det være en grusom Oprigtighed at fortælle Laura dette uden tvingende Nødvendighed.

Jeg er lidt i Tvivl om, hvorvidt jeg ikke burde gaa et Skridt videre og brænde Brevet straks, for at det ikke skal falde i urette Hænder. Det hentyder ikke alene til Laura i Udtryk, der for stedse bør blive en Hemmelighed mellem Brevskriveren og mig; men det gentager hans Mistanke — saa bestemt, saa ubegribelig og ængstende — at han er blevet hemmelig bevogtet, siden han forlod Limmeridge House. Han forsikrer, at han saa de to fremmede Mænd, som fulgte ham omkring i Londons Gader, iagttage ham i den Skare, som var forsamlet for at se Ekspeditionen afrejse fra Liverpool; og han paastaar bestemt at have hørt Anna Cathericks Navn nævne bagved sig, idet han gik i Baaden.

Hans egne Ord er:

„Disse Begivenheder har en Betydning, som maa føre til et Resultat. Anna Catherick-Mysteriet er endnu ikke opklaret. Hun vil maaske aldrig mere krydse min Vej; men skulde hun nogensinde krydse Deres, saa grib Lejligheden, Miss Halcombe, og gør mere ud deraf, end jeg har gjort. Jeg taler ud af den inderligste Overbevisning og beder Dem endelig at huske derpaa.“

Disse er hans egne Udtryk. Der er ingen Fare for, at jeg skal glemme dem. Min Hukommelse er kun altfor rede til at dvæle ved de af Hartrights Ord, som hentyder til Anna Catherick. Men det er farligt at gemme Brevet. Det kunde ved et Tilfælde falde i fremmede Hænder. Jeg kan blive syg eller dø — det er bedre at brænde det straks og have en Ængstelse mindre.

Det er brændt ! Asken af hans Afskedsbrev — maaske det sidste, han nogensinde kommer til at skrive til mig — ligger nu som Aske i Kaminen. Er dette den sørgelige Ende paa en sørgelig Historie? O, nej, vist ikke, sikkerlig ikke Enden endnu!

* * *

Den 29de.

Bryllupsforberedelserne er begyndt. Syersken er kommen for at faa sine Ordrer. Laura er fuldstændig ligegyldig for alt, hvad der ellers ved en saadan Lejlighed plejer at være af yderste Interesse for en Kvinde. Hun har overladt alt til Syersken og mig. Dersom stakkels Hartright havde været den Baronet, hendes Fader havde valgt til hendes Ægtefælle, hvor ganske anderledes vilde hun da have været. Hvor ivrig og fuld af Indfald, og hvilket vanskeligt Hverv vilde selv den dygtigste Syerske have haft ved at gøre hende tilpas.

* * *

Den 30te.

Vi hører hver Dag fra Sir Percival. Den sidste Nyhed er, at Forandringerne i Huset ikke kan blive helt færdige, førend om fire eller seks Maaneder. Dersom Malere og Tapetserere kunde skabe Lykke saavel som Pragt, vilde jeg interessere mig for deres Arbejde i Lauras fremtidige Hjem. Nu er det eneste, der interesserer mig i hans Brev, det Sted, hvor han taler om Bryllupsrejsen. Han foreslaar, da Laura er svag og Vinteren truer med at blive ualmindelig stræng, at rejse med hende til Rom og blive i Italien til Begyndelsen af næste Sommer. Hvis denne Plan ikke vinder Bifald, er han ligesaa villig til at tilbringe Vinteren i London i det smukkeste møblerede Hus, som kan opdrives, da han ikke selv ejer nogen Bolig der.

Naar jeg, som det er min Pligt at gøre, og som jeg har gjort, sætter alle personlige Hensyn til Side, tvivler jeg ikke om, at det første af disse to Forslag er det bedste. I begge Tilfælde er en Skilsmisse mellem Laura og mig uundgaaelig. Det vil blive en længere Adskillelse, hvis de rejser til Udlandet, end hvis de bliver i London; men paa den anden Side vil det være en stor Fordel for Laura at tilbringe Vinteren i et mildt Klima, og desuden vil en Rejse i det mest interessante Land i Verden maaske adsprede hendes Sind og hjælpe hende til at forsone hende med hendes nye Tilværelse. Hun vil ikke føle sig tiltalt af de Fornøjelser og Adspredelser, som London kan byde paa. De vilde kun

bringe hende til at føle Byrden af dette sørgelige Ægteskab endnu tungere. Jeg frygter Overgangen til hendes nye Liv mere end jeg kan sige; jeg øjner et lille Haab for hende, hvis hun rejser, men slet intet, dersom hun bliver hjemme.

Det er underligt for mig at gennemlæse denne sidste Side i min Dagbog, og se, at jeg skriver om Giftermaalet og Skilsmissen fra Laura, som om det var en afgjort Sag. Det synes saa koldt og ufølsomt, allerede at se paa Fremtiden paa denne grusomme, fattede Maade. Men hvor er det muligt andet nu, da Tiden rykker saa nær. Førend den næste Maaned er udløben, er hun hans Laura i Stedet for min. Hans Laura! Jeg kan ikke fatte den Tanke, som disse Ord indeholder; jeg føler mig næsten ligesaa bedrøvet og lammet derved, som om hendes Ægteskab og hendes Død var en og den samme Ting.

* * *

Den 1ste December.

En sørgelig, sørgelig Dag; en Dag, som jeg ikke har Hjerte til at beskrive udførligt.

Efter at jeg i min Svaghed havde opsat det i Gaar Aftes, var jeg i Morges nødt til at tale til hende om Bryllupsrejsen.

I den faste Overbevisning, at jeg skulde med, hvor hun saa drog hen, var det stakkels Barn — thi et Barn er hun endnu i mange Henseender — næsten lykkelig ved Udsigten til at se Florens, Roms og Neapels Vidundere. Mit Hjerte var bristefærdigt, da jeg maatte rive hende ud af denne Vildfarelse og sige hende den nøgne Sandhed. Jeg var nødt til at sige hende, at ingen Mand taaler en Medbejler — ikke engang en kvindelig — til sin Hustrus Kærlighed, i hvert Fald ikke i Begyndelsen af Ægteskabet, om han end maaske kan gøre det senere. Jeg maatte gøre det klart for hende, at min eneste Udsigt til senere at kunne bo under hendes Tag afhang af, at jeg ikke opvakte Sir Percivals Skinsyge og Mistro ved at staa imellem dem i Begyndelsen af deres Ægteskab, som hans Hustrus Fortrolige. Draabe efter Draabe øste jeg denne Verdens bitre Visdom i dette rene Hjerte og uskyldige Sind, medens enhver bedre Fø-

lelse i mig gjorde Oprør imod mit modbydelige Hverv. Det er opstaaet nu. Hun har lært denne haarde, uundgaaelige Lektie. Hendes Barndoms troskyldige Illusioner er borte; og det er min Haand, der har bortvejret dem. Men hellere min end hans, det er hele min Trøst.

Saaledes er nu det første Forslag antaget. De skal til Italien; og jeg skal, med Sir Percivals Tilladelse, møde dem og bo hos dem, naar de vender tilbage. Med andre Ord, jeg skal bede om en personlig Gunstbevisning for første Gang i mit Liv, og oven i Købet af den Mand, hvem jeg sidst af alt i Verden ønsker at skylde noget. Dog, for Lauras Skyld kunde jeg gøre mere end dette.

* * *

Den 2den.

Naar jeg ser tilbage, finder jeg altid mig selv omtale Sir Percival i ufordelagtige Udtryk. Som Sagerne nu staar, maa og vil jeg udrydde min Fordom imod ham. Jeg kan ikke forstaa, hvornaar det begyndte hos mig. I Fortiden var det slet ikke Tilfældet. Er det Lauras Modvillie imod at blive hans Hustru, som har sat sig op imod ham? Har Hartrights fuldkommen uforstaaelige Fordom smittet mig? Har Anna Cathericks Brev dog efterladt en Mistanke i min Sjæl, til Trods for Sir Percivals Forklaring og det Bevis, jeg har paa hans Sandhed? Jeg kan ikke forklare mine Følelser; det eneste jeg ved med Vished er, at det er min Pligt — dobbelt min Pligt nu — ikke at gøre Sir Percival Uret ved at mistænke ham uretfærdigt. Hvis det er bleven en Vane hos mig altid at skrive om ham paa denne ufordelagtige Maade, saa maa og vil jeg se at rette denne Tilbøjelighed, selv om jeg skulde blive nødt til at lukke denne Dagbog, indtil Brylluppet er forbi! Jeg er alvorlig misfornøjet med mig selv og vil ikke skrive mere i Dag.

* * *

Den 16de.

Hele fjorten Dage er gaaet, hvori jeg ikke har aabnet disse Sider. Jeg har været længe nok borte fra min Dag-

bog til — med et sundere og bedre Sind haaber jeg, hvad Sir Percival angaar, — at vende tilbage til den igen.

Der er ikke meget at berette om de sidste to Uger. Dragterne er omtrent alle færdige og de nye Rejsekufferter er blevet sendt hertil fra London. Stakkels, kære Laura forlader mig næsten ikke et Minut hele Dagen; og sidste Nat, da ingen af os kunde sove, kom hun ind og krøb op i min Seng for at tale med mig.

„Jeg skal miste dig, Marian," sagde hun, „jeg maa være saa meget som muligt hos dig, medens jeg kan."

De skal vies i Limmeridge Kirke, og Gud være lovet, ingen af Naboerne skal bydes med til Brylluppet. Den eneste Gæst bliver vor gamle Ven, Mr. Arnold, som skal komme fra Polesdean for at give Laura bort, da hendes Onkel er altfor svag til at vove sig udenfor i et saa barskt Vejr som det, vi nu har. Hvis jeg ikke var bestemt paa fra i Dag af kun at se den lyse Side af Sagen, saa vilde Fraværelsen af mandlige Slægtninge paa Lauras Side i det vigtigste Øjeblik af hendes Liv gøre mig mistrøstig med Hensyn til Fremtiden. Men jeg er færdig med mørke Anelser og Mistillid — det vil sige, jeg er færdig med at skrive derom i denne Dagbog.

Sir Percival ventes i Morgen. Han tilbød, i Fald vi ønskede at iagttage streng Etikette, at skrive til vor Præst for at bede om Gæstfrihed i Præstegaarden under sit korte Ophold i Limmeridge House førend Brylluppet. Under disse Omstændigheder, fandt hverken Mr. Fairlie eller jeg det nødvendigt, at bryde os om den Slags intetsigende Former eller Ceremonier. I dette vilde Hedelandskab og i dette store, ensomme Hus, kan vi anse os udenfor Rækkevidde af de Hensyn, som plager Folk andre Steder. Jeg skrev til Sir Percival for at takke ham for hans høflige Tilbud, og bede ham som sædvanlig bebo sine gamle Værelser i Limmeridge House.

* * *

Den 17de.

Han kom i Dag og saa en lille Smule medtaget og bekymret ud, syntes jeg, men talte og lo, som en Mand i det bedste Humør. Han bragte nogle virkelig smukke Foræringer

med sig. Juveler, som Laura modtog paa bedste Maade og tilsyneladende med fuldstændig Selvbeherskelse. Det eneste Tegn jeg kan opdage paa den Kamp, det maa koste hende at bevare Skinnet i denne Tid, er en stærk Uvillie imod nogensinde at være alene. I Stedet for at trække sig tilbage til sit eget Værelse som sædvanligt, synes hun at frygte for at gaa derop.

Da jeg i Dag gik ovenpaa efter Lunch for at tage min Hat paa til en Tur, tilbød hun af sig selv at gaa med; og atter før Middag lukkede hun Døren op imellem vore Værelser, for at vi kunde tale sammen, medens vi klædte os om.

„Lad mig altid have noget for," sagde hun. „Lad mig altid være sammen med nogen. Lad mig ikke tænke — det er alt, hvad jeg beder om nu, Marian — lad mig ikke tænke."

Denne sørgelige Forandring hos hende forøger kun hendes Tiltrækning for Sir Percival. Han fortolker det, kan jeg se, til sin egen Fordel. Der er en feberagtig Rødme i hendes Kinder, en feberagtig Klarhed i hendes Øjne, som han anser for Tilbagevenden af hendes Sundhed og Munterhed. Hun talte i Dag ved Middagsbordet med en Munterhed og Overfladiskhed, saa fuldstændig fremmed for hendes Karakter, at jeg i mit stille Sind længtes efter at faa hende til at tie. Sir Percivals Glæde og Overraskelse syntes derimod at være over al Maade. Den Ængstelse, jeg havde iagttaget i hans Ansigt, da han kom, var forsvundet, og han saa selv i mine Øjne ti Aar yngre ud, end han virkelig er.

Der er ingen Tvivl om — skønt en løjerlig Modvillie forhindrer mig fra at indrømme det selv — at Lauras Brudgom er en meget smuk Mand. Regelmæssige Træk er altid tiltrækkende — det har han; klare, brune Øjne er smukt baade hos Mand og Kvinde — det har han. Selv Skaldethed, naar det, som hos ham, kun er ovenover Panden, er ganske klædeligt for en Mand, thi det højner Panden og gør Ansigtet intelligentere. Ynde og Lethed i Bevægelser, utrættelig Livlighed og behageligt Konversationstalent — alt dette er utvivlsomt tiltalende, og alt dette besidder han. Uvidende som Mr. Gilmore var om Lauras Hemmelighed, kunde man ikke undres over, at han var forbavset over, at hun kunde

angre sin Forlovelse. Enhver anden i hans Sted vilde have delt vor gode gamle Vens Mening. Hvis nogen bad mig i dette Øjeblik sige rent ud, hvilke Mangler, jeg har opdaget hos Sir Percival, kunde jeg kun nævne to. Den ene er hans uophørlige Uro og Rastløshed, som kan have sin naturlige Grund i en usædvanlig energisk Karakter. Den anden er hans korte, skarpe, ubehagelige Maade at tale til Tjenestefolkene paa, som maaske kun er en daarlig Vane. Nej, jeg kan ikke og vil ikke nægte det, Sir Percival er meget smuk og en meget behagelig Mand. Saa, nu har jeg skrevet det tilsidst og jeg er glad derover.

* * *

Den 18de.

Da jeg følte mig træt og nedtrykt denne Morgenstund, efterlod jeg Laura hos Mrs. Vesey og gik alene ud paa en af mine raske Ture, som jeg i den senere Tid har ophørt med. Jeg valgte den tørre Sti, der fører over Heden til „Todds Corner".

Da jeg havde gaaet en halv Times Tid, blev jeg overordentlig forbavset ved at se Sir Percival komme mig i Møde fra Forpagtergaarden. Han gik hurtigt, svingede sin Stok, rank, som sædvanlig, og med sin Jagtfrakke aaben. Da vi mødtes, ventede han ikke paa, at jeg skulde udspørge ham, men fortalte, at han havde været paa Gaarden for at spørge, om Mr. eller Mrs. Todd har faaet Efterretninger om Anna Catherick siden hans sidste Besøg i Limmeridge.

„De havde naturligvis intet hørt," sagde jeg.

„Slet intet," svarede han. „Jeg begynder at blive alvorlig bange for, at vi har mistet hendes Spor. Ved De tilfældigvis," vedblev han, idet han saa skarpt paa mig, „om Kunstneren — Mr. Hartright — er i Stand til at give os nogen nærmere Underretning."

„Han har hverken hørt om hende eller set hende, siden han forlod Cumberland," svarede jeg.

„Meget sørgeligt," sagde Sir Percival, idet han talte, som om han følte sig skuffet, og dog mærkeligt nok samtidig saa meget lettet ud. „Det er umuligt at sige, hvilke Ulykker, der kan være hændet den arme Stakkel. Jeg er overordentlig ked over, at mine Bestræbelser for at skaffe hende den Pleje

og Beskyttelse, hvortil hun saa højlig trænger, ikke er lykkedes."

Nu saa han virkelig bedrøvet ud. Jeg sagde nogle faa samstemmende Ord, og vi talte derpaa om andre Ting paa Tilbagevejen. Mit tilfældige Møde med ham paa Heden har virkelig afsløret endnu et tiltalende Træk i hans Karakter. Det var meget betænksomt og uegennyttigt af ham, at tænke paa Anna Catherick saa kort før sit Bryllup, og gaa den lange Vej til „Todds Corner" for at gøre Forespørgsel om hende, naar han kunde have tilbragt Tiden saa langt fornøjeligere i Lauras Selskab! Naar man betænker, at han kun kan have handlet af sin Medlidenhed, viser hans Opførsel under disse Omstændigheder ualmindelig godt Hjertelag og fortjener megen Ros. Nuvel, jeg vil rose ham og dermed Basta.

* * *

Den 19de.

Flere Opdagelser af Sir Percivals uudtømmelige Dyder.

I Dag berørte jeg mit paatænkte Ophold under hans Hustrus Tag, naar han bringer hende tilbage til England. Jeg havde næppe ladet mit første Vink falde, førend han greb min Hand varmt og sagde, at jeg var kommet ham i Forkøbet med et Tilbud, som det havde ligget ham meget paa Sinde at gøre mig. Mit Selskab var det, han frem for noget andet længtes efter at sikre sin Hustru, og han bad mig være vis paa, at jeg gjorde ham en overordentlig stor Tjeneste ved at foreslaa ham at bo hos Laura efter hendes Giftermaal, akkurat som jeg havde boet hos hende før.

Da jeg takkede ham i hendes og mit Navn for hans hensynsfulde Venlighed imod os begge, gik vi over til at tale om Bryllupsrejsen, og begyndte at tale om det engelske Selskab i Rom, som Laura skulde indføres i. Han nævnede Navnene paa forskellige Venner, som han ventede at træffe i Udlandet i Vinter. De var, saa vidt jeg husker, alle Englænderc paa en Undtagelse nær. Denne ene var Grev Fosco.

Omtalen af Grevens Navn og den Opdagelse at han og hans Hustru sandsynligvis vil møde Brud og Brudgom paa Fastlandet, stiller for første Gang Lauras Giftermaal i et

gunstigt Lys. Det vil rimeligvis hjælpe til at udjævne en Familiestrid. Hidindtil har Madame Fosco fundet for godt at glemme sine Forpligtelser som Lauras Tante af lutter Harme imod den afdøde Mr. Fairlie, paa Grund af hans Opførsel i Legataffæren. Nu kan hun imidlertid ikke længere fremture i denne Opførsel. Sir Percival og Grev Fosco er gamle Venner, og deres Hustruer vil blive nødt til at mødes i Høflighed. Madame Fosco var i sine Pigedage en af de mest ubehagelige Kvinder, jeg nogensinde har truffet, lunefuld, fordringsfuld og forfængelig til det yderste. Hvis det er lykkedes hendes Mand at bringe hende til Fornuft, fortjener han hele Familiens Taknemmelighed. Han skal faa min til en Begyndelse.

Jeg er blevet helt ivrig efter at lære Greven at kende. Han er Lauras Brudgoms fortroligste Ven, og i denne Egenskab opvækker han min dybeste Interesse. Hverken Laura eller jeg har nogensinde set ham. Alt, hvad jeg ved om ham, er, at han ved tilfældig at være tilstede for Aar tilbage ved Trinita del Morte hjalp Sir Percival til at undgaa at blive udplyndret og myrdet i det kritiske Øjeblik, da han blev saaret i Haanden, og i næste Øjeblik kunde være blevet saaret i Hjertet. Jeg husker ogsaa, at den Gang den afdøde Mr. Fairlie kom med urimelige Indvendinger imod sin Søsters Giftermaal, skrev Grev Fosco et meget maadeholdent og forstandigt Brev til ham i den Anledning, som, jeg skammer mig ved at tilstaa det, forblev ubesvaret. Dette er, hvad jeg ved om Sir Percivals Ven. Mon han nogensinde kommer til England? Mon jeg vil synes om ham?

Min Pen løber vildt i rene Spekulationer. Lad mig vende tilbage til Kendsgerninger. Det er sikkert, at Sir Percivals Svar paa mit vovelige Forslag, at bo hos hans Hustru, var mere end venligt, det var næsten varmt. Jeg er vis paa, at Lauras Mand ikke vil faa Grund til Klage over mig, hvis jeg kun kan vedblive, som jeg er begyndt. Jeg har allerede erklæret ham for at være smuk, behagelig, fuld af Medfølelse med de ulykkelige og elskværdig Venlighed imod mig selv. I Sandhed, jeg kender næppe mig selv igen i min Egenskab af Sir Percivals varmeste Ven.

* * *

Den 20de.

Jeg hader Sir Percival. Jeg benægter rent ud, at han ser godt ud. Jeg anser ham for at være overordentlig ubehagelig og fuldstændig blottet for Venlighed og Godhed. I Gaar Aftes blev Giftermaalskortene sendt hertil. Laura aabnede Pakken, og saa for første Gang sit fremtidige Navn paa Tryk. Sir Percival saa fortrolig over hendes Skulder paa de nye Kort, paa hvilket Miss Fairlie allerede var forandret til Lady Glyde — smilede med afskyelig Selvbehagelighed — og hviskede noget i hendes Øren. Jeg ved ikke, hvad det var — Laura vilde ikke sige mig det — men jeg saa hendes Ansigt blive saa dødblegt, at jeg troede, hun skulde besvime. Han lagde ikke Mærke til Forandringen, han syntes at være ganske uvidende om at have sagt noget, der gjorde hende ondt. Alle mine gamle fjendtlige Følelser imod ham brød frem paany, og alle de Timer, der er forløbet siden, har ikke faaet dem til at forsvinde. Jeg er mere ufornuftig og uretfærdig end nogensinde. Men tre Ord — hvor glat min Pen nedskriver dem — med tre Ord: Jeg hader ham.

* * *

Den 21de.

Har den sidste Tids Bekymringer endelig rystet mine Nerver? Jeg har i de sidste Dage skrevet i en letsindig Tone, som, Himlen skal vide det, er grumme langt fra mit Hjerte, og som det næsten har forskrækket mig at opdage.

Maaske har Lauras feberagtige Ophidselse ogsaa meddelt sig til mig i den sidste Uge. Hvis saa er, har Anfaldet allerede forladt mig og efterladt mig i en besynderlig Sindstilstand. En vedholdende Tanke har tvunget sig ind paa mig lige siden i Gaar Aftes: at der endnu vil hænde noget, som forhindrer Brylluppet. Hvad har frembragt denne underlige Fantasi? Er det et indirekte Resultat af min Frygt for Lauras Fremtid? Eller er det blevet mig ubevidst indgivet ved den forøgede Uro og Irritabilitet, som jeg bestemt har iagttaget hos Sir Percival, efterhaanden som Bryllupsdagen rykker nærmere. Umuligt at sige. Jeg ved, at jeg har den Tanke — sikkert den vildeste Tanke, der under disse Omstændigheder er opstaaet i en Kvindes

Hoved? — Men hvor meget jeg end prøver derpaa, jeg kan ikke efterspore dens Udspring.

Denne sidste Dag har været en Forvirring og Elendighed. Hvorledes kan jeg skrive derom? Og dog maa jeg skrive. Alt er bedre end at ruge over mine egne mørke Tanker.

Den gode Mrs. Vesey, som vi alle har negligeret og glemt i den sidste Tid, foraarsagede os i sit Hjertes Uskyldighed en bedrøvelig Morgen. Hun har i flere Maaneder i al Hemmelighed lavet et varmt Shetlands-Schawl til sin kære Elev — et smukt Arbejde og dobbelt overraskende af en Dame i hendes Alder og med hendes Sædvaner. Gaven blev overleveret i Morges; og den stakkels, varmhjertede Laura blev fuldstændig overvældet, da Schawlet stolt blev kastet over hendes Skuldre af den kærlige, gamle Veninde, som havde vaaget over hendes moderløse Barndom. Jeg fik næppe Tid til at berolige dem begge og tørre mine egne Øjne, førend Mr. Fairlie sendte Bud efter mig for at give mig en lang Beretning om sine Arrangementer for at bevare sin egen Mageligheđ paa Bryllupsdagen.

„Den kære Laura“ skulde modtage hans Gave — en lurvet Ring med hendes kærlige Onkels Haar til Prydelse i Stedet for en kostbar Sten, og med en smagløs fransk Indskrift indvendig om evigt Venskab og beslægtede Følelser — „den kære Laura“ skulde nu straks modtage denne ømme Gave fra min Haand, saa at hun kunde faa Tid til at samle sig ovenpaa den Bevægelse, Gaven maatte fremkalde, inden hun viste sig for Mr. Fairlie. „Den kære Laura“ skulde gøre ham et lille Besøg i Aften, og være saa venlig ikke at lave en Scene. „Den kære Laura“ skulde besøge ham en Gang til, for tredie Gang, inden hun tog bort, men uden at oprive hans Følelser ved at sige, naar hun tog bort, og uden Taarer i Medlidenhedens Navn og for alting uden Taarer.

Jeg var saa forbitret over denne lumpne Egenkærlighed, at jeg ganske bestemt havde overrasket Mr. Fairlie med nogle af de drøjeste Sandheder, han nogensinde i sit Liv havde hørt, dersom ikke Mr. Arnolds Ankomst havde kaldt mig nedenunder til nye Pligter.

Resten af Dagen er ikke til at beskrive. Jeg tror ingen i Huset virkelig ved, hvorledes den gik. Det hele var én

Forvirring. Der var Dragter, som kom bagefter og nær var blevet glemt. Kufferter, der skulde pakkes om og om igen, Foræringer, som kom fra nær og fjern, høje og lave. Vi havde alle unødvendig travlt i nervøs Spænding for Morgendagen. Sir Percival især var altfor urolig til at blive to Minutter ad Gangen paa samme Sted. Hans korte, skarpe Hoste forstyrrede mig mere end alt andet. Han var snart inde og snart ude, og syntes pludselig at være blevet saa nysgerrig, at han udspurgte selv fremmede, der kom til Huset i et eller andet Ærinde. Dertil kom den stadige Tanke i Lauras og mit Sind, at vi skulde skilles den næste Dag, og den Frygt, der stadig forfulgte os, uden at nogen af os talte derom, at dette Ægteskab skulde blive en skæbnesvanger Fejltagelse for hende og en uhjælpelig Sorg for mig. For første Gang i alle disse Aar, hvor vi havde levet i lykkelig og inderlig Fortrolighed, undgik vi næsten at se paa hinanden og tale sammen hele Dagen. Jeg kan ikke dvæle længere derved. Hvilke Sorger Fremtiden end vilde bringe mig, maa jeg altid se tilbage paa denne 21de December, som den elendigste, trøstesløseste Dag i mit Liv.

Jeg skriver disse Linier alene paa mit Værelse længe efter Midnat; jeg er lige kommet tilbage efter at have listet mig til at kaste et Blik paa Laura i hendes lille, hvide Seng, den Seng hun har benyttet, lige siden hun blev voksen.

Der laa hun uden at vide, at jeg saa paa hende, roligere end jeg havde turdet haabe, men hun sov ikke. Natlampens Skin viste mig, at hendes Øjne kun var halvt lukkede, og at Taarer glimtede under hendes Øjenlaag. Min lille Erindringsgave — kun en Brosche — laa paa Bordet ved hendes Seng tilligemed hendes Bønnebog og et Miniaturbillede af hendes Fader, som hun altid bar hos sig. Jeg ventede et Øjeblik og saa paa hende, som hun laa der med den ene Arm og Haand paa det hvide Lagen, saa stille, saa roligt aandende, saa at hendes Natdragt næppe bevægede sig; jeg ventede lidt — og saa paa hende, som jeg har set hende tusinde Gange, men som jeg aldrig mere skal se hende — og gik derpaa sagte tilbage til mit Værelse. Mit elskede Barn! Med al din Rigdom og al din Skønhed, hvor venneløs er du dog ikke! Den Mand, som vilde give sit Hjerteblod for at tjene dig, han er langt borte, tumlet om-

kring paa det sorte Hav i denne mørke, stormfulde Nat. Hvem har du ellers, hverken Fader eller Broder — intet levende Væsen, undtagen den hjælpeløse, unyttige Kvinde, som skriver disse sørgelige Linier og vaager indtil i Morgen i en Sorg, som hun ikke kan blive Herre over, og Tvivl, som hun ikke kan neddæmpe. Ak, hvilken Skat bliver ikke lagt i den Mands Hænder i Morgen. Dersom han glemmer det, dersom han nogensinde krummer et Haar paa hendes Hoved! —

* * *

Den 22de.

Klokken syv. En urolig, forvirret Morgen. Hun er lige staaet op, bedre tilpas og roligere nu, da Tiden er kommen, end hun var i Gaar.

Klokken ti. Hun er paaklædt. Vi har kysset hinanden og lovet hinanden ikke at tabe Modet. Jeg er nu et Øjeblik paa mit eget Værelse. I mine Tankers vilde Forvirring kan jeg endnu spore min underlige Fantasi, at noget skal træde hindrende i Vejen for Brylluppet. Mon han ogsaa har den samme Fornemmelse? Jeg kan se ham fra Vinduet gaa urolig frem og tilbage mellem Vognene foran Døren. Hvorledes kan jeg nedskrive saadanne Taabeligheder. Ægteskabet er uundgaaeligt. Om en lille halv Time kører vi til Kirke.

* * *

Blackwater Park, Hampshire, den 27de Juni 1850.

Seks Maaneder at se tilbage paa — seks lange, ensomme Maaneder, siden Laura og jeg sidst saa hinanden.

Hvor mange Dage skal jeg endnu vente? Kun en! I Morgen den 28de vender de rejsende tilbage til England. Jeg kan knapt forstaa min egen Lykke, jeg kan næsten ikke tro, at om fire og tyve Timer vil Laura og jeg atter være sammen. Hun og hendes Mand har været i Italien hele Vinteren og bagefter i Tyrol. De kommer tilbage i Følge med Grev Fosco og hans Hustru, som har i Sinde at bosætte sig i Nærheden af London, og som er inviterede til at tilbringe Sommeren paa Blackwater Park, inden de be-

stemmer sig for en Bolig. Naar blot Laura kommer tilbage, er det ligegyldigt, hvem der kommer med hende. Sir Percival maa for mig gerne fylde Huset fra Kælder til Loft paa den Betingelse, at hans Hustru og jeg er der sammen.

Imidlertid er jeg nu etableret her paa Blackwater Park; „det gamle, interessante Herresæde“ (som det hedder i Beskrivelsen) „tilhører Sir Percival Glyde“ — og det fremtidige Opholdssted (tilføjer jeg paa egen Haand) for Marian Halcombe, som nu har indrettet sig ganske hyggeligt i sin egen lille Dagligstue med en Kop The foran sig og al sin jordiske Ejendom ordnet omkring sig i tre store Kufferter og en lille Vadsæk. Jeg forlod Limmeridge i Gaar, efter at have faaet Lauras herlige Brev fra Paris Dagen før. Jeg har været i Uvished om jeg skulde møde dem i London eller i Hampshire; men dette sidste Brev underrettede mig om, at Sir Percival agtede at gaa i Land i Southamton og rejse lige til sin Gaard. Han har brugt saa mange Penge i Udlandet, at han ikke har Raad til at tilbringe Resten af Sæsonen i London, men maa tilbringe Sommeren og Efteraaret sparsommeligt og roligt paa Blackwater Park. Laura har haft nok af Forandring af Opholdssted og Adspredelser, hun er glad ved Udsigten til landlig Ro og Ensomhed. Hvad mig angaar, er jeg parat til at være lykkelig hvor som helst i hendes Selskab. Vi er derfor alle hver paa sin Maade tilfredse til at begynde med.

I Gaar Nat sov jeg i London, og blev opholdt der saa længe i Dag af forskellige Ærinder, saa at jeg først naaede ud til Blackwater i Aften efter Mørkets Frembrud. At dømme efter mit vage Indtryk af Stedet, er det lige det modsatte af Limmeridge. Huset ligger i en flad Egn og synes at være omgivet, efter mine Begreber næsten kvalt af Træer. Jeg har ikke set nogen, undtagen Tjeneren, som lukkede op for mig, og Husholdersken, som viste mig mit Værelse og bragte mig min The, og som syntes at være en meget høflig Person. Jeg har faaet et nydeligt lille Boudoir og et Soveværelse for Enden af en lang Gang paa første Sal. Tjenerværelserne og nogle af Gæsteværelserne er paa anden Sal, og alle Beboelsesværelserne i Stueetagen. Jeg har ikke set nogen af dem endnu og ved intet om Huset, undtagen at den ene Fløj siges at være fem Hundrede Aar gammel, at der en Gang var

en Borggrav omkring det, og at Navnet Blackwater Park hidrører fra en Sø i Parken.

Klokken har just slaaet elleve paa en spøgelseagtig og højtidelig Maade fra et Taarn midt paa Hovedbygningen, som jeg saa ved min Ankomst. En stor Hund er blevet vækket ved Lyden, og hyler et eller andet Sted langt borte. Jeg hørte Fodtrin give Genlyd i Gangene underneden, Lyden af Laase og Slaaer, der bliver sat for Yderdøren. Tjenestefolkene gaar øjensynlig i Seng. Skulde jeg følge deres Eksempel?

Nej, jeg er ikke søvnig nok dertil. Søvnig, sagde jeg. Jeg har en Følelse, som om jeg aldrig mere kunde lukke Øjnene. Den blotte Forventning om at se det kære Ansigt og høre den velbekendte Stemme i Morgen, holder mig i en feberagtig Spænding. Dersom jeg var en Mand, vilde jeg nu paa Stedet beordre Sir Percivals bedste Hest sadlet og fare afsted i Galop imod Øst for at møde den opgaaende Sol — en lang, lang Galop. Men da jeg nu kun er en Kvinde, fordømt til Taalmodighed og Sømmelighed og Kedsommeligheder for Livstid, maa jeg respektere Husholderskens Mening og prøve at fordrive Tiden paa en kvindelig Maade.

At læse kan der ikke være Tale om — jeg kan ikke fæste min Opmærksomhed paa Bøger. Lad mig forsøge paa at skrive mig træt og søvnig. Min Dagbog er bleven forsømt i den sidste Tid. Hvad kan jeg nu paa Tærskelen til mit nye Liv genkalde mig af Personer, Begivenheder og Hændelser i det sidste halve Aar — det lange, tomme Mellemrum siden Lauras Bryllupsdag?

Walter Hartright kommer først i Rækken af mine fraværende Venner. Jeg modtog nogle faa Linier fra ham efter at han var landet i Honduras, de var skrevne i en muntrere, haabefuldere Tone end før. En seks Ugers Tid senere, saa jeg et Uddrag af en amerikansk Avis med en Beskrivelse af Ekspeditionens Afrejse til det Indre af Landet. De var sidst bleven set drage ind i en Urskov med Riflen paa Skulderen og Bagagen paa Ryggen. Siden har man intet hørt fra dem. Ikke en Linie har jeg faaet fra Walter, og Aviserne har ikke bragt nogen Efterretning om dem.

Det samme taagede Mørke ruger over Anna Cathericks med samt hendes Ledsagerinde, Mrs. Clemens Skæbne. Om

de er i eller udenfor England, om de er levende eller døde. Ingen ved det. Selv Sir Percivals Sagfører har tabt Modet og har opgivet den unyttige Søgen efter dem. Vor gode, gamle Ven, Mr. Gilmores Virksomhed er bleven hæmmet paa en sørgelig Maade. Tidligt i Foraaret hørte vi, at han var blevet fundet liggende bevidstløs ved sin Pult, og at det viste sig at være et apoplektisk Anfald. Han havde længe klaget over et Tryk og Blodstigning til Hovedet, og hans Doktor havde advaret ham imod at arbejde tidlig og silde i hans Alder. Følgen deraf er, at han i et helt Aar i det mindste maa holde sig fuldstændig fra Forretninger og søge Hvile for Legeme og Sjæl ved en helt forandret Levemaade. Hans Kompagnon besørger nu alt, og selv er han rejst til Tyskland i Besøg hos nogle Slægtninge. Saaledes har vi igen mistet en tro Ven og Raadgiver — dog forhaabentlig kun for en Tid.

Stakkels Mrs. Vesey rejste med mig til London. Det var umuligt at lade hende ene tilbage paa Limmeridge, efter at baade Laura og jeg var borte. Vi har ordnet det saaledes, at hun kommer til at bo hos en ugift Søster, som holder Skole i Clapham. Hun kommer her til Efteraaret for at besøge sin Elev. Jeg fulgte den gode, gamle Dame til sit Bestemmelsessted, og forlod hende rolig og lykkelig ved Udsigten til at skulle gense Laura om nogle faa Maaneder.

Hvad Mr. Fairlie angaar, tror jeg ikke, jeg er uretfærdig imod ham, naar jeg siger, at han er umaadelig lettet ved at blive af med os Kvinder. At han skulde savne sin Niece er utænkeligt, han plejede at lade gaa Maaneder hen, mellem hver Gang han saa hende, og hvad Mrs. Vesey og mig angaar, tør jeg nok sige, at han var hemmelig glad ved at blive af med os, skønt han følte sig forpligtet til at erklære det modsatte. Hans sidste Indfald er at hoide to Fotografer i uafbrudt Virksomhed med at fotografere alle hans Skatte og Kuriøsiteter. En Samling heraf skal sendes til Kunstindustri-Musæet i Carlisle med pralende Inskriptioner nedenunder: „Madonna med Barnet af Raphael, tilhører Frederik Fairlie Esq.“ „Kobbermønt fra Tiglath Pilesers Tid, tilhører Frederik Fairlie Esq.“ og saa fremdeles. En Mængde af disse Fotografier var færdige, da jeg rejste, og der er Masser endnu, der venter paa at blive det. Optaget af denne

nye Interesse, vil Mr. Fairlie være en lykkelig Maand i Maaneder, og de to ulykkelige Fotografer vil komme til at dele hans Kammertjeners Martyrium.

Hvad skal jeg nu berette om hende, der har den første Plads i mit Hjerte, førend jeg lukker min Dagbog for i Aften?

Jeg har kun hendes Breve til Ledetraad, og de lader mig fuldstændig i Mørke om det, der ligger mig paa Hjerte at vide.

Behandler han hende godt? Er hun lykkeligere nu, end da vi skiltes paa hendes Bryllupsdag? Disse Spørgsmaal har mine Breve til hende indeholdt mere eller mindre direkte under forskellige Former, men de er alle forblevet ubesvarede, eller hun har svaret, som om jeg havde spurgt til hendes Helbred, der, efter hvad hun gentagne Gange erklærer er udmærket godt; det bekommer hende godt at rejse, siger hun, og hun er for første Gang i sit Liv kommet igennem en Vinter uden at blive forkølet. Men ikke med et Ord fortæller hun mig, at hun har forsonet sig med sit Ægteskab og kan se tilbage paa den 22de December uden bitre Følelser. Hun omtaler kun sin Mands Navn i Brevene, som om han var en Bekendt, der havde paataget sig alle Arrangementerne for Rejsen. Sir Percival har bestemt, at vi skal rejse den og den Vej. Undertiden skriver hun blot Percival, men for det meste giver hun ham hans Titel.

Jeg kan ikke mærke noget til, at hans Meninger eller Sædvaner har paavirket hende i mindste Maade. Den Forandring, der umærkeligt foregaar hos en ung, frisk, let paavirkelig Kvinde ved hendes Giftermaal, synes ikke at have fundet Sted hos Laura. Hun skriver om sine egne Indtryk og Tanker, om alle de Herligheder, hun har set, akkurat som hun vilde have skrevet til en eller anden, dersom jeg havde rejst med hende, i Stedet for hendes Mand. Jeg finder intet, der tyder paa Sympathi imellem dem. Endogsaa naar hun taler om sit fremtidige Liv ved sin Tilbagekomst, er det, som om hun endnu kun var min Søster og ikke Sir Percivals Hustru. Trods alt dette er der dog ingen Understrøm af Klage, som kunde tyde paa, at hun føler sig ulykkelig som Hustru. Det Indtryk har jeg, Gud være lovet, ikke faaet. Jeg ser kun en uforanderlig Ligegyldighed. Det er

med andre Ord altid Laura Fairlie, som har skrevet til mig i dette halve Aar, men aldrig Lady Glyde.

Den samme forunderlige Tavshed, som hun vedligeholder angaaende sin Mands Karakter og Væsen, bevarer hun ogsaa overfor hans bedste Ven, Grev Fosco.

Af en eller anden uopklaret Grund, synes Greven og hans Hustru pludselig at have forandret deres Planer, og er sidste Efteraar taget til Wien i Stedet for til Rom, hvor Sir Percival havde ventet at træffe dem, da han forlod England. De rejste først fra Wien i Foraaret og mødte Brudeparret i Tyrol paa Hjemturen. Laura skriver udførligt nok om sit Møde med Madame Fosco, og forsikrer mig, at hun har forandret sig betydeligt til sin Fordel; hun er meget roligere og forstandigere som Hustru, end hun var som ugift, saa jeg næppe vil kunne kende hende igen, naar jeg ser hende. Men om Grev Fosco, som interesserer sig langt mere, er Laura irriterende forbeholden og tavs. Hun siger kun, at hun ikke kan blive klog paa ham, og vil vente med at udtale sig, til jeg selv har set ham og dannet mig min Mening.

Dette betyder ikke godt for Greven. Laura har mere end de fleste bevaret Barnets sikre Instinkt til at erkende en Ven, og hvis jeg har Ret i min Formodning, at hendes første Indtryk af Greven er ugunstigt, er jeg bange for, at jeg ogsaa nærer en vis Mistro og Tvivl med Hensyn til denne berømte Udlænding, førend jeg endnu har set ham. Men Taalmodighed! Den Uvished og mange flere vil snart faa Ende. I Morgen vil jeg faa en Del af mine Tvivl opklaret.

Klokken er slaaet tolv, jeg har lige set ud af det aabne Vindue. Det er en lummermørk Nat. Stjernerne er matte, Træerne, som lukker for Udsigten til alle Sider, ser ganske sorte og uigennemtrængelige ud paa Afstand som en stor Klippevæg. Jeg hører Frøerne kvække i det fjerne, Ekkoet af den store Taarnklokke dør hen i den stille, tætte Luft, længe efter at Slagene er hørt op at klinge. Jeg undres over, hvorledes Blackwater Park ser ud i Dagslyset? Jeg synes slet ikke om det ved Nat.

* * *

Den 28de.

En Dag fuld af Opdagelser og Undersøgelser — en langt interessantere Dag, end jeg havde turdet haabe.

Jeg begyndte naturligvis mine Undersøgelser med Huset. Hovedbygningen er fra den højlig overvurderede Dronning Elisabeths Tid. I Stueetagen er der to umaadelige lange Gallerier med lave Lofter, liggende parallelt med hinanden, de er opfyldte med grimme Familieportrætter — hvert eneste et kunde jeg have Lyst til at brænde. Værelserne ovenover disse Gallerier er ganske velholdte, men bruges sjældent. Den høflige Husholderske, der var min Vejviser, tilbød at vise mig dem, men tilføjede betænksomt, at hun frygtede, jeg vilde finde dem i en slem Uorden. Jeg frabad mig selvfølgelig, at løbe Risikoen med at ødelægge min rene, nette Dragt, hvilket hun af ganske Hjerte samstemmede i.

Dette var altsaa Hovedbygningen. To Sidefløje er føjede til hver Side af den. Den halvt ødelagte venstre Fløj var en Gang den egentlige Beboelseslejlighed og fra det fjortende Aarhundrede.

Husholdersken fortalte mig, at Arkitekturen af den venstre gamle Fløj, baade udvendig og indvendig, af Kendere ansaas for at være meget smuk. Ved at se nærmere til, opdagede jeg, at „Kendere“ først maatte banlyse al Frygt af deres Sind for Rotter, Fugtighed og Mørke, og da jeg under disse Omstændigheder gav Afkald paa denne Ære, foreslog jeg, at vi skulde behandle den gamle Fløj paa samme Maade, som de gamle Værelser i Hovedbygningen. Atter var Husholdersken af samme Mening som jeg, idet hun øjensynlig betragtede mig som værende i Besiddelse af ualmindelig sund Fornuft.

Vi gik derefter til den højre Fløj, som byggedes i Georg den andens Tid. Dette er den beboelige Del af Gaarden, som er bleven istandsat og omdekoreret indvendig for Lauras Skyld. Mine to gode Værelser og de øvrige gode Soveværelser er alle paa første Sal. Stueetagen indeholder en Dagligstue, Spisestue, et Frokostværelse, Bibliothek og et smukt lille Boudoir til Laura — alle smukt dekorerede paa den lyse, moderne Maade, og alle elegant møblerede med moderne, magelige Møbler. Ingen af Værelserne er nær saa

store og luftige, som vore Værelser i Limmeridge, men de ser hyggelige ud. Jeg var frygtelige bange for at forefinde antike, stive Stole, triste, malede Ruder og mørke, mugne Tapeter paa Blackwater Park, foruden alt det barbariske Skrammel, som Folk, der ikke forstaar sig paa Komfort, samler paa til Trods for det Hensyn, de skylder at tage til deres Venners Bekvemmelighed. Det er en usigelig Lettelse at finde, at det nittende Aarhundrede har faaet Lov til at jage de „gode, gamle Dage" paa Døren her i mit fremtidige Hjem.

Jeg tilbragte Morgenen halvt inden Døre og halvt udenfor i den store Firkant, som dannes af de tre Sider af Huset og det høje Jerngitter med Porte foran dette. En stor, rund Dam med stensatte Sider og et allegorisk Uhyre af Bly i Midten optager Firkantens Centrum. Dammen er fuld af Guld- og Sølvfisk, og er omgivet af det blødeste Grønsvær, jeg nogensinde har traadt paa. Jeg dvælede der i Skyggen til Lunchtid, derefter tog jeg min bredskyggede Straahat og vandrede alene ud i det varme, dejlige Solskin for at undersøge Omegnen.

Dagslyset bekræftede, hvad jeg havde tænkt mig Aftenen forud, at der var altfor mange Træer paa Blackwater. Huset er indestængt af dem. De er for Størstedelen unge og plantede altfor tæt. Jeg formoder, at der er bleven hugget altfor stærkt over hele Godset før Sir Percivals Tid, og den næste Besidder har da bestræbt sig for at udfylde Hullerne saa hurtigt og tæt som muligt.

Efter at have set mig om foran Huset, opdagede jeg en Blomsterhave paa min venstre Haand og gik derhen for at se, hvad jeg kunde opdage i den Retning.

Ved nærmere Eftersyn viste Haven sig at være lille og daarlig holdt. Jeg forlod den, aabnede en lille Laage i en Indhegning og befandt mig i en Fyrreplantage.

En smuk Sti snoede sig imellem Træerne, og min Erfaring sagde mig, at jeg nærmede mig sandet Hedejord. Efter at jeg havde gaaet godt og vel en halv Mil, tænker jeg, gjorde Stien en skarp Omdrejning. Træerne hørte pludselig op, og jeg befandt mig foran en fri, aaben Udsigt, hvorfra jeg saa ned paa Blackwater-Søen, efter hvilken Gaarden er opkaldt.

Jordsmonet, der herfra skraanede ned imod den, var

ganske sandet med nogle enkelte lyngbevoksede Høje hist og her. Søen var øjensynlig i Fortiden gaaet helt op til det Sted, hvor jeg stod, men var efterhaanden tørret ind til en Trediedel af sin oprindelige Størrelse. Jeg saa dens stillestaaende Vand i en Fjerdingsvejs Afstand omtrent, afdelt i større og mindre Damme ved Siv og Rør og smaa Jordhøje. Paa den længst bortliggende Bred rejste Træerne sig igen i en tæt Mur og lukkede for Udsigten, idet de kastede deres mørke Skygger over det stillestaaende, grundede Vand. Bredden derovre var fugtig og sumpet og overgroet med Siv og nedhængende Piletræer. Vandet, der var klart nok ved den sandede Bred, hvor Solen skinnede, saa mørkt og giftigt ud paa den modsatte Side, hvor det laa i den dybe Skygge af de overhængende Træer. Frøerne kvækkede, og Rotterne løb ind og ud af det mørke Vand ligesom Skygger, efterhaanden som jeg nærmede mig den sumpede Bred. Her saa jeg, liggende halvt oppe af Vandet, de forraadnede Rester af en gammel, væltet Baad. Nær og fjern var der det samme sørgelige Indtryk af Ensomhed og Forfald, og den straalende Sommersol oven over det hele syntes kun at forhøje Goldheden og Tungsindigheden i det Vildnis, som den skinnede paa. Jeg vendte om og rettede mine Skridt henimod et lille forfaldent Træskur, som stod i Udkanten af Fyrreplantagen, og som hidtil var undgaaet min Opmærksomhed.

Da jeg nærmede mig Skuret, saa jeg, at det en Gang havde været et Baadehus, og at det senere havde været benyttet som et Slags Lysthus; der stod endnu et Par Fyrretræs Stole og et Bord derinde. Jeg gik ind og satte mig lidt for at hvile.

Jeg havde ikke været derinde mere end et Minut, førend det forekom mig, at mit eget hurtige Aandedræt blev gentaget paa en besynderlig Maade af noget under min Stol. Jeg lyttede opmærksomt, og hørte stadig et sagte, hurtigt Aandedrag. Mine Nerver bliver ikke let rystet af Ubetydeligheder; men ved denne Lejlighed fo'r jeg op i Skræk, raabte, men fik intet Svar; jeg tog da Mod til mig og kiggede under Stolen.

Der, trykket op imod en Krog, laa Grunden til min Rædsel i Skikkelse af en stakkels, lille Hund — en sort og hvid Terrier. Dyret klynkede svagt, da jeg kaldte paa det, men rørte sig ikke. Jeg flyttede Stolen og saa nærmere efter.

Den stakkels lille Hunds Øjne saa glasagtige ud, og der var Blodpletter paa den bløde, hvide Skind. En svag, maalløs Skabnings Lidelser er sikkert et af de sørgeligste Syn, som denne Verden kan frembyde. Jeg løftede den stakkels Hund saa forsigtigt som muligt op, og forsøgte paa at lave en magelig Bærebør ved at samle min Nederdel omkring den. Paa denne Maade bragte jeg Dyret, saa varsomt og saa hurtigt som jeg kunde, tilbage til Huset.

Da jeg ikke fandt nogen i Forhallen, gik jeg straks op paa mit Værelse, lavede et Leje til Hunden af et gammelt Schawl og ringede. Den største og fedeste af alle Stuepiger kom ind i en Tilstand af munter Fjollethed, som kunde ærgre selv en Helgen. Pigens fede, udtryksløse Ansigt fortrak sig til et bredt Grin, da hun saa den saarede Hund paa Gulvet.

„Hvad er der at le af?“ spurgte jeg vredt, som om hun havde været mit eget Tjenestetyende. „Ved De, hvis Hund det er?“

„Nej jeg ved ikke, Miss.“ Hun standsede og saa paa dens saarede Side, idet en ny Tanke lyste op i hendes Hjerne; idet hun pegede paa Saaret med en tilfreds Latter, sagde hun: „Det har Baxter gjort.“

Jeg var saa rasende paa hende, saa jeg kunde have slaaet hende paa Øret.

„Baxter,“ sagde jeg. „Hvem er det Uhyre, De kalder Baxter?“

Pigen grinede atter mere henrykt end nogensinde.

„Ih, Frøken, Baxter er Opsynsmanden; naar han træffer fremmede Hunde, skyder han dem, det er hans Pligt. Den Hund dør nok, her er det, han har ramt den, det har Baxter sikkert gjort, og det er Baxters Pligt.“

Jeg var næsten ond nok til at ønske, at Baxters havde skudt Stuepigen i Stedet for Hunden. Da jeg saa, at det var unyttigt at bede den tykhudede Person om at hjælpe mig med at lindre Dyrets Lidelser, bad jeg hende hente Husholdersken. Hun gik, som hun var kommet, med et Grin fra det ene Øre til det andet, idet hun gentog for sig selv: det har Baxter gjort, og det er hans Pligt.

Husholdersken, der er en Person af en vis Dannelse og Intelligens, havde af sig selv taget noget varmt Mælk og varmt Vand med sig. Da hun saa Hunden, standsede hun og skiftede Farve.

„Ih, Gud forbarme sig, det maa være Mrs. Cathericks Hund!“

„Hvis?“ spurgte jeg i den yderste Forbavselse.

„Mrs. Catherick. De synes at kende hende, Miss Halcombe?“

„Ikke personlig, men jeg har hørt Tale om hende. Bor hun her. Har hun hørt fra sin Datter?“

„Nej, Miss Halcombe, hun kom her for at spørge om hende.“

„Hvornaar?“

„I Gaar. Hun sagde, at hun havde hørt, at en Fremmed, der svarede til Beskrivelsen af hendes Datter, var blevet set her i Nabolaget. Vi har intet hørt derom, og ingen i Landsbyen vidste noget, da jeg for Mrs. Cathericks Skyld sendte Bud derned for at forhøre. Hun havde sin lille Hund med sig, da hun kom, jeg saa den trave bagefter hende, da hun gik bort. Jeg antager, at Dyret har strejfet om i Plantagerne og er blevet skudt. Hvor fandt Dé den, Miss Halcombe?“

„I det gamle Skur, der vender ud til Søen.“

„O, ja, det er ved Plantagen, det stakkels Dyr har slæbt sig hen til det nærmeste Tilflugtssted for at dø, som Dyr plejer at gøre. Hvis De vil væde dens Tunge med Mælk, vil jeg vadske de klæbrige Haar omkring Saaret. Jeg frygter, det er for sent at hjælpe den nu, men vi kan jo prøve paa det.“

Mrs. Catherick, Navnet ringede endnu i mine Øren. Medens vi plejede Hunden, vendte Walter Hartrights advarende Ord tilbage i min Erindring.

„Dersom Anna Catherick nogensinde krydser Deres Vej, Miss Halcombe, saa benyt Lejligheden bedre, end jeg har gjort!“

Fundet af den saarede Hund ledte allerede til Opdagelsen af Mrs. Cathericks Besøg i Blackwater Park, og denne Begivenhed kunde maaske føre til mere. Jeg besluttede at gøre det mest mulige ud af dette Tilfælde, og faa saa meget at vide som muligt.

„Sagde De, at Mrs. Catherick boede her i Nærheden?“ spurgte jeg.

„O, Gud, nej,“ sagde Husholdersken. „Hun bor helt ude

i den anden Ende af Grevskabet, i Welmingham — fem og tyve Mil herfra i det mindste.“

„De har vel sagtens kendt Mrs. Catherick i flere Aar?“

„Nej, tværtimod, Miss Halcombe, jeg har aldrig set hende før i Gaar. Jeg har naturligvis hørt om hende, fordi jeg ved, at Sir Percival har været saa god at sætte hendes Datter under Lægetilsyn. Mrs. Catherick er en aparte Person, men overordentlig hæderlig. Hun syntes at være ude af sig selv, da hun hørte, at der ingen Grund var — i det mindste ingen, som vi kunde opdage — til Rygtet om, at hendes Datter var blevet set her i Nærheden.“

„Jeg interesserer mig meget for Mrs. Catherick,“ sagde jeg for at trække Samtalen ud saa længe som muligt. „Jeg vilde ønske, jeg var kommen tidsnok i Gaar til at se hende. hende. Blev hun her længe?“

„Ja,“ svarede Husholdersken, „hun blev temmelig længe, og vilde vist være blevet længere endnu, hvis jeg ikke var blevet kaldt bort for at tale med en fremmed Herre, der kom for at spørge, om Sir Percival snart ventedes tilbage. Mrs. Catherick rejste sig straks for at gaa, da hun hørte hans Ærinde. Hun sagde ved Afskeden, at jeg behøvede ikke at fortælle til Sir Percival, at hun havde været her. Jeg syntes det var en underlig Bemærkning, især til En i min ansvarsfulde Stilling.“

Jeg fandt ogsaa, det var en underlig Bemærkning. Sir Percival havde faaet mig til at tro, at der herskede den fuldstændigste Fortrolighed imellem Mrs. Catherick og ham.

Hvis det var Tilfældet, hvorfor ønskede hun saa at holde sit Besøg paa Blackwater Park hemmeligt for ham?

„Rimeligvis,“ sagde jeg, da jeg saa, at Husholdersken ventede at høre min Mening om Sagen, „rimeligvis tænkte hun, at hendes Besøg kunde gøre Sir Percival ked af det, ved at minde ham om, at hendes Datter endnu ikke er fundet. Talte hun meget derom?“

„Meget lidt,“ sagde Husholdersken. „Hun talte mest om Sir Percival, og gjorde en Mængde Spørgsmaal om, hvor han havde rejst, og hvorledes hans Hustru var. Hun syntes at være mere ærgerlig end just bedrøvet over ikke at finde Spor af sin Datter paa disse Kanter. „Jeg opgiver hende,“ var hendes sidste Ord, „jeg opgiver hende som borte for

stedse.“ Derpaa gik hun straks over til at spørge, om Lady Glyde var smuk, elskværdig, rask og ung. Ak se dog, tænkte jeg det ikke nok, det vilde ende dermed, Miss Halcombe. Det stakkels Dyr har udstridt!“

Hunden var død, den havde givet et svagt Hyl fra sig, Lemmerne havde trukket sig sammen i Krampe, just da de sidste Ord „rask og ung“ faldt fra Husholderskens Læber. Forandringen var kommen i et Nu — det stakkels Dyr laa livløst imellem os.

Klokken otte. Jeg har lige spist til Middag nede i ensom Majestæt. Solen kaster sine ildrøde nedgaaende Straaler paa det Vildnis af Træer, som jeg ser fra mine Vinduer; jeg tager atter fat paa Dagbogen for at faa Tiden til at gaa, indtil de Rejsende kommer hjem. De skulde efter mine Beregninger allerede nu have været her. Hvor stille og ensomt Huset er i denne Aftenstund. Hvor mange Minutter skal det endnu vare, førend jeg hører Vognhjul og løber ned for at kaste mig i Lauras Arme?

Den stakkels, lille Hund! Jeg vilde ønske, min første Dag paa Blackwater Park ikke havde bragt mig i Berøring med Døden — om det ogsaa kun var et omstrejfende Dyrs Død.

Welmingham — naar jeg ser tilbage paa disse Sider, ser jeg, at Welmingham er Navnet paa Mrs. Cathericks Opholdssted. Hendes Brev har jeg endnu, som Svar paa det Brev angaaende hendes ulykkelige Datter, som Sir Percival nødte mig til at skrive. En af Dagene vil jeg tage Skrivelsen med mig som Introduktion, og se, hvad jeg faar ud af en personlig Sammenkomst med Mrs. Catherick. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor hun ønsker at skjule et Besøg her for Sir Percival; og jeg er slet ikke saa sikker som Husholdersken paa, at hendes Datter Anna ikke er her i Nærheden, naar alt kommer til alt. Hvad vilde Walter Hartright have sagt i dette Tilfælde? Stakkels, kære Hartright! Jeg begynder allerede nu at savne hans gode Raad og villige Hjælpsomhed.

Nu hørte jeg ganske bestemt noget. Var det Lyden af Fodtrin nedenunder. Ja, nu hører jeg Vognhjul og Hestetrampen.

* * *

Den 1ste Juli.

Den første Forstyrrelse ved Ankomsten har nu faaet Tid til at sætte sig.

To Dage er forløbet, siden de Rejsendes Ankomst, og dette Tidsrum har været tilstrækkeligt til at bringe det daglige Liv paa Blackwater Park i en vis bestemt Gænge. Jeg kan nu vende tilbage til Dagbogen med Udsigt til at kunne føre den som sædvanligt.

Jeg maa her begynde med at indflette en Bemærkning, som har paatrængt sig mig, lige siden Laura kom kom hjem.

Naar to Medlemmer af en Familie eller to intime Venner skilles, den ene rejser bort, og den anden bliver hjemme, da vil de som oftest ved det første Møde føle sig fremmede overfor hinanden. De nye Tanker og Sædvaner, som den bortrejste ivrigt har tilegnet sig, synes i Begyndelsen at fjerne ham lidt fra den, der er blevet tilbage i de gamle Tanker og Omgivelser.

Efter at den første Glæde ved Mødet med Laura var ovre, og vi sad Haand i Haand for i Ro at tale sammen, da mærkede jeg øjeblikkelig denne Følelse af noget fremmed, og jeg kunde se, at Laura følte det samme. Det har efterhaanden fortaget sig noget nu, da vi er faldet tilbage til de fleste af vore gamle Vaner, og vil snart helt forsvinde. Det har dog sikkert haft Indflydelse paa det første Indtryk, jeg har modtaget af hende ved Gensynet — og derfor har jeg omtalt det her.

Hun har fundet mig uforandret, men jeg finder hende forandret.

Forandret i Ydre og i en Henseende ogsaa i Karakter. Jeg kan ikke sige, at hun i og for sig er mindre smuk, men kun at hun er mindre smuk i mine Øjne.

Andre vil maaske finde hende forskønnet. Der er mere Farve, Karakter og Fylde i Linierne i hendes Ansigt end før; hendes Figur synes mere udviklet, og hendes Bevægelser er lettere end i hendes Pigedage. Men jeg savner noget hos Lady Glyde, som den lykkelige, uskyldige Laura Fairlie var i Besiddelse af. Der var i gamle Dage en Friskhed og blid Ynde over hendes Træk, som ikke kunde beskrives i Ord, og som stakkels Hartright sagde, heller ikke med Farver. Den er borte. Det forekom mig, at jeg saa et svagt Genskin af

den, da hun blev bleg af Bevægelse under vort første Møde, men det er ikke oftere vendt tilbage.

Intet af hendes Breve har forberedt mig paa en personlig Forandring hos hende, tværtimod; de havde bragt mig til at tro, at hendes Ægteskab havde været uden Indflydelse paa hendes Ydre. Maaske har jeg læst hendes Breve uden den rette Forstaaelse, eller ogsaa læser jeg hendes Ansigt forkert nu? Lige meget! Hvad enten hendes Skønhed har tabt eller vundet, Adskillelsen har i alle Tilfælde gjort hende selv dyrebarere for mig end nogensinde — og det er et godt Resultat af hendes Ægteskab.

Den anden Forandring hos hende har ikke forbavset mig, da jeg var forberedt paa den ved hendes Breve. Efter hendes Hjemkomst finder jeg hende ligesaa uvillig til at tale om noget, der angaar hendes Ægteskab, som i den Tid, da vi kunde samtale skriftligt. Ved det første Forsøg, jeg gjorde paa at nærme mig det forbudte Emne, lagde hun Haanden over mine Læber med et Blik og en Bevægelse, der rørende mindede mig om hendes Pigedage og den lykkelige, forbigangne Tid, da der ingen Hemmeligheder var imellem os.

„Naar du og jeg er sammen, Marian," sagde hun, „vil det være meget bedre for os begge at tale saa lidt som muligt om vort Giftermaal. Jeg vil gerne fortælle dig alt om mig selv," vedblev hun, idet hun nervøst krøllede mit Livbaand, „hvis min Fortrolighed kunde ende der. Men det vilde ogsaa uundgaaeligt føre mig til at tale om min Mand, og jeg tror, jeg hellere maa undgaa det for hans, for din og for min egen Skyld. Det er ikke just, fordi det vilde bedrøve dig, det maa du for alt i Verden ikke tro. Men jeg vil gerne have, du skal være glad nu, da jeg har dig igen, og jeg vil ogsaa gerne selv være lykkelig," hun brød pludselig af og saa sig omkring i min lille Dagligstue, hvor vi sad. „Aa," raabte hun og slog Hænderne sammen i Glæde, „atter en gammel Ven i dit Bogskab, Marian. Dit kære, lille, gamle, medtagne Bogskab — hvor jeg er glad over, at du har taget det med dig fra Limmeridge. Og den frygtelige, tunge Herreparaply, du altid gik ud med, naar det regnede. Og først og sidst dit eget kære, kloge Zigøjneransigt, der ser paa mig ligesom før. Det er saa hjemligt at have dig her. Jeg vil stille min Faders Portræt op her

inde, i Stedet for hos mig selv — og alle mine andre smaa Erindringer fra Limmeridge — vi vil tilbringe mange Timer af Dagen indenfor disse fire hyggelige Vægge. Aa, Marian," sagde hun, idet hun pludselig satte sig paa en Skammel ved mine Fødder og saa mig alvorligt ind i Ansigtet, „lov mig, at du aldrig vil gifte dig og forlade mig. Det er egenkærligt af mig at tale saaledes, men du vil være meget lykkeligere som ugift end som gift — med mindre — med mindre du holder meget af din Mand; men du vil ikke elske andre end mig, vel?" Hun standsede igen, foldede mine Hænder paa mit Skød og lagde sit Ansigt ned paa dem. „Har du skrevet og faaet mange Breve i den senere Tid?" spurgte hun i en lav, forandret Tone.

Jeg forstod hvad dette Spørgsmaal indeholdt, men fandt det som min Pligt ikke at møde hende paa Halvvejen.

„Har du hørt fra ham?" vedblev hun, idet hun lokkede mig til at tilgive det direkte Spørgsmaal, hun dristede sig til at gøre ved at kysse mine Hænder, hvorpaa hendes Ansigt endnu hvilede. „Er han rask og lykkelig? Er han kommet over det og har glemt mig?"

Hun burde ikke have gjort disse Spørgsmaal, hun burde have husket paa sin egen Beslutning den Morgen, da Sir Percival henholdt sig til hendes Løfte, og da hun forstedse overgav Hartrights Tegninger i mine Hænder. Men ak, hvor findes vel den fejlfrie, menneskelige Skabning, der ikke undertiden kan fejle og vakle i en god Beslutning? Hvor findes den Kvinde, der for Alvor har udrevet dens Billede af sit Hjerte, som hun med sand, inderlig Kærlighed har elsket? Bøger fortæller os, at saadanne overjordiske Skabninger har eksisteret — men hvad siger vort eget Hjerte os?

Jeg gjorde hende ingen Forestillinger; maaske fordi jeg i Hjertet beundrede den frygtløse Oprigtighed, som aabenbarede for mig, hvad andre Kvinder i hendes Sted maaske vilde have haft Grund til at skjule, selv for deres bedste Venner — maaske ogsaa fordi jeg følte, at jeg selv vilde have gjort de samme Spørgsmaa og haft de samme Tanker, hvis jeg havde været i hendes Sted. Alt, hvad jeg med god Samvittighed kunde gøre, var at svare, at jeg hverken havde skrevet til ham eller hørt fra ham fornylig, og derefter lede Samtalen hen paa andre Ting.

Denne vor første fortrolige Samtale har bedrøvet mig meget; for det første har hendes egne Ord overbevist mig om, at der ingen varme Følelser er imellem hendes Mand og hende, end ikke Sympathi, dertil kommer den sørgelige Opdagelse, at hin ulyksalige Kærlighed har ligesaa dybe Rødder i hendes Hjerte, som nogensinde før — alt dette kan ikke andet end bedrøve mig, som elsker hende saa højt.

Der er dog en Trøst i denne Sag; al hendes Karakters Blidhed, hele hendes kærlige Natur, hendes simple, kvindelige Ynde, som plejede at fortrylle enhver, der nærmede sig hende, er uforandret. Det kan der ingen Tvivl være om.

Lad mig nu fra hende selv vende mig til hendes Ledsagere paa Rejsen.

For det første hendes Mand. Har jeg faaet et bedre Indtryk af ham, siden hans Hjemkomst?

Jeg ved det knapt. Han synes at have haft mange smaa Ærgrelser og Kedsommeligheder, siden sin Hjemkomst, og under saadanne Omstændigheder tager ingen sig ud til sin Fordel. Han er bleven magrere siden han forlod England. Hans trættende Hoste og hans Rastløshed er ogsaa taget til. Hans Væsen — i det mindste overfor mig — er bleven mere kort for Hovedet end tidligere. Han hilste mig den Aften, han kom hjem, med lidet eller intet af forrige Tiders Høflighed og Galanteri, ingen høflige Velkomstord, ingen tilsyneladende Glæde ved at se mig, et kort Haandtryk, „hvorledes har De det, Miss Halcombe, det glæder mig at se Dem," det var alt. Han syntes at anse mig som et Slags fast Inventarium paa Blackwater Park, som det var i sin Orden at finde paa Plads, intet videre.

De fleste Mennesker viser en eller anden Side af deres Karakter i deres eget Hjem, som ikke kommer frem ude hos andre, og Sir Percival har allerede udvist en Tilbøjelighed for Orden og Regelmæssighed, som jeg ikke har set hos ham før. Hvis jeg tager en Bog fra en Reol og lægger den fra mig paa Bordet, rejser han sig og stiller den tilbage igen. Rejser jeg mig fra en Stol og lader den blive staaende, gaar han hen og stiller den omhyggeligt op ad Væggen igen. Han samler nedfaldende Blomster op fra Tæpper og mumler ærgerlig ved sig selv, som om det var Gløder, der havde brændt Huller i det, og han farer op imod Tjenestefolkene,

hvis der er en Fold paa Dugen, eller der mangler en Kniv paa Bordet.

Jeg har allerede hentydet til smaa Kedsommeligheder, som har ærgret ham. Meget af den Forandring til det værre, som jeg har bemærket hos ham, skyldes maaske disse. Jeg forsøger at tro, at det er saaledes, fordi jeg er ængstelig for Fremtiden. Det er en Prøvelse for et Menneskes Karakter, at have fuldt op af Ærgrelser, i det samme man sætter Foden indenfor Døren. Og dette hændte virkelig Sir Percival i min Nærværelse.

Den Aften, de kom hjem, fulgte Husholdersken efter mig ud i Forhallen for at modtage sin Herre og Frue samt deres Gæster. I det samme han saa hende, spurgte Sir Percival, om der havde været nogen fornylig. Husholdersken fortalte ham om den fremmede Herre, der havde spurgt om, naar han kom hjem. Han spurgte straks om Navnet paa denne Herre. Han havde ikke sagt noget Navn. Herrens Ærinde? Det havde han ikke omtalt. Hvorledes saa Herren ud? Husholdersken prøvede at beskrive ham, men kunde ikke nævne nogen Ejendommelighed, paa hvilken hendes Herre kunde genkende ham.

Sir Percival rynkede Panden, stampede vredt med Foden og fo'r ind i Huset uden at tage Notits af nogen. Hvorfor en saadan Ubetydelighed kunde ærgre ham saaledes, kan jeg ikke sige; men sikkert er det, at han var overordentlig vred.

I det hele taget er det maaske bedst, at jeg ikke danner mig nogen afgjort Mening om hans Væsen, Sprog og Opførsel i hans eget Hus, førend han er bleven fri for disse Ængstelser, hvilke de nu monne være, som øjensynlig hemmeligt foruroliger ham for Tiden. Jeg vil vende om paa en ny Side og lade Lauras Mand være i Fred for Øjeblikket.

Nu kommer Turen til de to Gæster — Grev og Grevinde Fosco. Jeg vil begynde med Grevinden, for at blive færdig med Kvinden saa snart som muligt.

Laura havde visselig ikke overdrevet, da hun skrev, at jeg næppe vilde genkende hendes Tante, naar vi mødtes. Aldrig har jeg set et Ægteskab i den Grad forandre en Kvinde, som det er Tilfældet med Madame Fosco.

Som Eleonora Fairlie (syv og tredive Aar gammel) vrøvlede hun altid og trættede sine ulykkelige Medmennesker

med fordringsfuld og tom Passiar. Som Madame Fosco (tre og fyrretyve Aar gammel) kan hun sidde i timevis uden at mæle et Ord, ligesom trukket ind i sig selv. De afskyelige, latterlige Krøller, som hang ned paa begge Sider af hendes Ansigt, har nu givet Plads for to smaa, stive Rækker Krøller, som dem, man ser paa gammeldags Parykker. En tarvelig, matroneagtig Hue bedækker hendes Hoved, og faar hende for første Gang, i den Tid jeg har kendt hende, til at se ud som en anstændig Kvinde. Klædt i tarvelige sorte eller graa højhalsede Dragter, de, som hun i forrige Tider vilde have fundet latterlige, sidder hun nu tavs i Krogene. Hendes tørre, hvide Hænder er ustandseligt sysselsatte, enten med et ensformigt Broderi eller med at rulle smaa Cigaretter i det uendelige til Grevens private Brug. Ved de sjældne Lejligheder, hvor hendes kolde, blaa Øjne ikke er fæstet paa hendes Haandarbejde, vender hun dem i Almindelighed mod Greven med det samme underdanige, spørgende Udtryk, som man ser hos en trofast Hund. Det eneste Tilløb til Optøen, som jeg har lagt Mærke til ved hendes ellers saa iskolde Ydre, har en eller to Gange vist sig som en Slags undertrykt, tigeragtig Jalousi imod hvilket som helst kvindeligt Væsen, inklusive Pigerne, som Greven taler til eller ser paa med noget, der ligner Interesse. Paa denne Undtagelse nær er hun altid Morgen, Middag og Aften, ude eller inde, saa kold og uigennemtrængelig som en Statue. For hendes Omgivelser er denne Forandring hos hende i det hele taget en Forandring til det bedre, idet den har gjort hende til en høflig Kvinde, der aldrig er i Vejen. Hvorvidt hun virkelig inderst inde er forandret eller forbedret, er et andet Spørgsmaal. Jeg har et Par Gange set en pludselig Forandring af Udtryk i hendes sammenknebne Læber, og hørt pludselige Forandringer af Tonefald i hendes rolige Stemme, der har bragt mig til at tro, at hendes nuværende tvungne Selvbeherskelse har dæmmet op for noget farligt i hendes Natur, der i hendes forrige, frie Liv fik Afløb uden at gøre synderlig Skade. Det er muligt, at jeg tager fejl. Tiden vil vise det.

Og Troldmanden, som har frembragt den forbavsende Forvandling — den fremmede Ægtemand, som har tæmmet denne en Gang saa egensindige Englænderinde, saa hendes

egne Slægtninge har ondt ved at kende hende igen — Greven selv? Hvorledes er han?

I to Ord kan jeg sige: han ser ud, som han kunde tæmme enhver. Hvis han havde ægtet en Tigerinde i Stedet for en Kvinde, vilde han have tæmmet den! Hvis han havde ægtet mig, vilde han have faaet mig til at rulle Cigaretter, som hans Kone gør? Jeg vilde have tiet stille, naar han saa paa mig, som hun.

Jeg er næsten bange for at betro det selv til disse Blade. Manden har interesseret mig, har tiltrukket mig og tvunget mig til at synes om sig. I to korte Dage er det lykkedes ham at erobre min Agtelse — og hvorledes dette Mirakel er sket, er mere end jeg kan sige.

Det forbavser mig højligt at opdage, at jeg kan se ham saa tydeligt for mig, nu da jeg tænker paa ham, ganske anderledes tydeligt, end jeg for Eksempel ser Sir Percival, Mr. Fairlie eller nogen anden fraværende Person aiene med Undtagelse af Laura selv! Jeg hører hans Stemme, som om han talte til mig i dette Øjeblik. Jeg husker saa tydeligt, hvad han talte om i Gaar. Hvorledes skal jeg beskrive ham? Der er Særegenskaber ved hans Ynde, hans Vaner og hans Fornøjelser, som jeg vilde dadle paa det bestemteste, eller paa det ubarmhjertigste gøre Nar af hos enhver anden Mand. Hvad er det da, som gør det umuligt for mig at dadle eller gøre Nar af ham?

Han er for Eksempel umaadelig svær. Før i Tiden har jeg afskyet svære Folk. Jeg har altid paastaaet, at den almindelige Antagelse, at svære Folk og godt Humør var uadskillelig forbundne, var grebet ud af Luften. Jeg har anført Eksempler paa, at tykke Folk kunde være lige saa lastefulde og ondskabsfulde, som de magreste af deres Medmennesker. Jeg har fremført Henrik den ottende og Pave Alexander den sjette til at støtte min Paastand, de var saa grusomme som nogen, trods deres Sværhed. Uagtet denne min Fordom har Grev Fosco paa en eneste Dag sat sig fast i min Gunst, uden at hans forfærdelige Korpulence har været nogen Hindring. Mærkværdigt i Sandhed!

Er det da hans Ansigt, som har bevirket dette?

Maaske! Han ligner paa en paafaldende Maade den store Napoleon. Hans Udtryk har denne store Feltherres ubevægelige Ro og betagende Magt. Denne slaaende Lighed

saa jeg straks, men der er noget, som har gjort endnu mere Indtryk paa mig, end denne Lighed. Jeg tror, det maa være Udtrykket i hans Øjne. Det er de dybeste, graa Øjne, jeg nogensinde har set, og de har undertiden en smuk, klar og kold, men uimodstaaelig Glans, som tvinger mig til at se paa ham og samtidig foraarsager mig en Følelse, som jeg hellere vilde lade være at fornemme. Der er ogsaa andre Særegenheder ved hans Ydre. Hans Ansigtsfarve er saaledes ganske lys, gul og mere glat for Rynker end mit, endskønt han efter Sir Percivals Udsagn er lige ved de treds. Men det, der skiller ham fra alle de Mænd, jeg hidindtil har set, er den besynderlige Magt, der ligger i hans Øjne.

Hans Væsen og den Maade, hvorpaa han behersker vort Sprog, har maaske ogsaa bidraget sit til, at jeg synes om ham. Han har en rolig, ærbødig Maade, der ser ud som opmærksom Interesse, naar han lytter til en Kvinde, og denne ubeskrivelige Blidhed i Stemmen, naar han taler til en Kvinde, som ingen af os kan modstaa. Her kommer ogsaa hans Herredømme over det engelske ham til Hjælp. Jeg har ofte hørt om den Dygtighed, mange Italienere kan faa i at tale vort haarde, nordiske Sprog; men jeg har aldrig troet det muligt, at nogen Udlænding kunde tale engelsk saaledes som Grev Fosco. Der er Tider, hvor det næsten er umuligt at høre paa hans Accent, at han ikke er vor Landsmand, og der er faa indfødte Englændere, der taler Sproget saa flydende som han, uden Standsninger og Gentagelser.

Alt hos denne Mand har noget originalt og samtidig saa besynderlig modsigende ved sig. Tyk og gammel, som han er, er hans Bevægelser forbavsende hurtige og lette. Han er ligesaa stille i et Værelse, som vi Kvinder, og til Trods for den umiskendelige, aandelige Styrke, som hans Ydre bærer Præg af, er han ligesaa nervøs som nogen af os. Han farer sammen ved uventet Støj, ligesom Laura selv. Han gyste, da Sir Percival i Gaar slog en af sine Hunde, saa at jeg skammede mig over mig egen Mangel paa Følsomhed i Sammenligning med Grevens.

Fortællingen om denne sidste Begivenhed minder mig om en af hans Egenskaber, som jeg endnu ikke har omtalt, hans store Kærlighed til Dyr.

Han har med sig en Kakadue, to Kanariefugle og en hel Familie af hvide Mus. Han passer selv alle sine Ynd-

lingsdyr, og han har lært dem at holde mærkværdigt meget af sig. Kakaduen, en meget lumsk og ondskabsfuld Fugl imod alle andre, elsker ham. Naar han slipper den ud af Buret, hopper den op paa hans Knæ, klatrer op ad hans store Legeme og gnider sin Top kælent imod hans dobbelte Hage. Han behøver blot at aabne Døren til Kanariefuglenes Bur, saa hopper de smaa, kloge, trænede Dyr op paa hans Haand, fra den ene Finger til den anden, og naar de har naaet Langfingeren synger de begge i vilden Sky. De hvide Mus bor i en Pagode af Staaltraad. De er ligesaa tamme som Kanariefuglene, og bliver ofte lukket ud. De kravler ud og ind af hans Vest, og sidder som hvide Sneflokke paa hans brede Skuldre. Han synes at holde mest af dem, kysser dem og giver dem Kælenavne. Hvis det kunde tænkes, at en Englænder havde Smag for saadanne barnlige Interesser, vilde han sikkert skamme sig over dem og gøre Undskyldninger for dem. Men Greven ser øjensynlig intet latterligt i Modsætningen mellem hans egen kolossale Størrelse og hans skrøbelige smaa Yndlinge. Han vilde ømt kysse sine hvide Mus og lade Kanariefuglene kvidre midt i en Forsamling af engelske Rævejægere, og han vilde kun ynke dem som Barbarer, naar de lo ad ham.

Det synes næppe troligt, naar jeg nedskriver det; men det er virkelig sandt, at denne samme Mand, der har en gammel Jomfrus Kærlighed til en Kakadue og med en Skoledrengs Behændighed tumler med hvide Mus, at han kan tale med en dristig Uafhængighed i Tanken, et Kendskab til Bøger i ethvert som helst Sprog og til Samfundet i en hvilken som helst Hovedstad i Europa, som vilde gøre ham til Midtpunktet i enhver Forsamling i hele den civiliserede Verden. Denne Træner af Kanariefugle er, som Sir Percival selv har fortalt mig, en af de første nulevende eksperimentale Kemikere, og har blandt andre Ting opfundet et Middel til at forstene Legemet efter Døden, saa at det kan bevares saa haardt som Marmor til umindelige Tider. Denne fede, indolente, ældre Mand, hvis Nerver er saa ømfindtlige, at han farer sammen ved den mindste Lyd, og ikke kan taale at se en Hund blive slaaet, han gik Dagen efter sin Ankomst ind i Stalden og lagde sin Haand paa Hovedet af en lænket Blodhund, et Dyr saa vildt, at den Staldkarl, som fodrer den,

ikke tør komme den nær. Hans Hustru og jeg var tilstede, og jeg skal ikke glemme den Scene, som paafulgte.

„Tag Dem i Agt for den Hund, Herre," sagde Karlen, „den farer i enhver."

„Det gør den, min Ven, fordi alle er bange for den. Lad os en Gang se, om den farer i mig."

Og han lagde sine tykke, hvide Fingre, paa hvilke Kanariefuglene havde hoppet ti Minutter før, paa den skrækkelige Hunds Hoved og saa den lige ind i Øjnene.

„I store Hunde er alle Krystere," sagde han foragteligt til Dyret med sit Ansigt kun en Tomme fra Hundens. „Du vilde dræbe en stakkels Kat, du infame Kujon, og fare i en sulten Tigger, og i enhver, som er bange for din store Krop og dine glubske, hvide Tænder. Du kunde bide Struben over paa mig nu, din elendige Køter; men du tør ikke en Gang se paa mig, fordi jeg ikke er bange for dig. Prøv en Gang at sætte dine Tænder i min fede Hals! Bah! Det lader du nok være med."

Han vendte sig leende bort til Folkenes Forbavselse, og Hunden krøb ydmygt ind i sit Hus.

„Aa, min nye Vest," sagde han beklagende, „jeg fortryder, at jeg kom herind. Noget af Dyrets Spyt er kommen paa min rene Vest."

Disse Ord udtrykte en anden af hans Særheder. Han holder ligesaa meget af fine Klæder, som den største Laps i Verden, og har allerede vist sig i fire pragtfulde Veste, alle i lyse Farver, og altfor store, endogsaa til ham, i de to Dage, han har været her.

Hans Takt og Klogskab i Smaating er ogsaa værd at lægge Mærke til.

Jeg kan mærke, at han ønsker at leve paa en god Fod med os alle under sit Ophold her. Han har sikkert opdaget, at Laura i sit stille Sind ikke kan lide ham, hvad hun ogsaa har betroet mig, da jeg trængte ind paa hende; men han har ogsaa opdaget, at hun elsker Blomster lidenskabeligt. Naar som helst hun ønsker en Buket, har han en parat til hende, plukket og ordnet af ham selv, og til min usigelige Morskab, har han altid Magen til den til sin iskolde, skinsyge Hustru, for at hun ikke skal føle sig forbigaaet. Den Maade, paa hvilken han behandler Grevinden (offentligt) er kosteligt at se. Han bukker for hende, til-

taler hende sædvanligvis „min Engel“, og lader sine Kanariefugle synge for hende; han kysser hendes Haand, naar hun giver ham Cigarretter, giver hende kandiserede Frugter til Gengæld, som han spøgefuldt putter i hendes Mund af en Æske, han har i Lommen. Det Jernscepter, hvormed han hersker over hende, kommer aldrig frem i andres Nærværelse.

Den Maade, hvorpaa han indynder sig hos mig, er helt anderledes. Han smigrer min Forfængelighed ved at tale alvorligt og forstandigt med mig, som om jeg var en Mand. Ja, jeg gennemskuer ham godt, naar jeg er borte fra ham; jeg ved meget godt, heroppe i min egen Stue, at han smigrer min Forfængelighed, men saa snart jeg kommer ned igen i hans Nærværelse, bliver jeg atter forblindet og lader mig smigre, som om jeg aldrig havde gennemskuet ham. Han kan vikle mig om sin lille Finger, som han gør det med Laura og sin Hustru, ja, selv Sir Percival. „Min gode Percival, hvor jeg godt kan lide Deres uslebne Lune.“ „Min gode Percival, hvor Deres sunde Sans fornøjer mig.“ Han glider paa denne Maade let hen over de raa Bemærkninger, Sir Percival undertiden kan gøre over hans kvindelige Smag og Adspredelser, idet han altid kalder Baronetten ved Fornavn, smiler til ham med rolig Overlegenhed, og klapper ham paa Skulderen som en godmodig Fader, der bærer over med en genstridig Søn.

Den Interesse, som jeg ikke kan lade være med at føle for denne besynderlige, originale Mand, har bragt mig til at udspørge Sir Percival om hans foregaaende Liv.

Enten ved Sir Percival lidt, eller han vil kun fortælle mig lidt derom.

Han og Greven mødtes første Gang i Rom under de farlige Omstændigheder, som jeg tidligere har hentydet til. Siden den Tid har de ofte truffet hinanden i London, Paris og Wien, men aldrig i Italien, da Greven mærkeligt nok ikke i de senere Aar har været indenfor sit Fødelands Grænser. Maaske er han Offer for en politisk Forfølgelse? I alle Tilfælde synes han at være ivrig efter ikke at tabe nogen af sine Landsmænd af Syne; som tilfældigvis er i England. Den Aften, han kom, spurgte han, hvor langt vi var fra den nærmeste By, og om vi vidste, om nogen Italienere var bosatte der. Han korresponderer med Folk i Udlandet, thi

hans Breve har alle løjerlige Frimærker; i Dag saa jeg et, der laa til ham paa Frokostbordet med et stort Embedssegl paa. Maaske han korresponderer med sin Regering? Dog, det kan jo ikke være Tilfældet, hvis jeg har Ret i min Formodning, at han er landsforvist af politiske Grunde.

Hvor jeg har skrevet meget om Grev Fosco! Og hvad kommer der saa ud af det altsammen? som stakkels Mr. Gilmore plejede at spørge paa sin uigennemtrængelige, forretningsmæssige Maade. Jeg kan kun gentage, efter det korte Kendskab, jeg har til ham, at jeg virkelig halvt med min og halvt imod min Villie føler Sympathi for ham. Han synes at have den samme Magt over mig, som han øjensynlig har over Sir Percival, der kan være fri, ja endogsaa grov imod sin fede Ven, men ikke desto mindre er bange for at fornærme ham for Alvor. Mon jeg ogsaa er bange? Jeg har aldrig i mit Liv truffet en Mand, hvem jeg nødigere vilde have til Fjende! Er det fordi jeg kan lide ham, eller fordi jeg er bange for ham? „Chi sa“, som Grev Fosco vilde sige paa sit eget Sprog. Hvem ved?

* * *

Den 2den Juli.

I Dag er der noget at berette foruden mine egne Tanker og Indtryk.

Der er kommet en Gæst — ganske ubekendt for Laura og mig og tilsyneladende uventet for Sir Percival.

Vi sad just ved Lunchen i det Værelse med de nye franske Vinduer, der vender ud til Verandaen; og Greven, som bogstavelig sluger Postejer, havde just til vor Morskab rekvireret den fjerde, da Tjeneren meldte en Herre.

„Mr. Merriman er kommet, Sir Percival, og beder om straks at faa Dem i Tale.“

„Sir Percival fo'r op og saa paa Tjeneren med et Udtryk af Vrede og Skræk.

„Mr. Merriman,“ sagde han, som om han troede at have hørt fejl.

„Ja, Sir Percival. Mr. Merriman fra London.“

„Hvor er han?“

„I Bibliotheket, Sir Percival.“

Han forlod Bordet i samme Øjeblik og styrtede ud uden at sige noget til nogen af os.

„Hvem er Merriman?“ spurgte Laura henvendt til mig.

„Det har jeg ingen Anelse om,“ var alt, hvad jeg kunde svare.

Greven havde fortæret sin fjerde Postej, og havde rejst sig for at se til Kakaduen. Han vendte sig om imod os med Fuglen paa sin Skulder.

„Mr. Merriman er Sir Percivals Sagfører,“ sagde han roligt.

Sir Percivals Sagfører. Det var et ganske ligefremt Svar paa Lauras Spørgsmaal, og dog var det under disse Omstændigheder ikke tilfredsstillende. Hvis der var bleven sendt Bud efter Mr. Merriman, vilde der intet mærkeligt være i, at han forlod Byen for at komme hertil. Men naar en Sagfører rejser fra London til Hampshire uden at være tilkaldt, og naar hans Ankomst alvorligt forskrækker Husets Herre, saa maa det være udenfor al Tvivl, at Lovens Mand bringer meget vigtige og uventede Efterretninger — Efterretninger, som enten kan være meget gode eller det modsatte, men som i alle Tilfælde ikke kan være ganske almindelige.

Laura og jeg sad tavse ved Bordet et Kvarter eller mere, urolige over, hvad der var hændet, og ventede paa Sir Percivals mulige Tilbagekomst. Det lod ikke til, at han kom for del første, og vi rejste os derfor for at forlade Værelset.

Greven var som altid opmærksom, han kom frem fra den Krog, hvor han havde fodret Kakkeduen, med Fuglen stadig paa Skulderen og aabnede Døren for os. Laura og Madame Fosco gik først ud. Just som jeg vilde følge dem, gav Fosco mig et Tegn med Haanden og talte til mig paa den besynderligste Maade, før jeg passerede ham.

„Ja,“ sagde han, idet han ganske roligt besvarede min Tanke, som om jeg havde udtalt den, „ja, Miss Halcombe, der er sket noget.“

Jeg var lige ved at svare: „Det har jeg aldrig sagt,“ men den afskyelige Kakadue gav i det samme et Skrig, der skar igennem mine Nerver og gjorde mig glad ved at slippe ud af Værelset.

Jeg naaede Laura ved Foden af Trappen. Hun havde haft den samme Tanke, som Greven havde gennemskuet hos mig. Hun hviskede til mig, at hun var bange, der var hændet noget.

Jeg har endnu lidt at tilføje i Dag førend jeg gaar i Seng.

Omtrent to Timer efter at Sir Percival havde rejst sig fra Bordet for at tale med Mr. Merriman i Bibliotheket, forlod jeg mit Værelse for at gaa en ensom Tur i Plantagen. Just som jeg naaede den nederste Trappeafsats, aabnedes Bibliotheksdøren og de to Herrer traadte ud. Da jeg fandt det rigtigst ikke at forstyrre dem ved at vise mig paa Trappen, ventede jeg med at gaa ned, til de var gaaet igennem Forhallen. Skønt de talte dæmpet sammen, blev Ordene dog udtalt tydeligt nok til at naa mit Øre.

„Vær ikke urolig, Sir Percival," hørte jeg Sagføreren sige. „Det kommer nu altsammen an paa Lady Glyde."

Jeg var vendt om for at gaa et Øjeblik op paa mit Værelse igen, men Lyden af Lauras Navn paa en Fremmeds Læber standsede mig straks. Jeg ved meget godt, at det var urigtigt af mig at lytte — men hvor findes den Kvinde i Verden, som kan indrette sine Handlinger efter Ærens abstrakte Love, naar disse Love peger den ene Vej og hendes Kæres Interesser peger den modsatte.

Jeg lyttede, og under lignende Omstændigheder vilde jeg gøre det samme om igen, ja endog lægge Øret til Nøglehullet, om det var nødvendigt.

„De forstaar jo nok, Sir Percival," vedblev Sagføreren. „Lady Glyde skal underskrive sit Navn i et, eller om De vil være meget forsigtig, i to Vidners Nærværelse, derpaa skal hun sætte sin Finger paa Seglet og sige: „Dette erklærer jeg for min Agt og Villie". Hvis det bliver besørget inden en Uge, vil det hele gaa i Orden og al Ængstelse er forbi. Hvis ikke —"

„Hvad mener De med „hvis ikke"?" spurgte Sir Percival vredt. „Dersom dette maa gøres, saa skal det blive gjort, det lover jeg Dem, Merriman."

„Det er rigtigt, Sir Percival, men der er altid to Sider ved en Sag, og vi Sagførere maa altid have begge for Øje. Dersom uforudsete Omstændigheder skulde forhindre, at dette Arrangement kommer i Stand, saa tænker jeg at kunne

faa Parterne til at modtage en Veksel paa tre Maaneder; men hvor skal vi rejse Penge fra, naar Vekslerne forfalder?“

„Pokker i Vold med Vekslerne! Pengene kan kun faas paa en Maade, og de skal komme til Veje. Drik et Glas Vin, før De tager bort, Merriman.“

„Takker meget, Sir Percival, men jeg har ikke et Øjeblik at spilde, hvis jeg skal naa Toget. De lader mig altsaa vide, naar alt er i Orden, og glem ikke den Forsigtighedsregel, jeg anbefalede.“

„Nej, naturligvis, der er Vognen for Døren, min Kusk kører Dem paa Stationen i et Øjeblik. Benjamin, kør alt hvad Remmer og Tøj kan holde, ellers mister du din Plads. Hold Dem fast, Merriman, og hvis De vælter, saa stol paa, at Djævelen frelser nok sine.“

Med denne Afskedshilsen vendte Sir Percival tilbage til Bibliotheket.

Jeg havde ikke hørt meget, men det var mere end nok til at gøre mig urolig. Dette „noget, der var hændet,“ var tydeligt nok en alvorlig Pengeforlegenhed; og det afhang af Laura, om Sir Percival skulde slippe ud deraf.

Udsigten til, at hun skulde indvikles i hans Forlegenheder, fyldte mig med Afsky, som rimeligvis blev forstærket ved min Uvidenhed i Forretningsanliggender og min afgjorte Mistro til Sir Percival. I Stedet for at gaa ud, som jeg havde haft i Sinde, gik jeg øjeblikkelig op til Laura for at fortælle hende, hvad jeg havde hørt.

Hun hørte paa mine Nyheder med en Ro, som forbavsede mig. Hun vidste øjensynlig bedre Besked med sin Mands Karakter og hans Pengeforlegenheder, end jeg havde troet.

„Det frygtede jeg jo nok,“ sagde hun, „da jeg hørte om den fremmede Herre, der havde været her uden at sige sit Navn.“

„Hvem tror du da, den Herre var?“ spurgte jeg.

„En Person, som har svære Fordringer paa Sir Percival,“ svarede hun, „og som er Grunden til Mr. Merrimans Besøg her i Dag.“

„Kender du noget til disse Fordringer?“

„Nej, ikke noget nærmere.“

„Du vil da ikke underskrive noget, Laura, uden først at se, hvad det er?“

„Nej, vist ikke, Marian. Jeg vil gøre, hvad jeg kan for at hjælpe ham ærligt og redeligt, for at gøre dit og mit Liv saa roligt og lykkeligt som muligt. Men jeg vil ikke gøre noget i Uvidenhed, som vi en Dag kunde faa Grund til at skamme os over. Lad os ikke tale mere herom. Du har din Hat paa, lad os gaa ud og drømme Eftermiddagen bort i Parken."

Da vi forlod Huset, styrede vi vore Skridt imod det nærmeste skyggefulde Sted.

Idet vi passerede den aabne Plads foran Hovedbygningen, traf vi Grev Fosco vandrende frem og tilbage paa Græsset i det mest brændende Solskin. Han havde en bred Straahat paa med violet Baand om. En blaa Bluse med hvidt Broderi bedækkede hans uhyre Legeme, og paa det Sted, hvor Tailen en Gang maatte have været, havde han et bredt, skarlagenrødt Læderbælte. Nankins Benklæder samt purpurfarvede Tøfler fuldendte denne eksentriske Dragt. Han sang Figaros bekendte Sang af Barberen i Sevilla, idet han akkompagnerede sig selv paa Guitar, medens han vendte og drejede Hovedet.

„Vær vis paa, Laura, at den Mand ved noget om Sir Percivals Fortrædeligheder," sagde jeg, da vi var kommet udenfor Grevens Hørevidde.

„Hvorfor tror du det?" spurgte hun.

„Hvorfra skulde han ellers vide, at Mr. Merriman er Sir Percivals Sagfører?" svarede jeg. „Da jeg fulgte dig ud af Frokostværelset, fortalte han mig desuden af sig selv, at der var hændet noget. Du kan være rolig for, at han ved mere end vi."

„Spørg ham i ethvert Tilfælde ikke om noget. Gør ham ikke til din Fortrolige."

„Du synes ganske afgjort at have noget imod ham, Laura. Har du nogen Grund dertil?"

„Nej, tværtimod, Marian, han var fuld af Venlighed og Opmærksomhed paa hele vor Hjemrejse, og han lagde endog flere Gange en Dæmper paa Sir Percivals Heftighed imod mig og paa den mest hensynsfulde Maade. Maaske jeg ikke synes om ham, fordi han har saa meget mere Magt over min Mand end jeg selv. Maaske det saarer min Stolthed at skulle være ham taknemmelig for hans Mellemkomst. Hvorom alting er, jeg synes ikke om ham."

Resten af Dagen og Aftenen gik roligt nok. Greven og jeg spillede Skak. De to første Spil tillod han mig høfligt at vinde; da han mærkede, at jeg opdagede det, bad han mig om Forladelse og gjorde mig mat i ti Minutter. Sir Percival gjorde ikke en eneste Hentydning til Sagførerens Besøg. Men enten dette eller noget andet, hvad det saa var, havde frembragt en meget heldig Forandring hos ham. Han var lige saa høflig og elskværdig imod os alle, som han plejede at være paa Limmeridge; og han var saa forbavsende opmærksom og venlig imod sin Hustru, at selv den forstenede Madame Fosco følte sig beføjet til at se paa ham med alvorlig Forundring. Hvad skal dette sige? Jeg tror, jeg kan gætte det, jeg er bange for, at Laura gætter det, og jeg er sikker paa, at Greven ved det. Jeg greb Sir Percivals Blik, der søgte hans Bifald flere Gange i Løbet af Aftenen.

* * *

Den 3die.

En Dag fuld af Begivenheder. Jeg haaber inderligt, jeg ikke skal behøve at tilføje, en Dag fuld af Ulykker.

Sir Percival var lige saa tavs ved Frokosten, som han havde været Aftenen forud med Hensyn til det hemmelighedsfulde „Arrangement“ (som Sagføreren kaldte det, der hang over vore Hoveder).

En Time efter traadte han imidlertid pludselig ind i Værelset, hvor Laura og jeg ventede paa Madame Fosco for at gaa ud med hende, og spurgte efter Greven.

„Vi venter ham her om et Øjeblik,“ sagde jeg.

„Sagen er,“ sagde Sir Percival, idet han vandrede nervøst omkring i Værelset, „jeg vilde gerne have Grev Fosco og hans Hustru med ind i Bibliotheket i et Forretninganliggende, og jeg vilde ogsaa gerne have dig derind Laura et Minut eller to.“ Han standsede og syntes først nu at bemærke, at vi havde Overtøj paa. „Er I lige kommet ind, eller skal I til at gaa ud?“ spurgte han.

„Vi havde alle tænkt paa at gaa ned til Søen nu,“ sagde Laura, „men hvis du har noget andet at foreslaa —“

„Nej, nej,“ svarede han hastigt. „Det kan vente til efter

Lunch. I gaar alle ned til Søen, hvad? Det var en god Idé, jeg gaar med.“

Hans Væsen var ikke til at tage fejl af, saa lidt som den for ham usædvanlige Redebonhed til at opgive sine egne Planer for at rette sig efter os andre. Han var øjensynlig lettet ved at finde en Grund til at opsætte det Forretningsanliggende, som han før hentydede til. Mit Hjerte blev tungt, da jeg drog denne uundgaaelige Slutning.

Greven og hans Hustru kom nu til. Damen medbragte sin Mands broderede Tobakspung og et Forraad af Papir til Fabrikering af de evindelige Cigaretter. Han var som sædvanlig i Bluse og Straahat og bar det lille Bur med sine kære, hvide Mus, idet han smilede til dem og os med en blid Elskværdighed, som det var umuligt at modstaa.

„Med Deres Tilladelse vil jeg tage min lille Familie her med mig, at mine stakkels smaa Mus kan faa lidt frisk Luft. Der er Hunde i Huset; skulde jeg maaske udsætte mine smaa forladte Børn for Hundenes Ubarmhjertighed? Aldrig i Verden!“

Vi forlod alle Huset for at gaa ned til Søen. I Plantagen fjernede Sir Percival sig fra os. Det synes at høre med til hans rastløse Temperament altid at skille sig fra sine Ledsagere ved saadanne Lejligheder, og ufravigelig, naar han er alene, at skære Spadserestokke til eget Brug. Det synes at more ham at skære og snitte. Han har fyldt Huset med den Slags Stokke, af hvilke han aldrig benytter en eneste to Gange.

Ved det gamle Baadehus naaede han os igen. Jeg vil nedskrive den Samtale, der paafulgte, da vi alle havde sat os, nøjagtig som Ordene faldt. Det er en vigtig Samtale for mit Vedkommende, da den har aabnet mine Øjne for den altfor store Indflydelse, Greven har faaet over mine Tanker og Følelser, og indgivet mig den Beslutning at modstaa den, saa godt jeg kan.

Baadehuset var stort nok til at rumme os alle, men Sir Percival blev udenfor, beskæftiget med at pynte paa sin sidste nye Stok med sin Lommekniv. Vi tre Kvinder fandt Plads nok paa en Bænk, der stod ved den ene Væg. Laura tog Arbejde, og Madame Fosco begyndte paa Cigaretterne. Jeg havde som sædvanlig intet at gøre. Mine Hænder har altid været og vil vedblive at være ubehjælpsomme som en

Mands. Greven tog godmodigt en Stol, der var meget for lille til ham og støttede sin Ryg imod Skurets ene Side, der knagede under hans Vægt. Han satte Buret paa sit Skød og lod Musene kravle ud paa sin Haand, som han plejede. Det er smukke smaa Dyr, men at se dem krybe omkring paa et Menneske, er mig af en eller anden Grund ubehageligt. Det fremkalder en tilsvarende, krybende Fornemmelse i mine Nerver og fremmaner for mig Synet af Mennesker, der ligger døende i et Fængsel, medens disse Dyr uforstyrret kryber omkring paa dem.

Det var en blæsende, skyfuld Morgen, og den hurtige Vekslen af Lys og Skygge paa Vandfladen gjorde Udsigten dobbelt vild og trist.

„Nogle kalder dette malerisk," sagde Sir Percival, idet han pegede paa Udsigten med sin halvfærdige Stok. „Jeg kalder det en Skamplet paa en Mands Ejendom. I min Oldefaders Tid gik Søen helt herop. Se paa den nu. Den er ikke fire Fod dyb nogen Steder, og er ikke andet end Mudderpøle over det hele. Jeg vilde ønske, jeg havde Raad til at dræne den og beplante den. Min Forvalter (en overtroisk Idiot) siger, at han er vis paa, at der hviler en Forbandelse over den ligesom over det døde Hav. Hvad mener De, Fosco? Det ligner just et passende Sted for et Mord, ikke sandt?"

„Min gode Percival," bemærkede Greven. „Ligner det Deres gode engelske, sunde Fornuft at tale saaledes! Vandet er altfor lavt til at skjule et Legeme, og der er Sand overalt til at aftrykke Morderens Fodspor. Det er i det hele taget det allerdaarligste Sted for et Mord, som jeg overhovedet har set."

„Vrøvl," sagde Sir Percival, idet han snittede løs paa Stokken. „De ved, hvad jeg mener. Den triste Egn, den ensomme Beliggenhed. De kan godt forstaa mig, hvis De vil, og hvis ikke, saa gider jeg ikke forklare min Mening nærmere."

„Og hvorfor ikke," spurgte Greven, „naar den kan siges i to Ord? Dersom en Tosse vilde begaa et Mord, saa vilde han vælge denne Sø dertil. Hvis en klog Mand derimod vilde myrde nogen, saa vilde han sidst af alt vælge dette Sted dertil. Er det Deres Mening? I saa Fald har

De en tydelig Forklaring af den. Tag den, Percival, med Deres gode Foscos Velsignelse."

Laura saa paa ham med et Blik, hvori hendes Afsky afmalede sig altfor tydeligt. Han var saa beskæftiget med Musene, at han ikke lagde Mærke dertil.

„Det gør mig ondt at høre Udsigten her sat i Forbindelse med noget saa skrækkeligt som Mordere," sagde hun. „Og dersom Grev Fosco vil dele dem i to Klasser, synes jeg, han er meget uheldig i Valget af sine Udtryk. At benævne dem kun som Tosser, er at være altfor overbærende imod dem. Og at beskrive dem som kloge, synes at være en ganske forkert Udtryksmaade. Jeg har altid hørt sige, at virkelig kloge Folk ogsaa var gode og afskyede Forbrydelser."

„Min kære Frue," sagde han, „dette er en smuk Sentens, jeg har ofte set den som Forskrift i en Skrivebog." Han løftede en af de hvide Mus op i Haanden og talte til den: „Min smukke, lille, hvide Skurk, der er en Læresætning for dig. En virkelig god Mus er en virkelig klog Mus. Fortæl det til dine Kammerater, og gnav ikke mere paa Tremmerne af dit Bur, saa længe du lever."

„Det er let at gøre alting latterligt," sagde Laura bestemt; „men De vil ikke finde det saa let, Grev Fosco, at give mig et Bevis paa en klog Mand, som har været en stor Forbryder."

Greven trak paa Skuldrene og smilede til Laura paa den venligste Maade.

„Meget sandt," sagde han, „Tossens Forbrydelse er den, der bliver opdaget, men den kloge Mands Forbrydelse bliver ikke opdaget. Hvis jeg kunde nævne Dem et Eksempel, blev det ikke Eksemplet paa den kloge Mand. Kære Lady Glyde, Deres sunde Fornuft har været for meget for mig. Jeg er bleven skatmat. Hvad Miss Halcombe?"

„Bliv ved, Laura!" lo Sir Percival, som havde hørt til fra sin Plads ved Døren. „Sig ham, at Forbrydelser røber sig selv. Der er nok en Skrivebogsforskrift til Dem, Fosco. Forbrydelser røber sig selv. Hvilken taabelig Snak!"

„Jeg tror det er sandt," sagde Laura roligt.

Sir Percival brød ud i en saa støjende, spottende Latter, at han forskrækkede os alle, Greven ikke mindst.

„Jeg tror det med," sagde jeg for at hjælpe Laura.

Sir Percival, som havde moret sig saa overordentlig over

sin Hustrus Bemærkning, blev i samme Grad irriteret over min. Han slog heftig i Sandet med sin nye Stok og gik fra os.

„Stakkels, kære Percival!“ raabte Grev Fosco og saa muntert efter ham, „han er et Offer for den engelske Spleen. Men, kære Miss Halcombe og kære Lady Glyde, tror De virkelig for ramme Alvor, at Forbrydelser røber sig selv? Og du, min Engel,“ her vendte han sig til sin Hustru, som ikke havde sagt et Ord. „Tror du det samme?“

„Jeg venter paa at blive belært,“ svarede Grevinden i en iskold bebrejdende Tone, der var møntet paa Laura og mig, „førend jeg giver min Mening tilkende i begavede Mænds Nærværelse.“

„Gør De virkelig?“ sagde jeg. „Jeg husker godt den Tid, da De kæmpede for Kvindens Rettigheder — og Retten til at sige sin Mening var en af dem.“

„Hvad er din Mening herom?“ spurgte Madame Fosco Greven, idet hun roligt rullede sine Cigaretter og ikke tog mindste Notits af mig.

Greven strøg en af Musene eftertænksomt med sin buttede Lillefinger, inden han svarede.

„Det er i Sandhed vidunderligt, hvor let Samfundet forstaar at trøste sig over sine værste Mangler ved en lille Smule Humbug. Hele det Maskineri, det har sat i Gang for at opdage Forbrydelser, er umaadeligt uhensigtsmæssigt — og dog, opfind blot et eller andet moralsk Epigram, der siger, at det arbejder godt, og straks er man blind for dets Mangler. Forbrydelser røber sig selv, ja saa! Spørg de Edsvorne, som sidder til Doms i de store Byer, Lady Glyde. Spørg ad hos Livsforsikringsselskaberne, om det er sandt, Miss Halcombe. Læs Deres Aviser. Er der maaske ikke blandt de faa Tilfælde, som kommer i Aviserne, adskillige Eksempler paa, at man nok har fundet de myrdede, men ikke Morderne? Læg saa hertil de Tilfælde, som ikke kommer offentlig frem, og de Lig, som aldrig bliver fundet, hvilken Slutning kommer De saa til? Denne, at der er dumme Forbrydere, der bliver opdagede, og kloge Forbrydere, som slipper fri. Opdagelsen eller Ikke-Opdagelsen af en Forbryder, hvad er det vel andet end en Dygtighedsprøve mellem Politiet paa den ene Side og Politiet paa den anden. Naar Forbryderen er en brutal, uvidende Dumrian, vil Poli-

tiet vinde i de ni af ti Tilfælde. Hvis Forbryderen er en bestemt, dannet og intelligent Mand, vil Politiet tabe i samme Forhold. Hvis Politiet vinder, hører man det for det meste, men hvis det taber faar man intet at vide. Paa denne vaklende Grund bygger De Deres hyggelige, moralske Maksime, at Forbrydelsen røber sig selv! Ja, den Forbrydelse, De faar noget at høre om — men hvorledes forholder det sig med Resten?"

„Pokkers sandt og godt fremstillet," raabte en Stemme henne ved Døren. Sir Percival havde genvundet sin Sindsligevægt og var kommen tilbage, medens vi lyttede til Greven.

„Noget af det kan vel være sandt," sagde jeg, „og det hele udmærket fremstillet, men jeg kan ikke forstaa, hvorfor Grev Fosco proklamerer Forbryderens Sejr over Samfundet med saa megen Tilfredsstillelse, eller hvorfor De, Sir Percival, applauderer ham saa lydeligt derfor."

„Hører De det, Fosco?" spurgte Sir Percival. „Følg mit Raad og slut Fred med Deres Tilhørere. Sig dem, at Dyden er en herlig Ting, det synes de om at høre."

Greven lo ved sig selv, og to af de hvide Mus blev saa forfærdede ved den heftige Bevægelse at de fo'r op af Vestelommen lige ind i Buret.

„Damerne, min gode Percival, maa belære mig om Dyden," sagde han. „De er bedre Avtoriteter end jeg paa det Omraade, de kender Dyden, men jeg ikke."

„Hør ham," sagde Sir Percival, „er det ikke rædsomt."

„Det er sandt," sagde Greven roligt, „jeg er en Verdensborger og har i min Tid truffet saa mange forskellige Slags Dyder, at jeg nu paa mine gamle Dage er i Vildrede med, hvilken der er den rette og hvilken den urette Slags. Her i England er der en Dyd og i Kina er der en anden. Englænderen siger min Dyd er den bedste, det samme siger Kineseren, og jeg ved hverken ud eller ind. Kom og kys mig, I smaa Mus. Hvad er eders private Mening om en dydig Mand? Det er en Mand, som giver jer nok at æde, og som holder jer varme, det er i det mindste en Mening, som der er lidt Fornuft i."

„Stop lidt, Greve," indvendte jeg. „Vi har dog i det mindste en uomtvistelig Dyd, som de mangler i Kina. De kinesiske Myndigheder dræber Tusinder af uskyldige Men-

nesker under intetsigende Paaskud. Her i England begaar vi ikke den Slags grufulde Handlinger, vi afskyer Blodsudgydelse af vort hele Hjerte.“

„Fuldkommen sandt, Marian,“ sagde Laura, „og rigtig udtrykt.“

„Lad dog Greven faa Lov at fortsætte,“ sagde Madame Fosco med alvorlig Høflighed. „De vil finde, mine unge Damer, at han aldrig taler uden at have vægtige Grunde til det, han siger.“

„Tak, min Engel,“ sagde Greven. „Vil du have en Bonbon?“ Han tog en nydelig, lille indlagt Æske op af Lommen og stillede den aaben paa Bordet. „Vanille Chokolade,“ sagde denne uigennemtrængelige Mand, idet han raslede muntert med Godterne i Æsken og bukkede rundt. „Frembudt af Grev Fosco, som en Hyldest til det ærede Selskab.“

„Vær saa god at gaa videre, Greve,“ sagde Madame Fosco med en spodsk Hentydning til mig. „Gør mig den Tjeneste at svare Miss Halcombe.“

„Miss Halcombe kan ikke gendrives i det, hun sidst sagde,“ svarede den høflige Italiener. „Jeg er for saa vidt enig med hende. John Bull afskyr Kineserens Forbrydelser. Han er en meget ivrig, gammel Herre til at se sine Naboers Synder, men den langsomste gamle Mand til at se sine egne. Er han nu saa meget bedre end de Mennesker, han fordømmer? Det engelske Samfund, Miss Halcombe, er ligesaa ofte Medvider i Forbrydelsen, som det er en Fjende deraf. Ja, ja, Forbrydelse er i dette Land, hvad det er i andre — en god Ven for mange. En stor Skurk underholder sin Hustru og Familie. Jo værre han er, desmere Sympathi føler De for Familien. En udsvævende Ødeland, som altid laaner Penge, faar i Almindelighed mere fra sine Venner, end den strengt hæderlige Mand, der kun laaner en Gang under Trykket af den haardeste Nød. I det første Tilfælde bliver Vennerne slet ikke overraskede og de giver. I det andet Tilfælde bliver de meget overraskede og tøver. Naar Filantropen vil lindre Elendigheden, saa gaar han til Fængslet, hvor Forbryderen er ulykkelig, men ikke til de fattiges Hytter, hvor de retskafne Folk vansmægter. Hvem tror De, har det bedst af to fattige Syersker, den Kvinde, som modstaar Fristelsen og sulter, eller den, som bukker under for den og stjæler. Kom her, du lille Mus, sæt dig her i min

Haand og lyt. Du ægter den fattige Mand, som du élsker, Mus, og Halvdelen af dine Venner ynker dig, Resten dadler dig. Men hvis du derimod sælger dig selv for Guld til en Mand, du ikke bryder dig om, saa vil alle dine Venner glæde sig. Præsten vil velsigne den laveste af alle Overenskomster og smiler til dig ved dit Bord, hvis du er høflig nok til at bede ham til Frokost. Hej, skynd dig at blive til Mus igen, ellers maa jeg fortælle dig, at Samfundet afskyr Forbrydelsen, og da Mus, vil du tvivle paa, om dine Øren ikke har bedraget dig. Jeg er en slem Mand, Lady Glyde, ikke sandt? Jeg udtaler, hvad andre kun tænker, og naar Verden er enig om at antage Masken for det sande Ansigt, saa river jeg den rask bort og viser Skelettet underneden. Jeg vil rejse mig paa mine store Elefantben og se at komme afsted, inden jeg synker altfor dybt i Deres Agtelse.“ Han rejste sig, stillede Buret paa Bordet og talte Musene. En, to, tre, fire — ha, hvor er den femte — den yngste og bedste — min Benjamin blandt Musene!“

Hverken Laura eller jeg var i Stemning til at more os. Grevens Kynisme havde aabenbaret en ny Side af hans Natur, for hvilken vi begge gøs tilbage. Men det var umuligt at modstaa denne store Mands Fortvivlelse over Tabet af en lille Mus. Vi lo næsten imod vor Villie, og da Madame Fosco rejste sig for at forlade Baadeskuret, saa hendes Mand bedre kunde gennemsøge det, fulgte vi alle hendes Eksempel.

Førend vi var gaaet tre Skridt, opdagede Grevens skarpe Øjne den forsvundne Mus under den Bænk, vi havde siddet paa. Han trak den til Side og tog Dyret i sine Haand, men studsede pludseligt og gav sig til nøje at undersøge et bestemt Sted paa Gulvet.

Da han rejste sig, rystede hans Haand, saa han knapt kunde sætte Musen ind i Buret, og hans Ansigt var endnu blegere end ellers.

„Percival,“ hviskede han, „kom her hen.“

Sir Percival havde i de sidste ti Minutter været saa optaget af at ridse Figurer i Sandet, saa han ikke havde lagt Mærke til os.

„Hvad er der i Vejen,“ sagde han ligegyldigt og slentrede ind i Baadehuset.

„Ser du ikke noget der?“ sagde Greven, idet han greb

ham nervøst i Armen og pegede paa det Sted, hvor han havde fundet Musen.

„Jeg ser en Masse tørt Sand, og en snavset Plet midt i," sagde Sir Percival.

„Ikke Snavs," hviskede Greven, idet han greb fastere om Sir Percivals Arm, „men Blod."

Laura var nær nok til at høre de sidste Ord, hvor sagte de end blev udtalt. Hun vendte sig imod mig med et Udtryk af Skræk.

„Bryd dig ikke derom, Laura," sagde jeg, „der er ingen Grund til Ængstelse. Det er kun Blodet af en lille vildfarende Hund."

Alle blev forbavsede og vendte sig spørgende imod mig.

„Hvoraf ved De det?" spurgte Sir Percival.

„Jeg fandt Hunden døende der den Dag, da De kom hjem fra Rejsen. Det stakkels Dyr havde strejfet om i Plantagen og var bleven skudt af Deres Opsynsmand."

„Hvis Hund var det, dog vel ikke en af mine?" spurgte Sir Percival.

„Prøvede du ikke at frelse det stakkels Dyr?" spurgte Laura alvorligt. „Det gjorde du vist, Marian?"

„Ja, Husholdersken og jeg gjorde vort bedste, men Hunden var dødelig saaret, og døde mellem Hænderne paa os."

„Hvis Hund var det?" gentog Sir Percival lidt irriteret. „En af mine?"

„Nej, ingen af Deres."

„Hvis da — kendte Husholdersken den?"

Husholderskens Bemærkning, at Mrs. Catherick ønskede at skjule sit Besøg paa Blackwater for Sir Percival, randt mig i Hu, da han gjorde det sidste Spørgsmaal, og jeg var ikke vis paa, om jeg burde besvare det. Men i min Iver for at berolige den almindelige Forskrækkelse, var jeg gaaet for vidt til at kunne trække mig tilbage uden at opvække en Mistanke, som vilde gøre Sagen værre. Der var intet andet at gøre end at svare straks, uden Hensyn til Følgerne.

„Ja," sagde jeg, „Husholdersken kendte den, hun sagde det var Mrs. Cathericks Hund."

Sir Percival havde hidindtil staaet inde i Baadehuset, medens jeg havde talt med ham fra Døraabningen. Men i samme Øjeblik jeg nævnede Mrs. Cathericks Navn, skub-

bede han Greven raat til Side og stillede sig lige overfor mig.

„Hvorledes kunde Husholdersken vide, at det var Mrs. Cathericks Hund?“ spurgte han med rynket Pande og stirrede paa mig med en Opmærksomhed, som halvt ærgrede og halvt forskrækkede mig.

„Hun vidste det, fordi Mrs. Catherick havde Hunden med sig,“ svarede jeg.

„Havde den med sig, hvor havde hun den med sig?“

„Hertil!“

„Hvad Pokker vilde hun her?“

Den Maade, hvorpaa han gjorde dette Spørgsmaal, var næsten endnu mere fornærmelig end Ordene selv. Jeg viste ham hans Mangel paa god Tone, ved i Tavshed at vende ham Ryggen.

Idet jeg begyndte at gaa, lagde Greven overtalende sin Haand paa hans Skulder og med sin bløde Stemme prøvede han at berolige ham.

„Min kære Percival, rolig!“

Sir Percival saa sig forbitret omkring.

Greven smilede og gentog sin Henvendelse.

„Rolig, kære Ven, rolig!“

Sir Percival tøvede — han fulgte nogle Skridt efter mig — og gjorde til min store Overraskelse en Undskyldning.

„Om Forladelse, Miss Halcombe,“ sagde han. „Jeg har været lidt ude af mig selv i den sidste Tid, og er vist desværre noget irritabel. Men jeg vilde gerne vide, hvad Mrs. Cetherick vilde her. Naar kom hun? Var Husholdersken den eneste, der saa hende?“

„Saa vidt jeg ved, var hun den eneste.“

Greven lagde sig atter imellem.

„I saa Tilfælde var det vist bedre at spørge Husholdersken, som den bedst underrettede.“

„Ganske rigtigt,“ sagde Sir Percival. „Naturligvis er det allerbedst at spørge hende, det var dumt af mig ikke at tænke derpaa selv.“

Med disse Ord forlod han os for at vende tilbage til Huset.

Grunden til Grevens Mellemkomst, som først havde undret mig, viste sig, saasnart Sir Percival havde vendt os Ryggen. Han havde en Masse Spørgsmaal at gøre mig om

Mrs. Catherick og Grunden til hendes Besøg paa Blackwater Park, som han ikke saa godt kunde have gjort i sin Vens Nærværelse.

Jeg svarede saa kort, som jeg for Høflighedens Skyld kunde — for jeg havde i mit stille Sind besluttet at afværge enhver Slags Fortrolighed mellem Greven og mig. Laura hjalp ham imidlertid i sin Uskyldighed til at faa alt, hvad jeg vidste, trukket ud af mig, ved at gøre mig en Del Spørgsmaal, som jeg var nødt til at svare paa, hvis jeg ikke vilde give det Udseende af at være Medvider i Sir Percivals Hemmeligheder. Enden paa det var, at inden ti Minutter var gaaet, vidste Greven ligesaa meget som jeg selv om Mrs. Catherick og om de Begivenheder, som havde bragt os i Forbindelse med hendes Datter Anna, lige fra Hartrigth første Gang mødte hende og indtil denne Dag.

Virkningen af mine Meddelelser var i en Henseende mærkelig nok.

Saa godt han end kender Sir Percival og saa nøje han i Almindelighed synes at være inde i Sir Percivals Affærer, saa ved han dog tydeligt nok ikke Besked med Anna Catherick sande Historie. Den uløste Gaade, der staar i Forbindelse med denne ulykkelige Kvinde, forekommer mig endnu mere mistænkelig derved, at jeg er overbevist om, at endog Sir Percivals fortroligste Ven slet ikke kender den. Det var umuligt at tage fejl af den ivrige Nysgerrighed i Grevens Blik og Væsen, medens han formelig slugte hvert Ord, der faldt fra mine Læber. Jeg ved godt, at der er mange Arter af Nysgerrighed, men den, der udspringer af ren og pur Forbavselse, stod umiskendelig præget i hans Ansigt og kunde ikke misforstaas.

Under alle disse Spørgsmaal og Svar spadserede vi langsomt hjem efter igennem Plantagen. Da vi naaede Huset, var det første, der mødte vort Øje Sir Percivals Dogcart, der holdt forspændt foran Døren, og Staldkarlen, der stod ved Siden af den og ventede. Det saa altsaa ud til, at Forhøret over Husholdersken havde fremkaldt overraskende Resultater.

„En smuk Hest, min Ven," sagde Greven henvendt til Staldkarlen paa sin mest indtagende Maade. „Skal du køre ud?"

„Nej, ikke jeg, Herre," svarede Fyren. „Min Herre vil selv køre."

„Ja, saa," sagde Greven, „skal han det. Gud ved, hvor han gider have den Ulejlighed, naar han kan faa dig til at køre for sig. Mon han nu vil trætte den smukke, velpudsede Hest ved at køre langt med den i Dag."

„Jeg ved ikke, det er forresten den fyrigste Hest, vi har i Stalden, den gaar paa, lige til den styrter. Dens Navn er Molly. Sir Percival tager Isac af York til mindre Ture."

„Og den skinnende, brune Molly til de lange."

„Ja, Herre."

„Den logiske Slutning heraf er, Miss Halcombe," sagde Greven, idet han drejede sig rask omkring og henvendte sig til mig, „at Sir Percival har en lang Køretur for i Dag."

Jeg svarede ikke. Jeg havde mine egne Slutninger at drage fra, hvad jeg vidste gennem Husholdersken, og hvad jeg saa for mig, men jeg ønskede ikke at dele dem med Grev Fosco.

Da Sir Percival var i Cumberland, tænkte jeg ved mig selv, gik han lange Veje for Annas Skyld for at udspørge Familien paa Todds Corner. Nu, da han er i Hampshire, kører han atter lange Veje for Annas Skyld for at forhøre sig hos Mrs. Catherick i Welmingham.

Vi gik alle ind i Huset. Da vi kom ind i Forhallen, traadte Sir Percival ud fra Bibliotheket for at møde os. Han saa bleg og ængstelig ud, men var desuagtet i sit høfligste Lune, da han tiltalte os.

„Jeg er ked over at forlade Dem," begyndte han, „det er en Sag, som ikke godt kan opsættes. Jeg kommer tilbage i god Tid i Morgen, men førend jeg tager bort, vilde jeg gerne have en lille Forretningsformalitet afgjort, som jeg talte til dig om i Morges, Laura. Vil du komme ind i Bibliotheket? Det hele tager ikke et Minut — en ren Formalitet. Jeg vilde gerne bede Grevinden og Dem, Fosco, være Vidner til en Underskrift — intet videre. Kom ind med det samme, og lad os faa det overstaaet."

Han holdt Døren aaben for dem, medens de gik ind, fulgte selv efter og lukkede Døren sagte efter sig.

Jeg blev et Øjeblik staaende alene i Forhallen med bange Anelser og stærkt bankende Hjerte, derefter gik jeg langsomt op ad Trappen til mit Værelse.

Just som jeg havde Haanden paa Dørgrebet, hørte jeg Sir Percival kalde paa mig nedefra.

„Jeg maa bede Dem komme ned igen, Miss Halcombe. Det er Foscos Skyld, ikke min. Han har gjort nogle taabelige Indvendinger imod, at hans Hustru er det ene Vidne, og har tvunget mig til at bede Dem komme ned til os i Bibliotheket."

Jeg gik straks derind. Laura sad ved Skrivebordet og vendte og drejede sin Havehat uroligt mellem Hænderne. Madame Fosco sad i Nærheden af hende i uforstyrrelig Beundring af sin Ægteherre, som selv stod i den anden Ende af Værelset i Færd med at samle visne Blade fra Blomsterne i Vinduet.

Da jeg kom ind, gik Greven hen imod mig for at give mig en Forklaring.

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Miss Halcombe," sagde han. „De kender det Skudsmaal, mine Landsmænd faar af Englænderne? Vi Italienere anses for at være mistroiske og underfundige. Lad os antage, at jeg ikke er bedre end mine Landsmænd. Jeg er altsaa baade listig og underfundig. De har vist selv tænkt det samme, kære Frøken, ikke sandt? Nuvel, det er paa Grund af denne min Træskhed, at jeg har modsat mig, at min Hustru skal være Vidne til Lady Glydes Underskrift, naar jeg selv ligeledes er Vidne."

„Der er ikke Skygge af Grund til hans Indvending," indskød Sir Percival. „Jeg har forklaret ham, at de engelske Love tillader ham og hans Hustru at være Vidner samtidig."

„Jeg indrømmer det," vedblev Greven, „Englands Love tilsteder det, men Foscos Samvittighed siger Nej." Han bukkede højtideligt, som om han ønskede at forestille sin Samvittighed for os alle. „Hvad dette Dokument, som Lady Glyde skal underskreve, handler om, ved jeg ikke og ønsker ikke at vide det. Jeg siger kun dette: Der kan indtræffe Omstændigheder i Fremtiden, som kan nøde Sir Percival eller hans Repræsentanter til at paaberaabe sig de to Vidner; i dette Tilfælde er det ønskeligt, at Vidnerne repræsenterer hver sin Mening, uafhængig af hinanden. Dette kan ikke ske, naar min Hustru underskriver sammen med mig, thi vi har tilsammen kun én Mening, og den er min. Jeg vil

ikke have det paa min Kappe, at det en Gang skal siges, at Madame Fosco handlede under min Paavirkning, og saaledes i Virkeligheden intet Vidne var. Jeg taler i Percivals Interesse, naar jeg foreslaar, at mit Navn skal staa som Mandens nærmeste Ven og Deres Navn ved Siden deraf, Miss Halcombe, som Hustruens. Jeg er en Jesuit, om De vil, en Haarkløver, en Mand fuld af Skrupler; men De vil rette Dem efter mig i Betragtning af min mistroiske, italienske Karakter og min urolige, italienske Samvittighed."

Han bukkede atter, gik et Par Skridt baglænds, og trak sin Samvittighed ligesaa høfligt tilbage fra os, som han havde præsenteret den.

Grevens Skrupler kunde være hæderlige og fornuftige nok; men der var noget i hans Maade at udtrykke dem paa, der forøgede min Uvillie imod at have noget at gøre med denne Underskrift. Hvis det ikke havde været for Lauras Skyld, skulde intet have formaaet mig til at gaa ind paa at være Vidne. Men et Blik paa hendes ængstelige Ansigt bestemte mig til at udsætte mig for alt, hellere end at forlade hende.

„Jeg vil gerne blive herinde," sagde jeg, „og hvis jeg ikke finder Grund til Skrupler, kan De regne med mig som Vidne."

Sir Percival saa skarpt paa mig, som om han var lige ved at sige noget. I samme Øjeblik fangedes hans Opmærksomhed af Madame Fosco, der rejste sig fra sin Plads. Hun havde mødt sin Mands Blik og havde øjensynlig faaet Ordre til at forlade Værelset,

„De behøver ikke at gaa," sagde Sir Percival.

Madame Fosco saa atter paa Greven efter nærmere Instrukser, fik dem, og sagde, at hun hellere vilde overlade os til vore Forretninger, hvorpaa hun gik.

Greven tændte en Cigaret, gik tilbage til Blomsterne i Vinduet og blæste smaa Skyer af Røg ud over dem, som om hans eneste Tanke for Øjeblikket var at dræbe Insekterne.

Imidlertid lukkede Sir Percival et Skab op under en af Boghylderne og fremtog et mange Gange sammenfoldet Dokument. Han lagde det paa Bordet, aabnede kun den sidste Fold og lagde sin Haand over det øvrige. Den sidste Fold fremviste et hvidt Stykke Papir med smaa Oblater sat hist og her. Enhver Linie af det beskrevne var skjult i den Del,

som han holdt sin Haand paa. Laura og jeg saa paa hinanden. Hendes Ansigt var blegt, men viste hverken Usikkerhed eller Frygt.

Sir Percival dyppede en Pen og rakte den til sin Hustru.

„Skriv dit Navn der," sagde han og pegede paa Stedet. „De og Fosco skal underskrive bagefter, Miss Halcombe paa den anden Side af disse Oblater. Kom her hen, Fosco, man kan ikke være Vidne, naar man staar og ser ud af et Vindue eller ryger paa Blomster."

Greven kastede sin Cigaret bort og kom hen til os ved Bordet, med Hænderne skødesløst stukket i sit røde Læderbælte og Øjnene roligt fæstede paa Sir Percivals Ansigt. Laura, som sad paa den anden Side af sin Mand med Pennen i Haanden, saa ogsaa paa ham. Han stod midt imellem dem, holdende det sammenfoldede Dokument fast ned paa Bordet og saa over paa mig, som sad lige overfor ham, med et saa mistænksomt, mørkt og forlegent Udtryk, saa at han mere lignede en Forbryder paa Anklagebænken end en Herre i sit eget Hus.

„Underskriv der," sagde han til Laura, idet han atter pegede paa Stedet.

„Hvad skal jeg underskrive?" spurgte hun roligt.

„Jeg har ingen Tid til Forklaringer," svarede han, „Vognen er for Døren og jeg maa straks af Sted. Desuden om jeg ogsaa havde Tid, vilde du ikke forstaa det. Det er et rent juridisk Dokument, fuldt af tekniske Udtryk og den Slags. Skriv blot dit Navn, og lad os blive færdige i en Fart."

„Jeg bør dog sikkert vide, hvad jeg underskriver, Sir Percival?"

„Snak, hvad har Kvinder med Forretninger at gøre. Jeg siger dig, du vil ikke kunne forstaa det."

„Lad mig i ethvert Tilfælde forsøge derpaa. Naar Mr. Gilmore havde noget, jeg skulde underskrive, forklarede han mig det altid først, og jeg forstod ham altid."

„Det vil jeg gerne tro, han var din Tjener og var nødt til at forklare. Jeg er din Mand og behøver det ikke. Hvor længe har du i Sinde at opholde mig? Jeg siger dig, der er ikke Tid til at læse noget, Vognen holder for Døren. Vil du underskrive, eller vil du ikke?"

Hun holdt endnu Pennen i Haanden, men gjorde ingen Mine til at underskrive.

„Hvis min Underskrift forpligter mig til noget," sagde hun, „saa har jeg sikkert Ret til at vide, hvad jeg forpligter mig til."

Han løftede Dokumentet op og slog det haardt ned i Bordet.

„Tal ud," sagde han. „Du har altid udmærket dig ved at tale Sandhed, bryd dig ikke om Miss Halcombe eller Grev Fosco, sig det rent ud, du mistror mig."

Greven lagde sin ene Haand paa Sir Percivals Skulder. Sir Percival rystede den vredt af. Greven lagde den der igen med uforstyrret Ro.

„Behersk Deres ulykkelige Hidsighed, Percival," sagde han. „Lady Glyde har Ret."

„Ret!" raabte Sir Percival. „Har en Hustru Ret til at mistro sin Mand?"

„Det er uretfærdigt og grusomt at beskylde mig for at mistro dig," sagde Laura. „Spørg Marian, om jeg ikke har Ret til at faa at vide, hvad jeg underskriver?"

„Jeg vil ikke vide af nogen Henvendelse til Miss Halcombe," svarede Sir Percival. „Mis Halcombe har intet med den Sag at gøre."

Jeg havde intet sagt hidindtil og havde hellere tiet stille. Men det bedrøvede Udtryk i Lauras Ansigt, da hun vendte det imod mig, og hendes Mands uforskammede Uretfærdighed lod mig intet andet Valg end at sige min Mening, saa snart jeg blev spurgt om den.

„Undskyld, Sir Percival," sagde jeg, „men som et af Vidnerne til Underskriften, tager jeg mig den Frihed at mene, at jeg har noget med Sagen at gøre. Lauras Indvending forekommer mig at være fuldstændig rigtig, og hvad mig selv angaar, kan jeg ikke paatage mig det Ansvar, at være Vidne til hendes Underskrift, med mindre hun faar at vide, hvad det er, De ønsker, hun skal underskrive."

„En ligefrem og tydelig Forklaring paa Ære!" raabte Sir Percival. „Næste Gang, De inviterer Dem selv til Gæst i en Mands Hus, Miss Halcombe, saa anbefaler jeg Dem ikke at stille Dem paa hans Hustrus Side imod ham i en Sag, der ikke vedkommer Dem."

Jeg fo'r op, som om han havde slaaet mig. Hvis jeg

havde været en Mand, vilde jeg have slaaet ham i hans eget Hus og forladt det for bestandig, uden at nogen juridisk Magt skulde have faaet mig til at betræde det oftere. Men jeg var kun en Kvinde — og jeg elskede hans Hustru saa inderligt.

Gud ske Lov, denne trofaste Kærlighed stod mig bi, og jeg satte mig ned igen, uden at sige et Ord. Hun vidste, hvad jeg havde lidt, og hvor jeg havde behersket mig. Hun løb hen til mig og hviskede blidt, idet Taarerne strømmede ud af hendes Øjne:

„O, Marian, hvis min Moder havde levet, kunde hun ikke have gjort mere for mig.“

„Kom og underskriv!“ raabte Sir Percival fra den anden Side af Bordet.

„Skal jeg,“ hviskede hun i mit Øre, „jeg vil, hvis du synes det?“

„Nej,“ svarede jeg. „Du har Retten og Sandheden paa din Side, underskriv intet, førend du har læst det.“

„Kom og underskriv,“ raabte han med sin højeste og vredeste Stemme.

Greven, som havde iagttaget Laura og mig med tavs og spændt Opmærksomhed, lagde sig for anden Gang imellem.

„Percival,“ sagde han. „Jeg husker paa, at jeg er sammen med Damer, vær saa venlig ogsaa at huske det.“

Sir Percival vendte sig imod ham, maalløs af Raseri.

Grevens faste Haand greb ham i Skulderen, og hans faste, rolige Stemme gentog:

„Vær saa venlig at huske paa det.“

De saa begge paa hinanden. Sir Percival trak langsomt sin Skulder tilbage fra Grevens Haand, vendte sit Ansigt fra Grevens Øjne, saa fortrædeligt paa Dokumentet, som laa paa Bordet, og talte derpaa, snarere som et tæmmet Dyr, der er tvungen til Underkastelse, end som en Mand, der er bleven overbevist om en Uret.

„Det er ikke min Mening at fornærme nogen,“ sagde han, „men min Kones Egensindighed er nok til at prøve en Helgens Taalmodighed. Jeg har fortalt hende, at det hele er en Formssag, hvad forlanger hun mere? De kan sige, hvad De vil, men det sømmer sig ikke for en Hustru at sætte sig op imod sin Mand. For sidste Gang, Lady Glyde, vil du, eller vil du ikke?“

Laura vendte tilbage til sin forrige Plads og greb atter Pennen.

„Jeg underskriver med Glæde," sagde hun, „dersom du blot vil behandle mig som et ansvarligt Væsen. Jeg bryder mig kun lidt om, hvilke Ofre, der forlanges af mig, saa længe det ikke skader nogen eller har andre slemme Følger."

„Hvem talte om at forlange Ofre af dig," udbrød han, idet han med Møje tilbageholdt et Udbrud af sin forrige Heftighed.

„Jeg mente kun, at jeg ikke vilde nægte at gøre noget, som jeg med god Samvittighed kan gøre. Dersom jeg har Betænkeligheder ved at skrive under paa noget, som jeg ikke ved, hvad er, hvorfor dadler du det saa strengt hos mig, naar du ikke har det mindste at indvende mod Grev Foscos Betænkeligheder. Jeg finder, det er temmelig haardt."

Denne ulykkelige, men højst naturlige Hentydning til Grevens overordentlige Magt over hendes Mand, satte ham atter i en Tilstand af Raseri.

„Betænkeligheder!" gentog han. „Dine Betænkeligheder, det er temmelig sent at være betænkelig nu. Jeg troede, Du var ude over den Slags Svagheder, da du gjorde en Dyd af Nødvendighed ved at ægte mig."

I det Øjeblik, han sagde dette, kastede Laura Pennen paa Bordet, saa paa ham med et Udtryk i Øjnene, som jeg aldrig nogensinde før havde set i dem og vendte ham Ryggen i Tavshed.

Dette stærke Udtryk af den mest aabenlyse og bitre Foragt var saa uligt hendes hele Væsen og Karakter, at det gjorde os alle stumme. Der var uden Tvivl noget skjult under disse brutale Ord, en eller anden Fornærmelse, som jeg var uvidende om, men som efterlod sit Spor paa hendes Ansigt saa tydeligt, at selv en Fremmed kunde se det.

Greven, som ikke var nogen Fremmed, saa det ligesaa tydeligt som jeg.

Da jeg rejste mig for at gaa hen til Laura, hørte jeg ham hviske til Sir Percival:

„De Dumrian."

Laura gik hen til Døren, og i det samme sagde hendes Mand:

„Du nægter altsaa rent ud at lade mig faa din Underskrift?"

Denne Gang kunde man høre paa hans Tonefald, at han vidste med sig selv, at han havde forløbet sig.

„Efter hvad du lige har sagt til mig," svarede hun med fast Stemme, „nægter jeg det, indtil jeg har læst hver Linie i Dokumentet fra først til sidst. Kom nu, Marian, vi har været her længe nok."

„Et Øjeblik," sagde nu Greven, førend Sir Percival kunde komme til Orde, „jeg beder Dem, Lady Glyde, vent et Øjeblik."

Laura vilde være gaaet uden at ændse ham; men jeg standsede hende.

„Hvad du end gør," hviskede jeg, „saa gør ikke Greven til din Fjende."

Hun føjede mig. Jeg lukkede Døren igen, vi stod tæt ved den og ventede. Sir Percival sad ved Bordet med Albuen paa Dokumentet og Hovedet støttet paa sin Haand. Greven stod imellem os — Herre over Situationen, som over alt andet.

„Lady Glyde," sagde han med en Blidhed, der syntes at henvende sig til vor forladte Stilling, snarere end til os selv, „jeg beder Dem tilgive, at jeg drister mig til at komme med et Forslag, og De maa tro mig, naar jeg siger, at jeg taler af den dybeste Ærbødighed og de venligste Følelser for dette Hus' Herskerinde." Han vendte sig skarpt til Sir Percival. „Er det nødvendigt, at den Tingest der under Deres Albue bliver underskrevet i Dag?"

„Det er nødvendigt for mine Planer og Ønsker," svarede den anden træt, „men det Hensyn betyder intet for Lady Glyde, som De ser."

„Besvar mit Spørgsmaal tydeligt. Kan Forretningen opsættes til i Morgen — ja eller nej."

„Ja, dersom De ønsker det."

„Hvorfor spilder De saa Deres Tid her? Lad Underskriften vente til i Morgen, naar De kommer tilbage."

Sir Percival saa gnavent op og mumlede en Ed.

„De taler i en Tone, jeg ikke synes om," sagde han, „en Tone, jeg ikke taaler af nogen."

„Jeg raader Dem til Deres eget Bedste," svarede Greven med et Smil, fuldt af rolig Foragt. „Giv Dem Tid, giv Lady Glyde Tid. Har De glemt Deres Dogcart, som holder for Døren? Min Tone forbavser Dem, ja, jeg forstaar det; men

det er en Mands Tone, som forstaar at beherske sig. Hvor mange gode Raad har jeg ikke givet Dem i min Tid? Flere end De kan tælle. Har jeg nogensinde taget fejl? Jeg tvivler paa, at De kan nævne mig et Eksempel. Tag nu af Sted paa Deres Tur. Lad Forretningerne vente til i Morgen. Lad dem vente til De kommer tilbage.“

Sir Percival tøvede og saa paa sit Uhr. Hans Bekymringer angaaende den hemmeiighedsfulde Rejse, som skulde vare hele den Dag, blev vakt til Live igen ved Grevens Ord og fik Overhaand over hans Iver efter at faa Lauras Underskrift. Han betænkte sig lidt og rejste sig derpaa.

„Det er let nok at beholde det sidste Ord, naar jeg ikke har Tid til at svare Dem. Jeg vil følge Deres Raad, Fosco, ikke fordi jeg behøver det eller tror paa det, men fordi jeg ikke har Tid til at blive her længere.“ Han standsede og saa vredt paa sin Hustru. „Hvis jeg ikke faar din Underskrift, naar jeg kommer tilbage i Morgen — —.“

Resten gik tabt for os, idet han lukkede Bogskabet op og laasede Dokumentet inde igen.

Han tog Hat og Handsker fra Bordet og gik til Døren. Laura og jeg trak os tilbage for at lade ham passere.

„Husk i Morgen,“ sagde han til sin Hustru og gik ud.

Vi ventede for at give ham Tid til at tage bort. Greven kom hen til os, medens vi stod ved Døren.

„De har nu set Percival, som han er værst, Miss Halcombe,“ sagde han. „Som hans gamle Ven skammer jeg mig over ham og er bedrøvet paa hans Vegne. Som hans gamle Ven lover jeg Dem, at han ikke skal forløbe sig i Morgen paa den uforskammede Maade, som han har gjort i Dag.“

Laura havde taget min Arm, medens han talte, og hun trykkede den betydningsfuldt, da han var færdig. Det vilde være haardt for enhver som helst Kvinde, at maatte høre sin Ægtefælles Ven undskylde hans daarlige Opførsel i hendes eget Hus, og det var en Prøvelse for Laura. Jeg takkede Greven høfligt og førte hende ud. Ja, jeg takkede ham; thi jeg følte allerede med usikker Hjælpeløshed og Ydmygelse, at han af en eller anden Grund havde Interesse af, at jeg vedblev at opholde mig paa Blackwater Park; og jeg vidste, at efter Sir Percivals Opførsel imod mig kunde jeg kun ved Grevens Indflydelse have Haab om at forblive

der. Hans Indflydelse, som jeg mest af alt frygtede, var det i Virkeligheden, som jeg skyldte at kunne blive hos Laura i denne svære Stund.

Vi hørte Dogcartens Hjul skure imod Gruset foran Huset, idet vi kom ud i Forhallen. Sir Percival var draget ud paa sin Rejse.

„Hvor skal han hen, Marian," hviskede Laura. „Enhver ny Ting, han foretager sig, fylder mig med Skræk for Fremtiden. Har du nogen Mistanke derom?"

Efter hvad hun havde gennemgaaet nylig, havde jeg ikke Lyst til at sige hende min Formodning.

„Hvorfra skulde jeg kende hans Hemmeligheder," sagde jeg undvigende.

„Mon Husholdersken ved det?" vedblev hun.

„Hun ved sikkert lige saa lidt som vi," svarede jeg.

Laura rystede tvivlende paa Hovedet.

„Hørte du ikke af Husholdersken, at der gik det Rygte, at Anna Catherick er bleven set her i Omegnen. Tror du ikke, at han er taget af Sted for at se efter hende?"

„Du skulde hellere lade være at tænke paa alt dette nu, Laura. Kom hellere med ind i mit Værelse og hvil dig lidt."

Vi satte os ned ved det aabne Vindue og lod den duftende Sommerbrise svale vore Ansigter.

„Jeg skammer mig over at se paa dig, Marian," sagde hun, „efter hvad du har maattet finde dig i nede for min Skyld. Ak, min egen Ven, mit Hjerte er ved at briste, naar jeg tænker derpaa! Men jeg vil prøve paa at gengælde dig det — det vil jeg i Sandhed."

„Tys," svarede jeg, „tal ikke saaledes. Hvad betyder en Smule saaret Stolthed i Sammenligning med det frygtelige Offer af din Lykke."

„Du hørte, hvad han sagde til mig?" vedblev hun hurtigt og bestemt. „Du hørte Ordene — men du ved ikke, hvad de betød. Du ved ikke, hvorfor jeg kastede Pennen og vendte Ryggen til ham." Hun rejste sig i pludselig Bevægelse og gik op og ned i Værelset. „Jeg har skjult mange Ting for dig, Marian, for ikke at bedrøve dig nu ved Begyndelsen af vort nye Liv. Du ved ikke, hvorledes han har behandlet mig, og dog burde du vide det, efter hvad du har set i Dag. Du hørte ham spotte over, at jeg havde Skrup-

ler, du hørte ham sige, at jeg havde gjort en Dyd af Nødvendighed ved at ægte ham.“ Hun satte sig ned igen, hendes Ansigt overgødes af en dyb Rødme, og hun foldede krampagtig Hænderne i sit Skød. „Jeg kan ikke sige dig det nu,“ udbrød hun, „jeg vilde give mig til at græde, men senere, Marian, naar jeg er roligere. Mit stakkels Hoved smerter. Hvor er din Lugteflaske. Lad os tale om dig. Gid jeg havde skrevet under for din Skyld. Skal jeg gøre det i Morgen? Jeg vil hellere selv lide under Følgerne, end at du skulde. Efter at du har taget Parti for mig imod ham, vil han lægge hele Skylden paa dig, hvis jeg nægter det. Hvad skal jeg gøre? O, havde vi bare en Ven til at raade og hjælpe os — en Ven, vi kunde stole paa!“

Hun sukkede dybt. Jeg saa paa hendes Ansigt, at hun tænkte paa Hartright — jeg saa det desto tydeligere, fordi hendes sidste Ord ogsaa havde bragt mig til at tænke paa ham. Allerede seks Maaneder efter hendes Bryllup savnede vi den trofaste Tjeneste, som han havde tilbudt os ved sin Afrejse. Hvor lidt tænkte jeg den Gang paa, at vi skulde komme til at trænge dertil.

„Vi maa prøve at hjælpe os selv,“ sagde jeg. „Lad os tale roligt sammen derom — lad os se at tage en fornuftig Beslutning.“

Idet vi lagde sammen, hvad hun vidste om sin Mands Forlegenheder, og hvad jeg havde hørt af Samtalen med Sagføreren, kom vi til den Slutning, at Dokumentet var sat op i den Hensigt at laane Penge, og at Lauras Underskrift var absolut nødvendig i dette Øjemed.

Det næste Spørgsmaal, hvad denne Kontrakt muligvis kunde indeholde, og hvilken Grad af personlig Ansvarlighed, Laura kunde forpligte sig til, hvis hun underskrev paa det uvisse, indeholdt Betragtninger, som laa langt ud over vore Erfaringer og Kundskaber. Min personlige Overbevisning var, at Dokumentet indeholdt en eller anden Transaktion af den mest lave og bedrageriske Slags.

Jeg havde ikke draget denne Slutning, fordi Sir Percival havde nægtet at fremvise eller forklare det, thi dette Afslag kunde godt være fremgaaet af hans stædige, herskesyge Karakter alene. Min eneste Grund til at mistvivle om hans Hæderlighed udsprang af den Forandring, der var foregaaet med hans Væsen og Tale paa Blackwater Park.- En For-

andring, der overbeviste mig om, at han havde spillet en Rolle under hele sin Forlovelsestid i Limmeridge House.

Hans udsøgte Finfølelse, hans formfulde Høflighed, som stemte saa godt overens med Mr. Gilmores gammeldags Begreber, hans Beskedenhed overfor Laura og hans Aabenhjertighed imod mig, hans Maadehold overfor Mr. Fairlie — alt dette var den snu, simple og brutale Mands Kunstgreb, som nu havde lagt Forklædningen, efter at han ved sin List havde naaet Maalet. Han havde vist sig i sin sande Skikkelse denne selv samme Dag i Bibliotheket. Jeg vil ikke tale om den Sorg, som denne Opdagelse foraarsagede mig for Lauras Skyld, thi den kan ikke beskrives. Jeg hentyder kun dertil, fordi det bestemte mig til at modsætte mig, at hun underskrev Dokumentet, hvilke Følgerne end maatte blive, med mindre hun først fik Indholdet at vide.

Under disse Omstændigheder var vor eneste Udvej at finde en Indvending imod at underskrive, der hvilede paa en saa gyldig, lovlig Grund, at den kunde rokke Sir Percivals Beslutning og faa ham til at tænke, at vi to Kvinder forstod os ligesaa godt paa juridiske Forretninger, som han selv.

Efter nogen Eftertanke besluttede jeg at skrive til den eneste hæderlige Mand i Nærheden, som vi kunde stole paa vilde hjælpe os i vor forladte Tilstand. Det var Mr. Gilmores Kompagnon — Mr. Kyrle -- som ledede Forretningen under Mr. Gilmores Fraværelse. Jeg forklarede Laura, at Mr. Gilmore havde anbefalet sin Kompagnon, som en hæderlig, diskret Mand, han var fuldstændig inde i alle hendes Affærer, og vi kunde i et og alt stole paa ham. Med hendes Billigelse satte jeg mig straks ned og skrev Brevet.

Jeg begyndte med at berette Mr. Kyrle nøjagtig, hvorledes Sagerne stod, og bad ham give os et Raad i tydelige Udtryk, der ikke kunde misforstaas af os. Mit Brev var saa kort som muligt og uden unødvendige Detailler.

Ligesom jeg skulde skrive uden paa Konvolutten, opdagede Laura en Hindring, som jeg helt havde overset.

„Hvorledes skal vi faa Svaret i rette Tid?“ spurgte hun. „Dit Brev bliver først afleveret i London i Morgen tidlig, og vi kan først faa Svaret med Posten i Overmorgen.“

Den eneste Maade at overvinde denne Vanskelighed paa, var at faa Sagførerens Svar bragt med et Ekspresbud. Jeg skrev en Efterskrift og bad om, at et Bud maatte blive af-

sendt med Svaret med Ellevetoget næste Morgen, det vilde bringe ham til vor Station tyve Minutter over et og sætte ham i Stand til at være her senest Klokken to. Han skulde spørge efter mig, ikke besvare nogen andens Spørgsmaal og ikke levere Brevet i andre Hænder end mine.

„I Fald Sir Percival skulde komme tilbage i Morgen førend Klokken to," sagde jeg til Laura, „vil det være det klogeste, at du bliver ude i Parken hele Formiddagen med din Bog eller et Arbejde og ikke viser dig i Huset, førend Budet har naaet at bringe Brevet. Jeg vil vente paa ham her hele Tiden for at forebygge Uheld eller Misforstaaelser. Ved at følge denne Fremgangsmaade haaber og tror jeg, vi kan undgaa at blive overraskede. Lad os gaa ned i Dagligstuen nu. Vi kunde opvække Mistanke ved at holde os indelukkede her altfor længe."

„Mistanke," gentog hun. „Hvis Mistanke kan vi opvække nu, da Sir Percival er borte? Mener du Grev Foscos?"

„Maaske, Laura."

„Du begynder nok at afsky ham ligesom jeg, Marian?"

„Nej, jeg afskyr ham ikke. Afsky er altid mere eller mindre beslægtet med Foragt, jeg ser intet foragteligt hos Greven."

„Du er da ikke bange for ham?"

„Jo, lidt maaske."

„Bange, efter hans Mellemkomst i Dag til Fordel for os?"

„Ja, jeg er mere bange for hans Mægling end for Sir Percivals Heftighed. Husk paa, hvad jeg sagde i Bibliotheket. Hvad du end gør, saa lad ham ikke blive din Fjende."

Vi gik nedenunder. Laura gik ind i Dagligstuen, medens jeg gik over Forhallen for at putte Brevet i Postkassen, som hang paa den modsatte Væg.

Gangdøren stod aaben; da jeg passerede den, saa jeg Grev Fosco og hans Hustru staa og tale sammen paa Trappen udenfor med Ansigterne vendt imod mig.

Grevinden kom temmelig hastig ind i Forhallen og spurgte, om jeg havde Tid til fem Minutters privat Samtale. Jeg følte mig lidt forbavset ved en saadan Henvendelse fra hendes Side, men idet jeg puttede Brevet i Kassen, svarede jeg, at jeg stod til hendes Tjeneste. Hun tog min Arm med usædvanlig Venlighed og Fortrolighed, og i Stedet for at føre mig

ind i et tomt Værelse, trak hun mig med sig ud paa Grønsværet, der omgav den store Fiskedam. Idet vi kom forbi Greven paa Trappen, bukkede han og smilede, hvorpaa han straks gik ind i Huset, idet han trak Døren i efter sig uden at lukke den helt i.

Grevinden spadserede langsomt rundt om Dammen med mig. Jeg ventede, at hun havde noget vigtigt at meddele mig, men til min Forbavselse begyndte Madame Fosco kun at udtrykke sin Sympathi for mig i de høfligste Udtryk. Hendes Mand havde fortalt hende, hvad der var foregaaet i Biblioteket, og om den uforskammede Maade, Sir Percival havde tiltalt mig paa. Hun var bleven saa ærgerlig og bedrøvet for Lauras og min Skyld, at hun havde besluttet, hvis det skulde gentage sig, at forlade Huset for at vise Sir Percival sin Misbilligelse af hans Opførsel. Greven havde samstemmet med hende heri, og det samme haabede hun, jeg vilde gøre.

Jeg fandt dette meget besynderligt af en saa ualmindelig tilbageholdende Kvinde, som Madame Fosco, især i Betragtning af de skarpe Replikker, der var faldet mellem os i Baadehuset samme Morgen. Imidlertid var det jo min Pligt at svare høfligt paa hendes høflige og venlige Ord, jeg svarede hende derfor i samme Tone, og idet jeg tænkte, at Samtalen var endt, forsøgte jeg at gaa tilbage til Huset.

Men Madame Fosco syntes bestemt paa ikke at skilles fra mig, og til min Forbavselse begyndte hun atter at tale. Hun, den tavseste af Kvinder, begyndte nu at udbrede sig om Ægteskabet i Almindelighed, om Sir Percival og Laura, om den afdøde Mr. Fairlies Opførsel imod hende i Arvesagen og om en halv Snes andre Ting, til hun havde opholdt mig mere end en halv Time og ganske udmattet mig. Om hun opdagede dette, kan jeg ikke sige, men hun standsede pludselig, saa hen til Gangdøren, fik paa en Gang sit iskolde Væsen tilbage og slap min Arm af sig selv, inden jeg kunde faa Tid til at trække den tilbage.

Da jeg kom ind i Forhallen, saa jeg mig pludselig Ansigt til Ansigt med Greven. Han var i Færd med at putte et Brev i Postkassen.

Efter at have lagt det ned og laaset Kassen, spurgte han mig, hvor jeg havde forladt Madame Fosco. Jeg sagde ham det, og han gik øjeblikkelig ud til hende. Hans Væsen, da

han talte til mig, var saa usædvanlig stille og nedtrykt, saa jeg vendte mig om og saa efter ham i den Tanke, at han var syg eller i daarligt Humør.

Hvorfor jeg derefter gik lige hen til Postkassen, tog mit eget Brev ud og betragtede det med en vag Mistanke, og hvorfor jeg fik den Idé at forsegle det for en Sikkerheds Skyld, kan jeg knapt forklare mig. Kvinder handler, som enhver ved, ofte efter Indskydelser, og jeg kan derfor kun tænke mig, at det har været en Indskydelse, der var den skjulte Grund til min Handlemaade ved denne Lejlighed.

Hvilken Indskydelse, der end besjælede mig, fik jeg Grund til at lykønske mig selv, fordi jeg havde adlydt den. Jeg havde oprindelig lukket Konvolutten paa sædvanlig Maade ved at fugte den øverste Side og trykke den imod den nederste, og da jeg nu efter fulde tre Kvarters Forløb prøvede med min Finger, aabnede Konvolutten sig straks uden at klæbe eller gaa itu. Maaske havde jeg lukket den daarligt? Maaske Gummien ikke havde været god?

Eller maaske. — Nej, det er nok at føle den tredie afskyelige Formodning komme op i mit Sind. Jeg vil hellere være fri for at se det staa med sort paa hvidt.

Jeg frygter næsten for Morgendagen — saa meget afhænger af min Diskretion og Selvbeherskelse. Der er to Forsigtighedsregler, jeg sikkert ikke skal glemme. Jeg maa passe paa at lade venlig overfor Greven og være paa min Post, naar Budet kommer med Svaret paa mit Brev.

* * *

Skikkelsen ved Søen.

Den 3die.

Da vi atter alle mødtes ved Middagsbordet var Grev Fosco i sit sædvanlige, gode Lune. Han anstrengte sig for at more og interessere os, som om det var ham magtpaaliggende at udslette alt, hvad der var hændet i Bibliotheket af vor Erindring. Livlige Beskrivelser af hans Rejseeventyr, morsomme Anekdoter om bekendte Mænd, han havde truffet udenlands, interessante Sammenligninger mellem forskellige Nationers Sæder og Skikke, humoristiske Bekendelser af hans egne uskyldige Ungdomsdaarskaber, da han gav To-

nen an i en italiensk Provinsby og skrev Romaner efter fransk Forbillede til en obskur Avis — alt flød muntert og let fra hans Læber i livlig Rækkefølge, og var saa behændigt og taktfuldt afpasset efter vore forskellige Interesser, at Laura og jeg, saa urimeligt det end lyder, lyttede til ham med lige saa stor Opmærksomhed og Beundring som Madame Fosco selv. Kvinder kan modstaa en Mands Kærlighed, hans Berømmelse, hans personlige Fortrin og hans Penge, men de kan ikke modstaa en Mands Veltalenhed, naar han forstaar at tale til dem.

Efter Middag, da det gunstige Indtryk, han havde frembragt hos os, endnu var i frisk Minde, trak Greven sig beskedent tilbage for at læse i Bibliotheket.

Laura foreslog at gaa ud i Parken for at tilbringe Aftenen i det frie. Almindelig Høflighed bød os at spørge Madame Fosco, om hun vilde med, men denne Gang havde hun øjensynlig faaet sin Ordre i Forvejen, og hun bad os venligt undskylde hende.

„Greven trænger rimeligvis til en ny Forsyning Cigaretter," anførte hun som Undskyldning, „og der er ingen, der kan lave ham dem tilpas uden jeg selv."

Hendes kolde, blaa Øjne blev næsten varme, da hun sagde dette.

Laura og jeg gik ud alene.

Det var en trykkende, varm Aften, der var en Følelse af Tyngde i Luften, Blomsterne hang med Hovederne og Jorden var tør og dugfri. Den vestlige Himmel, som vi skimtede gennem Træerne, var lysegul, og Solen gik ned i en let Taage. Det saa ud til snart at ville regne, rimeligvis i Løbet af Natten.

„Hvilken Vej skal vi gaa?" spurgte jeg.

„Ned til Søen, hvis du synes," svarede hun.

„Du lader til at holde meget af den triste Sø, Laura?"

„Nej, ikke af selve Søen, men af Landskabet omkring den. Sandet og Heden og Fyrretræerne er det eneste her paa Stedet, der minder mig om Limmeridge. Men vi kan godt gaa andre Steder, hvis du ønsker det."

„Jeg har intet Yndlingssted paa Blackwater Park, min Skat. Alle Veje er lige gode for mig. Lad os kun gaa til Søen, der er maaske køligere end her."

Vi vandrede tavse gennem den skyggefulde Plantage. Den

tunge Luft generede os begge, og da vi naaede Baadehusel, var vi glade ved at komme ind og hvile os.

En hvid Taage hang lavt over Søen. Den tætte, brune Række Træer paa den modsatte Bred kom til Syne ovenover den og tog sig ud som en Dvergskov, der flød i Luften. Den sandede Vej, der skraanede ned fra, hvor vi sad, tabte sig hemmelighedsfuldt i Taagen. Tavsheden var uhyggelig. Ikke et Blad rørte sig — ikke en Fugl lod sig høre, hverken fra Skoven eller Søen. Selv Frøernes Kvækken var ophørt.

„Det er meget øde og trist," sagde Laura. „Men vi er mere for os selv her end andre Steder."

Hun talte roligt og saa med et tankefuldt Blik paa den ensomme Sand- og Taageørken. Jeg kunde se, at hun var altfor optaget af sine egne Tanker til at føle det triste Indtryk af Omgivelserne, som var saa levende hos mig.

„Jeg lovede, Marian, at fortælle dig alt om mit ægteskabelige Liv," begyndte hun. „Den Hemmelighed er den første, jeg nogensinde har haft for dig, og jeg har bestemt, at det ogsaa skal være den sidste. Jeg var tavs, ved du, for din Skyld — ogsaa maaske lidt for min egen. Det er meget haardt for en Kvinde at maatte tilstaa, at den Mand, hun har givet hele sit Liv, er den Mand i Verden, der mindst bryder sig om denne Gave. Hvis du selv var gift, Marian, og især hvis du var lykkelig gift, vilde du føle for mig, hvad ingen ugift Kvinde kan føle, hvor god og sand hun end er."

Hvad kunde jeg svare? Jeg kunde blot tage hendes Haand og se paa hende af hele mit Hjerte.

„Hvor ofte," vedblev hun, „har jeg hørt dig le over, hvad du kaldte „din Fattigdom", hvor ofte har du for Spøg lykønsket mig til min Rigdom. O, Marian, le aldrig deraf mere. Tak Gud for din Fattigdom, den har gjort dig til Herre over dig selv og har frelst dig fra den Lod, der har ramt mig."

En sørgelig Tale fra en ung Hustrus Læber — sørgelig i sin rolige, ligefremme Sandhed. De faa Dage, vi havde tilbragt sammen paa Blackwater Park, havde været nok til at vise mig og enhver, hvorfor hendes Mand havde ægtet hende.

„Jeg vil ikke bedrøve dig," sagde hun, „ved at fortælle,

hvor snart mine Skuffelser og Prøvelser begyndte — jeg vil ikke en Gang lade dig vide, hvorledes de begyndte. Det er slemt nok for mig at erindre dem. Naar jeg fortæller dig, hvorledes han modtog det første og sidste Forsøg paa en Tilnærmelse, jeg nogensinde har gjort, vil du forstaa, hvorledes han altid har behandlet mig, uden at jeg behøver at beskrive det nærmere. Det var en Dag i Rom, vi red ud sammen for at se Cecilia Metellas Grev. Himlen var smuk og skyfri, og den gamle Ruin saa dejlig ud. Erindringen om, at en Ægtefælles Kærlighed havde bygget den i henfarne Tider til Minde om en elsket Hustru, bragte mig til at føle varmere for min Ægtefælle, end jeg nogensinde før havde gjort.

„Vilde du bygge et saadant Mindesmærke for mig, Percival?“ spurgte jeg. „Du sagde, du elskede mig, før vi blev gift, men siden —“

Jeg kunde ikke fortsætte, Marian, han saa ikke engang paa mig. Jeg trak mit Slør for Ansigtet, idet jeg tænkte, det var bedst, han ikke saa mine Taarer. Jeg troede, han ikke havde lagt Mærke til mig, men det havde han alligevel.

„Lad os komme af Sted,“ sagde han og lo ved sig selv, da han hjalp mig op paa Hesten. Han steg selv op og lo atter, da vi red derfra. „Hvis jeg bygger et Mindesmærke for dig,“ fortsatte han, „bliver det for dine egne Penge. Jeg gad vide, om Cecilia Metella ogsaa selv har betalt sit.“

Jeg svarede ikke, jeg græd bag mit Slør.

„Aa, I lyshaarede Kvinder er alle tvære,“ sagde han. „Hvad er det, du forlanger? Komplimenter og honningsøde Talemaader? Naa, jeg er i godt Humør i Dag, betragt det, som om jeg havde sagt dig Komplimenter.“

Mændene aner kun lidt, hvor godt vi husker de haarde Ting, de siger, og hvor megen Skade, de gør os dermed. Det havde været bedre for mig, om jeg kunde have vedblevet at græde, men hans Foragt tørrede mine Taarer og forhærdede mit Hjerte. Fra den Tid, Marian, bebrejdede jeg ikke mere mig selv, naar jeg tænkte paa Walter Hartright. Jeg lod Mindet om disse lykkelige Dage, da vi i Hemmelighed elskede hinanden, vende tilbage og trøste mig. Hvad anden Trøst havde jeg vel? Hvis vi havde været sammen, kunde

du have hjulpet mig paa en bedre Maade. Jeg ved, det var Uret, kære, men sig mig, om jeg ikke havde en Undskyldning?“

Jeg vendte mit Ansigt bort.

„Spørg mig ikke,“ sagde jeg. „Har jeg lidt saaledes som du? Hvad Ret har jeg til at dømme derom?“

„Jeg plejede at tænke paa ham,“ vedblev hun med sænket Stemme, idet hun rykkede nærmere hen til mig, „jeg plejede at tænke paa ham, naar Percival lod mig være ene om Aftenen for at være sammen med Sangere og Sangerinder. Jeg plejede at forestille mig, hvorledes det kunde have været, hvis Gud havde velsignet mig med Fattigdom, og jeg havde været hans Hustru. Jeg plejede at se mig selv i en net, billig Kjole sidde hjemme og vente paa ham, medens han tjente Brødet til os — sidde hjemme og arbejde for ham, idet jeg elskede ham des højere af den Grund. Jeg saa ham komme træt hjem og hjalp ham af med hans Hat og Frakke, og, Marian, jeg overraskede ham med smaa Retter til Middag, som jeg havde lært at lave for hans Skyld. Ak, jeg haaber han aldrig maa blive saa ensom og bedrøvet, at han tænker paa mig paa den Maade, som jeg har tænkt paa ham.“

Da hun sagde disse sørgelige Ord, vendte al den forrige Blidhed tilbage i hendes Stemme og hendes Træk. Hendes Øjne hvilede saa ømt paa den ensomme, uhyggelige Udsigt foran os, som om de saa Cumberlands venlige Bakker i de taagede, truende Skyer.

„Tal ikke mere om Walter,“ sagde jeg, saa snart jeg var blevet Herre over min Bevægelse. „O, Laura, spar os begge for den Sorg at tale om ham nu.“

Hun rejste sig og saa kærligt paa mig.

„Jeg vilde hellere aldrig nævne ham oftere, end foraarsage dig blot et Øjebliks Smerte,“ sagde hun.

„Det er for din egen Skyld, jeg taler. Hvis din Mand nogensinde hørte dig.“

„Det vilde ikke forbavse ham, i Fald han gjorde,“ svarede Laura.

Hun gav mig dette besynderlige Svar med rolig Kulde. Forandringen i hendes Væsen, idet hun talte, forfærdede mig næsten ligesaa meget som selve Svaret.

„Ikke forbavse ham!“ gentog jeg. „Laura, tænk paa, hvad du siger. Du forfærder mig.“

„Det er sandt,“ sagde hun, „det er det, jeg vilde fortælle dig i Dag, da vi talte sammen paa dit Værelse. Da jeg lagde mit Hjerte aabent for ham paa Limmeridge, var Navnet det eneste, jeg fortav. Du sagde selv, at det var en uskyldig Hemmelighed, men han har opdaget det.“

Jeg hørte paa hende, men kunde intet sige. Hendes sidste Ord havde dræbt den sidste Rest af Haab hos mig.

„Det skete i Rom,“ vedblev hun saa roligt og koldt som før. „Vi var i et lille Selskab hos nogle af Sir Percivals Venner, Mr. og Mrs. Markland. Mrs. Markland havde Ord for at tegne smukt, og Gæsterne bad hende vise sine Tegninger frem. Vi beundrede dem alle; men noget, jeg sagde, tiltrak sig hendes særlige Opmærksomhed.

„De tegner vist selv,“ sagde hun.

„Jeg har tegnet lidt, men jeg har opgivet det,“ svarede jeg.

„Dersom De engang har tegnet, tager De det maaske op en Dag igen, og i saa Fald vilde jeg gerne anbefale Dem en Lærer.“

Jeg sagde intet, du ved hvorfor, Marian, og prøvede paa at skifte Samtaleemne. Men Mrs. Markland blev ved.

„Jeg har haft mange Slags Lærere, men den bedste og intelligenteste var Mr. Hartright, tag endelig ham til Lærer, hvis De begynder at tegne igen. Han er en ung, beskeden og dannet Mand; jeg er vis paa, De vil synes om ham.“

Tænk dig at høre disse Ord i mange Fremmedes Nærværelse; jeg gjorde, hvad jeg kunde for at beherske mig, og saa opmærksomt paa Tegningerne. Da jeg atter vovede at løfte Hovedet, mødte jeg min Mands Blik, og jeg kunde se, at mit Ansigt havde forraadt mig.

„Vi vil tænke over Mr. Hartright, naar vi kommer hjem til England,“ sagde han, idet han saa vist paa mig hele Tiden. „Jeg er enig med Dem, Mrs. Markland, Lady Glyde vil sikkert synes om ham.“

Han lagde et Eftertryk paa de sidste Ord, som fik mine Kinder til at brænde og mit Hjerte til at banke, som om jeg skulde kvæles. Der blev ikke sagt mere, og vi tog tidlig bort. Han var tavs i Vognen, da vi kørte til Hotellet. Han hjalp mig ud og fulgte mig op som ellers. Men i

samme Øjeblik, vi var kommet ind i Dagligstuen, laasede han Døren, skubbede mig ned i en Stol og stod foran mig med Haanden paa min Skulder.

„Lige siden den Morgen, du aflagde den dristige Bekendelse for mig paa Limmeridge," sagde han, „har jeg ønsket at udfinde, hvem Manden var; jeg har set paa dit Ansigt i Aften, at din Tegnelærer var Manden, og hans Navn er Hartright. Du skal komme til at angre det, og han skal komme til at angre det, saa længe I lever. Gaa nu i Seng og drøm om ham, hvis du vil, med Mærkerne af min Hundepisk paa Skulderen."

Naar som helst han nu er vred paa mig, hentyder han til, hvad jeg den Gang sagde ham i din Nærværelse med Spot eller Trusler. Jeg kan ikke forhindre ham i at fortolke den Tillid, jeg viste ham, paa sin egen afskyelige Maade; jeg kan ikke tvinge ham til at tro mig, eller faa ham til at tie. Du saa forbavset ud i Dag, da du hørte ham sige, at jeg havde gjort en Dyd af Nødvendighed ved at ægte ham. Du vil ikke forbavses, naar du hører ham sige det næste Gang, han er i daarligt Humør. O, Marian, lad være, lad være; det gør ondt."

Jeg havde grebet hende i mine Arme, og i min Smerte og Anger havde jeg knuget hende ind til mig. Ja, i min Anger. Walters fortvivlede Ansigt, da mine grusomme Ord ramte hans Hjerte i Lysthuset paa Limmeridge, viste sig for mig i stum, bitter Bebrejdelse. Min Haand havde udpeget den Vej, som førte den Mand, min Søster elskede, Skridt for Skridt bort fra hans Fødeland og Venner. Mellem disse to unge Hjerter havde jeg stillet mig for at skille dem for stedse, og deres Liv havde jeg forspildt. Og alt dette for Sir Percival Glydes Skyld!

For Sir Percival Glyde!

Jeg hørte hende tale trøstende Ord til mig, som kun fortjente hendes Bebrejdelser. Hvor længe det varede, førend jeg blev Herre over mine egne fortvivlede Tanker, kan jeg ikke sige. Jeg blev først bevidst, at hun kyssede mig; derpaa syntes mine Øjne pludselig at vaage for Indtryk af den ydre Verden, og jeg mærkede, at jeg saa lige ret frem paa Søen.

„Det er sent," hørte jeg hende hviske. „Det bliver mørkt

i Plantagen.“ Hun rystede mig i Armen og gentog: „Marian, det bliver mørkt i Plantagen.“

„Lad mig vente et Minut endnu,“ sagde jeg, „et Minut, saa er jeg bedre.“

Jeg kunde endnu ikke se paa hende, men holdt mine Øjne fæstede paa Udsigten.

Det var sent. Træerne paa den modsatte Bred fortonede sig nu kun som en lang Røgstribe. Taagen over Søen havde bredt sig langsomt hen imod os. Tavsheden var endnu lige dyb og højtidelig.

„Vi er langt fra Huset,“ hviskede hun, „lad os gaa tilbage.“

Hun standsede pludselig og vendte Ansigtet hen imod Baadehuset.

„Marian!“ sagde hun og skælvede stærkt, „ser du intet? Se!“

„Hvor?“

„Der nede under os.“

Hun pegede. Mine Øjne fulgte hendes Haand, jeg saa det ogsaa.

En Skikkelse bevægede sig over Heden i nogen Afstand. Den passerede vor Synsvinkel fra Baadehuset og vandrede lige i Udkanten af Taagen. Den standsede lige foran os i det fjerne, ventede og gik atter videre, ganske langsomt, til vi tabte den af Syne.

Vore Nerver var oprevne, efter hvad der var foregaaet imellem os. Nogle Minutter forløb, inden Laura turde vove sig ind i Plantagen.

„Var det en Mand eller Kvinde?“ hviskede hun, da vi begav os ud i Mørket.

„Jeg ved ikke rigtig.“

„Hvad tror du?“

„Det lignede en Kvinde.“

„Jeg er bange, det var en Mand i en lang Kappe.“

„Det kan saamænd gerne være. I dette Tusmørke er det ikke godt at se.“

„Vent, Marian, jeg er bange — jeg kan ikke se Stien. Sæt Skikkelsen følger efter os?“

„Det er ikke rimeligt, Laura. Der er i Virkeligheden intet at være bange for. Søen er jo ikke langt fra Landsbyen, saa det er jo ikke saa underligt, at Folkene benytter Vejen

langs den, det er mere mærkværdigt, at vi ikke før har set levende Væsener der.“

Vi var nu inde i Plantagen. Det var saa mørkt, at vi havde Møje med at følge Stien.

Jeg tog Laura under Armen, og vi skyndte os tilbage, saa godt vi kunde.

Førend vi var naaet halvvejs, standsede hun og tvang mig til at staa stille. Hun lyttede.

„Tys,“ hviskede hun. „Jeg hører noget bag ved os.“

„Visne Blade,“ sagde jeg for at berolige hende, „eller en nedblæst Gren.“

„Det er Sommer, Marian, og der er ikke Spor af Vind. Hør!“

Jeg hørte ogsaa en Lyd som af lette Fodtrin bag ved os.

„Det er lige meget, hvem eller hvad det er,“ sagde jeg, „lad os bare gaa videre. Om et Minut vil vi være nær nok til at blive hørt fra Huset, hvis vi bliver bange.“

Vi gik rask til, saa rask, at Laura var ganske aandeløs, da vi næsten var naaet igennem Plantagen og kunde se de oplyste Vinduer.

Jeg ventede et Minut, for at hun kunde trække Vejret. Ligesom vi skulde til at gaa videre, standsede hun mig og gav mig et Tegn med Haanden for at jeg skulde lytte. Vi hørte begge et langt, dybt Suk, der kom inde fra Træerne.

„Hvem der!“ raabte jeg.

Intet Svar.

„Hvem der?“ gentog jeg.

Et Øjebliks Tavshed paafulgte, da hørte vi atter de lette Skridt svagere og svagere tabe sig i Mørket, indtil alt blev stille.

Vi skyndte os fra Træerne ud paa den aabne Plæne, løb hurtigt over den og naaede Huset uden at veksle flere Ord.

I Lyset fra Ganglampen saa Laura paa mig med blege Kinder og forfærdede Øjne.

„Jeg er halvt død af Skræk,‘ ‘sagde hun. „Hvem kan det have været?“

„Vi vil prøve at finde ud af det i Morgen,“ svarede jeg. „Lad os imidlertid ikke tale om, hvad vi har hørt og set.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi Tavshed er sikker, og vi har god Brug for Sikkerhed i dette Hus.“

Jeg fik Laura til at gaa ovenpaa straks, ventede et Minut for at tage min Hat af og glatte mit Haar, og gik derpaa ind i Bibliotheket for at gøre mine første Efterforskninger under Paaskud af at søge efter en Bog.

Der sad Greven og udfyldte Husets største Lænestol, rygende og læsende i Ro og Mag med Fødderne paa Ottomanen, sit Slips paa Skødet og Flippen opknappet. Der sad ligeledes Madame Fosco som et artigt Barn paa en Stol ved Siden af ham og lavede Cigaretter. Hverken Mand eller Hustru havde været ude, det følte jeg i samme Øjeblik, jeg saa dem.

Grev Fosco rejste sig i høflig Forvirring og tog sit Slips paa, da jeg traadte ind.

„Lad mig endelig ikke forstyrre Dem,“ sagde jeg. „Jeg er kun kommet ind for at hente en Bog.“

„Alle svære Mænd lider i Hede,“ sagde Greven, idet han viftede sig alvorligt med en stor grøn Vifte. „Gid jeg kunde bytte med min fortræffelige Hustru, hun er i dette Øjeblik lige saa kølig som en Fisk i Dammen derude.“

Grevinden lod sig optø under Indflydelse af Grevens mærkelige Sammenligning.

„Jeg er aldrig varm, Miss Halcombe,“ bemærkede hun med en beskeden Mine som en Kvinde, der indrømmer en af sine egne Fortjenester.

„Har De og Lady Glyde været ude i Aften?“ spurgte Greven, medens jeg for et Syns Skyld tog en Bog ned fra en af Hylderne.

„Ja, vi var ude at trække lidt frisk Luft.“

„Tør jeg spørge hvor?“

„Nede ved Søen og Baadehuset.“

„Aha, saa langt som til Baadehuset?“

Under andre Omstændigheder vilde jeg have ærgret mig over hans Nysgerrighed. Men i Aften tog jeg det som Bevis paa, at hverken han eller hans Hustru havde haft noget at gøre med den hemmelighedsfulde Skikkelse.

„Ikke flere Eventyr i Aften, formoder jeg?“ vedblev han. „Ikke flere Opdagelser, som den med den saarede Hund?“

Han fæstede sine dybe, graa Øjne paa mig med det kolde, klare, tvingende Blik, som altid nøder mig til at se paa

ham og altid gør mig urolig, medens jeg gør det. En usigelig Følelse af, at han ser lige igennem mig, overfalder mig altid ved slige Lejligheder.

„Nej," sagde jeg kort, „ingen Eventyr og ingen Opdagelser."

Jeg forsøgte at se til den anden Side og forlade Værelset. Men besynderligt som det lyder, vilde det vist ikke være lykkedes mig, hvis Madame Fosco ikke var kommen mig til Hjælp ved at faa ham til at rejse sig og tage Blikket fra mig først.

„Du lader Miss Halcombe staa," sagde hun.

I det Sekund han vendte sig om for at tage en Stol til mig, greb jeg Lejligheden til at slippe ud af Døren, idet jeg gjorde en Undskyldning.

En Time senere, da Lauras Pige tilfældig kom ind, prøvede jeg paa at faa ud af hende, hvorledes Tjenestefolkene havde tilbragt Aftenen.

„Har De lidt meget af Heden neden under?" spurgte jeg.

„Nej, Miss," sagde Pigen, „ikke noget videre."

„I har maaske været i Skoven?"

„Nogle af os tænkte paa at gaa, men Kokkepigen sagde, hun vilde tage en Stol ud i den kølige Gaard, og saa besluttede vi andre at gøre det samme."

„Er Mrs. Michelson gaaet i Seng?" spurgte jeg.

„Det tror jeg ikke, Miss," sagde Pigen smilende. „Mrs. Michelson er vist mere oplagt til at staa op nu end til at gaa i Seng."

„Hvorfor det. Hvad mener De?"

„Mrs. Michelson har sovet hele Eftermiddagen paa Sofaen i sit Værelse."

Efter alt, hvad jeg nu havde set og hørt, syntes det altsaa at fremgaa, at den Skikkelse, vi saa ved Søen, ikke kunde have været nogen fra Huset, ligesaa lidt som Fodtrinene kunde hidrøre hverken fra Hr. og Fru Fosco eller nogen af Tjenestefolkene.

Hvem kunde det da være?

Det er unyttigt at spørge. Jeg ved ikke engang om Skikkelsen var Mand eller Kvinde. Men jeg tror, det var en Kvinde.

* * *

Den 4de.

Den frygtelige Selvbebrejdelse, jeg følte i Gaar Aftes ved Lauras Fortælling i Baadehuset, vendte tilbage i Nattens Ensomhed og holdt mig vaagen i Fortvivlelse i mange Timer.

Tilsidst tændte jeg Lys og gennemsøgte min gamle Dagbog for at se, hvilken Andel jeg egentlig havde haft i dette ulykkelige Giftermaal og hvad jeg kunde have gjort den Gang for at frelse hende derfra. Læsningen trøstede mig en Smule, thi jeg saa, at hvor blidt og taabeligt jeg end havde handlet, saa havde jeg gjort det i den bedste Mening. At græde plejer ellers ikke at være godt for mig, men i Nat var det, ligesom det lettede mit Hjerte. Jeg stod op i Dag med en fast Beslutning og et roligt Sind. Intet af hvad Sir Percival kan sige eller gøre kan irritere mig, eller faa mig til at glemme et eneste Minut, at jeg bliver her — til Trods for alle Fornærmelser og Trusler — for Lauras Skyld og i Lauras Tjeneste.

Betragtningerne over, hvem Skikkelsen var eller Fodtrinene kunde hidrøre fra i Gaar Aftes i Plantagen, er alle blevet opsat paa Grund af et lille Uheld, som har gjort Laura ondt. Hun har mistet den lille Brosche, jeg gav hende til Erindring Dagen før sit Bryllup. Da hun havde den paa i Gaar, da vi gik ud, maa det antages, at hun har tabt den enten i Baadehuset eller paa Vejen dertil. Tjenestefolkene har været ude at lede, men uden Held. Og nu er Laura selv gaaet for at søge. Enten hun finder den eller ikke, vil det være en gyldig Grund til hendes Fraværelse, hvis Sir Percival kommer tilbage, førend jeg har faaet Brevet fra Mr. Gilmores Kompagnon.

Klokken har lige slaaet et. Jeg tænker paa, om jeg skal afvente Budet her, eller liste mig roligt bort og vente paa ham udenfor Indkørselsporten.

Min Mistanke til alt og alle i dette Hus bringer mig til at tro, at det sidste vilde være det klogeste. Greven er sikker nok i Frokostværelset, jeg hørte ham øve sine Kanariefugle, da jeg for ti Minutter siden løb ovenpaa.

„Kom ud, min Dejlighed, hop op, en, to, tre og ned igen.“

Saaledes blev han ved, og Fuglene brød ud i deres sædvanlige skingrende Sang. Døren til mit Værelse staar aaben,

og jeg kan høre deres Syngen og hans Opmuntringer helt herop. Hvis jeg skal slippe uset bort, maa det være nu.

Klokken fire.

De tre Timer, der er forløbet siden jeg sidst skrev, har vendt Begivenhederne paa Blackwater Park i en hel ny Retning, om det er til det onde eller gode, tør jeg ikke afgøre.

Lad mig begynde, hvor jeg sidst slap, ellers kan jeg ikke finde Rede i mine Tanker.

Jeg gik altsaa ud for at møde Budet ved Indkørselen. Paa Trappen saa jeg ingen. I Forhallen kunde jeg endnu høre Greven øve sine Fugle, men ude foran Huset saa jeg Madame Fosco foretage sin Yndlingstur rundt om Dammen. Jeg sagtnede straks mine Skridt for ikke at se ud, som jeg havde Hastværk, og gik endogsaa saa vidt for en Sikkerheds Skyld at spørge hende, om hun tænkte paa at gaa ud efter Lunch.

Hun smilede venligt til mig og sagde, at hun foretrak at blive i Nærheden af Huset, nikkede derpaa til mig og gik atter ind i Forhallen. Jeg saa mig tilbage, førend jeg aabnede den lille Laage ved Siden af Vognporten, og saa, at hun allerede havde lukket Gangdøren.

Paa mindre end et Kvarter naaede jeg Indkørselen.

Vejen udenfor gjorde en pludselig Drejning til venstre, gik derpaa lige ud en hundrede Alen eller saa, drejede derpaa atter skarpt til højre, iden den mundede ud i Landevejen. Mellem disse to Omdrejninger, skjult for Portnerboligen paa den ene Side og fra Stationsvejen paa den anden, gik jeg frem og tilbage og ventede. Der var høje Hække paa begge Sider af Vejen, og i tyve Minutter saa og hørte jeg intet. Efter denne Tids Forløb hørte jeg Lyden af Vognhjul, og saa ved den anden Omdrejning en Vogn fra Stationen komme mig i Møde. Jeg gav Kusken Ordre til at standse. Da han adlød, stak en respektabelt udseende Mand Hovedet ud af Vinduet for at se, hvad der var paa Færde.

„Om Forladelse," sagde jeg, „men har jeg ikke Ret i min Formodning, at De skal til Blackwater Park."

„Jo, Miss."

„Med et Brev til nogen der."

„Med et Brev til Miss Halcombe."

Manden tog sin Hat af, sprang ud af Vognen og gav mig Brevet.

Jeg aabnede det straks og læste følgende Linier. Jeg skriver dem af her og tilintetgør Brevet for en Sikkerheds Skyld.

Kære Frøken!

Deres Brev, som jeg modtog i Morges, har gjort mig meget ængstelig. Jeg vil besvare det saa kort og tydeligt som muligt.

Min omhyggelige Gennemlæsning af Deres Beretning og mit Kendskab til Lady Glydes Stilling ved Ægteskabskontrakten leder mig desværre til den Formodning, at det drejer sig om et Laan af en Del af de tyve Tusinde Pund, der er Lady Glydes personlige Formue. Naar hendes Underskrift nu ønskes, er det altsaa for at have et Bevis imod hende, hvis hun senere skulde beklage sig herover. Saaledes som han er stillet, kan jeg ikke tænke mig nogen anden Transaktion, hvortil hendes Underskrift kunde behøves.

I Tilfælde af, at Lady Glyde altsaa underskriver et saadant Dokument, som jeg tænker mig dette maa være, vil hendes Formynder kunne laane Sir Percival Penge af disse tyve Tusinde Pund. Hvis Beløbet ikke bliver betalt tilbage, og hvis Lady Glyde skulde faa Børn, vil deres Formue altsaa blive formindsket med dette Beløb. Med andre Ord, det vilde være et Bedrageri mod disse ufødte Børn.

Under disse Omstændigheder vilde jeg anbefale Lady Glyde, at anføre som Grund til ikke at skrive under, at hun ønsker, at Dokumentet først skal forevises mig, som hendes Families Sagfører. Herimod kan ingen fornuftig Indvending gøres; thi i Tilfælde af, at det er en hæderlig Transaktion, vilde der intet være i Vejen for, at jeg jo vilde gaa ind derpaa.

Idet jeg af ganske Hjerte forsikrer Dem om min Redebonhed til at yde al den Hjælp, jeg formaar, er jeg Deres trofaste Tjener

William Kyrle.

Jeg læste dette venlige og forstandige Brev igennem. Det gav Laura en Grund til ikke at skrive under, som vi begge kunde forstaa.

Budet ventede, medens jeg læste Brevet for at faa Svar med tilbage.

„Vil De være saa god at sige, at jeg har forstaaet Brevet og er meget glad ved det," sagde jeg, „andet Svar er der ikke for Øjeblikket."

Just som jeg sagde disse Ord med Brevet i min Haand, drejede Grev Fosco om Hjørnet fra Landevejen og stod foran mig, som sprunget op af Jorden.

Hans pludselige Tilsynekomst paa det Sted, hvor jeg mindst af alt havde ventet at se ham, slog mig med Forbavselse. Budet sagde Farvel og steg op i Vognen. Jeg kunde ikke sige et Ord, ikke en Gang bøje mit Hoved til Afsked. Den Overbevisning, at jeg var opdaget og frem for alt af denne Mand, forstenede mig bogstaveligt.

„Gaar De tilbage til Huset, Miss Halcombe," spurgte han uden saa meget som at se efter Vognen, der kørte tilbage, medens han talte.

Jeg samlede mig saa vidt, at jeg kunde nikke bekræftende.

„Jeg skal ogsaa tilbage," sagde han. „Vil De unde mig den Fornøjelse at ledsage Dem. Vil De tage min Arm. De blev forbavset ved at se mig?"

Jeg tog hans Arm. Den første Følelse, jeg blev mig bevidst, var at ofre alt, hellere end at gøre ham til min Fjende.

„De blev forbavset ved Synet af mig?" gentog han paa sin rolige, vedholdende Maade.

„Jeg troede, Greve, at De var i Frokostværelset hos Deres Fugle," svarede jeg saa roligt og fast som jeg kunde.

„Det var jeg virkelig ogsaa. Men mine befjedrede Børn har det tilfælles med andre Børn, at de har deres genstridige Dage, og denne Dag er just en af dem. Min Hustru kom, da jeg satte dem ind i Buret, og sagde, at De var gaaet alene ud at spadsere. Det sagde De til hende, ikke sandt?"

„Ganske vist."

„Ja, ser De, Miss Halcombe, jeg kunde ikke modstaa Fristelsen til at gaa med Dem. I min Alder er der jo ikke noget ondt i at tilstaa det, vel? Jeg greb min Hat og gik ud for at indhente Dem. Selv en tyk, gammel Mand som Fosco er bedre som Følgeskab end slet intet, ikke sandt? Jeg gik forkert, og vendte tilbage i Fortvivlelse, men nu har jeg endelig, om jeg saa maa sige, naaet mine Ønskers Maal."

Han talte flydende videre paa denne komplimenterende Maade, saa jeg havde Tid til imidlertid at genvinde min Fatning. Han gjorde ikke den mindste Hentydning til, hvad han havde set paa Vejen eller til Brevet i min Haand. Denne mærkværdige Diskretion overbeviste mig om, at han paa den mest uhæderlige Maade maatte have udspioneret min hemmelige Henvendelse til Lauras Sagfører, og at han, efter at have forvisset sig om den Hemmelighedsfuldhed, hvormed jeg afventede Svaret, havde opdaget, hvad han vilde, og nu kun var opsat paa at berolige den Mistanke, som han vidste, han maatte have vakt hos mig. Jeg var klog nok under disse Omstændigheder til ikke at prøve paa at narre ham ved nogen Slags Forklaringer, og Kvinde nok, trods min Frygt for ham, til at føle min Haand besmittet, der hvilede paa hans Arm.

Foran Huset mødte vi Dogcarten, der blev kørt hen til Stalden. Sir Percival var lige kommet hjem. Han kom os i Møde foran Døren.

Hvilket Udfald hans Rejse end havde haft, den havde i ethvert Tilfælde ikke udjævnet hans daarlige Humør.

„Naa, der kommer to af jer tilbage," sagde han med et mørkt Ansigt. „Hvad betyder det, at hele Huset er forladt? Hvor er Lady Glyde?"

Jeg fortalte ham om Tabet af Broschen, og sagde, at Laura var gaaet ud i Plantagen for at lede efter den.

„Brosche eller ikke Brosche," brummede han gnavent, „jeg raader hende i alt Fald til ikke at glemme Aftalen i Eftermiddag. Jeg venter hende om en halv Time."

Jeg tog min Haand fra Grevens Arm og gik langsomt op ad Trappen. Han beærede mig med et af sine pragtfulde Buk og henvendte sig muntert til Husets vrede Herre.

„Sig mig, Percival," sagde han, „har De haft en behagelig Tur? Og er Deres smukke Brown Molly kommen tilbage i god Stand?"

„Jeg vil se Molly hængt og Køreturen med. Jeg vil have min Lunch."

„Jeg vil gerne tale med Dem i fem Minutter først, Percival. Fem Minutters Samtale, min Ven, her udenfor."

„Om hvad?"

„Om Forretninger, der angaar Dem selv i høj Grad."

Jeg tøvede længe nok i Forhallen til at høre disse Spørgs-

maal og Svar, og se Sir Percival tvært og tøvende stikke Hænderne i Lommerne.

„Hvis De vil plage mig med Deres fordømte Skrupler, saa vil jeg én Gang for alle være fri for dem. Jeg vil have min Lunch.“

„Kom herud og tal med mig,“ vedblev Greven fuldstændig uberørt af sin Vens uhøflige Tiltale.

Sir Percival gik ned ad Trappen. Greven tog ham under Armen og førte ham bort med sig. „Forretningerne“ var sikkert nok Spørgsmaalet om Underskriften. De talte naturligvis om Laura og mig. Jeg følte mig ganske syg af Angst. Det kunde være af yderste Vigtighed for os begge at høre, hvad de talte om i dette Øjeblik, men rimeligvis vilde jeg ikke kunne høre et Ord.

Jeg gik rundt fra det ene Værelse til det andet med Sagførerens Brev stukket ind paa Brystet — jeg turde ikke en Gang betro det til Laas eller Slaa — indtil jeg var halvt gal af Ængstelse. Laura var endnu ikke kommet, og jeg tænkte paa at gaa ud og se efter hende, men jeg følte mig saa udmattet af Morgenens Sindsbevægelser, at Heden overvældede mig, og jeg var nødt til at lægge mig paa Sofaen i Dagligstuen.

Jeg var lige ved at falde til Ro, da Døren sagte aabnedes og Greven kiggede ind.

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Miss Halcombe,“ sagde han, „jeg drister mig kun til at forstyrre Dem, fordi jeg bringer gode Nyheder. Percival, der, som De ved, er lunefuld i alt, har skiftet Sind i sidste Øjeblik, og Affæren med Underskriften er foreløbig opsat. Jeg ser med Glæde paa Deres Ansigt, at det er en stor Lettelse for Dem. Maa jeg bede Dem overbringe min ærbødigste Hilsen og Lykønskning, naar De meddeler Lady Glyde denne glædelige Efterretning.“

Han forlod mig, førend jeg var kommet mig af min Forbavselse. Der kunde ikke være Tvivl om, at dette mærkværdige Omslag hos Sir Percival, skyldtes Grevens Indflydelse. Og at Opdagelsen af mit Brev til London i Gaar, samt Svaret derpaa i Dag, havde sat ham i Stand til at virke med Held.

Jeg følte alt dette, men mit Sind var ligesaa udmattet som mit Legeme, og jeg var ikke i Stand til at drage nogen

Slutning deraf med Hensyn til den tvivlsomme Nutid eller den truende Fremtid. Jeg prøvede for anden Gang paa at gaa ud og finde Laura, men mit Hoved svimlede og mine Knæ rystede under mig. Der var intet andet for, end at opgive det, meget mod min Villie.

Stilheden i Huset og Insekternes Summen udenfor beroligede mig. Mine Øjne lukkede sig, og jeg faldt efterhaanden hen i en underlig Tilstand, ikke vaagen, thi jeg vidste ikke, hvad der foregik omkring mig, men heller ikke sovende, thi jeg var mig min egen Hvile bevidst. I denne Tilstand var det, som om min Sjæl skilte sig fra mit trætte Legeme, og i en Slags Trance eller vaagen Drøm, om jeg kan kalde det saaledes, saa jeg Walter Hartright. Jeg havde ikke tænkt paa ham, siden jeg stod op, og Laura havde ikke talt om ham. Dog saa jeg ham ligesaa lyslevende for mig, som i gamle Dage, da vi var sammen paa Limmeridge House.

Jeg saa ham sammen med en Del andre Mænd, hvis Ansigter jeg ikke kunde skelne. De laa alle paa Trappen af et umaadeligt stort Tempel i Ruiner. Kolossale tropiske Træer med Slyngplanter omkring Stammerne og stygge Afgudsbilleder hist og her omgav Templet, udelukkede Himlen og kastede en trist Skygge over de ensomme Mænd paa Trappetrinene. Hvide Dampe steg op fra Jorden og snoede sig omkring dem som Røg, berørte dem og dræbte dem, en efter en, hvor de laa. Medlidenhed og Skræk for Walter løsnede min Tunge, og jeg bad ham flygte.

„Kom tilbage," bad jeg. „Husk Deres Løfte til hende og mig. Kom tilbage til os, førend Pesten naar Dem og dræber Dem, som de øvrige."

Han saa paa mig med en overjordisk Ro i sit Ansigt.

„Vent," sagde han, „jeg skal komme tilbage. Den Nat, da jeg mødte den ensomme Kvinde paa Landevejen, den Nat blev mit Liv indviet til Redskab for en ukendt Skæbne. Her i dette Vildnis eller hjemme i mit Fædreland, gaar jeg stadig paa den mørke Vej, som fører mig, Dem og den Søster, De elsker, til den uundgaaelige Afslutning. Vent og se. Pesten, som dræber de andre, vil skaane mig."

Jeg saa ham atter. Han var endnu i Skoven, men Antallet af hans Ledsagere var svundet ind til nogle faa. Templet og Afgudsbillederne var borte, men i deres Sted saa jeg

smaa, mørke Mænd luske omkring mellem Træerne med Buer og Pile, parate til at skyde. Atter frygtede jeg for Walters Liv, og raabte advarende til ham. Men atter vendte han sig imod mig med ubevægelig Ro.

„Atter et Skridt paa den mørke Vej," sagde han. „Vent og se, Pilene vil gaa mig forbi."

Jeg saa ham for tredie Gang paa et Skib, der var strandet paa en vild, sandet Kyst. De overlæssede Baade søgte ind mod Land, han alene var ladt tilbage paa det synkende Vrag. Jeg raabte, at han skulde praje den bagerste Baad og se at redde Livet. Det rolige Ansigt var vendt imod mig, da han med samme unaturlige Stemme gav det uforanderlige Svar:

„Nok et Skridt paa Vejen. Vent, Søen, der sluger de andre, vil spare mig."

For sidste Gang saa jeg ham. Han knælede ved en hvid Marmorgrav, og Skyggen af en tilsløret Kvinde steg op af Graven og ventede ved hans Side. Hans Ansigts overjordiske Ro var nu forvandlet til overjordisk Sorg. Men hans Ord var de samme.

„Mørkere og mørkere, længere og længere bort endnu. Døden tager de gode, smukke og unge, men ikke mig. Pesten, der raser, Pilen, der rammer, Havet, der sluger, Graven, der lukker sig over Haab og Kærlighed, er Trin paa min Vej og fører mig nærmere og nærmere til Enden."

Mit Hjerte skælvede af Frygt ved disse Ord, og af Sorg uden Taarer. Mørket lukkede sig over Pilgrimmen ved Marmorgraven, over den tilslørede Kvinde fra Graven og over Drømmeren, som saa dem. Jeg saa og hørte ikke mere.

Jeg vaagnede ved, at en Haand blev lagt paa min Skulder. Det var Lauras.

Hun laa paa Knæ foran Sofaen. Hendes Ansigt var bevæget og ophidset, hendes Øjne mødte mine med et vildt Blik.

Jeg fo'r op, da jeg saa hende.

„Hvad er der sket?" spurgte jeg. „Hvad har forskrækket dig?"

Hun saa hen til den halvaabne Dør, satte sine Læber tæt ind til mit Øre og hviskede:

„Marian! — Skikkelsen ved Søen. — Fodtrinene i Gaar Aftes. — Jeg har set hende og talt med hende."

„Hvem, for Himlens Skyld?“

„Anna Catherick.“

Jeg var saa forskrækket over Lauras forstyrrede Ansigt og Væsen og saa bedrøvet efter Indtrykket af min Drøm, at denne Efterretning næsten var for meget for mig. Jeg stod som rodfæstet til Gulvet, og saa paa hende i aandeløs Tavshed. Hun var altfor optaget af, hvad hun havde oplevet, til at lægge Mærke til den Virkning, hendes Svar havde paa mig.

„Jeg har set og talt med Anna Catherick,“ gentog hun, som om jeg ikke havde hørt hende. „O, Marian, jeg har saa meget at fortælle dig, kom med mig, her kan vi blive forstyrrede, kom ned paa mit Værelse.“

Med disse ivrige Ord tog hun min Haand og førte mig gennem Bibliotheket til det bagerste Værelse i Stueetagen, som var indrettet til hende. Ingen, uden hendes Pige, kunde uden Undskyldning overraske os her. Hun skubbede mig ind, laasede Døren og trak Portiererne for indvendig.

Den underlige, sløve Følelse, som var paakommet mig, havde ikke forladt mig. Men den Overbevisning blev stærkere og stærkere hos mig, at de Forviklinger, der længe havde truet hende og mig, pludselig havde trukket sig sammen om os. Jeg kunde ikke udtrykke det i Ord, ja, næppe nok fatte det i mine Tanker.

„Anna Catherick, Anna Catherick,“ gentog jeg for mig selv paa en hjælpeløs Maade.

Laura trak mig ned paa det nærmeste Sæde, en Ottoman midt i Værelset.

„Se her,“ sagde hun og pegede paa sit Bryst.

Jeg saa først nu, at Broschen sad paa sin Plads igen. Der var noget virkeligt, haandgribeligt ved Synet og Berøringen af den, som syntes at berolige mine forvirrede Tanker og gengive mig min Fatning.

De første Ord, jeg kunde sige i dette Øjeblik, var det trivielle Spørgsmaal:

„Hvor fandt du Broschen?“

„Hun fandt den, Marian.“

„Hvor?“

„Paa Gulvet i Baadehuset. Aa, hvorledes skal jeg begynde, hvorledes fortælle dig derom! Hun talte saa be-

synderligt til mig, hun saa saa skrækkelig daarlig ud og forlod mig saa pludseligt.“

Hun hævede Stemmen, da alle disse Erindringer stormede ind paa hende. Den indgroede Mistillid, der Dag og Nat nager mit Sind i dette Hus, fik mig straks til at advare hende.

„Tal sagte,“ sagde jeg. „Vinduet er aabent, og Havegangen er lige under det. Begynd med Begyndelsen, Laura. Sig mig Ord for Ord, hvorledes Talen faldt mellem eder.“

„Skal jeg lukke Vinduet først?“

„Nej, tal bare sagte. Husk paa, at Anna Cathericks Navn er farligt at nævne i dette Hus. Hvor saa du hende først?“

„I Baadehuset, Marian. Jeg gik, som du ved, ud for at finde min Brosche, og tog Vejen gennem Plantagen, idet jeg saa ned, for hvert Skridt jeg gjorde. Paa denne Maade kom jeg endelig tilsidst ned til Baadehuset. Da jeg var kommet derind, lagde jeg mig paa Knæ for at søge paa Gulvet. Jeg søgte endnu med Ryggen mod Døren, da jeg hørte en blid Stemme sige bag ved mig: Miss Fairlie.“

„Miss Fairlie!“

„Ja, mit gamle, kære Navn, som jeg har skilt mig ved for stedse. Jeg fo'r op, ikke forskrækket, Stemmen var altfor venlig og blid til at forskrække nogen, men meget overrasket. I Døren stod en Kvinde, hvis Ansigt jeg aldrig huskede at have set før.“

„Hvad havde hun paa?“

„Et net, hvid Kjole og derover et fattigt, slidt sort Schawl. Hendes Hat var af brunt Straa, og ligesaa medtaget som Schawlet Jeg blev slaaet af Forskellen mellem Kjolen og Schawlet, og hun saa det.

„Se ikke paa mit Schawl og min Hat,“ sagde hun paa en hurtig, aandeløs Maade, „naar jeg ikke kan bære hvidt, er det mig lige meget, hvad jeg gaar med; se paa min Kjole, saa meget De vil, den behøver jeg ikke at skamme mig over.“

Var det ikke underligt? Førend jeg kunde sige noget, rakte hun sin Haand frem, og jeg saa min Brosche ligge i den. Jeg blev saa glad og taknemmelig, at jeg gik tæt hen til hende for at sige det.

„Er De saa taknemmelig, at De vil vise mig en lille Venlighed?“ spurgte hun.

„Ja vist,“ svarede jeg, „jeg vil vise Dem al den Venlighed, jeg formaar.“

„Saa lad mig hefte Deres Brosche for Dem, nu da jeg har fundet den.“

Hendes Bøn var saa uventet, Marian, og hun sagde det med en saadan Ivrighed, at jeg uvilkaarlig trak mig et Skridt tilbage, uden at vide, hvad jeg skulde gøre.

„Ak,“ sagde hun, „Deres Moder vilde have ladet mig fæste Broschen.“

Der var noget i hendes Stemme og Væsen, da hun omtalte min Moder, som fik mig til at skamme mig over min Mistillid. Jeg tog hendes Haand med Broschen og lagde den sagte til mit Bryst.

„De kendte min Moder?“ spurgte jeg. „Er det meget længe siden, jeg har aldrig set Dem før.“

Hendes Hænder havde travlt med at fæste Broschen, hun standsede og pressede den imod mit Bryst.

„Husker De ikke en smuk Foraarsdag i Limmeridge, Deres Moder spadserede ned ad Stien til Skolen med en lille Pige paa hver Side. Jeg har ikke haft andet at tænke paa siden, og jeg husker det. De var den ene af disse smaa Piger og jeg var den anden. Den smukke, kloge Miss Fairlie og den stakkels sløve Anna Catherick var hinanden nærmere den Gang end nu.“

„Huskede du hende, Laura, da hun sagde sit Navn?“

„Ja, jeg huskede, at du en Gang paa Limmeridge spurgte mig om Anna Catherick, og du fortalte, at vi sagdes at ligne anden.“

„Hvad bragte dig til at huske paa det, Laura.“

„Hun bragte mig til at huske det. Da jeg saa paa hende, idet hun stod tæt ved mig, faldt det mig ind, at vi lignede hinanden. Hendes Ansigt var blegt, træt og magert, men Synet af det forskrækkede mig, som om jeg havde set mit eget Ansigt i Spejlet efter en lang Sygdom. Jeg ved ikke, hvoraf det kom; men denne Opdagelse gjorde et saadant Indtryk paa mig, at jeg var ude af Stand til at tale til hende straks.“

„Saa hun ud til at blive stødt over din Tavshed.“

„Jeg er bange for, hun var lidt stødt.“

„De har hverken Deres Moders Ansigt eller Deres Moders Hjerte," sagde hun. „Deres Moder var mørk, og hendes Hjerte, Miss Fairlie, var som en Engels."

„Jeg nærer i Virkeligheden venlige Følelser for Dem," sagde jeg, „selv om jeg maaske ikke viser det, som jeg burde, men hvorfor kalder De mig Miss Fairlie?"

„Fordi jeg elsker Navnet Fairlie, men afskyr Navnet Glyde," udbrød hun heftigt.

Jeg havde ikke set noget, der lignede Galskab hos hende før, men nu syntes jeg at se det i hendes Øjne.

„Jeg troede, De maaske ikke vidste, at jeg er blevet gift," sagde jeg, idet jeg tænkte paa det forunderlige Brev hun skrev til mig paa Limmeridge.

Hun sukkede dybt og vendte sig bort.

„Skulde jeg ikke vide, at De er gift, det er jo netop af den Grund jeg er her. Jeg vil saa gerne gøre min Uret god igen, inden jeg møder Deres Moder i den anden Verden."

Hun trak sig længere bort, indtil hun var ude af Baadehuset, og lyttede lidt. Derpaa vendte hun sig om for at tale til mig, idet hun blev staaende ved Indgangen.

„Saa De mig i Gaar Aftes?" spurgte hun. „Hørte De mig følge efter Dem i Skoven? Jeg har ventet Dage igennem for at komme til at tale alene med Dem; jeg har forladt den eneste Ven, jeg har i Verden, angst og bekymret for min Skyld, jeg har udsat mig for at blive lukket inde i Galehuset — altsammen for Deres Skyld, Miss Fairlie."

Hendes Ord forfærdede mig, men paa samme Tid var der noget i hendes Væsen, der fik mig til at ynke hende af hele mit Hjerte. Jeg bad hende komme ind og sætte sig ved min Side."

„Gjorde hun det?"

„Nej, hun rystede paa Hovedet og sagde, hun maatte blive, hvor hun var, og passe paa, at ingen overraskede os.

„Jeg var her i Gaar," sagde hun, „førend det blev mørkt, og hørte Dem og den anden Dame tale sammen. Jeg hørte Dem fortælle om Deres Mand. Jeg hørte Dem sige, at De ikke havde Magt til at faa ham til at tro Dem eller til at tie stille. Ak, jeg vidste, hvad disse Ord betød, min Samvittighed sagde mig det. Hvorfor lod jeg Dem ægte ham? O, min Frygt, min vanvittige, elendige, skammelige Frygt!"

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og jamrede for sig

selv. Jeg blev bange for, at hendes Fortvivlelse skulde tage Overhaand.

„Prøv at blive roligere," sagde jeg, „sig mig, hvorledes De kunde have forhindret mit Giftermaal?"

„Jeg burde have haft Mod nok til at hindre det," sagde hun. „Jeg burde ikke have ladet mig skræmme bort af hans Komme. Jeg skulde have advaret og frelst Dem, førend det var for silde. Hvorfor fik jeg kun Mod til at skrive det Brev? Hvorfor gjorde jeg Dem kun Skade, naar jeg ønskede at gøre godt? O, min Frygt, min elendige Frygt."

Hun gentog disse Ord om og om igen. Det var frygteligt at høre paa."

„Du spurgte hende vel, hvad det var for en Frygt, hun talte om?"

„Ja, jeg gjorde."

„Hvad svarede hun?"

„Hun spurgte mig til Gengæld, om jeg ikke vilde være bange for en Mand, som havde lukket mig inde i et Galehus, og som vilde gøre det igen, hvis han kunde?"

„Er De endnu bange?" spurgte jeg. „De vilde sagtens ikke være her, hvis De var bange?"

„Nej," svarede hun, „nu er jeg ikke bange mere."

Hun bøjede sig lidt henimod mig.

„Kan De gætte hvorfor?"

Jeg rystede paa Hovedet.

„Se paa mig," vedblev hun.

Jeg sagde hende, at jeg var bedrøvet over at se, at hun saa meget syg og træt ud.

Hun smilede for første Gang.

„Syg," gentog hun, „jeg er døende, nu ved De, hvorfor jeg ikke mere er bange for ham. Tror De, jeg vil gense Deres Moder i Himlen? Mon hun da vil tilgive mig?"

Jeg var saa rystet, at jeg ikke kunde svare.

„Jeg har tænkt derpaa," vedblev hun, „i al den Tid, jeg har skjult mig for Deres Mand, al den Tid, jeg laa syg. Mine Tanker har drevet mig herhen for at gøre min Fejl god igen, for at prøve at rette lidt paa den Ulykke, jeg har gjort."

Jeg bad hende alvorligt om at forklare, hvad hun mente dermed.

Hun saa paa mig med et tomt, stift Blik.

„Skal jeg gøre det," sagde hun ved sig selv. „De har Venner til at tage sig af Dem. Hvis De faar hans Hemmelighed at vide, vil han være bange for Dem, han vil ikke vove at behandle Dem, som han behandlede mig. Han maa for sin egen Skyld skaane Dem, hvis han er bange for Dem og Deres Venner. Og hvis han behandler Dem godt, og jeg kan sige, at det var mit Værk —"

Jeg lyttede ivrigt efter mere, men ved disse Ord standsede hun."

„Du prøvede vel paa at faa hende til at fortsætte."

„Jeg prøvede derpaa, men hun trak sig atter tilbage fra mig og lænede sit Ansigt op til Dørstolpen."

„O," hørte jeg hende sige med blid Stemme, „hvis jeg blot kunde blive begravet hos Deres Moder, hvis jeg kunde vaagne ved hendes Side paa den yderste Dag, naar Gravene giver deres døde tilbage."

Marian, jeg skælvede fra Hoved til Fod.

„Men det er der ikke Haab om," sagde hun og saa atter paa mig, „det er der ikke Haab om for en Fremmed som mig. Jeg skal ikke hvile under det Marmorkors, som jeg vadskede med mine egne Hænder og gjorde det rent og hvidt for min Skyld. O, nej, nej! Guds Barmhjertighed, ikke Menneskers, vil bringe mig til hende der, hvor de Onde ikke mere kan skade og de Trætte finder Hvile."

Hun sagde dette sorgfuldt og roligt og ventede et Øjeblik. Hendes Ansigt blev uroligt, hun saa ud, som hun anstrengte sig for at tænke.

„Hvad var det, jeg sagde før," begyndte hun atter; „naar jeg tænker paa Deres Moder glemmer jeg alt andet."

Jeg mindede hende derom saa varsomt, jeg kunde.

„O, ja, ja," sagde hun halvt aandsfraværende. „De er hjælpeløs overfor Deres onde Mand. Ja, jeg maa udrette, hvad jeg kom herhen for — jeg maa gøre godt, hvad jeg har forsømt, ved at tale i rette Tid."

„Hvad er det, De vil fortælle mig?" spurgte jeg.

„Den Hemmelighed, Deres grusomme Ægtefælle er bange for," svarede hun. „Jeg truede ham en Gang med denne Hemmelighed og forskrækkede ham. De skal gøre det samme."

Hendes Øjne fik et mørkt, truende Udtryk. Hun begyndte at vinke med Haanden paa en meningsløs Maade.

„Min Moder kender Hemmeligheden," sagde hun, „hun har lidt under den sin halve Levetid. En Dag, da jeg var blevet voksen, sagde hun noget til mig og den næste Dag, Deres Mand —"

„Ja, ja, gaa videre. Hvad sagde hun om din Mand, Laura?"

„Hun standsede atter, Marian."

„Og sagde hun ikke mere?"

„Hun lyttede ivrigt."

„Tys," hviskede hun, idet hun endnu vinkede ad mig med Haanden. „Tys."

Hun gik ud ad Døren, langsomt og forsigtigt, til hun forsvandt bag Huset."

„Du fulgte da efter hende, Laura?"

„Ja, jeg tog Mod til mig og fulgte hende. Idet jeg naaede Døren, kom hun pludselig frem igen fra den anden Side af Baadehuset.

„Hemmeligheden," hviskede jeg til hende, „vent og fortæl mig Hemmeligheden."

Hun greb min Arm og saa forskrækket paa mig.

„Ikke nu," sagde hun, „vi er ikke alene, vi bliver iagttaget. Kom herhen i Morgen paa samme Tid, men husk at komme alene."

Hun skubbede mig ind i Baadehuset igen, og jeg saa hende ikke mere."

„O, Laura, Laura, der er vi atter gaaet Glip af en Chance! Havde jeg dog bare været der, saa skulde hun ikke være sluppet bort. Til hvilken Side gik hun?"

„Til venstre, hvor Jorden skraaner, og Skoven er tættest."

„Løb du efter hende; kaldte du paa hende?"

„Hvor kunde jeg det, jeg var altfor forskrækket til at røre mig eller tale."

„Men da du endelig rejste dig og gik, hvad saa?"

„Saa løb jeg her tilbage for at fortælle dig det hele."

„Saa eller hørte du nogen i Plantagen?"

„Nej, alting lod til at være stille, da jeg gik."

Jeg tænkte mig om et Øjeblik. Var det et Foster af Anna Cathericks Fantasi, eller havde der virkelig været en tredie Person tilstede ved Sammenkomsten? Det var umuligt at afgøre. En Ting var sikker, vi havde atter været et

Haarsbred fra at opdage Hemmeligheden, men det var igen glippet for os — maaske for bestandig — i Fald Anna Catherick ikke holdt sig til Aftalen og mødte ved Baadehuset den næste Dag.

„Har du nu ikke glemt noget af, hvad der foregik?“ spurgte jeg.

„Jeg tror det ikke,“ svarede Laura. „Jeg har ganske vist ikke din gode Hukommelse, Marian, men jeg var saa dybt interesseret, at jeg ikke tror, jeg kan have udeladt noget af Vigtighed.“

„Min kære Laura, selv de mindste Ubetydeligheder er af Vigtighed, naar det drejer sig om Anna Catherick. Tænk dig om. Gjorde hun ingen tilfældig Hentydning til, hvor hun for Tiden opholder sig?“

„Ingen, saa vidt jeg husker.“

„Omtalte hun ikke en Veninde ved Navn Mrs. Clemens?“

„O, jo, det glemte jeg. Hun sagde, at Mrs. Clemens saa gerne vilde være gaaet med hende til Søen for at passe paa hende, og havde tigget og bedt hende ikke vove sig alene hen i dette Nabolag.“

„Var det alt, hvad hun sagde om Mrs. Clemens?“

„Ja, det var alt.“

„Talte hun ikke om, hvor hun havde taget Ophold efter at have forladt Todds Corner, eller hvad hun havde fejlet?“

„Nej, det er jeg vis paa, hun ikke omtalte, ikke med et eneste Ord, Marian. Men sig mig, hvad tænker du om det. Jeg ved hverken, hvad jeg skal tænke eller gøre nu.“

„Der er en Ting, du maa gøre, kære Laura, og det er at møde efter Aftale ved Baadehuset i Morgen. Det er umuligt at sige, hvilke vigtige Ting, du kan faa at høre af denne Kvinde. Du skal ikke blive ladt alene denne Gang. Jeg skal følge efter i sikker Afstand. Ingen skal se mig, men jeg vil være nær nok til at høre dig, hvis noget skulde hænde. Anna Catherick er undsluppet Walter Hartright og dig, men hun skal ikke undslippe mig.“

Laura saa opmærksomt paa mig.

„Du tror,“ sagde hun, „paa denne Hemmelighed, som min Mand er bange for. Sæt nu, Marian, at den kun eksisterer i Anna Cathericks Fantasi. Maaske hun kun ønskede at se og tale med mig for gamle Erindringers Skyld, hendes

Væsen var saa underligt, at jeg fik den Tanke. Mon man nu ogsaa kan tro hende?“

„Jeg tror kun paa min egen Iagttagelse af din Mand. Naar jeg lægger Anna Cathericks Ord sammen med hans Handlinger, saa tror jeg, der er en Hemmelighed.“

Jeg sagde ikke mere, men rejste mig for at gaa. Jeg foruroligedes af Tanker, som jeg var bange for at røbe, hvis vi talte længere sammen, de kunde have været farlige for hende at vide. Indtrykket af den skrækkelige Drøm, hun havde vækket mig af, hang mørkt og tungt over mig. Jeg følte en uheldsvanger Fremtid nærme sig, der isnede mig med en usigelig Rædsel og paatvang mig Overbevisningen om, at der var en bestemt Hensigt med alle de Forviklinger, der efterhaanden havde trukket sig sammen om os. Jeg tænkte paa Hartright, som jeg saa ham i Virkeligheden, da han sagde Farvel, og som jeg saa ham i min Drøm, og jeg begyndte selv at tvivle paa, om vi ikke gik frem i Blinde mod en forudbestemt og uafvendelig Skæbne.

Medens Laura gik ovenpaa alene, gik jeg ud for at se mig om i Gangene foran Huset. De Omstændigheder, hvorunder Anna Catherick var gaaet fra Laura, gjorde mig ængstelig efter at vide, hvorledes Grev Fosco tilbragte sin Eftermiddag, og bragte mig tillige til at mistvivle om det Udbytte, Sir Percival havde haft af sin Rejse.

Efter at have set efter dem i alle Retninger, men intet opdaget, vendte jeg tilbage til Huset og gennemsaa Værelserne i Stueetagen, det ene efter det andet. De var alle tomme. Jeg kom ud i Forhallen og gik ovenpaa for at vende tilbage til Laura. Madame Fosco aabnede sin Dør, idet jeg passerede den, og jeg standsede for at høre, om hun kunde sige mig, hvor Sir Percival og hendes Mand befandt sig. Jo, hun havde set dem begge fra sit Vindue for mere end en Time siden. Greven havde set op med sin sædvanlige Venlighed og havde sagt, at han og hans Ven skulde ud paa en lang Spadseretur.

Paa en lang Spadseretur! Det var sikkert første Gang, de nogensinde havde foretaget en saadan sammen. Sir Percival brød sig kun om at ride, og Greven brød sig overhovedet ikke om Bevægelse (undtagen naar han var saa høflig at ville følges med mig).

Da jeg atter traf Laura, mærkede jeg, at hun imidler-

tid var kommen i Tanker om Underskriften, som hun havde glemt over sit Møde med Anna Catherick. Hendes første Ord udtrykte Forbavselse over ikke at være bleven kaldt ned i Bibliotheket paa Opfordring af Sir Percival.

„Du kan berolige dig med Hensyn til den Sag," sagde jeg. „For Øjeblikket i det mindste vil hverken du eller jeg faa noget at gøre dermed, Sir Percival har forandret sin Beslutning og opsat denne Affære."

„Opsat!" gentog Laura forundret. „Hvem har fortalt dig det?"

„Jeg har min Visdom fra Grev Fosco, jeg tror, det er ham, vi kan takke for, at din Mand har ombestemt sig."

„Det er næsten ubegribeligt, Marian. I Fald Sir Percival virkelig behøver min Underskrift for at faa Penge, som han haardt trænger til, hvorledes kan det da opsættes?"

„Jeg tror, at vi kan forklare den Ting, Laura. Har du glemt den Samtale, jeg hørte mellem Sagføreren og Sir Percival?"

„Nej, men jeg husker ikke —"

„Ja, men det gør jeg. Der var to Ting at vælge imellem. Den ene var at faa din Underskrift paa Dokumentet. Den anden var at vinde Tid ved en Veksel paa tre Maaneder. Det sidste Middel har de nu grebet til, og vi kan altsaa i den første Tid vente at faa Lov at være udenfor Sir Percivals Transaktioner."

„O, Marian, det lyder altfor godt til at være sandt."

„Gør det, min søde Pige! Du roste mig før for min gode Hukommelse, men du synes at betvivle den nu. Jeg vil hente min Dagbog, saa skal du se, om jeg har Ret eller ej."

Ved at se efter fandt vi, at min Hukommelse havde været trofast. Det var næsten en ligesaa stor Trøst for mig, som for Laura, at jeg havde husket rigtig. I vor nuværende usikre og farlige Situation er det umuligt at vide, hvor meget der kan afhænge af, at jeg indfører alt nøjagtigt i min Dagbog, og at jeg kan stole paa min Hukommelse, naar jeg nedskriver det. Lauras Ansigt og Væsen viste mig, at hun havde den samme Tanke som jeg. Vi maa i Sandhed have lidt at stole paa, naar Opdagelsen af, at min gode Hukommelse endnu staar mig bi, kan hilses med samme Glæde af begge; som om vi havde truffet en ny Ven.

Den første Middagsklokke kaldte os hver til sit. Just som den holdt op at ringe, vendte Sir Percival og Greven tilbage fra deres Tur. Vi hørte Husets Herre tordne løs imod Tjenestefolkene, fordi det var fem Minutter over Tiden, og hans Ven som sædvanlig prøve at blidgøre ham.

Aftenen er kommen og gaaet. Intet usædvanligt er hændet. Men jeg har lagt Mærke til visse Ejendommeligheder ved Sir Percivals og Grevens Væsen, som har gjort mig meget urolig for Anna Catherick og de Resultater, som Morgendagen vil bringe.

Jeg kender nok til Sir Percival nu til at vide, at den værste og falskeste Side af hans Karakter er den høflige Side. Denne lange Tur med Greven har frembragt en Forandring til det bedre i hans Væsen, især overfor hans Hustru. Til Lauras hemmelige Forundring og min hemmelige Skræk, kaldte han hende ved Fornavn, spurgte hende, om hun nylig havde hørt fra sin Onkel, og om Mrs. Vesey kommer til Blackwater, og viste hende i det hele saa mange smaa Opmærksomheder, at det mindede om de afskyelige Forlovelsesdage paa Limmeridge. Dette var et daarligt Tegn til at begynde med, og jeg fandt det endnu uhyggeligere, at han efter Middag lod, som om han faldt i Søvn i Dagligstuen, medens hans Øjne i Virkeligheden lumsk fulgte alle Lauras Bevægelser, naar han troede, ingen af os saa det. Jeg har aldrig tvivlet om, at hans Rejse jo gjaldt Mrs. Catherick i Welmingham; men min Erfaring fra i Aften har bragt mig til at frygte, at den ikke har været forgæves, og at han har faaet den Underretning, han forlod os for at indhente. Hvis jeg vidste, hvor Anna Catherick var at finde, vilde jeg staa op ved Daggry og advare hende.

Medens den Maade, Sir Percival optraadte paa i Aftes, desværre kun var mig altfor velbekendt, saa optraadte Greven til Gengæld i en ganske ny Skikkelse. Jeg lærte ham for første Gang i Aften at kende som en Mand med Følelse — med ægte Følelse, tror jeg virkelig, ikke paataget for Tilfældet.

Han var stille og nedtrykt, hans Stemme og Øjne udtrykte tilbagetrængt Følsomhed. Han bar den prægtigste Vest, jeg endnu har set ham iført, af lysegrøn Silke med Sølvtraade i. Hans Smil udtrykte tankefuld, faderlig Beundring, naar han talte til Laura eller mig. Han trykkede sin Hustrus

Haand under Bordet, naar hun viste ham smaa, ubetydelige Opmærksomheder og drak Glas sammen med hende.

„Din Skaal, min Engel," sagde han med et kærligt Blik.

Han spiste lidt eller intet, men sukkede og sagde „gode Percival", naar hans Ven lo ad ham. Efter Middag tog han Lauras Haand og spurgte, om hun vilde være „saa sød at spille for ham". Hun indvilgede af pure Forbavselse. Han sad ved Siden af Pianoet med Uhrkæden hvilende i Bugter ligesom en gylden Slange paa hans store, søgrønne Vest. Hans uhyre Hoved laa smægtende paa den ene Side, og han slog sagte Takt med to af sine hvide Fingre. Han roste Musiken i høje Toner og Lauras Maade at spille paa, ikke som stakkels Hartright, der nød Musikens Vellyd ganske umiddelbart, men som en Kender med fin Smag, der forstaar at vurdere Kompositionens Skønhed saavel som den Spillendes Anslag. Da Mørket faldt paa, bad han os ikke profanere det skønne Tusmørke ved Lampelys. Han kom paa sin skrækkelige, lydløse Maade hen til det Vindue, hvor jeg stod for at være saa langt borte fra ham som muligt, for at bede mig understøtte ham i hans Protest mod Lamperne. Hvis en af dem kunde have brændt ham op paa Stedet, vilde jeg selv være gaaet ud i Køkkenet for at hente den.

„De elsker vist ogsaa dette blide, skælvende, engelske Tusmørke," sagde han blødt. „O, jeg elsker det, jeg føler mig nærmere ved alt, hvad der er ædelt, godt og stort paa en saadan Aften. Naturen har en uudsigelig Tiltrækning for mig. Jeg er en gammel, svær Mand. Ord, som vilde passe for Deres Læber, Miss Halcombe, lyder naragtige, naar jeg udtaler dem. Men Sjælen ældes nu en Gang ikke saaledes som Legemet. Se en Gang, kære Miss Halcombe, hvorledes Lyset langsomt svinder. Trænger det ikke ind i Deres inderste Sjæl ligesom hos mig."

Han standsede, saa paa mig og gentog de berømte Linier af Dante om Aftenstunden med en melodisk, øm Klang i Stemmen, der endog forhøjede Skønheden ved disse i sig selv saa vidunderlige Vers.

„Bah," raabte han pludselig, da de sidste skønne italienske Ord var hendøde paa hans Læber. „Jeg gør mig selv til en gammel Nar og keder Dem blot alle! Lad det blot være forbi med Fantasien, og lad os vende tilbage til den virkelige Verden. Percival, jeg giver mit Minde til, at Lamperne

kommer ind. Lady Glyde, Miss Halcombe, Eleonor, min kære Hustru, hvem af Eder vil glæde mig med et Spil Domino?“

Han henvendte sig til os alle, men saa i Særdeleshed paa Laura.

Hun havde lært af mig at være bange for at fornærme ham og modtog derfor hans Forslag. Det var mere, end jeg kunde have gjort i det Øjeblik. Jeg kunde ikke under nogen Betingelse have sat mig ned ved samme Bord som han. Hans Øjne syntes trods Tusmørket at trænge lige ind i min inderste Sjæl. Hans Stemme gennemtrængte hver Nerve i mit Legeme og gjorde mig afvekslende kold og varm. Den hemmelighedsfulde og uhyggelige Drøm, som hele Aftenen havde været i mine Tanker, nedtrykte nu mit Sind med tunge Anelser og en uudsigelig Frygt. Jeg saa igen den hvide Grav og den tilslørede Kvinde, der steg ud af den ved Hartrights Side. Tanken om Laura vældede frem af mit Hjertes Dyb som en Kilde og fyldte det med Strømmé af Bitterhed, som det aldrig, aldrig før havde følt. Jeg greb hendes Haand, idet hun gik hen til Bordet og kyssede hende, som om denne Nat skulde skille os for stedse. Medens de alle saa forundrede paa mig, løb jeg ud af det lave, franske Vindue, som stod aabent ud til Haven, løb ud for at skjule mig i Mørket for de andre, ja, endog for mig selv.

Vi skiltes den Aften lidt senere end ellers. Henimod Midnat blev Sommeraftenens Stilhed afbrudt ved en sagte, melodisk Susen mellem Træerne. Vi følte alle den pludselige Afkøling i Luften; men Greven var den, der først bemærkede den sagte Lyd af Vinden. Han standsede, medens han var i Færd med at tænde mit Lys for mig, holdt Haanden advarende i Vejret og sagde:

„Hør, vi faar Forandring i Morgen!“

* * *

Den 5te.

Gaarsdagens Begivenheder forberedte mig paa, før eller senere, at være belavet paa det værste. Denne Dag er endnu ikke til Ende, og det værste er allerede sket.

Efter Lauras og min Beregning maatte Anna Catherick have været ved Baadehuset i Gaar Klokken halv to om Efter-

middagen. Jeg ordnede det derfor saaledes, at Laura kun lige skulde vise sig ved Lunchbordet i Dag, og derpaa slippe bort ved den første givne Lejlighed. Jeg skulde saa dække over hendes Forsvinden og følge efter hende, saa snart jeg med Sikkerhed kunde gøre det. Hvis der ingen Hindringer kom i Vejen, vilde hun paa denne Maade kunne naa Baadehuset før halv to, og jeg kunde, efter at have forladt Bordet, indtage en sikker Stilling i Plantagen før tre.

Vejrforandringen, som Vinden i Gaar Aftes spaaede os, indtraf i Morges. Det regnede stærkt, da jeg stod op, og vedblev dermed indtil Klokken tolv, da Skyerne spredte sig, den blaa Himmel kom til Syne og Solen skinnede klart igen og lovede os en smuk Eftermiddag.

Min Ængstelse efter at vide, hvorledes Sir Percival og Greven vilde tilbringe Formiddagen, blev ingenlunde beroliget, hvad Sir Percival angik, ved, at han forlod os lige efter Frokost og gik ud alene, trods Regnen. Han sagde hverken, hvor han gik hen, eller naar han kom tilbage. Vi saa ham gaa hurtigt forbi Vinduet med Vandstøvler og Regnfrakke paa, det var alt.

Greven forholdt sig rolig inden Døre, dels i Bibliotheket, dels i Dagligstuen, hvor han spillede smaa Melodier paa Pianoet og nynnede ved sig selv.

Tilsyneladende var han endnu i samme sentimentale Stemning som i Gaar Aftes. Han var tavs og parat til at sukke og gruble ved den mindste Anledning.

Da vi skulde spise Lunch, og Sir Percival endnu ikke var kommen, indtog Greven hans Plads ved Bordet. Han fortærede det meste af en Frugtomelet, satte en hel Kande Fløde til Livs, hvorefter han henfaldt i Betragtninger over denne fortjenstfulde Daad.

„Smagen for søde Sager," sagde han i sin blideste Tone, „deler jeg med Kvinder og Børn, det er atter et Bindeled mellem Dem og mig, mine kære Damer."

Laura forlod Bordet efter ti Minutters Forløb. Jeg følte mig straks fristet til at følge hende. Men det vilde have vakt Mistanke, om vi begge var gaaet samtidig, og hvad der var endnu værre, hvis Anna Catherick saa, at Laura var ledsaget af en Fremmed, vilde hun tabe Tilliden til hende for stedse.

Jeg ventede derfor, saa taalmodigt jeg kunde, til Maal-

tidet var forbi. Da jeg forlod Værelset var der intet, der tydede paa Sir Percivals Tilbagekomst hverken i eller udenfor Huset. Jeg forlod Greven med et Stykke Sukker imellem Læberne og den afskyelige Kakkedue kravlende op ad ham for at faa fat paa det, medens Madame Fosco sad lige overfor ham, og betragtede deres Adfærd saa opmærksomt, som om hun aldrig før i Livet havde set noget lignende. Paa min Vej til Plantagen passede jeg omhyggeligt paa ikke at blive set fra Frokostværelset. Ingen saa eller fulgte mig. Klokken var da tre Kvarter til tre paa mit Uhr.

Da jeg først var inde mellem Træerne, gik jeg hurtigt, indtil jeg var kommen halvvejs ind i Plantagen. Da sagtnede jeg mine Skridt og gik forsigtigt videre, men saa og hørte ingen. Lidt efter lidt naaede jeg saa vidt, at jeg kunde se Bagsiden af Baadehuset, jeg standsede og lyttede til jeg var lige bag ved det, og maatte have hørt, hvis nogen talte derinde. Stadig var alt stille, og intet levende Væsen var at se, nær eller fjern. Efter at have spejdet rundt til alle Sider af Huset, uden at opdage noget, vovede jeg mig frem og kiggede derind. Stedet var tomt. Jeg raabte Laura først sagte, derpaa højere og højere. Ingen svarede, ingen viste sig, efter alt at dømme var jeg det eneste levende Væsen i Nærheden.

Mit Hjerte begyndte at banke heftigt, men jeg holdt fast ved min Beslutning at søge først i selve Baadehuset, dernæst paa Jorden udenfor, for om muligt at finde et eller andet Tegn paa, om Laura havde været her eller ikke. Indenfor fandt jeg intet, men i Sandet udenfor var der Spor af hendes Fodtrin.

Jeg opdagede to Slags Fodspor, nogle store som en Mands og nogle smaa, som efter Størrelsen saa ud til at være Lauras. Jorden var en Del nedtrampet lige foran Baadehuset. Ved den ene Side, tæt inde ved Væggen, opdagede jeg et lille Hul i Sandet, som uden Tvivl var lavet forsætlig. Jeg lagde akkurat Mærke dertil, og vendte mig derpaa bort for at følge Fodsporene, saa godt jeg kunde.

De førte mig fra den venstre Side af Baadehuset langs med Træerne i en Afstand af omtrent to eller tre hundrede Alen og tabte sig derpaa i den sandede Grund. I den Tanke, at de Personer, hvis Spor jeg saa, her maatte være gaaet ind i Plantagen, gik jeg ogsaa derind. I Begyndelsen kunde

jeg ingen Sti finde, men efterhaanden opdagede jeg en kun lidt betraadt Sti, som jeg fulgte. Den førte i nogen Tid i Retning af Landsbyen, indtil jeg standsede ved et Punkt, hvor den krydsedes af en anden Sti, som paa begge Sider var tæt indhegnet af Brombærranker. Jeg stod og saa ned ad den, uvis om, hvilken Vej jeg skulde vælge, da jeg saa en Fryndse af et Schawl hænge fast paa en af de tornede Grene. Ved at se nøjere til, overbeviste jeg mig om, at den hidrørte fra Lauras Schawl og fulgte derfor denne anden Sti. Den bragte mig tilsidst til min store Trøst til Bagsiden af Huset. Jeg siger, til min Trøst, fordi jeg sluttede, at Laura maatte være vendt hjem før mig ad denne Omvej. Den første Person, jeg mødte, var Husholdersken.

„Ved De om Lady Glyde er kommen hjem fra sin Tur?“ spurgte jeg.

„Lady Glyde kom for lidt siden tilbage med Sir Percival,“ svarede hun, „jeg er bange for, at der er hændet noget meget sørgeligt, Miss Halcombe.“

„Der er da ikke sket en Ulykke?“ spurgte jeg sagte med bankende Hjerte.

„Nej, nej, Gud være lovet, ingen Ulykke, men Fruen gik op paa sit eget Værelse, badet i Taarer, og Sir Percival har givet Ordre til, at Fanny skal forlade Huset inden en Time.“

Fanny var Lauras Kammerjomfru, en god, venlig Pige, som havde været hos hende i flere Aar, og den eneste Person i Huset, hvis Troskab og Hengivenhed vi kunde stole paa.

„Hvor er Fanny?“ spurgte jeg.

„I mit Værelse, Miss Halcombe, den stakkels Pige er ganske ude af sig selv; jeg har sagt, hun skulde sætte sig derind og se at komme sig.“

Jeg gik til Mrs. Michelsons Værelse og fandt Fanny siddende i en Krog med sin Kuffert ved Siden af sig, bitterlig grædende.

Hun kunde ikke forklare, hvorfor hun saa pludselig skulde bort. Sir Percival havde sagt, at hun skulde have en Maaneds Løn i Stedet for en Maaneds Opsigelse. Der var ikke blevet anført nogen Grund og heller ikke blevet klaget over hende. Det var blevet hende forbudt at henvende sig

til sin Frue, ja endog at sige hende Farvel. Hun skulde bort straks, uden Afsked eller Forklaring.

Efter at have trøstet den stakkels Pige med nogle venlige Ord, spurgte jeg hende, hvor hun agtede at sove i Nat. Hun svarede, at hun havde tænkt at tage ind i den lille Kro i Landsbyen, hvis Værtinde var en respektabel Kone, som var godt kendt af Tjenestefolkene paa Blackwater. Naar hun tog tidligt afsted næste Morgen, kunde hun naa tilbage til sine Venner i Cumberland uden at standse i London, hvor hun var ganske ukendt.

Jeg følte straks, at Fannys Afrejse tilbød os et sikkert Bindeled mellem London og Limmeridge, som det var meget vigtigt at sikre sig. Derfor sagde jeg, at hun kunde vente at høre fra sin Frue eller mig i Løbet af Aftenen, og at hun kunde stole paa, at vi vilde gøre, hvad vi kunde, for at hjælpe hende under disse sørgelige Omstændigheder. Derpaa trykkede jeg hendes Haand og gik ovenpaa.

For at komme ind i Lauras Værelse maatte jeg først igennem et Forværelse, som vendte ud til Gangen. Da jeg tog i Døren var den aflaaset.

Jeg bankede paa, og Døren blev aabnet af den samme dorske, store Stuepige, hvis plumpe Ufølsomhed havde ærgret mig saa meget den Dag, jeg fandt den saarede Hund. Hendes Navn var Margaret Porcher, og hun var den mest kejtede, sjuskede og stædige Person i Huset.

Idet hun aabnede Døren gik hun frem paa Tærskelen og stod og saa grinende paa mig i Tavshed.

„Hvorfor staar De der?“ spurgte jeg. „Ser De ikke, at jeg vil ind?“

„Ja, men De maa ikke komme derind,“ sagde hun med et stedse bredere Grin.

„Hvor tør De tale saaledes til mig? Vil De øjeblikkelig flytte Dem?“

Hun satte en stor, rød Haand paa hver Side af Dørkarmen, saa at hun spærrede Døren og nikkede til mig med sit enfoldige Ansigt.

„Det er Herrens Ordre,“ sagde hun og nikkede igen.

Jeg havde al min Selvbeherskelse nødig for ikke at spilde flere Ord paa hende. Det var hendes Herre, jeg nu maatte henvende mig til.

Jeg vendte hende Ryggen og gik ned for at finde Sir Percival.

Min Beslutning om at forholde mig rolig, i hvad han end maatte finde paa at byde mig, var, det maa jeg sige til min Skam, fuldstændig gaaet mig af Minde. Det gjorde mig ligefrem godt, efter alt hvad jeg havde taalt og lidt i dette Hus, at føle, hvor forbitret jeg var.

Dagligstuen og Frokostværelset var begge tomme. Jeg gik til Bibliotheket, og der fandt jeg Sir Percival, Greven og hans Hustru. De stod alle tæt sammen, og Sir Percival havde en lille Lap Papir i Haanden.

Da jeg aabnede Døren, hørte jeg Greven sige:

„Nej, tusinde Gange nej.“

Jeg gik hen til Sir Percival og saa ham lige i Ansigtet.

„Er det Meningen, at Deres Hustrus Værelse er et Fængsel, og at Deres Stuepige er Fangevogter?“ spurgte jeg.

„Ja, det er Meningen,“ svarede han, „tag Dem i Agt, at hun ikke bliver Fangevogter for to, og at Deres Værelse ikke ogsaa bliver et Fængsel.“

„Tag De Dem i Agt for, hvorledes De behandler Deres Hustru og mig,“ udbrød jeg i min Forbitrelse. „Der er Love her i England til at beskytte Kvinder imod Grusomhed og Fornærmelser. Hvis De krummer et Haar paa Lauras Hoved, eller understaar Dem i at berøve mig min Frihed, skal jeg paakalde disse Love.“

I Stedet for at svare mig, vendte han sig til Greven.

„Hvad sagde jeg, og hvad siger De nu?“

„Jeg siger som før, nej,“ svarede Greven.

Selv i min heftige Vrede, følte jeg hans rolige, kolde, graa Øjne hvile paa mig. De vendte sig fra mig, da han havde talt, og saa betydningsfuldt paa Madame Fosco. Hun gik straks hen ved Siden af mig og henvendte sig til Sir Percival.

„Forund mig Deres Opmærksomhed et Øjeblik,“ sagde hun med sin iskolde, beherskede Stemme. „Jeg vil takke Dem, Sir Percival for Deres Gæstfrihed, men jeg kan ikke længere benytte mig af den. Jeg bliver ikke i et Hus, hvor Damer bliver behandlede, som Deres Hustru og Miss Halcombe er blevet behandlede i Dag!“

Sir Percival traadte et Skridt tilbage og betragtede hende

i dyb Tavshed. Den Erklæring, han lige havde hørt, vidste han lige saa vel som jeg, at Madame Fosco aldrig vilde have vovet at give uden sin Mands Tilladelse.

Greven stod ved Siden af og saa paa sin Hustru med levende Beundring.

„Hun er mageløs," sagde han ved sig selv. Han nærmede sig hende, lagde hendes Haand paa sin Arm og sagde med en rolig Værdighed, jeg ikke før havde set hos ham. „Jeg staar til din Tjeneste, Eleonor, og til Miss Halcombes, hvis hun vil gøre mig den Ære at modtage den Hjælp, jeg kan yde."

„Hvad er Deres Mening for Pokker," raabte Sir Percival, da Greven roligt gik hen imod Døren med sin Hustru.

„Ellers mener jeg, hvad jeg siger," svarede den ugennemtrængelige Italiener, „men denne Gang mener jeg, hvad min Hustru siger, vi har byttet Roller for en Gangs Skyld, Percival, og Madame Foscos Mening er — ogsaa min."

Sir Percival krøllede det Papir han havde i Haanden, og idet han trængte sig forbi Greven med en Ed, stillede han sig imellem ham og Døren.

„De skal faa Deres Villie," hviskede han halvhøjt med tilbagetrængt Raseri i Stemmen. „De skal faa Deres Villie, — og De skal faa at se, hvad der kommer ud deraf."

Med disse Ord forlod han Værelset.

Madame Fosco saa spørgende paa sin Mand.

„Han gik meget pludseligt, hvad betyder det?"

„Det betyder, at du og jeg har bragt den hidsigste Mand i England til Fornuft," svarede Greven, „det betyder, Miss Halcombe, at Lady Glyde er bleven befriet for en uværdig Behandling, og De selv fra en utilgivelig Fornærmelse. Lad mig udtrykke min Beundring for Deres Opførsel og Deres Mod i det afgørende Øjeblik."

„Oprigtige Beundring," rettede Madame Fosco sin Mand.

„Oprigtige Beundring," gentog Greven.

Efter at den første heftige Forbitrelse havde sat sig, følte jeg, at mine Kræfter begyndte at svigte mig. Min ængstelige Længsel efter at gense Laura, min Uvished om, hvad der var foregaaet ved Baadehuset, tyngede mit Sind med Centnervægt. Jeg forsøgte at lade som ingenting ved at tale til Greven i samme Tone, som han havde antaget overfor mig, men Ordene døde paa mine Læber, mit Aandedræt

blev kort og tungt, og jeg saa længselsfuldt hen imod Døren. Greven, der forstod min Ængstelse gik ud og trak Døren til efter sig. Samtidig hørte jeg Sir Percivals tunge Trin komme ned ad Trappen. Jeg hørte dem hviske sammen, medens Madame Fosco roligt og afmaalt forsikrede mig, at hun var glad for alle Parters Skyld over, at Sir Percivals Opførsel ikke havde tvunget hendes Mand og hende til at forlade Blackwater Park.

Førend hun var færdig, blev Døren aabnet, og Greven kiggede ind.

„Miss Halcombe, det er mig en Glæde at kunne meddele Dem, at Lady Glyde er Herskerinde igen i sit eget Hus. Jeg tænkte mig, at De hellere vilde høre denne heldige Forandring af min Mund end af Sir Percivals. Jeg er derfor udtrykkeligt kommet tilbage for at sige det.“

„Beundringsværdig Finfølelse,“ sagde Madame Fosco, idet hun tilbagebetalte sin Mands Kompliment fra før med samme Mønt.

Han smilede og bukkede, som han vilde have gjort for en Fremmed, og trak sig tilbage for at lade mig gaa ud først.

Sir Percival stod i Forhallen. Idet jeg ilede op ad Trappen, hørte jeg ham raabe utaalmodigt til Greven, at han skulde komme ud til ham.

„Hvad venter De derinde efter,“ sagde han, „jeg ønsker at tale med Dem.“

„Og jeg ønsker at tænke mig om,“ svarede den anden. „Vent til siden, Percival, vent til siden.“

Mere blev der ikke sagt. Jeg naaede den øverste Trappeafsats og løb henad Gangen. I min Hast og Ophidselse glemte jeg at lukke Forværelsets Dør efter mig, men jeg lukkede Sovekammerdøren, saa snart jeg var kommet indenfor.

Laura sad i den længst bortliggende Ende af Værelset, hendes Arme hvilede trætte paa Bordet, og hendes Ansigt var skjult i Hænderne. Hun fo'r op med et Glædesskrig, da hun saa mig.

„Hvorledes kom du herind?“ spurgte hun. „Hvem gav dig Lov? Vel ikke Sir Percival?“

I min Iver for at høre, hvad hun havde at sige mig, kunde jeg slet ikke svare, kun spørge. Men Lauras Ængstelighed efter at vide, hvad der var foregaaet neden under,

var saa stor, at jeg maatte svare hende først paa hendes gentagne Spørgsmaal.

„Det var naturligvis Greven," sagde jeg utaalmodigt. „Hvis Indflydelse i Huset —"

Hun standsede mig med en Mine af Afsky.

„Tal ikke om ham," raabte hun. „Greven er en lav Person og en elendig Spion."

Førend nogen af os kunde sige mere, bankede det sagte paa Sovekammerdøren. Jeg gik hen for at se, hvem det var. Da jeg aabnede Døren, stod jeg lige overfor Madame Fosco, der havde mit Lommetørklæde i Haanden.

„De har tabt dette neden under, Miss Halcombe, jeg tænkte jeg vilde bringe Dem det, med det samme jeg skulde op paa mit eget Værelse."

Hendes Ansigt, der af Naturen var blegt, havde en saa spøgelsesagtig Hvidhed, at jeg blev ganske forskrækket ved Synet af hende. Hendes Hænder, der ellers var saa rolige og sikre, skælvede heftigt, og hendes Øjne fæstede sig paa Laura med et ondt Blik.

Hun havde lyttet, inden hun bankede, det saa jeg paa hendes hvide Ansigt, de skælvende Hænder og i det Blik, hun tilkastede Laura.

Efter at have ventet et Øjeblik vendte hun sig fra mig i Tavshed og gik bort. Jeg lukkede Døren.

„O, Laura, Laura, vi vil begge komme til at angre den Dag, da du kaldte Greven en Spion!"

„Du vilde selv have kaldt ham det samme, Marian, dersom du havde vidst, hvad jeg ved. Anna Catherick havde Ret. Der var en tredie Person i Plantagen i Gaar og den tredie Person —"

„Er du sikker paa, det var Greven?"

„Absolut sikker. Han var Sir Percivals Spion, han gav Sir Percival Underretning og satte ham til at vente hele Morgenstunden igennem paa Anna Catherick og mig."

„Er Anna blevet fundet? Saa du hende ved Søen?"

„Nej, hun har reddet sig ved at holde sig borte derfra. Da jeg kom til Baadehuset var der ingen."

„Ja, hvad saa videre."

„Jeg gik ind og ventede i fem Minutter. Men min Uro fik mig til at staa op og gaa ud igen. Idet jeg gik ud, saa jeg nogle Streger i Sandet, tæt ind til Forsiden af Huset.

Jeg bøjede mig ned for at undersøge dem og opdagede, at det var to Ord, skrevet med store Bogstaver i Sandet. Disse Ord var: „Se efter“.“

„Og du skrabede Sandet bort og gravede et Hul.“

„Hvoraf ved du det, Marian?“

„Jeg saa selv Stedet, da jeg fulgte efter dig til Baadehuset. Gaa videre.“

„Ja jeg skrabede Sandet bort og fandt snart et Stykke Papir, skjult under det. Det var beskrevet og undertegnet med Anna Cathericks Forbogstaver.“

„Hvor er det?“

„Sir Percival har taget det fra mig.“

„Kan du huske, hvad der stod og gentage det for mig.“

„Det vigstigste husker jeg, det var kort, og du vilde have kunnet huske hvert Ord.“

„Sig mig da, hvad du husker af det, inden vi gaar videre.“

Hun gjorde det, og jeg nedskriver her nøjagtig, hvad hun gentog for mig:

Jeg blev set sammen med Dem i Gaar af en svær, ældre Mand og maatte løbe for at slippe bort. Han var ikke hurtig nok til at naa mig, og jeg slap fra ham mellem Træerne. Jeg tør ikke komme tilbage her i Dag ved samme Tid. Jeg skriver dette og skjuler det i Sandet Kl. 6 Morgen for at fortælle Dem det. Naar vi næste Gang taler om Deres onde Ægtefælles Hemmelighed, maa det ske paa et sikkert Sted. Prøv at have Taalmodighed. Jeg lover, De skal faa mig at se igen — og det snart.

A. C.

Hentydningen til den svære, ældre Mand lod ingen Tvivl tilbage om, hvem Lureren havde været. Jeg husker, at jeg i Gaar havde fortalt Sir Percival i Grevens Nærværelse, at Laura var gaaet til Baadehuset for at se efter sin Brosche. Sandsynligvis var Greven fulgt efter hende derhen, for paa sin tjenstagtige Maade at befri hende fra Bekymringen for Underskriften, lige efter at han i Dagligstuen havde fortalt mig om Sir Percivals forandrede Planer. I saa Tilfælde kunde han først være naaet til Baadehuset i det Øjeblik, da Anna Catherick opdagede ham. Den mistænkelig, hastige

Maade, hvorpaa hun skiltes fra Laura, har uden Tvivl bragt ham til at forsøge at følge efter hende. Han havde sikkert ikke hørt noget af deres Samtale, dertil var han efter min Beregning ikke kommen tidsnok.

Efter at være kommet til denne Slutning, var det dernæst af Interesse at vide, hvilke Opdagelser, Sir Percival havde gjort, efter at have faaet Grevens Underretning.

„Hvorledes blev du af med Brevet?“ spurgte jeg. „Hvad gjorde du med det, da du fandt det i Sandet?“

„Efter at jeg havde læst det en Gang igennem, tog jeg det med ind i Baadehuset for at læse det en Gang til. Medens jeg læste, faldt der en Skygge over Papiret. Jeg saa op, og saa Sir Percival staa i Døraabningen og betragte mig.“

„Forsøgte du at skjule Brevet?“

„Ja, men han standsede mig.

„Du behøver ikke at skjule det,“ sagde han, „jeg har tilfældigvis læst det. Jeg gravede det op for to Timer siden og skjulte det atter, idet jeg skrev Ordene oven over igen. Du kan ikke lyve dig ud af denne Knibe nu. Du har set Anna Catherick hemmeligt i Gaar, og du har faaet hendes Brev i Hænde i Dag. Jeg har endnu ikke grebet hende, men jeg har grebet dig. Giv mig Brevet.“

Han gik tæt hen til mig — jeg var alene med ham, hvad kunde jeg gøre andet end at give ham Brevet.“

„Hvad sagde han, da du gav ham det?“

„Først sagde han intet. Han tog mig i Armen og førte mig ud af Baadehuset og saa sig om til alle Sider, som om han var bange for at blive hørt eller set.

Derpaa greb han haardere fat om min Arm og hviskede:

„Hvad sagde Anna Catherick til dig i Gaar? Jeg forlanger at høre hvert Ord fra først til sidst.“

„Fortalte du ham det?“

„Jeg var alene med ham, Marian. Hans grusomme Haand klemte min Arm, hvad skulde jeg gøre?“

„Er der endnu Mærker paa din Arm? Lad mig se dem.“

„Hvorfor vil du se dem?“

„Jeg vil gerne se dem, Laura, fordi din Taalmodighed maa have Ende og din Modstand maa begynde fra i Dag.

De Mærker er et Vaaben til at ramme ham med. Lad mig se dem nu, saa at jeg kan sværge paa det en Gang i Fremtiden.“

„O, Marian, se ikke saadan ud og tal ikke saadan. Det gør ikke ondt nu.“

„Lad mig se dem?“

Hun viste mig Mærkerne. Jeg var i en Sindstilstand, hvor jeg hverken kunde sørge, græde eller gyse over dem. Man siger, at vi er enten bedre eller værre end Mænd. I det Øjeblik følte jeg, at jeg kunde være bukket under for Fristelsen, hvis den var kommen paa min Vej, som den er kommen paa saa mange andres. Gud ske Tak, mit Ansigt forraadte intet, som hans Hustru kunde tyde. Det blide, uskyldige, kærlige Væsen troede jeg var bedrøvet for hendes Skyld — intet videre.

„Bryd dig ikke saa meget derom, Marian,“ sagde hun roligt, idet hun trak Ærmet ned igen. „Det gør ikke ondt mere nu.“

„Jeg vil prøve derpaa for din Skyld, min Skat. Fortalte du ham saa, hvad Anna Catherick havde sagt til dig?“

„Ja, alt, han trængte ind paa mig — jeg var alene med ham — og kunde intet skjule.“

„Sagde han noget, da du var færdig?“

„Han saa paa mig og lo sagte paa en bitter, spottende Maade.

„Jeg forlanger at høre Resten, hører du,“ sagde han.

Jeg erklærede alvorligt, at jeg havde sagt ham alt, hvad jeg selv vidste.

„Nej,“ svarede han, „du ved mere end du holder af at sige. Du vil ikke sige det, men du skal komme til det. Jeg kan ikke pine det ud af dig her, men jeg skal gøre det hjemme.“

Han førte mig ad en Omvej gennem Plantagen, ad en Sti, hvor jeg ikke kunde haabe at møde dig, og han sagde ikke mere, førend vi fik Huset i Sigte.

Da standsede han atter og sagde:

„Jeg vil give dig endnu en Chance, betænk dig og sig mig Resten.“

Jeg kunde kun gentage, hvad jeg før havde sagt. Han forbandede min Stivsindethed og vedblev, idet han førte mig hen til Huset.

„Du kan ikke narre mig, du ved mere, end du vil sige. Jeg skal nok faa Hemmeligheden ud af baade dig og din Søster. Jeg skal ikke have mere af jeres Hvisken og Komplot. I skal ikke faa hinanden at se, førend I begge har sagt Sandheden. I skal blive bevogtede Dag og Nat, til I bekender alt.“

Han var døv for alt, hvad jeg sagde, og bragte mig lige op paa mit Værelse. Der sad Fanny og arbejdede for mig, han kommanderede hende straks ud.

„Du er sagtens ogsaa med i Sammensværgelsen,“ sagde han til hende, „du kan forlade Huset i Dag. Hvis din Frue behøver en Pige, skal hun faa en efter mit Valg.“

Derpaa skubbede han mig ind i Værelset og laasede Døren, hvorefter han satte denne taabelige Person til at bevogte Døren. Marian, han talte og saa ud som en vanvittig. Du kan maaske ikke forstaa det, men det gjorde han virkelig.“

„Jeg forstaar det godt, Laura. Han er gal — vanvittig af Skræk over en brødefuld Samvittighed. Alt, hvad du har fortalt mig, gør mig ganske sikker paa, at du i Gaar, da Anna Catherick forlod dig, var paa Nippet til at opdage en Hemmelighed, som vilde have ødelagt din onde Mand, og nu tror han, at du allerede har opdaget den. Intet af, hvad du kan sige eller gøre, vil berolige hans brødefulde Uro eller overbevise hans falske Natur om din Sanddruhed. Jeg siger ikke dette, kære Laura, for at gøre dig bange, men kun for at overbevise dig om den tvingende Nødvendighed af at lade mig handle, saa godt jeg kan, for din Sikkerhed, medens der endnu er Tid. Grev Foscos Mellemkomst har skaffet mig Adgang til dig i Dag, men den kan blive mig nægtet i Morgen. Sir Percival har allerede sendt Fanny bort, fordi hun er en opvakt Pige og holder af dig, i hendes Sted har han taget en Pige, hvis Mangel paa Intelligens sætter hende i Klasse med en Vogterhund. Det er umuligt at sige, hvilke voldsomme Forholdsregler han vil gribe til, og vi gør derfor bedst i at benytte Lejligheden, medens vi har den.“

„Hvad kan vi gøre, Marian. Kunde vi blot vende dette Hus Ryggen for stedse?“

„Hør paa mig, du kære, og husk paa, at du er ikke helt hjælpeløs, saa længe jeg er hos dig.“

„Jeg skal nok huske derpaa. Men glem heller ikke stakkels Fanny for min Skyld. Hun trænger ogsaa til Hjælp og Trøst.“

„Jeg skal ikke glemme hende. Jeg talte med hende, førend jeg gik herop. Og jeg har aftalt at komme ned til hende i Aften, Breve er ikke sikre i Blackwaters Posttaske. Jeg maa skrive to i Dag angaaende dig, som ikke maa gaa igennem andre Hænder end Fannys.“

„Hvilke Breve?“

„Jeg har i Sinde at skrive først til Mr. Gilmores Kompagnon, som har tilbudt at hjælpe os, i Fald det behøves. Saa lidt jeg end kender Loven, er jeg dog sikker paa, at den vil kunne beskytte en Kvinde imod en saadan Behandling, som denne Skurk har udsat dig for i Dag. Jeg vil intet videre skrive om Anna Catherick, fordi jeg selv intet bestemt ved. Men Sagføreren skal høre om Mærkerne paa din Arm og den Fornærmelse, som er blevet dig budt her i dette Værelse — og det førend jeg gaar til Ro i Aften.“

„Men tænk paa Skandalen, Marian.“

„Jeg har tænkt derpaa. Sir Percival har mere at frygte af den end du. Udsigten til at blive stillet blot kan maaske bringe ham til Fornuft, naar intet andet kan.“

Jeg rejste mig, medens jeg talte, men Laurá bad mig blive hos hende.

„Du vil drive ham til Vanvid,“ sagde hun, „og forøge vor Fare til det tidobbelte.“

Jeg følte Sandheden, den sørgelige Sandhed i disse Ord. Men jeg vilde ikke indrømme det overfor hende. I vor skrækkelige Stilling var der ingen anden Udvej for os end at risikere det værste. Jeg sagde dette varsomt. Hun sukkede dybt, men gjorde ikke flere Indvendinger. Hun spurgte kun, til hvem jeg vilde skrive det andet Brev.

„Til Mr. Fairlie,“ sagde jeg. „Din Onkel er din nærmeste mandlige Slætning, han maa og skal lægge sig imellem.“

Laura rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Ja, ja,“ vedblev jeg, „han er ganske vist en svag, egenkærlig og verdslig Mand. Men han er ikke Sir Percival Glyde, og har ikke en saadan Ven hos sig som Grev Fosco. Jeg venter intet af hans Kærlighed til os. Men han vil

gøre sit bedste for at sikre sin egen Fred og Magelighed. Lad mig kun forestille ham, at hans Mellemkomst nu vil spare ham for uundgaaeligt Besvær og Ansvar senere, saa vil han for sin egen Skyld sætte sig i Bevægelse. Jeg ved, hvordan han skal tages, jeg har Øvelsen."

„Hvis du bare kunde formaa ham til at lade mig komme tilbage til Limmeridge en kort Tid og leve der i Fred og Ro med dig, Marian, saa vilde jeg næsten være ligesaa lykkelig igen, som før jeg blev gift!"

Disse Ord ledte mine Tanker i en ny Retning. Vilde det være muligt at stille Sir Percival mellem to Alternativer — enten at udsætte sig for Skandalen ved en retslig Indblanding til Fordel for hans Hustru, eller tillade hende at leve skilt fra ham i nogen Tid under Paaskud af at besøge sin Onkel? Og kunde det i saa Tilfælde antages, at han vilde vælge det sidste? Det var mere end tvivlsomt, men dog var det værd at gøre et Forsøg. Jeg besluttede at prøve, da jeg ikke vidste noget bedre.

„Din Onkel skal faa dit Ønske at vide," sagde jeg, „og jeg vil spørge Sagføreren til Raads i Sagen, saa haaber jeg nok, der skal komme noget godt ud af det."

Jeg vilde nu til at gaa, men Laura forsøgte at faa mig til at blive.

„Forlad mig ikke," sagde hun uroligt. „Min Pult staar paa Bordet, du kan skrive der."

Det gjorde mig ondt at sige nej, selv om det var i hendes egen Interesse. Men vi havde allerede været for længe sammen, og vor eneste Chance for at ses igen afhang af, at vi ikke vakte nogen Mistanke. Det var paa høje Tid, at jeg viste mig rolig og fornøjet blandt Skurkene neden under, som rimeligvis i dette Øjeblik talte om os. Jeg forklarede Laura denne sørgelige Nødvendighed, og gjorde mit bedste for at faa hende til at erkende det rigtige heri.

„Jeg kommer igen om en lille Time," sagde jeg. „Det værste er forbi for i Dag. Vær rolig og frygt intet."

„Sidder Nøglen indvendig i Døren, Marian? Kan jeg laase den?"

„Ja, her er Nøglen, laas Døren og luk ikke op for nogen, førend jeg kommer tilbage."

Jeg kyssede hende og gik. Det var en Lettelse for mig

at høre Nøglen blive drejet om i Laasen og vide, at ingen kunde komme ind imod hendes Villie.

*

* *

Fanny lover at besørge to vigtige Breve.

Den 5te.

Jeg var ikke kommet længere end til Trappeafsatsen, førend det faldt mig ind, at det var sikrest ogsaa at laase min egen Dør af og tage Nøglen med mig. Min Dagbog var tilligemed andre Papirer sikker nok i Bordskuffen, men mine Skrivematerialer stod fremme, blandt disse var et Signet med to Duer paa, der drak af samme Skaal, samt nogle Ark Klatpapir, som bar Aftrykket af de sidste Linier, jeg i Gaar indførte i Dagbogen. Opfyldt af Mistanke, som jeg var, forekom endog den Slags Ubetydeligheder mig farlige — ikke engang den aflaasede Bordskuffe syntes mig sikker nok i min Fraværelse.

Det saa ikke ud til, at nogen havde været inde paa mit Værelse, medens jeg havde talt med Laura. Mine Skrivematerialier, som jeg havde forbudt Pigen at røre ved, laa paa Bordet som sædvanlig. Den eneste Omstændighed, der forekom mig underlig, var, at Signetet laa ordentligt paa Bakken sammen med Pen og Lak. Det lignede ikke min Skødesløshed, maa jeg desværre bekende, at lægge det der, heller ikke mindedes jeg at have gjort det, men da jeg ikke var sikker paa, hvor jeg ellers havde lagt det, lod jeg den Sag fare, jeg havde i Forvejen nok at bekymre mig med. Jeg laasede altsaa Døren, tog Nøglen i Lommen og gik ned ad Trappen.

Madame Fosco stod alene i Forhallen og saa paa Barometret.

„Stadig faldende," sagde hun, „jeg er bange vi faar mere Regn."

Hendes Ansigt havde atter sin sædvanlige Farve og det sædvanlige, rolige Udtryk; men den Haand, hvormed hun pegede paa Barometret, rystede endnu. Kunde hun allerede have fortalt sin Mand, at hun havde hørt Laura kalde ham for en Spion? Min Mistanke om, at hun havde sagt ham det, min ubestemte Frygt for, hvad Følgerne deraf kunde blive. min faste Overbevisning om, at Madame Fosco, til

Trods for sin paatagne Høflighed, ikke havde tilgivet sin Niece, at hun — skønt uden at kunne gøre for det — stod imellem hende og Arven paa de ti tusinde Pund, alt dette tilsammen tvang mig til at tale, i det tomme Haab, at min Indflydelse og Overtalelse kunde usone Lauras Fornærmelse.

„Vil De være saa god at undskylde mig, Madame Fosco, naar jeg tager mig den Frihed at tale til Dem om et overordentlig ubehageligt Emne?“

Hun foldede Hænderne og bøjede Hovedet højtideligt, uden at ytre et Ord og uden at tage Øjnene fra mig.

„Da De var saa venlig at bringe mig mit Lommetørklæde,“ vedblev jeg, „er jeg meget bange for, at De er kommet til at høre noget, som jeg ikke kan gentage, og som jeg ikke vil prøve paa at forsvare. Jeg vover blot at haabe paa, at De ikke har fundet det Umagen værd at gentage det for Greven.“

„Jeg finder ikke, det er af nogen som helst Vigtighed,“ sagde Madame Fosco pludselig skarpt, „men,“ her antog hun atter sit kolde Væsen, „jeg har ingen Hemmeligheder for min Mand, selv ikke de allermindste. Da han lige nu bemærkede, at jeg saa bedrøvet ud, var det min ubehagelige Pligt at sige ham hvorfor, og jeg tilstaar aabent, Miss Halcombe, at jeg har sagt ham det.“

Jeg var forberedt derpaa, men alligevel blev jeg kold som Is ved at høre disse Ord.

„Jeg maa alvorligt bede Dem og Greven om at undskylde min Søster paa Grund af den sørgelige Stilling, hun befinder sig i. Hun talte under det faste Indtryk af den Fornærmelse og Uret, hendes Mand har tilføjet hende, og var ude af sig selv, da hun sagde disse ubesindige Ord. Tør jeg haabe, at De vil være saa ædelmodig at tilgive hende?“

„Ganske vist,“ sagde Grevens rolige Stemme bag ved mig.

Han var med sine lydløse Trin kommen frem bag ved os med en Bog fra Bibliotheket.

„Da Lady Glyde sagde disse heftige Ord,“ vedblev han, „gjorde hun mig Uret, hvilket jeg beklager — og tilgiver. Lad os ikke tale mere om denne Sag, Miss Halcombe, lad os være enige om at glemme den fra dette Øjeblik af.“

„De er meget elskværdig," sagde jeg, „De letter mit Hjerte ubeskriveligt —"

Jeg prøvede paa at fortsætte, men hans Blik hvilede paa mig, og hans uhyggelige Smil, der skjuler hans Tanker, var ubevægeligt og stift paa hans brede, glatte Ansigt. Min Tro paa hans uudgrundelige Falskhed, Følelsen af min egen Nedværdigelse ved at prøve paa at forsone hans Hustru og ham, forvirrede mig saaledes, at Ordene døde paa mine Læber, og jeg stod der i Tavshed.

„Jeg beder Dem paa mine Knæ om ikke at sige mere, Miss Halcombe, det gør mig ondt, at De har troet det nødvendigt at sige saa meget."

Med disse høflige Talemaader greb han min Haand. O, hvor jeg foragter mig selv, og hvor ringe Trøst jeg føler endog i den Tanke, at jeg fandt mig deri for Lauras Skyld! — Han tog min Haand og førte den til sine falske Læber. Først i dette Øjeblik mærkede jeg ret min Afsky for ham. Denne i sig selv uskyldige Tilnærmelse, gjorde samme Virkning paa mig, som om han havde tilføjet mig den største Fornærmelse. Dog skjulte jeg min Afsky for ham og fremtvang et Smil. Jeg, som en Gang saa dybt foragtede Falskhed hos andre Kvinder, jeg var nu selv ligesaa falsk som den Judas, der kyssede min Haand.

Jeg kunde ikke have bevaret min nedværdigende Selvbeherskelse, det er det eneste, der hæver mig i min egen Agtelse — i Fald han var vedbleven at betragte mig. Hans Hustrus tigeragtige Jalousi kom mig til Hjælp, og tvang hans Opmærksomhed bort fra mig, da han havde grebet min Haand. Hendes kolde, blaa Øjne skød Lyn, hendes blege Kinder fik Farve, hun saa meget yngre ud, end hun var i dette Øjeblik.

„Greve," sagde hun, „dine udenlandske Manerer misforstaas af engelske Damer."

„Om Forladelse, min Engel! Den bedste og kæreste af alle Englænderinder forstaar dem."

Med disse Ord slap han min Haand og førte roligt sin Hustrus Haand til sine Læber.

Jeg skyndte mig op ad Trappen igen for at søge Tilflugt i mit eget Værelse. Hvis der havde været Tid til at tænke, vilde mine Tanker have voldt mig en bitter Smerte. Men der var heller ikke Tid til andet end Handling. Der

var Brevene til Sagføreren og Mr. Fairlie, der skulde skrives, og jeg satte mig straks uden et Øjebliks Tøven til Arbejdet.

Der var intet at betænke sig paa, og ingen at raadspørge. Sir Percival havde hverken Venner eller Slægtninge i Nærheden, som jeg kunde søge Hjælp hos, han var snarere paa en daarlig end paa en god Fod med de Familier af hans egen Rang, der boede i Omegnen. Vi to Kvinder havde hverken Fader eller Broder til at tage sig af os. Der var derfor intet Valg, jeg maatte skrive disse to tvivlsomme Breve, eller ogsaa udelukke enhver fredelig Overenskomst for Fremtiden ved hemmelig at flygte med Laura fra Blackwater Park. Kun den mest overhængende, personlige Fare kunde retfærdiggøre et saadant Skridt. Jeg skrev følgelig Brevene.

Jeg sagde intet til Sagføreren om Anna Catherick, fordi det ingen Nytte var til, saa længe Hemmeligheden var uopklaret. Jeg lod min Korrespondent være i den Tro, at Sir Percivals skammelige Opførsel hidrørte fra Uenighed i Pengesager og spurgte ham kun, om det var muligt at gribe til Rettens Hjælp for at beskytte Laura, i Fald hendes Mand nægtede hende at forlade Blackwater for en Tid og vende tilbage til Limmeridge. Jeg henviste ham til Mr. Fairlie for dette sidste Arrangements Vedkommende — jeg forsikrede ham om, at jeg var bemyndiget af Laura til at skrive — og endte med at bede ham handle i hendes Navn, saa hurtigt han kunde.

Dernæst kom Brevet til Mr. Fairlie. Jeg skrev til ham paa den Maade, som jeg antog vilde gøre mest Virkning paa ham, og sendte en Afskrift af mit Brev til Sagføreren for at vise ham, hvor alvorlig Sagen var, jeg forestillede ham, at den eneste Udvej til en fredelig Løsning, som vilde spare Laura for en Sorg og hendes Onkel for Bryderier for hendes Skyld, var et midlertidigt Ophold paa Limmeridge for Laura og mig saa hurtigt som muligt.

Da jeg havde skrevet udenpaa og forseglet Brevene, tog jeg dem med til Lauras Værelse for at vise hende, at de var skrevne.

„Har nogen forstyrret dig?“ spurgte jeg, da hun aabnede Døren for mig.

„Ingen har banket,“ svarede hun. „Men jeg hørte nogen i det yderste Værelse.“

„Var det en Mand eller Kvinde?“

„En Kvinde, jeg hørte en Kjoles Raslen.“

„En Raslen som af Silke?“

„Ja, ligesom af Silke.“

Madame Fosco havde rimeligvis luret udenfor. Den Skade, hun alene kunde gøre, var ikke frygtelig, men som Redskab i hendes Mands Hænder var den altfor stor til at overses.

„Hvor blev Lyden af, da du ikke længere hørte den i Forværelset? Forsvandt den ned gennem Gangen?“

„Ja, jeg lyttede efter og hørte den i Retning af dit Værelse.“

Jeg tænkte efter. Jeg havde ogsaa lige opfanget Lyden. Men jeg var saa optaget af mine Breve, og skriver skrattende og med en tung Haand, saa det var mere sandsynligt, at Madame Fosco kunde høre min Pen skratte, end at jeg skulde høre hendes Silkekjole rasle. Dette var endnu en Grund for mig til ikke at betro mine Breve til Posttasken neden under.

Laura saa mig tænke.

„Flere Vanskeligheder?“ spurgte hun træt. „Flere Vanskeligheder og Farer?“

„Ingen Farer, men maaske lidt Vanskeligheder. Jeg tænker paa, hvorledes jeg sikrest skal faa mine Breve i Fannys Hænder.“

„Du har altsaa virkelig skrevet dem? O, Marian, udsæt dig ikke for Fare!“

„Nej, nej, vær ikke bange. Lad mig se, hvad er Klokken nu?“

Den manglede et Kvarter i seks. Jeg havde Tid til at naa Landsbykroen og være tilbage inden Middag. Hvis jeg ventede til om Aftenen, kunde jeg maaske ikke slippe uset bort.

„Hold Døren laaset, Laura,“ sagde jeg. „Og vær ikke bange for min Skyld. Hvis du hører nogen spørge efter mig, saa sig igennem Døren, at jeg er gaaet en Tur.“

„Naar kommer du tilbage?“

„Inden Middag sikkert. Mod, du kære. I Morgen ved denne Tid vil du have en god paalidelig Mand til at handle for dig. Mr. Gilmores Kompagnon er vor bedste Ven efter Mr. Gilmore selv.“

Da jeg var bleven alene, tænkte jeg, at det vilde være klogest ikke at vise mig i Spadseredragt, førend jeg havde opdaget, hvad der foregik neden under. Jeg vidste ikke, om Sir Percival var ude eller inde.

Kanariefuglenes Syngen og Lugten af Tobak gennem den halvaabne Dør sagde mig, hvor Greven var. Jeg saa derind, idet jeg gik forbi, og forbavsedes ved at se, at han fremviste sine lærvillige Dyr med den største Forekommenhed for Husholdersken. Han maatte have opfordret hende særligt, thi hun vilde aldrig af sig selv have tænkt paa at gaa ind i Bibliotheket. Den Mands mindste Handlinger havde en Hensigt. Hvad kunde hans Hensigt være her? Der er ingen Tid til at spekulere derover nu. Jeg saa efter Madame Fosco, og fandt hende i Færd med sin Yndlingstur rundt om Fiskedammen.

Jeg vidste ikke, hvorledes hun vilde komme mig i Møde efter det Udbrud af Jalousi, som jeg havde været Aarsag til saa kort i Forvejen. Men hendes Mand havde tæmmet hende i Mellemtiden, og hun talte ligesaa høfligt til mig som ellers. Min eneste Grund til at tiltale hende var at høre, om hun vidste, hvor Sir Percival var.

Efter nogle indirekte Hentydninger fik jeg tilsidst at vide, at han var ude.

„Hvilken af Hestene har han taget?“ spurgte jeg ligegyldigt.

„Ingen af dem,“ svarede hun. „Han gik ud til Fods for to Timer siden. Saa vidt jeg forstod, var det hans Hensigt at gøre Forespørgsler om Anna Catherick. Han synes at være urimelig ivrig efter at faa fat paa hende. Ved De, om hun er helt vanvittig, Miss Halcombe?“

„Jeg ved det ikke, Grevinde.“

„Gaar De ind nu?“

„Ja, jeg tænker, det snart er Tid at klæde sig om til Middag.“

Vi gik ind i Huset sammen. Madame Fosco gik ind i Bibliotheket og lukkede Døren efter sig.

Jeg gik straks for at hente Hat og Schawl. Hvert Minut var kostbart, hvis jeg skulde naa Fanny i Kroen inden Middag.

Da jeg igen passerede Forhallen, var der ingen, og Fuglesangen i Bibliotheket var ophørt. Jeg kunde ikke stand-

se nu for at spejde, jeg maatte nøjes med at forvisse mig om, at Udgangen var fri og derpaa forlade Huset med de to Breve i Lommen.

Paa min Vej til Landsbyen forberedte jeg mig paa at møde Sir Percival. Saa længe det kun drejede sig om ham, var jeg ikke bange for at miste min Aandsnærværelse. Jeg havde ikke den Frygt for ham som for Greven. I Stedet for at ængste mig, var jeg bleven beroliget ved at høre, hvorfor han var gaaet ud. Medens hans Sind var optaget af at efterspore Anna Catherick, kunde Laura og jeg haabe at være i Fred for hans Forfølgelse. For vor Skyld saavel som for Annas, haabede jeg, at hun maatte undgaa ham.

Jeg gik, saa hurtig jeg var i Stand til for Varmen, indtil jeg naaede Korsvejen, som førte til Landsbyen, fra Tid til anden vendte jeg mig om for at se, om jeg blev fulgt af nogen.

Der var intet bag ved mig, undtagen en tom Arbejdsvogn. Støjen af Hjulene irriterede mig, og da jeg saa at den ogsaa skulde til Landsbyen, standsede jeg for at lade den køre forbi. Idet jeg saa mere opmærksomt hen i Retning af Vognen, forekom det mig, at jeg af og til saa Fødderne af en Mand, der gik lige bagved den. Den Del af Vejen, jeg gik paa, var saa smal, at jeg maatte staa tæt op til Buskene paa Vejsiden, medens Vognen kørte forbi mig. Hvad Manden, der gik bagefter, angaar, maatte det være en Fejltagelse, jeg saa nu, at Vejen var ganske mennesketom.

Jeg naaede Kroen uden at møde nogen og var glad ved at se, at Værtinden havde modtaget Fanny med den største Venlighed. Pigen havde faaet en lille Stue at sidde i langt fra Skænkestuens Larm og et net Soveværelse øverst oppe i Huset.

Hun begyndte atter at græde ved Synet af mig og sagde, at det var skrækkeligt at blive jaget bort, som om hun havde gjort noget galt, naar ingen, ikke en Gang hendes Herre, som jagede hende bort, kunde bebrejde hende det allerringeste.

„Prøv at se lidt lysere paa Tingene, Fanny," sagde jeg. „Din Frue og jeg vil staa dig bi og give dig et godt Skudsmaal. Hør nu paa mig. Jeg har kun lidt Tid, og vil nu betro dig et ansvarsfuldt Hverv. Jeg vil bede dig besørge disse to Breve. Det med Frimærket paa, skal du putte i en

Postkasse, naar du kommer til London i Morgen. Det andet, der er til Mr. Fairlie, maa du aflevere til ham selv, saa snart du kommer hjem. Behold begge Brevene hos dig, og giv dem ikke fra dig til nogen. De er af yderste Vigtighed for din Frues Velfærd.“

Fanny stak begge Brevene ind paa Brystet.

„Der skal de blive, Frøken, til jeg har gjort, som De har sagt mig.“

„Husk at være i god Tid paa Stationen i Morgen tidlig.“ vedblev jeg, „og naar du ser Husholdersken paa Limmeridge, saa hils hende og sig, at du er i min Tjeneste, indtil Lady Glyde kan tage dig igen. Vi mødes maaske, før du tror. Hold nu Modet oppe, og kom ikke for sent til Syvtoget.“

„Tak, Frøken, tusinde Tak, det er en Trøst at høre Deres Stemme igen. Vær saa god at hilse min Frue og sig, at jeg har efterladt alt saa ordentlig, som jeg kunde paa den korte Tid. Ak, hvem skal nu hjælpe hende med at klæde sig om til Middag i Dag. Mit Hjerte er bristefærdigt ved at tænke derpaa.“

Da jeg kom tilbage til Huset, havde jeg kun et Kvarter til at klæde mig om og sige et Par Ord til Laura, førend jeg gik ned.

„Brevene er i Fannys Hænder,“ hviskede jeg til hende ved Døren. „Kommer du ned til Middag?“

„Nej, ikke for alt i Verden.“

„Er der hændet noget? Har nogen forstyrret dig?“

„Ja, lige i dette Øjeblik, Sir Percival.“

„Kom han ind?“

„Nej, han forskrækkede mig ved et Slag paa Døren.

„Hvem er det?“

„Det ved du godt,“ svarede han. „Vil du gaa i dig selv og sige mig Resten? Du skal komme til det før eller senere. Du ved, hvor Anna Catherick er nu.“

„Nej, det ved jeg virkelig ikke,“ sagde jeg.

„Jo, du ved,“ raabte han tilbage. „Jeg vil knuse dit Stivsind og vride Sandheden ud af dig.“

Med disse Ord gik han bort, Marian, for knapt fem Minutter siden.“

Han havde ikke fundet Anna. Vi var sikre for den Nat — han havde ikke fundet hende endnu.

„Gaar du ned, Marian? Kom herop igen i Aften.“

„Ja, vær ikke urolig, hvis jeg kommer lidt sent. Jeg maa passe paa ikke at fornærme dem for tidlig.“

Middagsklokken ringede, og jeg skyndte mig afsted.

Sir Percival førte Madame Fosco ind i Spisestuen, og Greven bød mig sin Arm. Han var varm og forpustet og ikke klædt med sin sædvanlige Omhu. Havde han ogsaa været ude før Middag og var kommet sent tilbage? Eller led han blot lidt mere af Hede, end han plejede?“

Hvorledes det end hang sammen, var han imidlertid optaget af en eller anden hemmelig Ærgrelse eller Bekymring, som han ikke, trods sin Forstillelseskunst, formaaede helt at skjule. Under hele Middagen var han næsten lige saa tavs som Sir Percival selv. Af og til saa han paa sin Hustru med et Udtryk af hemmelig Uro, som jeg ikke før havde set hos ham. Den eneste selskabelige Forpligtelse, som han havde Selvbeherskelse nok til at opfylde, var at være overordentlig høflig og opmærksom imod mig. Hvilke hemmelige Planer han har, kan jeg ikke opdage endnu, men i ethvert Tilfælde synes det, som uforanderlig Høflighed mod mig, uforanderlig Ydmyghed overfor Laura og en uforanderlig Neddæmpen af Sir Percivals plumpe Heftighed, udgør de Midler, hvorved han har naaet sit Maal, lige siden han betraadte dette Hus. Jeg fik en Mistanke derom, da han første Gang tog vort Parti i Bibliotheket, da Dokumentet skulde underskrives, og jeg er ganske paa det rene med det nu. Da Madame Fosco og jeg rejste os fra Bordet, stod Greven ogsaa op for at ledsage os til Dagligstuen.

„Hvorfor gaar De bort?“ spurgte Sir Percival. „Jeg mener Dem, Fosco.“

„Jeg gaar, fordi jeg har faaet Middagsmad og Vin nok,“ svarede Greven. „De maa være saa venlig, Percival, at undskylde min udenlandske Sædvane, at gaa ud med Damerne saavel som at komme ind sammen med dem.“

„Vrøvl! Et Glas Sherry endnu kan ikke skade Dem. Sæt Dem nu ned som en Englænder. Jeg vil gerne have en halv Times rolig Passiar med Dem.“

„En rolig Samtale, med største Fornøjelse, men ikke nu. Senere paa Aftenen, hvis De vil — senere paa Aftenen.“

„Høfligt paa Ære,“ sagde Sir Percival rasende, „det kan

man kalde en høflig Opførsel imod en Mand i hans eget Hus.“

Jeg havde mere end én Gang lagt Mærke til, at han saa uroligt paa Greven efter Middagen, men Greven havde med Villie undgaaet at se paa ham igen. Denne Omstændighed i Forening med Værtens Iver efter en rolig Samtale og Gæstens faste Beslutning at undgaa den, bragte mig til at tænke paa, at Sir Percival en Gang tidligere paa Dagen havde ønsket en privat Samtale med Greven, som denne imidlertid ogsaa den Gang havde opsat. Hvad de end kunde have at tale om, var det tydeligt nok, at Sir Percival ansaa Sagen for meget vigtig, og at Greven, at dømme efter den Ulyst han viste til at gaa ind derpaa, ansaa Sagen for farlig.

Disse Betragtninger faldt mig ind paa Vejen fra Spisestuen til Dagligstuen. Sir Percivals forbitrede Udfald imod hans Ven, havde ikke frembragt den ringeste Virkning paa denne. Greven holdt fast ved sin Beslutning at følge med os ind til Thebordet; ventede et Minut eller to inde i Stuen, gik derpaa ud i Forhallen og vendte tilbage med Posttasken. Klokken var den Gang otte, den Tid, da Brevene plejede at afgaa fra Blackwater Park.

„Har De nogen Breve til Posten, Miss Halcombe?“ spurgte han, idet han gik hen imod mig med Tasken.

Jeg saa Madame Fosco, som lavede The, standse med Sukkertangen i Haanden for at høre mit Svar.

„Nej Tak, Greve. Ingen Breve i Dag.“

Han gav Tasken til Tjeneren, som ventede i Værelset, og satte sig ned ved Pianoet, hvor han spillede en livlig neapolitansk Gadevise to Gange. Hans Hustru, som ellers var den roligste af alle Kvinder i sine Bevægelser, lavede The lige saa hurtigt, som jeg selv kunde have gjort, drak sin The paa to Minutter og forlod lydløst Værelset. Jeg rejste mig for at følge hendes Eksempel. Dels fordi jeg vilde se, hvad hun havde for oven paa, dels fordi jeg ikke vilde være alene sammen med hendes Mand.

Førend jeg naaede Døren, standsede Greven mig for at bede om en Kop The. Jeg gav ham den og prøvede atter at slippe bort. Han standsede mig paany, denne Gang ved at gaa hen til Pianoet og spørge mig om min Mening ved-

rørende et musikalsk Spørgsmaal, som han erklærede angik hans Lands Ære.

Jeg erklærede forgæves, at jeg hverken forstod eller havde nogen Sans for Musik.

„Englænderne og Tyskerne," begyndte han ivrigt, „beskyldte altid Italienerne for Mangel paa Evne til at dyrke den højere Musik. Vi talte altid om vore Oratorier og Tyskerne om deres Symphonier. Glemte vi da ganske hans udødelige Ven og Landsmand Rossini? Hvad var „Moses i Ægypten" andet end et ophøjet Oratorius, spillet paa Scenen, i Stedet for sunget koldt i en Koncertsal. Hvad var Ouverturen til Wilhelm Tell andet end en Symphoni under et andet Navn? Havde jeg hørt „Moses i Ægypten"? Vilde jeg høre dette og dette og sige ham, om noget mere ophøjet nogensinde var komponeret af nogen dødelig?"

Uden at vente paa mit Svar, og idet han hele Tiden saa mig lige ind i Ansigtet, begyndte han at dundre løs paa Pianoet og synge dertil med Begejstring, han standsede kun af og til for at forklare mig Navnene paa de forskellige Kompositioner.

Pianoet rystede under hans store Hænder og Thekopperne raslede paa Bordet, medens hans stærke Basstemme tordnede Melodierne ud og hans tunge Fod slog Takten dertil.

Der var noget rædsomt, vildt og djævelsk i hans Glæde over hans egen Sang, og i den Triumf, hvormed han iagttog dens Virkning paa mig, medens jeg trak mig længere og længere hen imod Døren. Jeg slap tilsidst ud ved, at Sir Percival kom ind.

Han aabnede Spisestuedøren og raabte vredt:

„Hvad skal denne Helvedes Larm betyde?"

Greven rejste sig straks fra Pianoet.

„Ak, naar Percival kommer, saa er det forbi baade med Melodi og Harmoni," sagde han. „Musikens Muse forlader os i Fortvivlelse, Miss Halcombe, og jeg vil gaa ud i Haven og give Slutningen af min Begejstring Luft."

Han vandrede ud igennem Verandaen, stak Hænderne i Lommerne og fortsatte nede i Haven.

Jeg hørte Sir Percival raabe efter ham fra Spisestuevinduet; men han tog ingen Notits deraf og syntes bestemt paa ikke at ville høre. Den længe opsatte Samtale mellem

dem, skulde altsaa stadig opsættes, indtil det behagede Greven at lade den finde Sted.

Han havde opholdt mig i Dagligstuen næsten en halv Time efter at hans Hustru havde forladt os. Hvor havde hun været og hvad havde hun foretaget sig i denne Mellemtid?“

Jeg gik oven paa for at se efter, men opdagede intet, og da jeg spurgte Laura, havde hun heller intet hørt. Ingen havde forstyrret hende, hverken i Forværelset eller i Gangen udenfor.

Klokken var tyve Minutter i ni. Efter at have hentet min Dagbog i mit Værelse, satte jeg mig ind til Laura, undertiden skrivende og undertiden talende med hende. Ingen kom til os og intet hændte. Vi blev sammen indtil Klokken ti.

Derpaa rejste jeg mig, sagde nogle opmuntrende Ord til Laura og ønskede hende en god Nat. Hun laasede sin Dør igen, efter at vi havde aftalt, at jeg straks næste Morgen skulde se ind til hende.

Jeg havde et Par Linier endnu at skrive i Dagbogen, førend jeg gik i Seng; jeg gik derfor ned i Dagligstuen for sidste Gang paa denne anstrengende Dag, i den Hensigt at gøre en Undskyldning, fordi jeg trak mig tidligere tilbage end ellers. Sir Percival, Greven og hans Hustru sad sammen. Sir Percival gabede i en Lænestol, Greven læste og Madame Fosco viftede sig. Mærkeligt var hendes Ansigt nu ophedet. Hun, som ellers aldrig led af Varme, var utvivlsomt svært medtagen deraf for Øjeblikket.

„Jeg er bange, Fru Grevinde, De ikke er saa rask som sædvanligt,“ sagde jeg.

„Den samme Bemærkning var jeg lige ved at gøre til Dem,“ svarede hun. „De ser saa bleg ud, min kære.“

„Min kære“, det var første Gang hun havde tiltalt mig saaledes. Der var tillige et uforskammet Smil paa hendes Ansigt, idet hun ytrede disse Ord.

„Jeg har min slemme Hovedpine i Dag,“ svarede jeg koldt.

„Virkelig, det er maaske Mangel paa Motion. En Tur førend Middag vilde have været godt for Dem.“

Hun lagde et besynderligt Eftertryk paa Ordet Tur.

Havde hun set mig gaa ud? Lige meget. Brevene var sikre nu i Fannys Hænder.

„Kom og faa en Cigar, Fosco,“ sagde Sir Percival med et uroligt Blik paa sin Ven.

„Med Fornøjelse, Percival, naar Damerne er gaaet til Ro.“

„Undskyld, at jeg trækker mig tilbage nu, Grevinde, det eneste, der hjælper for min Hovedpine, er at gaa i Seng.“

Jeg sagde Godnat. Det var stadig det samme uforskammede Smil paa Madame Foscos Ansigt, da jeg tog hende i Haanden. Sir Percival tog ingen Notits af mig. Han saa blot utaalmodigt paa Madame Fosco, som ikke gjorde Mine til at gaa endnu. Greven smilede ved sig selv bag Bogen. Der var ogsaa denne Gang en Hindring for Samtalen og denne Hindring var Grevinden.

* * *

Miss Halcombe overhører en natlig Samtale.

Den 5te.

Da jeg var kommet i Sikkerhed paa mit eget Værelse, aabnede jeg disse Blade og beredte mig paa at fortsætte Beretningen om denne Dags Begivenheder.

I ti Minutter sad jeg med Pennen i Haanden og tænkte over, hvad der var hændet i de sidste tolv Timer. Da jeg endelig skulde til at begynde, fandt jeg det næsten umuligt at samle Tankerne; de vandrede uophørligt til Sir Percival og Grevinden og den private Samtale imellem dem, som hele Dagen var blevet udsat, men som nu vilde finde Sted i Nattens Stilhed og Ensomhed.

I denne Tilstand kunde jeg ikke skrive sammenhængende, og der var ikke andet at gøre end at lukke Bogen og for en lille Stund tænke paa andre Ting. Jeg aabnede Døren mellem mit Sovekammer og Dagligstuen, og efter at være gaaet derind, trak jeg den til igen for at Trækken ikke skulde slukke Lyset, der brændte paa mit Toiletbord. Mit Dagligstuevindue stod vidt aabent, og jeg lænede mig ud for at betragte Nattehimlen.

Det var mørkt og stille. Hverken Maane eller Stjerner var synlige. Der var ligesom en Lugt af Væde i den stille,

tunge Luft; jeg stak Haanden ud af Vinduet. Nej, Regnen truede kun, men var endnu ikke begyndt.

Jeg blev staaende næsten et Kvarter ved Vinduet og saa aandsfraværende ud i Mørket, uden at høre andet end Tjenestefolkenes Stemmer nu og da, samt den fjerne Lyd af en Dør, som blev lukket i Husets nederste Etage.

Just som jeg vilde vende mig fra Vinduet for at gaa ind i mit Soveværelse og paany prøve paa at fuldende Dagbogen, mærkede jeg Lugten af Tobak komme op imod mig i den tunge Natteluft. I næste Øjeblik saa jeg en lille rød Gnist komme frem fra den fjerneste Ende af Huset. Jeg hørte ingen Fodtrin og kunde i det tætte Mørke ikke se andet end Gnisten. Den gik videre under det Vindue, hvor jeg stod, og standsede overfor mit Sovekammervindue, hvor jeg havde ladet Lyset brænde indenfor paa Toiletbordet. Gnisten blev staaende et Øjeblik og gik derpaa tilbage, hvorfra den var kommen. Idet jeg saa efter den, opdagede jeg et andet rødt Glimt større end det første. De to mødtes i Mørket. Idet jeg erindrede, hvem af dem, der røg Cigarretter og hvem Cigarer, sluttede jeg straks, at Greven havde været ude først for at se og lytte under mit Sovekammervindue, og at Sir Percival senere havde sluttet sig til ham. De maatte begge have gaaet fra Grønsværet, ellers vilde jeg sikkert have hørt Sir Percivals tunge Skridt, om end Grevens maaske vilde være undgaaet mig, selv paa Grusgangen.

Jeg ventede rolig ved Vinduet, sikker paa, at ingen af dem kunde se mig i Værelsets Mørke.

„Hvad er der i Vejen?“ hørte jeg Sir Percival sige sagte. „Hvorfor kommer De ikke ind og sætter Dem?“

„Jeg venter paa, at det Lys skal forsvinde fra Vinduet,“ svarede Greven ligesaa sagte.

„Hvad kan det Lys skade?“

„Det viser, at hun endnu ikke er i Seng. Hun er klog nok til at have Mistanke og dristig nok til at komme nedenunder og lytte. Taalmodighed, Percival, Taalmodighed.“

„Vrøvl, De snakker altid om Taalmodighed.“

„Jeg skal snart tale om noget andet. Min gode Ven, De staar paa Randen af en Afgrund, og hvis jeg lader Kvinderne faa endnu en Chance, vil de skubbe Dem ud over den.“

„Hvad Pokker mener De?“

„De skal faa nærmere Forklaring, naar det Lys er slukket og naar jeg faar kigget lidt paa de Værelser, der ligger paa hver Side af Bibliotheket, og lidt paa Trappen med.“

De gik langsomt bort, og Resten af deres Samtale blev uhørlig. Det var det samme. Jeg havde hørt nok til at beslutte at retfærdiggøre Grevens Mening om min Skarpsindighed og mit Mod. Førend de røde Gnister var af Syne i Mørket, havde jeg besluttet, at der skulde være en Tilhører til de to Mænds Samtale og at denne Tilhører, til Trods for Grevens forsigtige Forholdsregler, skulde være mig selv.

Jeg behøvede kun én Grund til at retfærdiggøre denne Handling overfor mig selv og give mig Mod til at udføre den, og den havde jeg. Lauras Ære, hendes Lykke, ja, maaske hendes Liv kunde afhænge af mine skarpe Øren og min paalidelige Hukommelse denne Nat.

Jeg havde hørt Greven sige, at han vilde undersøge Værelserne paa begge Sider af Bibliotheket tilligemed Trappegangen, førend han vilde begynde sin Samtale med Sir Percival. Dette var nok til at overbevise mig om, at denne skulde finde Sted i Bibliotheket. I samme Øjeblik det blev mig klart, indsaa jeg ogsaa, hvorledes jeg kunde narre ham, eller med andre Ord, hvorledes jeg kunde blive i Stand til at høre, hvad Greven og Sir Percival talte om uden at behøve at gaa nedenunder.

Da jeg beskrev Værelserne i Stueetagen, omtalte jeg ogsaa flygtig Verandaen udenfor, til hvilken de alle vendte ud med franske Vinduer, der gik fra Gulv til Loft. Taget paa denne Veranda var fladt, Regnvandet løb derfra ned igennem Tagrender i Beholdere og brugtes til Husets Behov.

Paa det smalle Blytag udenfor Sovekammervinduerne, som vistnok var knapt tre Fod fra Vinduesposten, var der en Række Blomsterpotter med store Mellemrum imellem hver Urtepotte, de var beskyttet mod at falde ned ved et Jernrækværk, der strakte sig rundt om Taget.

Min Plan var at se at komme ud paa dette Tag gennem mit Dagligstuevindue, at krybe lydløst hen ad det, til jeg naaede den Del, som var lige over Bibliotheksvinduet, og at bukke mig ned imellem Blomsterpotterne med Øret imod Rækværket. Hvis Sir Percival og Greven sad og røg, som de saa ofte havde gjort, med Stolene tæt ved det aabne Vin-

due og Fødderne udstrakte paa Zinkstole, som stod i Verandaen, kunde hvert Ord, de sagde, naa mit Øre, i Fald de da ikke hviskede. Hvis de derimod satte sig langt tilbage i Værelset, var der ingen Udsigt til, at jeg kunde høre dem, og da maatte jeg løbe den langt større Risiko at lytte nedenunder. Saa fast jeg end var i min Beslutning paa Grund af vor fortvivlede Stilling, haabede jeg dog inderligt, at det ikke maatte komme dertil. Mit Mod var dog kun en Kvindes, naar det kom til Stykket, og det var nær ved at svigte mig, naar jeg tænkte paa at skulle vove mig ned i Stueetagen i Nattens Stilhed med Udsigt til at blive overrasket af Greven og Sir Percival.

Jeg listede mig ind paa mit Soveværelse for at prøve Verandataget først. En Forandring af Dragt var absolut nødvendig af flere Grunde. Jeg tog min Silkekjole af, for at dens Støj ikke skulde forraade mig i den stille Nat. Dernæst byttede jeg mit hvide Underskørt med et mørkt uldent. Over det hele tog jeg min mørke Rejsekappe og trak Hætten over mit Hoved. Denne Dragt gjorde mig saa smal, at jeg ikke tog megen Plads op, hvad det smalle Rum paa Taget med Blomsterpotterne paa den ene Side og Muren med Vinduerne paa den anden ogsaa gjorde nødvendigt. Hvis jeg væltede noget eller gjorde den mindste Støj, kunde det have de værste Følger.

Jeg lagde Tændstikæsken ved Siden af Lyset, førend jeg slukkede det, og følte mig frem til Dagligstuen. Jeg laasede Døren, ligesom jeg havde gjort ved Soveværelset, krøb sagte ud af Vinduet og satte Fødderne paa Blytaget.

Mine to Værelser var paa den inderste Side af den nye Fløj, hvor vi alle boede, og jeg havde fem Vinduer at passere, førend jeg kunde naa min Post over Bibliotheket. Det første Vindue hørte til et tomt Gæsteværelse, det andet og tredie var Lauras Værelse. Det fjerde hørte til Sir Percivals Værelse og det femte til Madame Foscos. De andre, som jeg ikke skulde forbi, var Grevens Værelse, Badeværelset og det andet tomme Gæsteværelse.

Ingen Lyd naaede mit Øre. Nattens tætte, sorte Mørke omgav mig paa alle Kanter, da jeg først stod paa Verandataget, undtagen paa den Del deraf, som Grevindens Vindue vendte ud imod. Der, netop paa det Sted, hvor jeg skulde

lage mit Stade, saa jeg et Lysglimt. Madame Fosco var endnu ikke i Seng.

Det var for sent at trække mig tilbage; der var ikke Tid til at vente. Jeg besluttede at løbe Risikoen og stole paa min egen Forsigtighed og Nattens Mørke.

„For Lauras Skyld," tænkte jeg ved mig selv, da jeg gjorde det første Skridt paa Taget med den ene Haand holdende min Kaabe sammen om mig og støttende mig til Muren med den anden.

Det var bedre at stryge tæt op ad Muren, end at risikere at støde Foden imod Urtepotterne paa den modsatte Side. Jeg gik forbi det tomme Værelse, idet jeg med Foden prøvede Taget ved hvert Skridt, førend jeg dristede mig til at træde ned med hele min Vægt.

Jeg passerede Lauras mørke Vinduer — Gud velsigne og bevare hende i Nat — og Sir Percivals ligeledes mørke Vindue. Saa ventede jeg et Øjeblik, knælede ned og krøb hen til mit Stade, beskyttet af den lave Mur under det oplyste Vindue. Da jeg dristede mig til at se paa det, saa jeg, at kun den øverste Del var aaben, og at Rullegardinet var nede. Jeg saa Madame Foscos Skygge aftegne sig paa det hvide Rullegardin, idet hun gik forbi Vinduet og tilbage igen. Endnu kunde hun ikke have hørt mig, thi i saa Fald var hun sikkert standset foran Gardinet, selv om hun ikke havde haft Mod til at aabne Vinduet og se ud.

Jeg anbragte mig sidelænds, støttet til Rækværket efter først at have forvisset mig om Blomsterpotternes Stilling paa begge Sider af mig. Der var lige Plads nok til mig midt imellem dem, men heller ikke mere. De vellugtende Blade berørte mine Kinder, da jeg lænede mit Hoved til Rækværket.

De første Lyde, jeg hørte, var flere Døre, der blev aabnede og lukkede, tre i Rækkefølge — sandsynligvis Dørene, der førte til Forhallen og Værelserne paa hver Side af Bibliotheket, som Greven havde foresat sig at undersøge. Den første Genstand jeg saa, var det røde Lys, der atter bevægede sig ud i Mørket hen i Retning af mit Vindue, hvorpaa det vendte tilbage til sit Udgangspunkt.

„Pokker tage Deres Rastløshed. Hvornaar har De i Sinde at sætte Dem?" brummede Sir Percivals Stemme nedenunder mig.

„Uha, hvor det er varmt," sagde Greven stønnende og sukkende.

Hans Udbrud blev efterfulgt af Havestolens Skraben paa Verandaens Stengulv, den velkomne Lyd, som sagde mig, at de vilde sidde tæt ved Vinduet som sædvanlig. Saa vidt var alt godt. Klokken i Taarnet slog tre Kvarter til tolv, da de satte sig tilrette i deres Stole. Jeg hørte Madame gabe og saa hendes Skygge passere forbi Rullegardinet igen.

Imidlertid begyndte Sir Percival og Greven at tale, nu og da sænkede de Stemmerne, men de hviskede ikke. Min farlige Stilling og Frygten for Madame Foscos oplyste Vindue, gjorde det i Begyndelsen vanskeligt for mig at fæste min Opmærksomhed udelukkende paa Samtalen nedenunder. Jeg forstod, at Greven sagde, at det oplyste Vindue var hans Hustrus, at Stueetagen var ganske tom og at de nu kunde tale uforstyrret. Sir Percival svarede med at bebrejde sin Ven, at han hele Dagen havde forsømt hans Interesser. Greven forsvarede sig med, at han havde været optaget af visse Ængstelser, som havde forfulgt ham hele Dagen, og at den eneste sikre Tid til en Forklaring var nu, hvor de ikke behøvede at frygte for at blive belurede eller afbrudte.

„Vi staar nu ved en alvorlig Krise, Percival," sagde han, „og hvis vi overhovedet skal tage nogen Bestemmelse med Hensyn til Fremtiden, saa maa vi gøre det i Aften i Hemmelighed."

Denne Sætning var den første, som jeg var i Stand til at opfatte i dens Helhed. Fra nu af var hele min Opmærksomhed, paa faa Afbrydelser nær, udelt henvendt paa Samtalen, og jeg fulgte den Ord for Ord.

„Krise," gentog Sir Percival, „ja, den er meget alvorligere, end De aner, kan jeg bare fortælle Dem."

„Det har jeg nok tænkt mig paa Grund af Deres Opførsel i de sidste Dage," svarede den anden koldblodigt. „Men vent lidt. Førend vi kommer til, hvad jeg ikke ved, saa lad os først gentage, hvad jeg ved. Lad os se, om jeg har Ret med Hensyn til Fortiden, inden jeg giver Dem noget Raad med Hensyn til Fremtiden."

„Vent til jeg faar lidt Cognac og Vand. Tag noget selv."

„Tak, Percival! Koldt Vand, med Fornøjelse, og Sukkerskaalen. Sukkervand, min Ven, intet videre."

„Sukkervand for en Mand i Deres Alder! Vær saa god, bland selv Deres Sygedrik. I Udlændinge er dog alle ens.“

„Hør nu, Percival. Jeg vil lægge Deres Stilling klart frem for Dem, saaledes som jeg opfatter den, saa kan De sige mig, om det er rigtigt eller ej. De og jeg er begge kommen tilbage hertil fra Udlandet med vore Affærer i en sørgelig Uorden —“

„Fat Dem i Korthed. Jeg manglede nogle Tusinde og De nogle Hundreder, og uden disse Penge gaar vi begge to i Hundene. Saaledes staar Sagerne, gaa videre.“

„Ja vel, Percival, med Deres egne ligefremme, engelske Udtryk, De manglede nogle Tusinde og jeg nogle Hundreder, og den eneste Maade at faa fat paa dem var, at De hævede Penge ved Deres Hustrus Hjælp. Hvad sagde jeg til Dem om hende paa vor Hjemrejse? Hvad sagde jeg atter, da vi var kommen herhjem, og jeg havde set hvilken Slags Kvinde, Miss Halcombe var?“

„Hvor skulde jeg vide det? De snakkede vel hen i Vejret som sædvanlig, antager jeg.“

„Jeg sagde: Menneskelig Kløgt har hidtil kun opdaget to Maader, paa hvilken en Mand kan beherske en Kvinde. Den ene er at slaa hende til Jorden — en Metode, som i rigeligt Maal benyttes af de brutale Mænd blandt de lavere Klasser, men som er modbydelig for de dannede og forfinede. Den anden Metode, som er meget langvarigere og vanskeligere, men i Længden ikke mindre sikker, bestaar i aldrig at lade sig opirre af nogen Kvinde. Den holder Stik overfor Dyr og Børn, og er ogsaa ufejlbarlig overfor Kvinder, som kun er store Børn. Rolig Bestemthed er den Egenskab, som Dyr, Børn og Kvinder alle bøjer sig for. Dersom de blot en eneste Gang formaar at rokke denne Overlegenhed hos deres Herre, saa er det dem, der faar Overtaget, men i modsat Fald bliver det ham. Jeg sagde til Dem, husk denne simple Sandhed, naar De vil have Deres Hustru til at hjælpe Dem med Penge. Jeg sagde, husk det dobbelt og tredobbelt overfor Deres Hustrus Søster, Miss Halcombe. Har De husket det? Ikke en eneste Gang under alle disse Forlegenheder, der har hobet sig sammen om os i dette Hus. De har ved enhver Lejlighed mistet Deres Selvbeherskelse overfor Deres Hustru og hendes Søster. Deres vanvittige Hidsighed har forspildt Dem Underskriften paa Dokumentet,

forspildt de rede Penge, faaet Miss Halcombe til at skrive til Sagføreren første Gang —“

„Første Gang. Har hun skrevet igen?“

En Stol væltede paa Verandagulvet med et Rabalder, som om den blev sparket om.

Det var et Held for mig, at Grevens Beretning opvakte Sir Percivals Forbitrelse paa denne Maade. Ved at høre, at jeg var blevet opdaget, fo'r jeg op, saa at Rækværket knagede. Havde han fulgt mig til Kroen? Sluttede han, at jeg havde givet Brevene til Fanny deraf, at jeg sagde, jeg ingen havde til Posten. Men hvorledes kunde han have set Breve, naar de var gaaet direkte fra mine Hænder over i Fannys?

„Tak De Deres gode Stjerne,“ hørte jeg derefter Greven sige, „at De har mig her i Huset til at gøre den Skade god, som De anretter. Tak De Deres gode Stjerne for, at jeg sagde nej, da De var forrykt nok til at tale om at laase Miss Halcombe inde, saaledes som De i Deres Daarskab gjorde ved Deres Hustru. Hvor har De Deres Øjne? Kan De da ikke se paa Miss Halcombe, at hun har en Mands Forsigtighed og Bestemthed? Med den Kvinde til Ven vilde jeg knipse ad hele Verden. Med den Kvinde til Fjende føler jeg mig, som om jeg gik paa Æggeskaller, trods al min Erfaring og Snuhed, som De selv saa tit har rost mig for. Og denne prægtige Skabning — jeg drikker hendes Skaal i Sukkervand — denne storartede Kvinde, der i Kraft af sin Kærlighed og sit Mod staar fast som en Klippe mellem os to og Deres stakkels, svage smukke Hustru; denne prægtige Kvinde, som jeg beundrer af hele mit Hjerte, skønt jeg i Deres og mine egne Interesser handler imod hende, driver De til Yderligheder, som om hun ikke var skarpsindigere og dristigere end Resten af hendes Køn. Percival, De fortjente at tabe Spillet, og De har tabt det.“

Der var en Pavse. Jeg nedskriver Skurkens Ord om mig selv, fordi jeg vil huske paa dem i det Haab, at jeg en Gang vil faa Lejlighed til at kaste ham dem i Ansigtet.

Sir Percival var den, der først brød Tavsheden.

„Ja, ja, gør bare Spektakel, saa meget De vil,“ sagde han gnavent, „men Pengeforlegenheden er ikke den eneste Vanskelighed. Hvis De vidste, hvad jeg ved, vilde De selv være den første til at tage skrappe Forholdsregler imod Kvinderne.“

„Vi vil tale om den anden Vanskelighed, naar den Tid kommer," svarede Greven. „De kan forivre Dem selv, saa meget De lyster, men mig skal De ikke forvirre. Lad os nu først komme til Pengespørgsmaalet. Har jeg overbevist Dem om Deres Stædighed, har jeg vist Dem, at De med Deres Heftighed ikke kan hjælpe Dem selv? Eller skal jeg begynde forfra med mine Spektakler, som De paa Deres herlige, ligefremme Maade kalder det?"

„Puh, det er let nok at klage over mig. Sig, hvad der skal gøres, det er ikke saa lidt sværere."

„Er det? Der er i ethvert Fald en Ting, der maa gøres. De maa fra i Aften overlade mig Ledelsen af det hele. Jeg taler til en praktisk Englænder. Forstaar De det?"

„Hvad foreslaar De da, hvis jeg overlader det til Dem?"

„Svar mig først, skal det være en Aftale eller ikke?"

„Lad det saa hvile i Deres Hænder; men hvad saa?"

„Jeg maa først gøre Dem et Par Spørgsmaal, Percival. Jeg maa lade Omstændighederne lede mig for en Del, og derfor maa jeg først og fremmest kende alle Omstændigheder. Der er ingen Tid at spilde. Jeg har allerede sagt, at Miss Halcombe i Dag for anden Gang har skrevet til Sagføreren."

„Hvordan har De opdaget det? Hvad sagde hun?"

„Det er kun Tidsspilde at fortælle det nu, Percival, lad det være nok, at jeg har opdaget det, og at det forvoldte mig en saadan Ængstelse og Ulejlighed, saa det har gjort mig utilgængelig imod Dem hele Dagen. For nu at komme tilbage til Forretningerne, som vi i nogen Tid ikke har talt om. Saa er Pengene altsaa, i Mangel af Deres Hustrus Underskrift, rejst ved en tre Maaneders Veksel, rejst paa Betingelser, som faar mit fattige Hovedhaar til at rejse sig i Forfærdelse. Naar Vekslerne forfalder er der virkelig inom, saa er Pengene altsaa, i Mangel af Deres Hustrus Hjælp."

„Nej, ingen."

„Hvorledes. De har ingen Penge i Banken?"

„Nogle faa Hundrede, men jeg behøver ligesaa mange Tusinde."

„Har De ingen anden Sikkerhed at laane paa?"

„Ikke den mindste."

„Hvad har De faaet af Deres Hustru til Dato?"

„Intet, uden Renten af hendes tyve Tusinde Pund, næppe nok til de daglige Udgifter.“

„Hvad kan De vente fra hendes Side?“

„Tre Tusinde Pund om Aaret, naar hendes Onkel dør.“

„En smuk Formue, Percival. Hvad Slags Mand er denne Onkel? Er han gammel?“

„Nej, hverken gammel eller ung.“

„En godmodig, letlevende Mand? Gift? Nej, jeg tror min Hustru har sagt, han var ugift.“

„Ja, naturligvis. Hvis han var gift og havde en Søn, vilde Lady Glyde ikke være nærmeste Arving til Ejendommen. Jeg skal sige Dem, hvad han er. Han er en dvask, vrøvlagtig, egenkærlig Nar og keder enhver, der kommer i i hans Nærhed med Snak om sit Helbred.“

„Mænd af den Slags, Percival, lever længere og gifter sig ondskabsfuldt, naar man mindst venter det. Jeg giver ikke meget for Deres Udsigter til de tre Tusind Pund. Er der intet andet i Vente fra Deres Hustrus Side?“

„Intet.“

„Absolut ingen Ting?“

„Nej, kun i Tilfælde af hendes Død.“

„Aha, i Tilfælde af hendes Død.“

Der indtraadte en ny Pavse. Greven gik fra Verandaen ud paa Grusgangen udenfor. Jeg kunde høre paa hans Stemme, at han havde flyttet sig.

„Regnen er endelig kommet,“ hørte jeg ham sige.

Den var kommet. Jeg kunde føle paa min Kaabe, at det i nogen Tid maatte have regnet stærkt.

Greven gik tilbage under Verandaen, jeg hørte Stolen knage under hans Vægt, idet han satte sig i den.

„Naa, Percival,“ sagde han, „hvad vilde du saa faa, i Fald Lady Glyde døde?“

„Dersom hun ingen Børn efterlader sig —“

„Men som hun rimeligvis gør?“

„Som hun rimeligvis aldeles ikke gør —“

„Naa.“

„Saa faar jeg hendes tyve Tusinde Pund.“

„Udbetalt kontant?“

„Ja, udbetalt kontant.“

De var tavse en Stund. Da de ophørte at tale, viste

Madame Foscos Skygge sig paa Gardinet. I Stedet for denne Gang at gaa forbi, blev den et Øjeblik staaende. Jeg saa hendes Fingre nærme sig den ene Ende af Gardinet og trække det til Side. Hendes hvide Ansigt saa ud af Vinduet lige over det Sted, hvor jeg sad. Jeg forholdt mig ganske stille, indhyllet som jeg var i min mørke Kaabe. Regnen, som gennemblødte mig, dryppede ned ad Ruden og forhindrede hende i at se.

„Mere Regn," hørte jeg hende sige til sig selv, idet hun lod Gardinet falde ned igen — og jeg aandede atter frit.

Samtalen nedenunder blev genoptaget, det var Greven, der begyndte denne Gang.

„Percival, bryder De Dem om Deres Hustru?"

„Det var et temmelig ligefremt Spørgsmaal, Fosco!"

„Jeg er en ligefrem Mand, og jeg gentager det."

„Hvorfor Pokker ser De saadan paa mig?"

„De vil ikke svare mig? Naa, lad os for Eksempel antage, at Deres Hustru dør inden Sommeren er til Ende."

„Hold op, Fosco!"

„Lad os antage, Deres Hustru dør —"

„Jeg siger Dem, hold op!"

„I det Tilfælde vilde De vinde tyve Tusinde Pund, og De vilde miste —"

„Jeg vilde miste Udsigten til tre Tusinde om Aaret."

„Den fjerne Udsigt, Percival, kun den fjerne Udsigt. Og De trænger til Penge straks. I Deres Stilling er Gevinsten sikker, men Tabet tvivlsomt."

„De taler for Deres egen Regning, saavel som for min. Nogle af de Penge, jeg trænger til, har jeg laant til Dem. Og hvad Vinding angaar, saa vilde min Hustrus Død være det samme som ti Tusinde Pund i Deres Hustrus Lomme. Saa klog De end er, saa synes De dog at have glemt Madame Foscos Arvepart. Se ikke saaledes paa mig, jeg vil ikke have det. De med Deres Blikke og Spørgsmaal — paa Ære, det løber mig koldt ned ad Ryggen."

„Skal det betyde, at Deres Samvittighed foruroliger Dem? Jeg taler om Deres Hustrus Død som en Mulighed. Hvorfor ikke? De hæderlige Sagførere, som kradser deres Dokumenter og Testamenter op, ser ogsaa den Mulighed for sig, at levende Folk kan dø. Faar Sagførerne det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa Dem maaske? Hvorfor skulde saa

jeg? Det er min Sag i Aften, at gøre Deres Stilling klar for Dem, saa at De ikke kan tage fejl af den, det har jeg nu gjort. Deres Stilling er altsaa saaledes. Hvis Deres Hustru lever, maa De betale disse Veksler med hendes Underskrift paa Dokumentet. Hvis Deres Hustru dør, betaler De med hendes Død."

Medens han talte, slukkedes Lyset i Madame Foscos Værelse og hele den anden Etage i Huset var nu mørk.

„Tal, tal," sagde Sir Percival. „Naar man hører Dem, skulde man tro, at min Hustrus Underskrift allerede var opnaaet."

„De har overgivet Sagen til mig," svarede Greven, „og jeg har mere end to Maaneder til at handle i. Tal ikke mere derom for det første. Naar Vekslerne forfalder, saa kan De jo se, om min „Talen" har haft noget at betyde eller ikke. Og nu, Percival, da vi er færdige med Pengeaffærerne for i Aften, saa er jeg til Deres Tjeneste, i Fald De ønsker mit Raad i Anledning af den anden Vanskelighed, De omtalte, og som har haft en saa uheldig Virkning paa Dem, at jeg næsten ikke kan kende Dem igen. Tal, min Ven, og tilgiv, at jeg støder Deres Følelser ved at lave mig et Glas Sukkervand til."

„De kan sagtens sige, at jeg skal tale," begyndte Sir Percival nu i en langt høfligere Tone end før, „men det er ikke saa let for mig at vide, hvordan jeg skal begynde."

„Skal jeg hjælpe Dem?" ytrede Greven. „Skal jeg give Deres Hemmelighed et Navn? Hvad om vi kalder den — Anna Catherick?"

„Hør nu, Fosco, vi to har kendt hinanden længe, og hvis De har hjulpet mig ud af nogle Vanskeligheder før, saa har jeg til Gengæld gjort mit Bedste for at hjælpe Dem med Penge. Vi har begge ofret paa Venskabets Alter, hvad vi har kunnet; men vi har beholdt vore Hemmeligheder for os selv, naturligvis, ikke sandt?"

„De har haft en Hemmelighed for mig, Percival. Der er et Skelet her i Huset, som i de sidste Dage er blevet set af flere end Dem selv."

„Ja, det er jo muligt. Men dersom det ikke angaar Dem, saa behøver De jo ikke at være nysgerrig af den Grund, vel?"

„Ser jeg ud, som om jeg var nysgerrig?"

„Ja, De gør.“

„Ja, saa taler mit Ansigt Sandhed altsaa. Hvilken uhyre god Bund, der dog maa være i min Natur, naar mit Ansigt endnu i min Alder har mistet Vanen til at tale Sandhed. Hør nu! Lad os være oprigtige overfor hinanden. Denne Deres Hemmelighed har jeg ikke eftersporet, men den er kommet paa min Vej ganske uformodet. Lad os sige, jeg er nysgerrig; men beder De mig, som Deres gamle Ven, respektere Deres Hemmelighed en Gang for alle?“

„Ja, det er netop, hvad jeg gør.“

„Saa er det forbi med min Nysgerrighed fra dette Øjeblik.“

„Mener De virkelig det?“

„Hvorfor tvivler De derom?“

„Jeg kender af Erfaring Deres Krogveje, Fosco, og jeg er ikke saa sikker paa, at De ikke piner det ud af mig alligevel.“

Stolen knagede igen. Greven var faret op i Vrede.

„Percival, Percival!“ raabte han lidenskabeligt, „kender De mig ikke bedre? Har De endnu ikke faaet det rette Indblik i min Karakter? Jeg er i Stand til de største og dydigste Handlinger, naar jeg har Lejlighed til at udføre dem. Det har været mit Livs Ulykke, at jeg kun har haft saa faa Chancer. Mine Anskuelser om Venskab er ophøjede! Er det min Fejl maaske, at jeg saa at sige er snublet over Deres Hemmelighed? Hvorfor bekender jeg min Nysgerrighed? Udelukkende for at gøre min Selvbeherskelse saa meget større. Jeg kunde trække Hemmeligheden ud af Dem, saa let som ingen Ting, det ved De selv! Men De har appelleret til mit Venskab, og Venskabet er mig helligt. Se, jeg træder min lumpne Nysgerrighed under Fødder. Mine Følelser hæver sig over den. Anerkend dem, Percival, efterlign dem, Percival! Giv mig Deres Haand, jeg tilgiver Dem.“

Hans Stemme rystede ved de sidste Ord, rystede, som om han i Sandhed udgød Taarer.

Sir Percival prøvede forvirret at undskylde sig.

Men Greven var altfor højmodig til at høre derpaa.

„Nej,“ sagde han, „naar min Ven har saaret mig, kan jeg tilgive ham selv uden Undskyldninger. Sig mig ligefrem, behøver De min Hjælp.“

„Ja, haardt nok.“

„Og De kan bede mig derom uden derved at røbe noget?“

„Jeg kan i alt Fald prøve derpaa.“

„Saa prøv da.“

„Sagen staar saaledes. Jeg sagde Dem i Dag, at jeg havde gjort mit bedste for at finde Anna Catherick, men uden Held.“

„Ja, vist.“

„Fosco, jeg er en ødelagt Mand, hvis jeg ikke finder hende.“

„Hvad, er det saa alvorligt?“

En lille Strøm af Lys kom frem under Verandaen og faldt paa Grusgangen. Greven havde taget Lampen fra det Indre af Værelset for at se sin Vens Ansigt tydeligere.

„Ja,“ sagde han, „Deres Ansigt taler sandt denne Gang. Det er alvorligt i Sandhed, ligesaa alvorligt som Pengesagerne.“

„Endnu alvorligere, saa sandt jeg sidder her, endnu alvorligere.“

Lyset forsvandt igen og Samtalen fortsattes.

„Jeg viste Dem Brevet til min Hustru, som Anna Catherick skjulte i Sandet,“ vedblev Sir Percival. „Der er intet Praleri i det Brev, Fosco. Anna Catherick kender Hemmeligheden.“

„Sig saa lidt som muligt om Hemmeligheden i min Nærværelse, Percival. Hun har faaet den at vide af Dem.“

„Nej, af sin Moder.“

„To Kvinder i Besiddelse af Deres Hemmelighed, slemt, slemt, slemt, min Ven. Et Spørgsmaal endnu, før vi gaar videre. Grunden til, at De lukkede Datteren inde i Galehuset, er nu tydelig nok, men Maaden, hvorpaa hun slap ud, er ikke saa let at forstaa. Tror De, at de, som bevogtede hende, med Villie lukkede Øjnene for hendes Flugt, bestukket dertil af nogen, som kunde have Interesse deraf?“

„Nej, hun var den medgørligste Patient, de havde, og derfor troede de Tosser hende for godt. Hun var akkurat gal nok til at blive lukket inde, og klog nok til at ødelægge mig, naar hun er paa fri Fod — hvis De kan forstaa det.“

„Jeg forstaar det, Percival. Men lad os nu straks kom-

me til Hovedsagen, saa at jeg kan vide, hvad der er at gøre. Hvori bestaar Faren ved Deres Stilling for Øjeblikket?“

„Anna Catherick er her i Nærheden og har sat sig i Forbindelse med Lady Glyde, der er Faren tydelig nok. Hvem kan læse det Brev, der var skjult i Sandet, uden at se, at min Hustru kender Hemmeligheden, om hun end nægter det aldrig saa meget?“

„Vent et Øjeblik, Percival. Hvis Lady Glyde kender Hemmeligheden, maa hun ogsaa vide, at den er kompromitterende for Dem. Som Deres Hustru er det altsaa i hendes Interesse at bevare den?“

„Saa det er det? Ja, nu kommer jeg til det. Det kunde være i hendes Interesse, hvis hun brød sig det mindste om mig. Men jeg staar uheldigvis i Vejen for en anden Mand. Hun var forelsket i ham, førend hun ægtede mig, hun er den Dag i Dag forelsket i ham — en Landstryger af en Tegnelærer ved Navn Hartright.“

„Min kære Ven, hvad mærkeligt er der deri. De er alle forelskede i en anden. Hvem er vel nogensinde Nummer et i en Kvindes Hjerte, jeg har aldrig truffet nogen. Nummer to undertiden. Nummer tre, fire og fem ofte. Men Nummer et aldrig. Han eksisterer naturligvis, men jeg har aldrig truffet ham.“

„Vent, jeg er ikke færdig endnu. Hvem, tror De hjalp Anna Catherick til at faa Forspring, da Folkene fra Galehuset forfulgte hende? Hartright. Hvem, tror De, saa hende igen i Cumberland? Hartright. Begge Gange talte han alene med hende. Vent! Afbryd mig ikke. Slynglen er ligesaa forgabet i min Hustru, som hun i ham. De kender begge Hemmeligheden. Lad dem blot en Gang mødes, og det vil være i begges Interesse at bruge den imod mig.“

„Rolig, Percival. Tænk paa Lady Glydes Dyd.“

„Jeg giver ikke en Døjt for hendes Dyd. Jeg tror ikke paa andet hos hende end hendes Penge. Ser De ikke, hvorledes Sagen staar? Hun kan være harmløs nok, saa længe hun er alene; men hvis hun og den Vagabond Hartright —“

„Ja, ja, jeg forstaar. Hvor er Mr. Hartright?“

„Ude af Landet. Hvis han ønsker at beholde hele Lemmer, raader jeg ham til ikke at komme tilbage for det første.“

„Er De sikker paa, han er ude af Landet?“

„Ganske sikker. Jeg lod ham bevogte lige fra han forlod Cumberland og til han sejlede. O, jeg har været paa min Post, kan jeg fortælle Dem. Anna Catherick boede hos Forpagterfolk i Nærheden af Limmeridge. Jeg gik selv derhen for at forhøre mig om hende og overbeviste mig om, at de intet vidste. Jeg lod hendes Moder skrive et Brev til Miss Halcombe, hvori hun fralagde mig ethvert slet Motiv til at lade Datteren indespærre. Jeg har brugt Masser af Penge til at komme hende paa Sporet. Og til Trods for alt, dukker hun op her og slipper fra mig paa min egen Ejendom. Hvor kan jeg vide, hvem der ellers kan komme til at tale med hende? Den nysgerrige Slyngel, Hartright, kan komme tilbage uden mit Vidende, og maaske i Morgen den Dag faa hende i Tale —“

„Nej, han kan ikke, Percival! Saa længe jeg er her og den Kvinde er i Nærheden, vil jeg svare for at vi skal faa fat paa hende, førend Mr. Hartright — selv om han kommer tilbage. Jeg forstaar, jeg forstaar. At finde Anna Catherick er det vigtigste for Øjeblikket. Bryd Dem ikke om Resten. Deres Hustru er her i Deres Magt, Miss Halcombe er uadskillelig fra hende og følgelig ogsaa i Deres Magt, og Mr. Hartright er ude af Landet. Denne usynlige Anna er alt, hvad vi foreløbig behøver at tænke paa. Har De gjort Forespørgsler om hende?“

„Ja, jeg har været hos hendes Moder. Jeg har undersøgt Landsbyen, men alt forgæves.“

„Kan De stole paa hendes Moder?“

„Ja.“

„Hun har forraadt Deres Hemmelighed en Gang.“

„Hun vil ikke gøre det tiere.“

„Hvorfor ikke, er hun ogsaa interesseret i at bevare den?“

„Ja, i høj Grad.“

„Det glæder mig at høre for Deres Skyld, Percival. Tab ikke Modet, min Ven. Vore Pengeaffærer har vi, som jeg nylig sagde, god Tid til at faa ordnet, og jeg vil maaske faa bedre Held til at finde Anna Cahterick, end De har haft. Et Spørgsmaal endnu, før vi gaa til Ro.“

„Og det er?“

„Da jeg gik til Baadehuset for at fortælle Lady Glyde, at Underskriften var udsat til en anden Gang, kom jeg tilfældig-

vis tidsnok til at se en fremmed Kvinde paa en meget mistænkelig Maade skilles fra Deres Hustru. Men jeg var ikke nær nok til at se denne Kvindes Ansigt tydeligt. Jeg maa vide, hvorpaa jeg skal kende Deres usynlige Anna. Hvorledes ser hun ud?“

„Hvordan hun ser ud? Det kan jeg sige i faa Ord. Hun ligner min Hustru aldeles, men paa en sygelig Maade.“

Stolen knagede atter. Greven var sprunget op, denne Gang i Forbavselse.

„Hvad!“ udbrød han ivrig.

„Tænk Dem min Hustru efter en haard Sygdom og med Udtrykket af, at der er lidt i Vejen med hendes Forstand — saa har De Anna Catherick for Dem,“ svarede Sir Percival.

„Er De ikke i Familie med hinanden?“

„Ikke en Smule.“

„Og dog saa lig?“

„Ja vist, hvad ler De af?“

Der kom intet Svar og ingen Lyd af nogen Slags. Greven lo paa sin stille, forfærdelige Maade.

„Hvad ler De af?“ gentog Sir Percival.

„Maaske af min egen Fantasi, min gode Ven. Naa, jeg skal nok kende Anna Catherick, naar jeg ser hende, og saa maa det være nok for i Aften. Vær ved godt Mod, Percival. Sov, min Ven, sov de retfærdiges Søvn, og se, hvad jeg skal gøre for Dem, naar Dagslyset kommer os begge til Hjælp. Jeg har mine Planer her i mit store Hoved. De skal faa Vekslerne betalt og finde Anna Catherick — mit Æresord derpaa. Fortjener jeg nu den bedste Plads i Deres Hjerte eller ej? Fortjener jeg disse Pengelaan, som De paa en fin Maade mindede mig om før? Hvad De end gør, maa De ikke oftere saare mine Følelser. Respekter dem, Percival, efterlign dem, Percival. Jeg tilgiver Dem endnu en Gang, giv mig Haanden. God Nat!“

Der blev ikke talt mere. Jeg hørte Greven lukke Bibliotheksdøren. Jeg hørte Sir Percival sætte Skodderne for Vinduerne. Det havde regnet hele Tiden. Jeg var forpint af min bøjede Stilling og gennemblødt til Skindet. Da jeg prøvede at bevæge mig, smertede mine Lemmer, saa jeg maatte opgive det. Jeg prøvede for anden Gang, og naaede at komme op paa mine Knæ paa det vaade Tag.

Idet jeg krøb hen til Muren og rejste mig, saa jeg mig tilbage, og saa Grevens Paaklædningsværelse blive oplyst. Mit synkende Mod kom tilbage igen, og jeg holdt Øjnene fæstede paa hans Vindue, medens jeg Skridt for Skridt listede mig tilbage langs Muren.

Klokken slog et Kvarter over et, da jeg lagde Haanden paa min egen Vindueskarm. Jeg havde hverken hørt eller set noget, som lod mig formode, at jeg var blevet opdaget.

* * *

Den 6te.

Klokken otte. Solen skinner og Himlen er klar. Jeg har ikke været i Seng, jeg har ikke lukket mine trætte, forvaagede Øjne. Fra det samme Vindue, hvorfra jeg saa ud i Mørket i Gaar Aftes, ser jeg nu ud i den klare, stille Morgen.

Jeg tæller Timerne, siden jeg slap ind igen i dette Værelse, efter mine egne Følelser, og disse Timer forekommer mig at være Uger.

Hvor kort er det ikke siden, og hvor uendelig længe forekommer det mig siden, jeg sank om i Mørket her paa Gulvet, gennemblødt og kold til Marven i mine Ben, en unyttig, hjælpeløs, rædselsslagen Skabning. Jeg husker ikke, hvorledes jeg kom op og følte mig frem til Soveværelset, tændte Lyset og søgte, uden at vide af mig selv, efter tørre Klæder. Jeg ved jeg gjorde det, men ved ikke, hvornaar det blev gjort.

Jeg husker heller ikke, naar den iskolde Fornemmelse ophørte og mit bankende Hjerte blev roligere.

Dog maa det have været inden Solen stod op. Ja, jeg hørte Klokken slaa tre. Jeg husker Tiden paa Grund af den pludselige Klarhed og den feberagtige Anspændelse af alle mine Evner, der vaagnede hos mig i det samme. Jeg husker min Beslutning at vente taalmodig, Time efter Time, indtil det kunde lykkes mig at faa Laura bort fra dette skrækkelige Sted uden Fare for øjeblikkelig Opdagelse og Forfølgelse.

Jeg erindrede den Overbevisning, der satte sig fast hos mig, at de Ord, disse to Mænd havde sagt til hinanden, gav os ikke alene fuld Ret til at forlade Huset, men gav

os ogsaa Vaaben i Hænde imod dem. Jeg genkalder mig den Tilskyndelse, jeg følte, til at nedskrive Ordene nøjagtig, som de faldt, medens Tiden var min egen, og jeg endnu erindrede dem. Alt dette husker jeg tydeligt, der er endnu ingen Forvirring i mit Hoved. Jeg ved, at jeg kom herind fra Soveværelset med Blæk og Pen før Solopgang, jeg satte mig ned ved det aabne Vindue for at faa al den Kølighed, jeg kunde, den uophørlige Skriven hurtigere og hurtigere i den skrækkelige Mellemtid, inden Huset vaagnede, hvor jeg husker den tydeligt, først ved det tændte Lys og senere ved Dagslyset.

Hvorfor sidder jeg her endnu? Hvorfor trætter jeg mine Øjne og mit brændende Hoved med at skrive mere? Hvorfor lægger jeg mig ikke ned for at hvile og stille den Feber, der fortærer mig, ved at prøve paa at sove?"

Jeg tør ikke prøve derpaa. En Frygt, foruden den øvrige Rædsel, har grebet mig. Jeg er bange for denne Hede, der brænder mig som Ild. Jeg er bange for den Hamren, jeg føler i mit Hoved. Hvis jeg nu lægger mig, hvor kan jeg da vide, om jeg nogensinde faar Styrke til at rejse mig igen.

O, Regnen, den grusomme Regn, som gennemisnede mig i Nat.

Klokken ni. Var det otte eller ni Klokken slog? Sikkert ni. Jeg ryster igen fra Hoved til Fod i Sommervarmen. Har jeg siddet og sovet, jeg ved ikke, hvad jeg har gjort.

O, min Gud, er jeg ved at blive syg?

Syg, nu paa denne Tid!

Mit Hoved, jeg er bange for mit Hoved. Jeg kan skrive, men Linierne løber sammen. Jeg ser Ordet Laura, jeg kan skrive Laura og se, at jeg skriver det. Otte eller ni, hvad var det nu?

Saa koldt, saa koldt. Ak, den Regn sidste Nat — og Uhrets Slag, de Slag, jeg ikke kan tælle, bliver ved at slaa inde i mit Hoved.

Note.

Her ophører Optegnelserne at være læselige. De to eller tre Linier, som følger efter, indeholder kun Brudstykker af Ord tilligemed Streger og Blækklatter. De sidste to Tegn.

ligner et L og et A, de to første Bogstaver af Lady Glydes Navn.

Paa den næste Side i Dagbogen staar nogle Optegnelser, skrevne med en Mands Haandskrift, en stor, kæk og fast Haand.

Den indeholder følgende Linier:

Efterskrift af en oprigtig Ven.

Den 7de.

Vor fortræffelige Miss Halcombes Sygdom har givet mig Lejlighed til at opnaa en udsøgt aandelig Nydelse.

Jeg hentyder til Gennemlæsningen, som jeg lige har endt, af denne interessante Dagbog.

Der er mange hundrede Sider her. Jeg kan lægge Haanden paa Hjertet og erklære, at hver Side har fortryllet, forfrisket og glædet mig.

For en Mand med mine Følelser er det en Tilfredsstillelse at kunne sige.

Udmærkede Kvinde.

Jeg hentyder til Miss Halcombe.

Forbavsende Arbejde.

Jeg tænker paa Dagbogen.

Ja, disse Sider er forbavsende. Den Takt, jeg finder her, den Betænksomhed, det sjældne Mod, den vidunderlige Hukommelse, den sikre Karakterbedømmelse og lette Stil, de henrivende Udbrud af kvindelig Følelse, har alle forøget min Beundring for denne ophøjede Skabning, denne prægtige Marian. Fremstillingen af min egen Karakter er aldeles mesterlig. Jeg bevidner af ganske Hjerte, at mit Billede er gengivet med Troskab. Jeg føler, hvilket levende Indtryk, jeg maa have gjort for at blive malet med saadanne stærke og rige Farver. Jeg beklager paany den grusomme Nødvendighed, som tvinger os til at staa fjendtlige overfor hinanden. Under lykkeligere Omstændigheder vilde jeg have været Miss Halcombe værdig — og hun mig.

De Følelser, som opfylder mit Hjerte, siger mig, at de Linier, jeg nylig har skrevet, indeholder en dyb Sandhed.

Disse Følelser hæver mig op over personlige Hensyn. Jeg bevidner paa den mest uinteresserede Maade, at det var en udmærket List, hvorved denne uovertrufne Kvinde

overhørte Sir Percivals og min private Samtale. Ligeledes bevidner jeg den vidunderlige Nøjagtighed, hvormed hun har gengivet den fra Begyndelse til Ende.

Disse Følelser har bevæget mig til at tilbyde den uimodtagelige Læge, som tilser hende, at stille min store Erfaring i Kemien, saavel som min glimrende Kundskab om den magnetiske Videnskab til hans Disposition. Han har hidtil afslaaet min Hjælp. Elendige Mand.

Lad mig tilsidst udtrykke mine taknemmelige, sympathetiske og faderlige Følelser, idet jeg lukker denne Bog, og ved min Hustrus Hjælp lægger den tilbage paa sin Plads. Omstændighederne fører mig til store Begivenheder. Uhyre Perspektiver af fremtidigt Held viser sig for mig. Jeg fuldbyrder min Skæbne med en Ro, som er frygtelig for mig selv.

Jeg nedlægger endnu en Gang min Beundring med ærbødig Ømhed for Miss Halcombes Fødder. Jeg ønsker af ganske Hjerte, at hun maa komme sig.

Jeg beklager, at hendes Planer til Bedste for hendes Søster er mislykkedes. Samtidig beder jeg hende tro, at de Underretninger, jeg har faaet gennem hendes Dagbog, paa ingen Maade har medvirket dertil. De har blot bestyrket mig i en Handlemaade, som jeg i Forvejen havde planlagt. Jeg kan takke disse Sider for at have berørt de fineste Strenge i min Natur — intet videre.

For en Person med samme fine Følelser vil denne simple Erklæring forklare og undskylde alt.

Miss Halcombe er en saadan Person.

I denne faste Overbevisning underskriver jeg mig

Fosco.

ANDEN DEL

Historien fortsat af Frederik Fairlie Esquire af Limmeridge House.*)

Mr. Fairlies Fortælling.

Det er mit Livs store Ulykke, at ingen vil lade mig i Fred. Jeg spørger enhver: Hvorfor plager man mig? Ingen besvarer det Spørgsmaal, og ingen lader mig i Ro. Slægtninge, Venner og Fremmede, alle sammensværger sig imod mig og trætter mig. Hvad har jeg gjort? Jeg spørger mig selv og min Tjener Louis halvtredsindstyve Gange om Dagen, hvad jeg har gjort? Ingen af os kan sige det. Højst mærkværdigt! Den sidste Kedsommelighed, jeg er bleven plaget med, er at skulle skrive denne Historie. Er en Mand i min Tilstand af Nervøsitet og Elendighed i Stand til at skrive Fortællinger? Naar jeg gør dette meget fornuftige Spørgsmaal, svarer man mig, at jeg er vidende om visse, alvorlige Begivenheder, som angaar min Niece, og at jeg er den eneste rette Person til at fortælle dem. Jeg trues, i Fald jeg undlader at anstrenge mig paa den Maade, som det forlanges af mig, med rædsomme Følger, som jeg ikke en Gang kan tænke paa uden at være en Afmagt nær.

Der er virkelig ingen Nødvendighed for at true mig. Svækket af mit daarlige Helbred og mine Familiesorger, er jeg ude af Stand til Modstand. Hvis De absolut vil tvinge mig, giver jeg straks efter. Jeg vil forsøge paa at huske, hvad jeg formaar (under Protest) og skrive, hvad jeg kan (ogsaa under Protest); og hvad jeg ikke selv kan huske og

---

*) Den Maade, paa hvilken Mr. Fairlies Fortælling og flere andre, som følger efter, oprindelig erholdtes, vil blive forklaret paa et senere Tidspunkt.

skrive, maa Louis erindre og skrive for mig. Han er et Fæ og jeg er en Invalid, og vi kommer rimeligvis begge til at gøre alle Slags Fejl i Forening. Hvor ydmygende.

Man siger, at jeg skal huske Datoerne. Gode Himmel. Jeg har aldrig kunnet i mit hele Liv. Hvorledes kan jeg begynde derpaa nu?

Jeg har spurgt Louis. Han er ikke fuldt saa dum, som jeg har antaget ham for at være. Han husker omtrentlig Datoen paa en Begivenhed paa en Dag eller to nær, og jeg erindrer Navnet paa Personen. Datoen var henimod Midten af Juli og Navnet var Fanny. Et temmeligt simpelt Navn efter min Mening.

Henimod Midten af Juli altsaa laa jeg tilbagelænet i min Stol, omgivet af de forskellige Kunstgenstande, som jeg har samlet omkring mig for at forbedre Smagen hos de barbariske Mennesker her i Nabolaget. Det vil sige, jeg havde Fotografierne af mine Malerier og Kobberstik samt Mønter, som jeg agter en af Dagene at sende til Musæet i Carlisle. Man skulde have troet, at en Mand, som er i Færd med at gøre en Velgerning imod sine Landsmænd, var den sidste i Verden, som burde plages med Familiekedsommeligheder. Det var en Fejltagelse, kan jeg forsikre Dem, hvad mig angaar.

Jeg laa altsaa i min Stol og lænede mig mageligt tilbage i Haab om en rolig Morgentime. Naturligvis kom akkurat Louis ind. Det var ganske naturligt, at jeg spurgte ham, hvad han mente med at komme ind, naar ingen havde ringet paa ham. Jeg bander kun sjælden, det er en tarvelig Vane; men da Louis svarede med et Grin, forekommer det mig naturligt, at jeg bandede, fordi han lo. I ethvert Tilfælde gjorde jeg det.

Jeg har lagt Mærke til, at denne skrappe Behandlingsmaade ufravigelig bringer Folk af de lavere Klasser til Fornuft. Det var ogsaa Tilfældet med Louis. Han var saa forekommende at holde op med at grine og underrettede mig om, at der var en ung Person udenfor, som gerne vilde tale med mig, han tilføjede med Tjenestefolks sædvanlige Snakkesalighed, at hendes Navn var Fanny.

„Hvem er Fanny?“

„Lady Glydes Kammerpige.“

„Hvad vil hun mig?“

„Et Brev.“

„Tag imod det.“

„Hun vil ikke give det til andre end Herren.“

„Hvem sender det Brev?“

„Miss Halcombe.“

Da jeg hørte Miss Halcombes Navn gav jeg efter. Jeg plejer altid at give efter for Miss Halcombe, da jeg af Erfaring ved, at det er det hensigtsmæssigste. Jeg gav altsaa efter nu, kære Marian!

„Lad Lady Glydes Kammerpige komme ind, Louis. Vent lidt, knirker hendes Sko?“

Jeg var nødt til at spørge derom. Knirkende Sko ødelægger mig for hele Dagen. Jeg kunde finde mig i at se den unge Person, men ikke i at lade mig ærgre af hendes knirkende Sko. Der er Grænser selv for min Taalmodighed. Louis erklærede, at der intet var i Vejen med hendes Sko. Han førte hende derpaa ind. Behøver det at siges, at hun udtrykte sin Forlegenhed ved at lukke sin Mund og aande gennem Næsen. For en Iagttager af den kvindelige Natur i de lavere Klasser er det sikkert overflødigt.

Lad mig yde Pigen Retfærdighed. Hendes Sko knirkede ikke. Men hvorfor sveder alle unge Personer af den tjenende Klasse paa Hænderne? Hvorfor har de alle tykke Næser og faste Kinder? Og hvorfor ser deres Ansigter saa ufærdige ud, især i Partiet omkring Øjenlaagene. Jeg er ikke stærk nok til at tænke dybt over det, men jeg henvender mig til kyndige Folk, som formaar det. Hvorfor er alle den Slags unge Personer ens?

„De har et Brev til mig fra Miss Halcombe. Læg det paa Bordet uden at vælte noget. Hvorledes har Miss Halcombe det?“

„Tak, hun har det meget godt.“

„Og Lady Glyde?“

Jeg fik intet Svar. Den unge Persons Ansigt blev mere og mere udvisket, jeg tror hun begyndte at græde. Jeg saa ganske bestemt noget i hendes Øjne; enten det nu var Taarer eller Sved. Louis hældede til den Mening, at det var Taarer, da jeg raadspurgte ham. Han hører til hendes Stand og maa vide det bedst. Lad os kalde det Taarer.

Jeg hader afgjort Taarer, derfor lukkede jeg Øjnene og sagde til Louis:

„Se at faa at vide, hvad hun mener.“

Louis gjorde sit bedste, og den unge Person ligeledes, hvorved det lykkedes dem begge at forvirre hinanden i en saadan Grad, at jeg maa sige, de virkelig morede mig. Jeg tror, jeg vil sende Bud efter dem igen, naar jeg er i daarligt Humør. Jeg har netop gjort denne Bemærkning til Louis. Mærkelig nok, lod han ikke til at synes om den. Stakkels Fyr!

Det kan ikke forlanges, at jeg skal gengive Grunden til Pigens Taarer, saaledes som den blev oversat paa engelsk af min schweitziske Kammertjener. Det vilde være mig umuligt Jeg kan gengive den paa min egen Maade, hvis det er tilstrækkeligt?

Min Opfattelse er, at hun begyndte med at fortælle (gennem Louis), at hendes Herre havde jaget hende bort fra hendes Tjeneste hos Lady Glyde. Derefter var hun gaaet for at overnatte i Kroen. (Jeg holder ikke af Kroen, hvorfor behøvede hun at nævne den for mig?). Imellem seks og syv om Aftenen var Miss Halcombe kommen for at sige hende Farvel, og havde givet hende to Breve, et til mig og et til en Herre i London. (Jeg er ikke Herren i London. Pokker tage ham). Hun havde omhyggeligt puttet Brevene ind paa sit Bryst (hvad kommer det mig ved) og havde været meget ulykkelig, da Miss Halcombe var gaaet. Hun var ikke i Humør til at nyde noget før henimod Sengetid, da Klokken næsten var ni, da havde hun faaet Lyst til en Kop The. Just som hun „varmede Potten“. (Jeg gengiver Ordene paa Louis Ansvar, hun siger, han ved, hvad de betyder og vil forklare det, men jeg snubber ham af for Princippets Skyld). Altsaa. Just som hun varmede Potten, blev hun som forstenet ved at se hendes Naade Grevinden træde ind i Stuen. Jeg gengiver Pigens Beskrivelse af min Søsters Titel med en Følelse af det største Velbehag. Min stakkels, kære Søster er en trættende Kvinde, som ægtede en Udlænding. Altsaa. Døren aabnedes, hendes Naade Grevinden kom ind i Stuen, og den unge Person blev forstenet. Højst mærkværdigt.

Jeg maa virkelig hvile lidt, inden jeg gaar videre. Naar jeg har lænet mig tilbage i nogle Minutter med lukkede Øjne og Louis har forfrisket mine værkende Tindinger med Eau de Cologne, kan jeg maaske fortsætte.

„Hendes Naade Grevinden —“

Nej, jeg kan nok fortsætte, men ikke sidde op. Jeg vil ligge ned og diktere. Louis har en skrækkelig Accent, men han kender Sproget og kan skrive det. Hvor behageligt.

Hendes Naade Grevinden forklarede sin uventede Tilsynekomst i Kroen ved at fortælle Fanny, at hun havde et eller to smaa Ærinder til hende, som Miss Halcombe i sit Hastværk havde glemt. Den unge Person var ivrig efter at høre, hvad det var for Ærinder, men Grevinden vilde ikke omtale dem, før Fanny havde faaet sin The. Hendes Naade var forbavsende venlig og betænksom (overordentlig uligt min Søster) og sagde:

„Jeg er sikker paa, min stakkels Pige, at De trænger til Deres The. Vi kan lade mit Ærinde vente til senere. Hvis De synes om det, saa vil jeg lave Theen og drikke en Kop med Dem.“

Saaledes tror jeg den unge Persons Beretning lød ordret. I ethvert Tilfælde lavede Grevinden The, og gik saa vidt i sin latterlige Nedladenhed, at hun tog en Kop selv og fik Pigen til at tage den anden. Pigen drak Theen, og i Følge hendes egen Beretning højtideligholdt hun denne overordentlige Begivenhed ved fem Minutter efter at falde besvimet om for første Gang i sit Liv. Her udgød hun efter Louis' Mening en rigelig Mængde Taarer, jeg skal ikke kunne sige det. Anstrængelsen ved at høre efter, var alt, hvad jeg kunde overkomme, mine Øjne var lukkede. Hvor var det jeg slap? Det er sandt, hun besvimede efter at have drukket en Kop The med Grevinden. Et Tilfælde, som vilde have interesseret mig, dersom jeg havde været hendes Læge, men som nu kun kedede mig — intet videre.

Da hun kom til sig selv igen efter en halv Times Forløb, laa hun paa Sofaen, og der var ingen andre hos hende end Værtinden. Grevinden, som ikke havde Tid til at blive i Kroen, var gaaet bort, saa snart Pigen begyndte at komme til sig selv igen, og Værtinden havde været saa god at hjælpe hende i Seng.

Da hun var bleven alene, havde hun følt efter paa sit Bryst (jeg beklager Nødvendigheden af for anden Gang at maatte hentyde til denne Omstændighed), og havde fundet begge Brevene der, men forunderlig krøllede. Hun havde været svimmel om Natten, men var rask nok til at rejse

næste Morgen. Brevet til Herren var puttet i Postkassen, og nu leverede hun det andet Brev i mine Hænder, som det var blevet hende paalagt. Dette var den rene Sandhed, og skønt hun ikke kunde bebrejde sig selv nogen forsætlig Ligegyldighed, var hun dog urolig i Sindet og trængte til et godt Raad. Paa dette Punkt, mener Louis, at Taarerne begyndte paany. Maaske de gjorde, men hvad der er uendelig vigtigere for mig paa dette Tidspunkt mistede jeg ogsaa Taalmodigheden, aabnede Øjnene og spurgte:

„Hvad er Meningen med alt dette?“

Min Nieces Kammerpige stirrede og stod ganske maalløs.

„Prøv paa at forklare hende det,“ sagde jeg til Louis, „oversæt det for hende.“

Louis forsøgte at oversætte. Med andre Ord, han sank øjeblikkelig ned i en Afgrund af Forvirring og den unge Pige med ham. Jeg kan virkelig ikke erindre, hvor naar jeg har moret mig saa godt. Jeg lod dem forblive i Afgrunden, saa længe de morede mig, og trak dem derpaa op.

Det er unødvendigt at sige, at jeg efter nogen Tids Forløb fik Rede paa den unge Persons Mening.

Jeg opdagede, at hun var urolig over, at de Begivenheder, hun nylig havde fortalt mig, havde hindret hende fra at modtage den Besked, som Miss Halcombe havde overdraget Grevinden at bringe hende. Hun var bange for, at det maaske kunde have været af stor Vigtighed for hendes Frue. Hendes Frygt for Sir Percival havde hindret hende i at gaa til Blackwater sent om Aftenen for spørge derom, og Miss Halcombes eget Paalæg om endelig ikke at komme for sent til Toget om Morgenen, havde hindret hende i at vente i Kroen til næste Dag. Hun var bange for, at den uheldige Besvimelse skulde føre til, at hendes Frue skulde anse hende for at være forsømmelig, og hun vilde bede mig undskylde, at hun spurgte mig, om hun burde skrive sine Forklaringer og Undskyldninger til Miss Halcombe og bede om at faa sine Ordrer pr. Brev, hvis det ikke var for sent. Jeg gør ingen Undskyldning for disse yderst prosaiske Linier. Jeg har faaet Ordre til at nedskrive dem. Saa underligt det lyder, er der virkelig Folk, der interesserer sig langt mere for, hvad min Nieces Pige sagde til mig ved denne Lejlighed, end for hvad jeg sagde til hende. Løjerligt i Sandhed.

„Jeg vilde være Herren meget forbunden, hvis De vilde sige mig, hvad jeg helst bør gøre," bemærkede den unge Person.

„Lad Tingene gaa deres Gang," sagde jeg, „det gør jeg altid. Ja, er det det hele?"

„Hvis jeg tager mig for stor en Frihed ved at skrive, saa vil jeg naturligvis ikke gøre det. Men jeg vil saa gerne gøre, hvad jeg kan, for at tjene min Frue med Samvittighedsfuldhed."

Folk af de lavere Klasser ved aldrig, naar eller hvorledes de skal komme ud af en Stue. De maa altid hjælpes dertil. **Jeg fandt det paa høje Tid** at hjælpe den unge Person ud. Jeg gjorde det i to Ord.

„God Morgen!"

Noget indvendig eller udvendig paa denne besynderlige Pige knagede pludseligt. Louis, der saa paa hende, (hvad jeg ikke gjorde), siger, at hun knagede, idet hun nejede. Mærkeligt. Var det hendes Sko, hendes Korset eller hendes Ben? Louis mener det var Korsettet. Højst mærkværdigt. Saa snart jeg var bleven alene, tog jeg mig en lille Lur — jeg trængte sandelig dertil. Da jeg atter vaagnede, saa jeg den kære Marians Brev. Havde jeg haft mindste Anelse om, hvad det indeholdt, skulde jeg nok have vogtet mig for at aabne det. Men da jeg ulykkeligvis ikke havde Mistanke derom, læste jeg Brevet. Det gjorde det ganske af med mig for hele den Dag.

Jeg er af Naturen et af de omgængeligste Mennesker, der nogensinde har levet — jeg retter mig efter enhver og bliver ikke fornærmet over noget. Men, som jeg før bemærkede, der er Grænser for min Taalmodighed. Jeg lagde Marians Brev bort og følte mig, ja, følte mig som en forurettet Mand.

Jeg maa her gøre en Bemærkning. Den er naturligvis anvendelig under disse alvorlige Omstændigheder, ellers vilde jeg ikke lade den komme frem.

Intet sætter efter min Mening Menneskehedens Egenkærlighed i et saa modbydeligt, klart Lys, som den Behandling, den ugifte i alle Samfundsklasser er udsat for af gifte Folk. Dersom man har vist sig saa hensynsfuld og opofrende ikke at forøge den i Forvejen overbefolkede Menneskehed.

saa bliver man øjeblikkelig af sine gifte Venner, som ikke har taget disse Hensyn, udset til at dele Halvparten af deres ægteskabelige Sorger med dem og være deres Børns uegennyttige Ven. Ægtefolk „taler“ om Ægteskabets Bekymringer, men Pebermøer og Pebersvende bærer dem. Tag nu mig selv. Jeg er med Villie forbleven ugift, og min stakkels, kære Broder Philip har ubetænksomt giftet sig. Hvad gør han, idet han dør? Han efterlader sin Datter til mig. Hun er en sød Pige; men et skrækkeligt Ansvar. Hvorfor skal det lægges paa mine Skuldre? Fordi jeg som ugift Mand er forpligtet til at befri alle mine gifte Slægtninge for deres egne Bekymringer. Jeg gør mit bedste, jeg bortgifter min Niece med uendelig Besvær til den Mand, hendes Fader ønskede hun skulde ægte. Hun og hendes Mand bliver uenige, og deraf følger saa Ubehageligheder? Vælter dem naturligvis over paa mig. Hvorfor? Fordi jeg i Egenskab af ugift Mand er forpligtet til at hjælpe mine gifte Slægtninge ud af deres Ubehageligheder. Det er en sørgelig Verden, man lever i.

Det er ganske overflødigt at sige, at Marians Brev var holdt i en truende Tone. Alle og enhver truer mig. Alle Slags Rædsler vilde komme over mit ulykkelige Hoved, hvis jeg tøvede med at aabne Limmeridge House, som et Tilflugtssted for min Niece og hendes Ulykker. Ikke destomindre tøvede jeg.

Jeg har tidligere sagt, at jeg for Husfredens Skyld plejede at rette mig efter Marian. Men her i dette Tilfælde maatte jeg tage Følgerne af hendes yderst ubetænksomme Forslag under Overvejelse. Hvis jeg ydede Lady Glyde et Tilflugtssted her paa Limmeridge, hvad Sikkerhed havde jeg da for, at Sir Percival ikke fulgte efter hende hertil i rasende Forbitrelse imod mig, fordi jeg havde taget imod hans Hustru. Jeg indsaa, at denne Fremgangsmaade vilde medføre en saadan Labyrint af Forviklinger, saa jeg besluttede først at føle mig for. Jeg skrev derfor til den kære Marian for at bede hende komme alene og diskutere Sagen med mig. Hvis hun kunde besvare mine Indvendinger tilfredsstillende, skulde jeg med største Glæde modtage vor søde Laura, men ellers ikke. Jeg var naturligvis sikker paa, at denne Opsættelse fra min Side, vilde bringe Marian hertil, smældende med Døren i dydig Harme. Men den anden Fremgangsmaade vilde paa

den anden Side bringe Sir Percival hertil i dydig Harme. og ligeledes smældende med Dørene; da jeg nu en Gang var vant til Marians Smælden og Forbitrelse, foretrak jeg denne.

Brevet blev altsaa afsendt. Jeg vandt Tid, og det var allerede store Ting.

Naar mit Nervesystem bliver saaledes i Bund og Grund rystet, som det blev ved Marians Brev, tager det mig altid tre Dage, inden jeg kommer til Kræfter igen. Jeg var ufornuftig nok til at vente mig tre Dages Fred og Ro, men fik dem naturligvis ikke.

Den tredie Dags Post bragte mig et højst uforskammet Brev fra en mig ganske ubekendt Person. Han underskrev sig som var kære, gamle Gilmores Kompagnon, og underrettede mig om, at han nylig havde faaet et Brev med Miss Halcombes Udskrift. Da han aabnede det, opdagede han til sin Forbavselse, at det kun indeholdt et ubeskrevet Ark Papir. Denne Omstændighed forekom ham saa mistænkelig, at han straks havde skrevet til Miss Halcombe, men uden at faa Svar. I Stedet for nu at handle som en fornuftig Mand og lade Tingene gaa deres Gang, var hans næste taabelige Skridt at plage mig ved at spørge, om jeg vidste noget om Sagen. Hvad Pokker skulde jeg vide derom? Hvorfor skulde han nu ængste mig med dette? Jeg skrev det til ham, det var et af mine bedste Breve. Jeg har ikke frembragt noget skarpere, siden jeg skrev til den besværlige Mr. Walter Hartright.

Mit Brev gjorde sin Virkning. Jeg hørte ikke mere fra Sagføreren.

Dette var nu i og for sig ikke saa mærkeligt. Men højst besynderligt var det, at jeg ikke fik noget Brev fra Marian, som meldte hendes Ankomst. Hendes uventede Udeblivelse gjorde mig forbavsende godt. Jeg drog deraf den beroligende Slutning, at mine Slægtninge atter var blevne enige.

Fem Dages uforstyrret Ensomhed restituerede mig ganske. Den sjette Dag — enten den femtende eller sekstende Juli, tror jeg — følte jeg mig stærk nok til at sende Bud efter Fotografen og sætte ham i Arbejde med at kopiere mine Kunstskatte. Han var gaaet til Arbejdet, og jeg sad og sysle-

med mine Mønter, da Louis pludselig kom ind med et Visitkort.

„Er det atter en ung Person," sagde jeg, „saa ønsker jeg ikke at se hende. I min Tilstand kan jeg ikke taale flere unge Personer. Jeg er ikke hjemme."

„Det er en Herre den Gang."

„Det var en anden Sag. Jeg saa paa Kortet.

„Gode Himmel! Min kedsommelige Søsters Mand, Grev Fosco."

Jeg behøver ikke at sige, hvad mit første Indtryk var, da jeg saa Navnet. Da min Søster havde ægtet en Udlænding, var der kun en Tanke mulig for en Mand med sund Sans. Naturligvis var Greven kommen for at laane Penge af mig.

„Louis," sagde jeg, „tror du han vilde gaa sin Vej, hvis du gav ham fem Shillings?"

Louis saa ganske forfærdet ud. Han overraskede mig meget ved at forklare, at min Søsters Mand var udmærket godt klædt, og saa ud som Velhavenheden selv. Under disse Omstændigheder forandredes mit første Indtryk til en vis Grad. Jeg antog det nu for givet, at Greven havde ægteskabelige Sorger at trækkes med, og at han nu ligesom den øvrige Familie var kommen for at lægge dem over paa mine Skuldre.

„Sagde han sit Ærinde?" spurgte jeg.

„Grev Fosco sagde, han var kommen her, fordi Miss Halcombe var ude af Stand til at forlade Blackwater Park."

Nye Vanskeligheder altsaa. Ikke just hans egne, som jeg havde troet, men den kære Marians. I ethvert Fald Vanskeligheder.

„Vis ham ind," sagde jeg resigneret.

Synet af Greven forskrækkede mig virkelig. Han var en saa forfærdelig stor Person, at jeg næsten skælvede. Jeg var sikker paa, at han vilde faa Gulvet til at ryste og vælte mine Kunstsager. Han gjorde ingen af Delene. Han var smukt klædt i en let Sommerdragt, hans Væsen var behageligt, roligt og behersket, og han havde et indtagende Smil.

Mit første Indtryk af ham var særdeles godt. Det gør ikke min Menneskekundskab Ære, som Tiden vil vise — det indrømmer jeg.

„Tillad at jeg forestiller mig for Dem, Mr. Fairlie," sagde han, „jeg kommer fra Blackwater Park og har den Ære og Lykke at være Madame Foscos Ægtefælle. Lad mig drage Fordel af denne Omstændighed ved at bede Dem ikke betragte mig som en Fremmed. Lad Dem ikke forstyrre, De maa endelig ikke rejse Dem."

„De er meget elskværdig," sagde jeg. „Jeg vilde ønske, jeg var stærk nok til at staa op. Det glæder mig at se Dem paa Limmeridge House. Vær saa god at tage Plads."

„Jeg er bange, De er daarlig i Dag," sagde Greven.

„Som sædvanlig," sagde jeg. „Jeg er i Virkeligheden kun et Bundt Nerver i menneskelig Skikkelse."

„Jeg har studeret mange Ting i mit Liv," sagde denne sympathetiske Mand, „blandt andet Nervesygdomme. Maa jeg foreslaa Dem en Ting, der paa en Gang er ganske simpel og dog saa særdeles vigtig — maa jeg forandre Lyset i Deres Værelse?"

„Ja, dersom De blot vil være saa god ikke at lade det skinne paa mig."

Han gik hen til Vinduet. Hvilken Modsætning til den kære Marian, saa overordentlig hensynsfuld i alle sine Bevægelser.

„Lyset," sagde han med denne behagelige, dæmpede Stemme, der er saa beroligende for en syg, „er det vigtigste af alt. Lyset stimulerer, ernærer og bevarer. De kan ligesaa lidt undværе det, Mr. Fairlie, som Blomsterne kan. Se en Gang. Her, hvor De sidder, lukker jeg det ude for at berolige Dem. Der, hvor De ikke sidder, trækker jeg Rullegardinet op og lader den styrkende Sol komme ind. De bør lade Solen skinne ind i Værelset, selv om De ikke kan taale, at den skinner paa Dem selv."

Jeg fandt dette meget overbevisende og opmærksomt fra hans Side. Han havde vundet min Sympathi ved denne Theori om Lyset.

„Jeg er forvirret," sagde han, idet han vendte tilbage til sin Plads. „Paa Ære, jeg er forvirret i Deres Nærværelse, Mr. Fairlie."

„Det gør mig ondt at høre, maa jeg spørge hvorfor?"

„Kan jeg maaske betræde dette Værelse, hvor De sidder syg og daarlig, og se Dem omgivet af disse vidunderlige

Kunstskatte uden at opdage, at De er en Mand, hvis Følelser er stærkt modtagelige.“

Hvis jeg havde været stærk nok til at rejse mig, vilde jeg naturligvis have bukket. Nu nøjedes jeg med at smile erkendtligt. Det gjorde samme Virkning. Vi forstod hinanden.

Greven vedblev:

„Jeg er nu desværre kommen i den sørgelige Nødvendighed at maatte saare Deres dybe Følelser ved at hentyde til en Familiebegivenhed af en sørgelig Natur. Den uundgaaelige Følge heraf er, som jeg har sagt Dem, at jeg er forvirret.“

Paa dette Punkt begyndte jeg at faa en Mistanke om, at han vilde komme til at kede mig.

„Er det absolut nødvendigt at tale om disse ubehagelige Ting?“ spurgte jeg. „Kan vi ikke lade dem fare, Grev Fosco?“

Greven rystede højtideligt paa Hovedet og sukkede.

„Er jeg virkelig nødt til at høre derpaa?“

Han trak paa Skuldrene og betragtede mig paa en ubehagelig gennemtrængende Maade. Jeg følte, jeg gjorde bedst i at lukke Øjnene.

„Sig mig lidt varsomt,“ bad jeg. „Er nogen død?“

„Død!“ raabte Greven med unødvendig Heftighed. „Mr. Fairlie, Deres Fatning forfærder mig. I Himlens Navn, har jeg sagt noget, der kunde bringe Dem til at tro, at jeg havde Dødsbudskab til Dem?“

„De maa undskylde mig,“ sagde jeg. „De har intet sagt eller gjort. Jeg gør mig det til Regel altid at vente det værste. Saa føles Slaget ikke saa stærkt. Jeg er uendelig lettet ved at høre, at ingen er død. Er nogen syg maaske?“

Jeg aabnede Øjnene og saa paa ham. Var han meget gul i Ansigtet, da han kom, eller var han blevet det i de sidste Minutter? Jeg ved det ikke, og jeg kan ikke spørge Louis, da han ikke var i Værelset.

„Er nogen syg?“ gentog jeg, idet jeg lagde Mærke til, at min Fatning endnu stadig syntes at gøre Indtryk paa ham.

„Ja, Mr. Fairlie, det er en Del af min sørgelige Efterretning at meddele, at nogen er syg.“

„Det gør mig ondt at høre. Hvem af dem er det?“

„Til min store Sorg, Miss Halcombe. Maaske De allerede er forberedt paa at høre det? Da De saa, at Miss Halcombe ikke kom selv, som De foreslog, og heller ikke skrev igen, saa har maaske Deres kærlige Ængstelse ladet Dem befrygte, at hun var syg?“

Uden Tvivl har min kærlige Ængstelse paa et eller andet Tidspunkt ført mig til denne sørgelige Antagelse, men min elendige Hukommelse satte mig ikke i Stand til at erindre det. Imidlertid svarede jeg ja for at retfærdiggøre mig selv. Jeg var virkelig bestyrtet. Det lignede saa lidt en saa stærk Person som Marian at være syg, saa jeg maatte antage, at der var hændt et Ulykkestilfælde. En Hest, et Fejltrin paa Trappen eller noget lignende.

„Er det alvorligt?“ spurgte jeg.

„Alvorligt, uden Tvivl,“ svarede han. „Farligt, vil jeg ikke haabe. Miss Halcombe blev uheldigvis gennemblødt af en stærk Regn. Forkølelsen, der fulgte paa, var af en alvorlig Art og var ledsaget af Feber.“

Da jeg hørte Ordet Feber, og samtidig kom til at tænke paa, at den samvittighedsløse Person, som jeg talte med, lige var kommen fra Blackwater Park, troede jeg, at jeg skulde være besvimet paa Stedet.

„Gode Gud,“ sagde jeg, „er det smitsomt?“

„Ikke for Øjeblikket,“ svarede han med afskyelig Ro. „Det kan blive smitsomt, men da jeg forlod Blackwater Park var det ikke Tilfældet. Jeg har følt den dybeste Interesse for Sygdommen, Mr. Fairlie. Jeg har forsøgt at hjælpe Lægen med at iagttage den. De kan være rolig for, at Feberen ikke var smitsom, da jeg sidst saa Patienten.“

Jeg var langt fra at være rolig. Jeg troede ham ikke, dertil var han altfor gul. Han var stor nok til at bære Tyfusbaciller paa sig i Pundevis og til at fylde hele Gulvtæppet med Skarlagensfeber. I en snæver Vending kan jeg godt fatte en rask Beslutning. Jeg bestemte mig til at blive af med ham øjeblikkelig.

„De vil nok undskylde en syg,“ sagde jeg, „men jeg kan aldeles ikke taale lange Samtaler. Maa jeg bede om at faa at vide, hvad jeg skylder Æren af Deres Besøg?“

Jeg haabede inderligt, at dette tydelige Vink skulde bringe ham ud af Ligevægt, faa ham til at udgyde sig i Und-

skyldninger. Kort sagt, faa ham paa Døren. Han blev tværtimod højtidelig og værdig, løftede to af sine skrækkelige Fingre i Vejret og gav mig atter et ubehagelig, gennemtrængende Blik. Hvad skulde jeg gøre? Jeg var ikke stærk nok til at skændes med ham. Tænk Dem min Situation.

„Grunden til mit Besøg," vedblev han ganske rolig, „kan tælles paa mine Fingre. Der er to. For det første kommer jeg for at bevidne, at det har sin Rigtighed med den beklagelige Misforstaaelse, der hersker mellem Sir Percival og Lady Glyde. Jeg gør det med dyb Sorg, jeg er Sir Percivals ældste Ven, og ved mit Ægteskab beslægtet med Lady Glyde, desuden er jeg Øjenvidne til alt, hvad der hændte paa Blackwater Park. I disse tre Egenskaber taler jeg med Myndighed, med Fortrolighed og oprigtig Beklagelse. Jeg underretter Dem, min Herre, som Overhovedet for Lady Glydes Familie om, at Miss Halcombe intet har overdrevet i det Brev, hun skrev til Dem. Jeg bekræfter, at det Middel, denne udmærkede Dame har foreslaaet, er det eneste, der kan spare Dem for offentlig Skandale. En midlertidig Adskillelse mellem Mand og Hustru er den eneste fredelige Løsning paa denne Vanskelighed. Lad dem skilles ad nu, og naar Grunden til deres Uenighed er fjernet, saa vil jeg paatage mig at bringe Sir Percival til Fornuft. Lady Glyde er uskyldig, hun er den fornærmede, men — læg Mærke til, hvad jeg siger — just af den Grund irriterer hun sin Mand, saa længe hun er i hans Nærhed. Intet andet Hus end Deres kan modtage hende under disse Forhold. Jeg opfordrer Dem til at aabne det for hende."

Det var en kold Straale. Her blev jeg opfordret af en Mand med Feber i hver en Fold af sin Dragt til at tage aktiv Del i en ægteskabelig Skærmydsel, som kunde antage store Dimensioner. Jeg prøvede at argumentere med ham, men forgæves. Greven sænkede den ene af sine skrækkelige Fingre og hævede den anden, idet han gik videre, han bogstavelig kørte mig over, uden at sige saa meget som Varsko, idet han gjorde det.

„Vær saa god at høre videre," sagde han. „Min første Grund har De hørt. Min anden Grund til at komme her, er at gøre, hvad Miss Halcombes Sygdom har forhindret hende i at gøre selv. I alle vanskelige Tilfælde paa Black-

weter Park bliver jeg paa Grund af min Erfaring spurgt til Raads, saaledes ogsaa i Anledning af Deres venlige Brev til Miss Halcombe. Jeg forstod straks — thi vi har de samme Følelser — hvorfor De ønskede at se hende her, inden De forpligtede Dem til at indbyde Lady Glyde. De har fuldstændig Ret i Deres Tøven ved at modtage Hustruen, inden De ved med Vished, at Ægtemanden ikke vil benytte sig af sin Ret til at forlange hende tilbage. Jeg indrømmer det. Jeg er ogsaa af den Mening, at den Slags Forklaringer ikke let kan gives tilfredsstillende skriftlig. Min Nærværelse her — meget imod min Villie — er et Bevis paa, at jeg er oprigtig. Hvad Forklaringer angaar, saa erklærer jeg, Fosco, som kender Sir Percival meget bedre end Miss Halcombe, paa Ære og Samvittighed, at han ikke vil nærme sig dette Hus, medens hans Hustru opholder sig her. Hans Affærer er i Uorden. Tilbyd ham hans Frihed ved at fjerne Lady Glyde fra ham, og jeg lover Dem, han vil gribe til med begge Hænder og tage til Udlandet, saa snart han blot kan. Staar dette nu tydeligt for Dem? Ja, det gør! De har noget at spørge om, saa gør det, jeg staar til Deres Tjeneste. Spørg, Mr. Fairlie, saa meget De lyster.“

Han havde allerede sagt saa meget, imod min Villie, og saa ud til at kunne sige en hel Del mere, saa jeg afslog hans venskabelige Opfordring, som mit eneste Middel til Selvforsvar.

„Mange Tak,“ svarede jeg. „Jeg kan snart ikke mere. I min Tilstand maa jeg tage alt for gode Varer. Tillad mig ogsaa at gøre det nu. Vi forstaar hinanden. Ja. Jeg er Dem meget forbunden for Deres venlige Mellemkomst. Hvis jeg nogensinde bliver bedre og faar Lejlighed til at forny vort Bekendtskab —“

Han rejste sig. Jeg troede han vilde gaa. Nej. Mere Snak, mere Lejlighed til at udvikle Smittestoffet i mit Værelse. Mærk Dem det, i mit Værelse.

„Et Øjeblik endnu,“ sagde han, „et Øjeblik, før jeg tager Afsked. Jeg maa, idet vi skilles, lægge Dem en paatrængende Nødvendighed paa Hjerte. De maa ikke tænke paa at vente med at modtage Lady Glyde her, indtil Miss Halcombe kommer sig. Miss Halcombe bliver plejet af Doktoren, Husholdersken paa Blackwater og en dygtig Syge-

plejerske — tre Personer, for hvis Dygtighed og Opofrelse jeg indestaar med mit Liv. Men jeg maa sige Dem, at Lady Glydes Helbred allerede har lidt meget ved Søsterens Sygdom, saa hun er ganske uskikket til at opholde sig hos den syge. Hendes Stilling overfor hendes Mand bliver værre Dag for Dag. Hvis De lader hende forblive paa Blackwater, vil det ikke i mindste Maade fremskynde Miss Halcombes Helbredelse, medens De derimod kan risikere offentlig Skandale, hvilket De og vi alle bør søge at afværge. Af ganske Hjerte raader jeg Dem til at vælte dette Ansvar fra Dem hurtigst muligt, ved at skrive til Lady Glyde om at komme straks. Gør Deres Pligt, ærligt og redeligt, saa kan ingen i Fremtiden dadle Dem, hvad der end maatte hænde. Jeg taler af lang Erfaring, og giver Dem et venskabeligt Raad. Tager De imod det. Ja eller nej?"

Jeg nøjedes med at se paa ham — med Følelsen af hans forbløffende Dristighed og min frembrydende Beslutning at lade Louis kaste ham paa Døren udtrykt i hver eneste Linie i mit Ansigt. Det er næsten utroligt, men fuldkommen sandt, at mit Ansigt ikke gjorde ringeste Virkning paa ham. Født uden Nerver, efter al Sandsynlighed født uden Nerver."

„De tøver," sagde han. „Mr. Fairlie, jeg forstaar Deres Tøven. Jeg læser Deres Tanker. De gør den Indvending, at Lady Glyde ikke er rask nok til at gøre den lange Rejse fra Hampshire hertil alene. Hendes egen Pige er taget fra hende, ved De, og der er ingen andre Piger paa Blackwater, der egner sig til at rejse med hende fra den ene Ende af England til den anden. De mener ogsaa, at hun ikke ret godt kan stoppe op og hvile ud i London paa Vejen hertil, fordi hun ikke kan tage alene ind paa et Hotel, hvor hun ikke er kendt. Men herfor ved jeg Raad. Hør mig nu for sidste Gang! Da jeg vendte tilbage til England med Sir Percival, var det min Hensigt at tage Bopæl i Nærheden af London. Jeg har nu været saa heldig at finde et lille møbleret Hus i det Kvarter, der kaldes St. Johns Wood, som jeg har lejet for et halvt Aar. Hør nu, hvad jeg vil foreslaa Dem. Lady Glyde rejser til London — en kort Rejse — jeg møder hende paa Stationen og tager hende hjem med mig for at sove og hvile ud i mit Hus — som ogsaa er hendes Tantes. Naar hun er udhvilet, følger jeg hende atter til Stationen, hun rejser hertil, og hendes Kammerpige,

som nu opholder sig her, tager imod hende ved Kupédøren. Saaledes bliver der sørget paa bedste Maade for Lady Glydes Bekvemmelighed, og saaledes bliver det meget bekvemt for Dem ogsaa at opfylde Deres Pligt, som er at yde den stakkels Dame Gæstfrihed, Beskyttelse og Sympathi. Jeg opfordrer Dem i Familiens Interesse til at gaa ind herpaa og raader Dem indtrængende til at medgive mig et Brev, hvori De opfordrer den ulykkelige Kvinde, hvis Sag jeg nu har talt, til at modtage Deres og min Gæstfrihed."

Han vinkede ad mig med sin skrækkelige Haand, slog sig paa det bakterieopfyldte Bryst og tiltalte mig, som om han stod i selve Underhuset. Det var paa høje Tid nu at gribe til alvorlige Forholdsregler af en eller anden Slags. Det var ogsaa paa høje Tid at faa fat paa Louis og faa ham til at gennemryge Værelset.

I denne min Nød fik jeg en glimrende Idé, som saa at sige slog to Fluer med et Smæk. Jeg besluttede at slippe fri for Grevens trættende Veltalenhed og Lady Glydes trættende Besværligheder ved at gaa ind paa denne afskyelige Udlændings Begæring og skrive Brevet straks. Der var ingen Fare for, at Indbydelsen vilde blive modtagen, thi Laura vilde efter al Sandsynlighed ikke gaa ind paa at forlade Blackwater Park, saa længe Marian laa syg der. Hvorledes denne henrivende, bekvemme Hindring var undgaaet Grevens Skarpsindighed, kunde jeg ikke begribe — men den var undgaaet ham. Min Frygt for, at han maaske skulde opdage den, hvis han fik Tid til at tænke sig om, anspændte mig i en saa forbavsende Grad, at jeg naaede at indtage en siddende Stilling, greb, ja faktisk greb Skrivematerialerne ved min Side og frembragte Brevet ligesaa hurtigt som jeg havde været Skriver paa et Kontor.

Kæreste Laura!

Kom saa snart du kan. Afbryd Rejsen ved at overnatte i London hos din Tante. Det gør mig ondt at høre om Marians Sygdom.

Din altid hengivne Onkel.

Jeg rakte disse Linier i udstrakt Arm til Greven, sank tilbage i min Stol og sagde:

„Undskyld, jeg er ganske udmattet, jeg kan ikke mere.

Vil De hvile Dem og spise Lunch nedenunder. Hilsen og saa videre til alle. God Morgen.“

Han holdt nok en Tale — den Mand var ganske uudtømmelig. Jeg lukkede Øjnene og prøvede at lade være at høre efter. Til Trods for mine Bestræbelser, blev jeg tvungen til at høre en hel Del. Min Søsters utrættelige Mand lykønskede sig selv og mig til Resultatet af vor Sammenkomst. Han talte om vore fælles Sympathier, beklagede mit daarlige Helbred, tilbød at skrive mig en Recept og paalagde mig endelig ikke at glemme, hvad han havde sagt mig om Lysets store Vigtighed; han modtog min Indbydelse til at blive og spise Lunch, og anbefalede mig at vente Lady Glyde om to eller tre Dage. Han bad om Tilladelse til at imødese en anden Sammenkomst med mig senere, i Stedet for at smerte os begge ved at sige Farvel, og tilføjede en hel Del mere, som jeg heldigvis ikke lagde Mærke til den Gang og ikke erindrer nu. Jeg hørte hans velklingende Stemme fjerne sig og nærme sig til mig; men skønt han var saa stor, kunde jeg ikke høre ham gaa. Han havde den negative Fortjeneste at være absolut lydløs. Jeg ved ikke, naar han aabnede og lukkede Døren. Efter et Øjebliks Pavse vovede jeg at aabne mine Øjne igen — og da var han gaaet.

Jeg ringede paa Louis og trak mig tilbage til mit Badeværelse. Lunkent Vand, tilsat med stærk Vinaigre til mig selv, og rigelig Udluftning af mit Studereværelse var de ganske nødvendige Forholdsregler, som jeg var nødt til at tage. Det glæder mig at kunne sige, at de hjalp. Jeg nød min sædvanlige Siesta og vaagnede vederkvæget og kølig.

Mit første Spørgsmaal gjaldt Greven. Vi var virkelig blevet af med ham? Jo, han var taget bort med Eftermiddagstoget. Havde han spist Lunch? Og hvad havde han nydt? Intet andet end Frugttærte og Fløde. Hvilken Mand? Hvilken Fordøjelse!

Jeg tror nu, at jeg har naaet Grænserne for, hvad der forlanges af mig. De skrækkelige Begivenheder, der hændte senere, var jeg Gud være lovet ikke Øjenvidne til. Jeg beder og bønfalder enhver om ikke at være saa hjerteløs at lægge Skylden for disse Begivenheder paa mig. Jeg gjorde alt for det bedste. Jeg er ikke ansvarlig for en beklagelig Ulykke, som det var ganske umuligt at forudse. Jeg er dybt rystet over den, og har lidt under den som ingen anden. Min

Tjener, Louis — som virkelig holder af mig paa sin enfoldige Maade — tror aldrig, jeg kommer over det. Jeg gentager her, at det ikke var min Skyld, og at jeg er ganske udmattet og sønderknust. Behøver jeg at sige mere.

* * *

Historien fortsat af Elisa Michelson, Husholderske paa Blackwater Park.

Jeg er bleven bedt om at give en tydelig Beretning om, hvad jeg ved om Miss Halcombes Sygdom, og de Omstændigheder, hvorunder Lady Glyde forlod Blackwater Park for at rejse til London.

Grunden til dette Forlangende er den, at mit Vidnesbyrd er nødvendigt i Sandhedens Interesse. Som Enke efter en Præst, og paa Grund af uheldige Omstændigheder nødt til at tjene mit Brød, har jeg lært at sætte Sandheden over alt andet. Derfor gaar jeg ind paa denne Begæring, som jeg maaske ellers vilde have afslaaet paa Grund af de sørgelige Begivenheder, som min Fortælling kommer til at indeholde.

Jeg lagde ikke saa nøje Mærke til Tidspunktet og kan derfor ikke sige Datoen bestemt, men jeg er næsten vis paa, at Miss Halcombes Sygdom begyndte i den første Uge af Juli. Der blev altid spist sen Frokost paa BlackwaterPark — undertiden først Klokken ti og aldrig førend halv ti. Den Morgen, jeg vil fortælle om, kom Miss Halcombe slet ikke ned. Efter at Familien havde ventet et Kvarter, blev Overstuepigen sendt op for at se efter hende, og kom forskrækket løbende ud af hendes Værelse. Jeg mødte hende paa Trappen og gik straks ind til Miss Halcombe for at se, hvad der var i Vejen. Den stakkels Dame kunde intet sige. Hun gik omkring i Værelset i Vildelse med en Pen i Haanden, og brændende af Feber.

Lady Glyde var den første, der kom ind fra sit eget Soveværelse. Hun blev saa forfærdet og fortvivlet, at hun var til ingen Nytte. Grev Fosco og hans Frue, der kom op straks efter, var begge meget tjenstvillige og venlige. Hendes Naade hjalp mig at faa Miss Halcombe bragt i Seng. Hans Naade, Greven, blev i Dagligstuen, og efter at have faaet min Medicinkasse bragt op, lavede han en Mikstur til Miss Halcombe

og en kølende Blanding til at lægge paa hendes Hoved for ikke at spilde Tiden, indtil Doktoren kom. Vi lagde Omslaget paa, men kunde ikke faa hende til at tage Miksturen. Sir Percival sendte en Karl afsted efter den nærmeste Læge, Mr. Dawson fra Oak Lodge.

Mr. Dawson kom paa mindre end en Time. Han var en respektabel, ældre Mand, velkendt paa Egnen, og vi blev meget forfærdede, da han ansaa det for alvorligt.

Hans Naade, Greven, gav sig venligt i Snak med Mr. Dawson og sagde ham sin Mening om Tilfældet. Mr. Dawson, der just ikke var videre høflig, spurgte om hans Naade var Læge, og da han fik at vide, at han havde studeret Medicin for sin egen Fornøjelse, svarede han, at han ikke var vant til at holde Konsultation med Amatør-Læger. Greven smilede med en sand kristelig Taalmodighed og forlod Stuen. Førend han gik ud, sagde han mig, at i Fald nogen spurgte efter ham, vilde han hele Dagen være at finde i Baadehuset ved Søen. Hvad han vilde der, kan jeg ikke sige. Men han blev der hele Dagen indtil Klokken syv, som var Middagstiden. Maaske han vilde foregaa os andre med et godt Eksempel og skaffe Ro i Huset. Det lignede ham ganske at gøre dette. Han var en overordentlig betænksom Mand.

Miss Halcombe tilbragte en daarlig Nat, Feberen kom og gik og blev værre henad Morgenstunden, i Stedet for bedre. Der var ingen Sygeplejerske i Nærheden. Hendes Naade, Grevinden, og jeg skiftedes derfor til at vaage over hende. Lady Glyde var saa ufornuftig at ville være der ogsaa. Hun var altfor nervøs og svag til at bære Miss Halcombes Sygdom med Ro. Hun skadede kun sig selv uden at være til mindste Nytte. Der har aldrig eksisteret en blidere og kærligere Dame; men hun græd og var angst, hvilke to Ting tilsammen gjorde hende ganske uskikket til at være i et Sygeværelse.

Sir Percival og Greven kom om Morgenen for at spørge til den syge. Sir Percival syntes at være meget forvirret og urolig tilmode — jeg antager paa Grund af hans Frues Sorg og Miss Halcombes Sygdom. Hans Naade derimod viste en rolig, fattet Interesse. Han havde sin Straahat i den ene Haand og en Bog i den anden, og sagde til Sir Percival i mit Paahør, at han vilde gaa ud og studere ved Søen.

„Lad os sørge for Ro i Huset," sagde han, „lad os ikke

ryge inden Døre, nu da Miss Halcombe er syg. Gaa De Deres Vej, saa gaar jeg min. Naar jeg studerer, er jeg helst alene. God Morgen, Mrs. Michelson.“

Sir Percival var ikke høflig nok — eller maaske ikke fattet nok til at tage en saa høflig Afsked med mig. Den eneste Person i Huset, som overhovedet behandlede mig som en Dame, for hvem det er gaaet tilbage, var Greven. Han havde et Væsen som en sand Adelsmand. Selv den unge Pige ved Navn Fanny, som var Lady Glydes Kammerpige, nedlod han sig til at lægge Mærke til. Da hun var bleven sendt bort af Sir Percival, var hans Naade — medens han viste mig sine yndige Fugle — meget ængstelig efter at vide, hvad der var bleven af hende, hvor hun agtede sig hen den Dag, hun forlod Blackwater og saa videre. Det er i den Slags smaa fine Opmærksomheder, at den sande Adel viser sig. Jeg gør ingen Undskyldning, fordi jeg fremdrager disse Smaatræk, det er for at der kan blive ydet hans Naade Retfærdighed; jeg har nemlig Grund til at tro, at han bliver temmelig strængt bedømt fra visse Kanter. En Adelsmand, som viser Hensyn overfor en Dame i min Stilling, og som interesserer sig faderligt for en stakkels Tjenestepige, viser Principper og Følelser som ikke kan drages i Tvivl. Jeg fremsætter ingen Mening, men fortæller kun Kendsgerninger. Mit Valgsprog i Livet er: „Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes“. En af min elskede Mands bedste Prædikener var over denne Tekst. Jeg læser den stadig og øser hver Gang ny Trøst og Opbyggelse af den.

Der viste sig ingen Bedring hos Miss Halcombe, den anden Nat var endog værre end den første. Mr. Dawson tilsaa hende stadig. Sygeplejerskegerningen blev endnu bestandig fordelt mellem Grevinden og mig. Lady Glyde vilde ikke forlade sin Søster, skønt vi begge bønfaldt hende om at søge Hvile.

„Min Plads er ved Marians Side,“ var hendes eneste Svar. „Enten jeg er rask eller syg, vil jeg ikke tabe hende af Syne.“

Henimod Middag gik jeg ned for at varetage nogle af mine sædvanlige Pligter.

En Time efter, da jeg vilde gaa op i Sygeværelset, saa jeg Greven — som for tredie Gang var gaaet tidlig ud —

komme ind i Forhallen, tilsyneladende i det bedste Humør. Sir Percival stak i det samme sit Hoved ud af Bibliotheksdøren, og henvendte ivrigt disse Ord til sin ædle Ven:

„Har De fundet hende?“

Hans Naades Ansigt blev et stort Smil, men han svarede ikke.

I det samme vendte Sir Percival sit Hoved til Siden, saa, at jeg nærmede mig Trappen og betragtede mig med den mest forbitrede Mine.

„Naar der er Kvinder i Huset, kan man være sikker paa, at de altid gaar enten op eller ned ad Trapperne.“

„Min kære Percival,“ bemærkede Greven venligt. „Mrs. Michelson har Pligter, som hun udfører beundringsværdigt. Hvorledes har Patienten det, Mrs. Michelson?“

„Desværre kan jeg ikke sige, det er bedre.“

„Meget sørgeligt,“ sagde Greven. „De ser anstrængt ud, Mrs. Michelson, det er vist paa høje Tid, De og min Hustru faar nogen Assistance. Madame Fosco bliver nødt til at rejse til London i Morgen eller i Overmorgen. Hun tager bort om Morgenen og kommer tilbage samme Aften, hun vil tage en Sygeplejerske med sig, som baade er dygtig og elskværdig og som just er ledig. Min Hustru kender hende som en paalidelig Person. De skal dog ikke tale til Doktoren i Forvejen om, at hun kommer her, da han rimeligvis ikke vil synes om noget, som jeg foreslaar. Naar hun først er kommet, vil hun tale for sig selv, og Mr. Dawson vil blive nødt til at indrømme, at hun er dygtig. Lady Glyde vil sige det samme. Vær saa god at overbringe Lady Glyde min ærbødigste Hilsen.“

Jeg udtrykte min Taknemmelighed for hans Naades venlige Betænksomhed.

Sir Percival afbrød mig ved at raabe til sin Ven, at han ikke skulde lade ham vente længere, men komme ind i Bibliotheket.

Jeg gik ovenpaa. Vi er stakkels skrøbelige Væsener, og hvor faste end en Kvindes Principper er, saa falder hun dog undertiden for Fristelsen. Jeg skammer mig ved at sige, at en afskyelig Nysgerrighed ved denne Lejlighed sejrede over mine bedre Følelser og fik mig til at ønske at faa at vide, hvad Meningen var med det Spørgsmaal, Sir Percival gjorde sin Ven fra Bibliotheksdøren. Hvem kunde Greven vente at

finde paa sine Morgenture i Blackwater Park? Efter Sir Percivals Spørgsmaal at dømme, maatte det være en Kvinde. Jeg kendte for godt Grevens moralske Karakter til at mistænke ham for noget upassende. Men jeg gjorde mig selv det Spørgsmaal: Havde han fundet hende? For at fatte mig i Korthed, saa gik Natten som sædvanlig, uden nogen Forandring til det bedre for Miss Halcombe. Den næste Dag lod hun til at være lidt bedre. Dagen efter tog Grevinden med Morgentoget til London, uden at tale til nogen om Hensigten med sin Rejse, ledsaget til Stationen af sin ædle Ægtefælle.

Jeg var nu ene om at pleje Miss Halcombe, med al Udsigt til ogsaa snart at faa Lady Glyde at passe, da hun stadig ikke var at formaa til at forlade sin Søsters Seng.

Den eneste Ting af Vigtighed, som hændte i Dagens Løb, var et nyt ubehageligt Sammenstød mellem Doktoren og Greven.

Da hans Naade kom hjem fra Stationen, gik han op i Miss Halcombes Dagligstue for at spørge til hende. Jeg kom ud fra Soveværelset for at tale med ham. Mr. Dawson og Lady Glyde var begge hos Patienten. Greven gjorde mig mange Spørgsmaal om Behandlingen og Symptomerne. Jeg beskrev Behandlingen, saa godt jeg kunde, og sagde, at mellem Feberanfaldene var der Symptomer paa tiltagende Mathed.

Just idet jeg gav Greven denne Underretning, kom Mr. Dawson ud fra Sygeværelset.

„God Morgen, Hr. Doktor," sagde hans Naade, idet han paa den høfligste Maade gik hen imod ham og med en velopdragen Bestemthed, som ikke var til at modstaa, standsede Doktoren, idet han begyndte. „Jeg frygter højlig, De ingen Bedring har fundet i Dag?"

„Jeg finder, der er en afgjort Bedring," svarede Mr. Dawson.

„De vedbliver med at sætte Feberen ned?" vedblev Greven.

„Jeg vedbliver med den Behandling, min egen Erfaring foreskriver mig," sagde Mr. Dawson.

„Tillad mig et Spørgsmaal angaaende Deres videnskabelige Erfaring," bemærkede Greven. „Jeg tillader mig ikke at give Raad, jeg gør kun et Spørgsmaal. De lever i nogen Af-

stand fra de store videnskabelige Centrer, London og Paris. Har De nogensinde hørt, hvorledes man der ophæver Feberens nedbrydende Virkninger ved at styrke Patienten med Cognac, Vin og Kinin? Har dette nyeste Nyt paa Videnskabens Omraade nogensinde naaet Deres Øre. Ja eller nej."

„Naar en Kollega gør mig det Spørgsmaal, skal jeg med Glæde svare ham," sagde Doktoren, idet han aabnede Døren. „De er ikke min Kollega, og De maa undskylde, at jeg ikke svarer Dem."

Idet han saaledes aandelig talt blev slaaet paa den ene Kind, vendte Greven som from Kristen straks den anden til, idet han paa sin elskværdige Maade sagde:

„God Morgen, Mr. Dawson."

Hvis min salig Mand havde været saa heldig at have kendt Greven, hvor vilde de ikke gensidig have sat Pris paa hinanden.

Hendes Naade Grevinden, vendte tilbage med det sidste Tog og havde Sygeplejersken med. Man sagde mig, at denne Persons Navn var Mrs. Rubelle. Hendes Ydre og hendes daarlige engelsk sagde mig, at hun var Udlænding. Jeg har altid haft en Følelse af Medlidenhed med Udlændinge. De nyder ikke de samme Velsignelser og Fordele som vi andre, og bliver for det meste opdraget i Katholicismens Vildfarelser. Det har desuden ogsaa altid været min Vane at gøre mod andre, som jeg vil, at der skal gøres mod mig. Af disse forskellige Grunde vil jeg ikke sige, at Mrs. Rubelle forekom mig at være en lille, tør, snu Person paa halvtreds eller der omkring, med en mørkebrun Ansigtsfarve og agtpaagivende, lysegraa Øjne. Af foranførte Grunde vil jeg heller ikke omtale, at jeg fandt hendes Dragt, skønt den var af almindelig sort Silke, uforholdsmæssig kostbar i Snit og Udstyrelse for en Person i hendes Stilling.

Jeg vilde ikke holde af, at sligt blev sagt om mig, og derfor er det min Pligt heller ikke at sige det om Mrs. Rubelle. Jeg vil endnu blot bemærke, at hendes Væsen var — om just ikke stift — saa dog mærkværdig roligt og tilbageholdende, at hun saa sig godt om, men sagde meget lidt, hvilket ligesaa godt kunde komme af Beskedenhed, som af Mishag med sin Stilling paa Blackwater Park, og at hun af-

slog at spise til Aften med mig — hvilket var mærkeligt maaske, men sikkert ikke mistænkeligt — skønt jeg høfligt inviterede hende ind paa mit eget Værelse.

I Følge Grevens udtrykkelige Anmodning — det lignede hans overbærende Venlighed — blev det bestemt, at Mrs. Rubelle ikke skulde begynde sine Pligter, førend Doktoren havde set hende og givet sin Tilladelse næste Morgen. Jeg vaagede den Nat.

Lady Glyde lod slet ikke til at synes om, at den nye Sygeplejerske skulde pleje Miss Halcombe. Denne Fordom imod en Udlænding forbavsede mig hos en Dame af hendes Stand og Opdragelse.

Jeg dristede mig til at sige:

„Deres Naade, vi maa huske paa ikke at være for hastige i vor Dom overfor vore Undergivne, særlig ikke naar de kommer fra et fremmed Land.“

Lady Glyde syntes ikke at høre mig. Hun sukkede kun og kyssede Miss Halcombes Haand, som laa paa Tæppet. Sikkert en ren forkert Fremgangsmaade i et Sygeværelse med en Patient, som ikke maatte forstyrres. Men stakkels Lady Glyde forstod sig ikke paa at passe syge, paa ingen Maade.

Næste Morgen blev Mrs. Rubelle sendt op i Dagligstuen for at Doktoren kunde tage hende i Øjesyn paa sin Vej til Sygeværelset.

Jeg lod Lady Glyde alene med Miss Holcombe, som blundede lidt, og gik ind til Mrs. Rubelle i den venlige Hensigt at forhindre hende i at føle sig altfor ene og nervøs i sin usikre Stilling. Hun lod ikke til at se Sagen i det Lys. Hun lod til at være sikker paa, at Mr. Dawson vilde antage hende, og sad roligt og saa ud af Vinduet. Somme Folk vilde maaske anse det som Tegn paa altfor stor Selvsikkerhed. Jeg var overbærende nok til at antage det for Karakterstyrke.

I Stedet for at Doktoren skulde komme op til os, kom der Bud om, at han vilde tale med mig. Jeg fandt dette temmelig besynderligt, men Mrs. Rubelle lod til at finde det i sin Orden. Jeg forlod hende, roligt nydende Landluften ved det aabne Vindue.

Mr. Dawson ventede mig i Frokostværelset alene.

„Vi skulde jo tale om den nye Sygeplejerske, Mrs. Michelson,“ sagde Doktoren.

„Ja, Hr. Doktor.“

„Jeg hører, at hun er bleven bragt hertil fra London af denne fede, gamle Udlændings Hustru. Denne gamle Udlænding er en Kvaksalver, Mrs. Michelson.“

Dette var groft sagt, jeg var overvældet ved at høre sligt.

„Ved De, Mr. Dawson,“ sagde jeg, „at De taler om en Adelsmand?“

„Aa, han er ikke den første Kvaksalver med et fint Navn. De er alle Grever — Pokker tage dem.“

„Han vilde ikke være Sir Percival Glydes Ven, hvis han ikke hørte til den fineste Adel.“

„Ja, det er godt, kald ham, hvad De vil, Mrs. Michelson, og lad os komme tilbage til Sygeplejersken. Jeg har allerede gjort Indvendinger imod at tage hende.“

„Uden at have set hende, Doktor.“

„Ja, uden at have set hende. Hun kan maaske godt være den dueligste Person i Verden, men jeg har ikke valgt hende. Jeg har sagt det til Sir Percival, som Husets Herre, men han støtter mig ikke. Han siger, at en Sygeplejerske efter mit Valg ogsaa vilde have været en ubekendt Person fra London, og han finder, vi bør prøve denne Kvinde, siden hans Hustrus Tante har gjort sig den Ulejlighed at skaffe hende hertil. Der er noget sandt heri, og jeg kan ikke godt sætte mig derimod. Men jeg har sat den Betingelse, at hun maa gaa øjeblikkelig, i Fald jeg faar Grund til Misfornøjelse med hende. Denne Betingelse er jeg som Læge berettiget til at sætte, og Sir Percival er gaaet ind derpaa. Jeg ved, at jeg kan stole paa Dem, Mrs. Michelson, og jeg ønsker, at De skal holde et vaagent Øje med Sygeplejersken de første Par Dage og passe paa, at hun ikke giver Miss Halcombe anden Medicin end den, jeg har forordnet. Denne fremmede Adelsmand, som De kalder ham, er nær ved at dø for at faa Lov til at prøve sine Arcanaer paa min Patient, og en Sygeplejerske, som hans Hustru har bragt hertil, vil sandsynligvis være mere end villig til at hjælpe ham dertil. De forstaar mig! Godt, saa kan vi gaa ovenpaa. Er Sygeplejersken deroppe, saa vil jeg tale med hende, førend hun gaar ind i Sygeværelset.“

Vi fandt Mrs. Rubelle stadig nydende Udsigten fra Vinduet. Da jeg forestillede hende for Mr. Dawson, lod det

ikke til, at hverken hans undersøgende Blik eller hans Spørgsmaal gjorde mindste Indtryk paa hende. Hun svarede roligt paa gebrokkent engelsk, og skønt han prøvede paa at bringe hende ud af Fatning, lykkedes det ham ikke i mindste Maade, hun forraadte ikke nogen Slags Ukendskab til sine forskellige Pligter. Dette var uden Tvivl, som jeg før sagde. Karakterstyrke og paa ingen Maade Selvsikkerhed.

Vi gik alle ind i Sygeværelset.

Mrs. Rubelle saa meget opmærksomt paa Patienten, nejede for Lady Glyde, satte nogle Smaating til Rette i Værelset og satte sig roligt ned i en Krog for at vente, til man behøvede hende. Hendes Naade syntes at være forskrækket og bedrøvet ved at se den fremmede Sygeplejerske. Ingen talte af Frygt for at vække Miss Halcombe, som endnu sov, undtagen Doktoren, som hviskede nogle Spørgsmaal om Nattens Forløb. Jeg svarede sagte: „omtrent som sædvanlig", hvorpaa Mr. Dawson gik ud. Lady Glyde fulgte ham, formodentlig for at tale om Mrs. Rubelle. Hvad mig angaar, da var jeg overbevist om, at Mrs. Rubelle vilde beholde sin Stilling. Hun var klog og forstod sine Sager. Hvad det angaar, kunde jeg ikke selv have gjort stort bedre Fyldest ved Sygesengen.

Idet jeg fulgte Mr. Dawsons Ordre, iagttog jeg Mrs. Rubelle nøje af og til i de første Dage. Jeg kom hvert Øjeblik sagte og pludseligt ind i Værelset, men overraskede hende aldrig i noget mistænkeligt. Lady Glyde som ogsaa iagttog hende opmærksomt, mærkede heller intet. Jeg saa hende aldrig tale med Greven, og hun passede Miss Halcombe med stor Omhu. Den stakkels Dame laa afvekslende hen i en Slags mat Døsighed eller i Feber, ledsaget af Vildelse. Mrs. Rubelle tog i begge Tilfælde de nødvendige Hensyn og forstyrrede hende aldrig. Hun var yderst tilbageholdende og altfor uafhængig til at ville tage imod Raad som erfarne Personer, der var vant til at have med syge at gøre, men jeg maa yde hende den Retfærdighed, at hun var en god Sygeplejerske, der aldrig gav hverken Mr. Dawson eller Lady Glyde Grund til Klage.

Den næste Begivenhed, der forefaldt i Huset, var en kort Rejse, som Greven foretog, det var nok Forretninger, som krævede hans Nærværelse i London. Han rejste, tror jeg, den fjerde Dags Morgen efter Mrs. Rubelles Ankomst, og ved

Afrejsen talte han i min Nærværelse meget alvorligt med Lady Glyde om Miss Halcombe.

„Lad Mr. Dawson raade endnu et Par Dage, hvis De vil. Men hvis der saa ikke indtræder en Forandring til det bedre, bør De sende Bud til London efter en dygtig Mand, som dette Muldyr af en Doktor maa respektere, enten han vil eller ej. Om De ogsaa fornærmer Mr. Dawson for at frelse Miss Halcombe, hvad betyder vel det. Jeg taler paa Æresord ud af min dybeste Overbevisning."

Hans Naade talte med Venlighed og dyb Følelse. Men stakkels Lady Glydes Nerver var saa nedbrudte, at hun syntes at være ganske bange for ham. Hun skælvede fra Hoved til Fod, og ytrede ikke et eneste Ord.

Hun vendte sig til mig, da han var gaaet og sagde:

„O, Mrs. Michelson, jeg er fortvivlet over min Søster og har ikke en Ven til at raade mig. Tror De, Mr. Dawson er uduelig? Han sagde selv i Morges til mig, at der ikke var Anledning til Frygt og ingen Grund til at tilkalde nogen anden Læge."

„Med Agtelse for Mr. Dawson," svarede jeg, „vilde jeg tænke over Grevens Raad i Deres Naades Sted."

Lady Glyde vendte sig pludselig bort med et fortvivlet Udtryk, som jeg ikke kunde forklare mig.

„Hans Raad!" sagde hun ved sig selv. „Gud hjælpe os — hans Raad!"

Greven var, saa vidt jeg husker, borte fra Blackwater Park henved en Uge.

Sir Percival syntes at føle Tabet af sin Ven paa forskellige Maader, og syntes ogsaa at være nedtrykt ved al den Sygdom og Sorg i Huset. Hans Forespørgsler til Miss Halcombe og Lady Glyde, hvis Tilstand syntes at ængste ham, var meget hyppige. Jeg tror hans Hjerte var blevet blødgjort. Hvis en eller anden gejstlig Ven — en saadan vilde han have kunnet finde i min afdøde, udmærkede Mand, — havde været i hans Nærhed paa dette Tidspunkt, saa kunde Sir Percival være bleven moralsk forbedret. Jeg tager sjælden fejl i den Slags Ting, da jeg har lang Erfaring.

Hendes Naade, Grevinden, som nu var Sir Percivals eneste Selskab, forsømte ham temmelig meget, fandt jeg. Eller maaske det var omvendt. En Udenforstaaende maatte

tro, at de med Villie undgik hinanden. Dette kunde naturligvis ikke være Tilfældet. Men i Almindelighed fik hun sin Middag ved Lunchtiden og gik ovenpaa om Aftenen, skønt Mrs. Rubelle havde taget al Pasningen af den syge paa sig alene.

Sir Percival spiste alene til Middag, og William, Tjeneren, gjorde den Bemærkning til mig, at hans Herre havde sat sig paa halv Ration med fast Føde, men paa dobbelt med Drikkevarer.

Jeg lægger ingen Vægt paa den Slags uforskammede Bemærkninger fra en Tjeners Side, men gav ham en Irettesættelse derfor.

I Løbet af de næste Par Dage forekom det os alle, at Miss Halcombe blev bedre. Vor Tillid til Mr. Dawson tog til. Han lod ikke til at nære Tvivl om Tilfældet og forsikrede Lady Glyde, at han selv vilde foreslaa at sende Bud efter en anden Læge, hvis han følte saa meget som Skyggen af Tvivl.

Den eneste, som ikke lod til at føle sig lettet ved disse Ord, var Grevinden. Hun sagde til mig, at hun ikke kunde stole paa Mr. Dawsons Mening, og at hun vilde vente og høre, hvad Greven sagde, naar han kom hjem. Denne Hjemkomst vilde finde Sted om tre Dage, havde han skrevet. Greven og Grevinden korresponderede med hinanden hver Morgen. De var i den Henseende, som i enhver anden, et Mønster for Ægtefolk.

Den tredie Dags Aften saa jeg en Forandring hos Miss Halcombe, som forfærdede mig. Mrs. Rubelle saa den ogsaa. Vi talte ikke derom til Lady Glyde, som, udmattet af Overanstrængelse, sov paa Sofaen inde i Dagligstuen. Mr. Dawson kom senere den Aften end han plejede. Saa snart han saa Patienten, saa jeg hans Udtryk forandre sig. Han prøvede at skjule det, men saa baade forvirret og forskrækket ud. Der blev sendt Bud til hans Hjem efter hans Medicinkasse, hvorefter der blev anvendt desinficerende Midler i Værelset, og der blev redt en Seng til ham i Huset.

„Er Feberen bleven smitsom?“ hviskede jeg til ham.

„Jeg er bange for det,“ svarede han, „vi vil faa at se i Morgen.“

Efter Mr. Dawsons Anordning blev Lady Glyde holdt i Uvidenhed om denne Forandring til det værre. Han forbød

hende selv paa det bestemteste at komme ind i Sygeværelset den Nat. Hun gjorde Indsigelser — der blev en sørgelig Scene — men han havde Myndighed nok til at føre Sagen igennem.

Næste Morgen blev en af Karlene sendt til London med et Brev til en Læge og med Ordre til at faa ham med tilbage med det tidligste Tog.

En halv Time efter Budets Afrejse kom Greven tilbage til Blackwater Park.

Grevinden bragte ham paa eget Ansvar ind at se Patienten. Jeg fandt ikke, at der var noget upassende deri. Hans Naade var en gift Mand og gammel nok til at være Miss Halcombes Fader, desuden var han i Selskab med en kvindelig Slægtning af Lady Glyde. Mr. Dawson modsatte sig alligevel hans Nærværelse hos Patienten, men jeg kunde tydeligt se, at han var altfor forskrækket til at gøre alvorlig Modstand.

Den stakkels syge Dame var ganske uden Bevidsthed. Hun syntes at antage Venner for Fjender. Da Greven nærmede sig hendes Seng, fæstede hendes Øjne, der flakkede rundt i Værelset, sig paa hans Ansigt med et skrækkeligt Udtryk af Rædsel, som jeg vil huske til min Dødsdag. Greven satte sig ved Sengen, følte hendes Puls og hendes Tindinger, saa opmærksomt paa hende og vendte sig derpaa til Doktoren med et saadant Udtryk af Harme og Foragt, at Mr. Dawson et Øjeblik stod maalløs og bleg af Vrede og Frygt.

Hans Naade saa derefter paa mig.

„Naar skete denne Forandring?“ spurgte han.

Jeg sagde ham det.

„Har Lady Glyde været herinde siden?“

Jeg svarede, at Doktoren havde forbudt hende at komme ind den foregaaende Aften, og gentaget denne Ordre i Morges.

„Kender De og Mrs. Rubelle Ulykkens hele Omfang?“ var hans næste Spørgsmaal.

Jeg svarede, at vi vidste, at Sygdommen var smitsom. Han standsede mig, før jeg kunde sige mere.

„Det er Tyfus,“ sagde han.

Medens disse Spørgsmaal og Svar blev udvekslede, gen-

vandt Mr. Dawson Fatningen og tiltalte Greven med sin sædvanlige Bestemthed.

„Det er ikke Tyfus," bemærkede han skarpt. „Jeg protesterer imod denne Indblanding. Ingen har Ret til at stille Spørgsmaal her, uden jeg. Jeg har udrettet, hvad min Duelighed formaaede."

Greven afbrød ham ikke med Ord, men kun ved at pege paa Sengen. Mr. Dawson syntes at føle denne tavse Modsigelse af hans Duelighed og at blive forbitret herover.

„Jeg siger, at jeg har gjort min Pligt," gentog han. „Der er bleven sendt Bud efter en Læge fra London. Jeg vil konsulere ham om Feberens Natur og ikke Dem. Jeg maa anmode Dem om at forlade Værelset."

„Jeg kom ind i dette Værelse i en menneskekærlig Hensigt," sagde Greven, „og i samme Hensigt vil jeg komme igen, i Fald Lægen ikke kommer snart. Jeg siger Dem atter, at Feberen har udviklet sig til Tyfus, og at det er Deres Behandling, der er Skyld i denne beklagelige Forandring. Hvis den stakkels Dame dør, vil jeg afgive min Erklæring for Retten om, at Deres Uvidenhed og Halstarrighed har bevirket hendes Død."

Førend Mr. Dawson kunde svare, blev Døren til Dagligstuen aabnet, og vi saa Lady Glyde staa paa Tærskelen.

„Jeg vil og maa komme ind," sagde hun med usædvanlig Bestemthed.

I Stedet for at standse hende, gav Greven Plads for hende, og gik selv ind i Dagligstuen. Ellers plejede han ikke at være den, der glemte noget, men i Øjeblikkets Overraskelse maa han have glemt Smittefaren og Nødvendigheden af at tvinge Lady Glyde til Forsigtighed.

Til min Forbavselse viste Mr. Dawson mere Aandsnærværelse. Han standsede hendes Naade ved det første Skridt henimod Sengen.

„Det gør mig inderlig ondt," sagde han, „jeg er oprigtig bedrøvet, men jeg frygter, at Feberen er smitsom, og indtil jeg faar Vished herom, beder jeg Dem holde Dem borte herfra."

Hun kæmpede et Sekund for at komme videre, men da sank hendes Arme pludselig ned, hun var besvimet. Grevinden og jeg tog hende imellem os og fik hende baaret ind i hendes eget Værelse. Greven gik foran og ventede uden-

for i Gangen, indtil jeg kom ud og sagde, at hun var kommen til sig selv.

Jeg gik tilbage til Doktoren for at sige ham, at Lady Glyde ønskede at tale med ham øjeblikkelig. Han gik med straks for at berolige hendes Naades Ængstelse og forsikre hende om, at Lægen fra London vilde komme om nogle faa Timer. Disse Timer gik uendelig langsomt. Sir Percival og Greven sad sammen nedenunder og sendte fra Tid til anden Bud for at spørge, hvorledes det stod til. Tilsidst kom da Lægen til vor store Lettelse mellem seks og syv.

Han var yngre end Mr. Dawson, meget alvorlig og bestemt. Hvad han mente om den forudgaaende Behandlingsmaade, kan jeg ikke sige, men det slog mig, at han udspurgte Mrs. Rubelle og mig meget mere end Doktoren, og at han ikke syntes at interessere sig ret meget for, hvad Mr. Dawson havde at sige, medens han undersøgte hans Patient. Jeg begyndte derfor at tro, at Grevens Mening om Sygdommen havde været den rette, og jeg blev bestyrket i denne Tro, da Mr. Dawson efter nogle Øjeblikkes Forløb gjorde det vigtige Spørgsmaal, som Lægen var bleven hentet for at afgøre.

„Hvad er Deres Mening om Feberen?“ spurgte han.

„Tyfus, uden Tvivl,“ svarede Lægen.

Den stilfærdige Person, Mrs. Rubelle, foldede sine magre, brune Hænder og saa paa mig med et meget betydningsfuldt Smil. Greven selv kunde ikke have følt sig mere tilfredsstillet, hvis han havde været til Stede og hørt sin egen Mening bekræftet.

Efter at have givet os nogle Anvisninger til Patientens Behandling og sagt, at han vilde komme igen om fem Dage, trak Lægen sig tilbage for at raadslaa i Enrum med Mr. Dawson. Han vilde ikke udtale sig om, hvorvidt Miss Halcombe kunde komme sig. Han sagde, det var umuligt at have nogen Mening paa Sygdommens nværende Stadium.

De fem Dage gik hen i Ængstelse.

Grevinde Fosco og jeg skiftedes til at afløse Mrs. Rubelle, Miss Halcombes Tilstand forværredes stadig og krævede den yderste Omhu og Pleje. Lady Glyde tog sig sammen paa den mest forbavsende Maade, og viste en Bestemthed, som jeg aldrig vilde have tiltroet hende. Hun forlangte at komme ind i Sygeværelset to eller tre Gange om Dagen for at

se Miss Halcombe med sine egne Øjne, idet hun lovede ikke at gaa hen til Sengen, hvis Doktoren vilde føje hende. Mr. Dawson gav, meget imod sin Villie, efter for hendes Bøn, da han indsaa det haabløse i at disputere med hende. Hun kom ind hver Dag og holdt tappert sit Løfte. Jeg var meget bedrøvet over at se, hvor hun led under disse Omstændigheder — det mindede mig saa meget om min egen Sorg under min afdøde Mands sidste Sygdom — saa jeg maa bede om at blive fri for at dvæle længere derved. Det er mig derimod en Glæde at kunne sige, at der ikke fandt flere ubehagelige Scener Sted mellem Mr. Dawson og Greven. Hans Naade indfandt sig nemlig ikke selv personlig mere, men nøjedes med at sende Bud og opholdt sig forresten hele Tiden nedenunder i Selskab med Sir Percival.

Den femte Dag kom Lægen igen og gav os lidt Haab. Han sagde, at den tiende Dag fra Sygdommens Begyndelse vilde være afgørende for Udfaldet, og han bestemte at komme igen paa denne Dag. Tiden vedblev at gaa som hidtil, kun at Greven tog til London en Morgen og kom tilbage samme Aften.

Den tiende Dag behagede det Forsynet at befri os for videre Ængstelse. Lægen erklærede, at Miss Halcombe var udenfor al Fare.

„Hun behøver ingen Læge nu, kun omhyggelig Pleje i nogen Tid, og det ser jeg, hun faar."

Disse var hans egne Ord. Den Aften læste jeg min afdøde Mands rørende Prædiken om Helbredelse fra Sygdom med mere Udbytte, end jeg nogensinde før mindes at have haft af den.

Denne gode Efterretning havde desværre en overvældende Virkning paa Lady Glyde. Hun var for svag til at taale den stærke Reaktion, og henfaldt i et Par Dage i en Tilstand af Svaghed og Nedtrykthed, som nødte hende til at blive paa sit Værelse. Hvile og Ro og derefter Luftforandring var, efter Mr. Dawsons Mening, det bedste for hende nu. Det var en Lykke, at Sagerne ikke stod værre, end de gjorde, thi Dagen efter havde Greven og Doktoren atter en Ordstrid, og denne Gang var Uenigheden imellem dem saa alvorlig, at Doktoren forlod Huset.

Jeg var ikke tilstede selv, men fik at vide, at Striden drejede sig om, hvorledes Miss Halcombe bedst skulde styr-

kes i sin nuværende Svaghedstilstand. Mr. Dawson var nu, da hans Patient var udenfor Fare, mindre end nogensinde tilbøjelig til at taale nogens Indblanding, og Greven mistede — Gud maa vide hvorfor — denne Gang hele sin Selvbeherskelse, som han ved de andre Lejligheder havde vidst at bevare, og haanede Doktoren gentagne Gange for hans Fejltagelse med Hensyn til Feberen. Det endte med, at Mr. Dawson appellerede til Sir Percival, og truede med at ophøre med sine Besøg paa Blackwater Park, i Fald der ikke fra nu af blev sat en Stopper for Grevens Indblandinger. Sir Percivals Svar forværrede kun Sagen, skønt det ikke var absolut uhøfligt, og Følgen var, at Mr. Dawson trak sig tilbage i en Tilstand af Forbitrelse over den Behandling, Greven havde budt ham, hvorpaa han næste Morgen sendte sin Regning.

Vi stod nu altsaa uden Læge. Skønt der ingen absolut Nødvendighed var derfor, da omhyggelig Pleje jo var alt, hvad Miss Halcombe nu behøvede, vilde jeg dog have tilkaldt en anden Doktor, hvis jeg havde maattet raade, om ikke for andet saa for en Forms Skyld.

Sir Percival saa ikke Sagen i det Lys. Han sagde, det var tidsnok at hente Lægehjælp, i Fald Miss Halcombe skulde faa Tilbagefald. Imidlertid kunde vi henvende os til Greven i mindre Tilfælde, og behøvede ikke at forstyrre Patienten ved en Fremmeds Nærværelse i hendes nuværende svage og nervøse Forfatning. Der var uden Tvivl noget fornuftigt i denne Tanke, men det gjorde mig alligevel lidt ængstelig. Heller ikke fandt jeg det rigtigt, at vi maatte skjule Doktorens Udeblivelse for Lady Glyde, som vi gjorde. Jeg indrømmer, at det var et hensynsfuldt Bedrag, thi hun var ikke i Stand til at taale flere Ængstelser. Men et Bedrag var det, og følgelig efter mine Anskuelser forkert.

En anden forbavsende Omstændighed, som hændte samme Dag og kom mig ganske uventet, bidrog just heller ikke til at befri mit Sind for den Følelse af Uro, som tyngede paa mig.

Jeg blev kaldt ned til Sir Percival i Bibliotheket. Greven, som sad der, rejste sig straks og gik ud. Sir Percival bad mig høflig tage Plads, og sagde derpaa følgende Ord til mig:

„Jeg ønsker at tale med Dem, Mrs. Michelson, om noget,

som jeg i længere Tid har haft i Sinde, og som jeg vilde have sagt Dem før, hvis vi ikke havde haft al den Sygdom og Uro i Huset. Rent ud sagt, saa har jeg mine Grunde til at bryde op fra dette Sted, idet jeg beder Dem have Opsyn med det som sædvanligt, naturligvis. Saa snart Lady Glyde og Miss Halcombe kan rejse, maa de have Luftforandring. Mine Venner, Grev og Grevinde Fosco, forlader os inden den Tid for at bo i Nærheden af London. Og jeg kan ikke aabne mit Hus for flere Gæster, da jeg maa spare saa meget jeg kan. Jeg dadler ikke Dem derfor, men mine Udgifter her er meget for store. Kort sagt. Jeg vil sælge Hestene og skille mig af med alle Tjenestefolkene straks. Jeg gør aldrig noget halvt, ved De, og derfor vil jeg ved denne Tid i Morgen have Huset ryddet for alle overflødige Folk."

Jeg hørte paa ham, forstenet af Forbavselse.

„Mener De, Sir Percival, at jeg skal afskedige Tjenestefolkene, uden den sædvanlige Maaneds Opsigelse?" spurgte jeg.

„Ja vist gør jeg det. Vi er maaske alle ude af Huset inden en Maaned, og jeg ønsker ikke at have Tjenestefolkene gaaende her og drive til ingen Nytte."

„Hvem skal lave Maden saa længe De bliver her, Sir Percival?"

„Margaret Porcher kan koge og stege, behold hende. Jeg behøver ingen udlært Kogejomfru, naar jeg ikke gør Middagsselskaber."

„Den Pige, De taler om, er den dummeste i Huset, Sir Percival."

„Behold hende alligevel og faa en Kone fra Landsbyen til at komme og gøre rent. Mine ugentlige Udgifter skal og maa formindskes øjeblikkelig. Jeg har ikke sendt Bud efter Dem, for at De skulde gøre Indvendinger, Mrs. Michelson, men for at De skal udføre mine Planer til Økonomisering. Send hele det dovne Slæng bort i Morgen med Undtagelse af Porcher. Hun er stærk som en Hest og kan arbejde som en Hest."

„De maa undskylde, at jeg minder Dem om, Sir Percival, at hvis Tjenestefolkene skal bort i Morgen, maa de have en Maaneds Løn ekstra."

„Lad dem det. En Maaneds Løn sparer en Maaneds Ødslen og Fraadsen i Folkestuen."

Denne sidste Bemærkning indeholdt en meget fornærmelig Hentydning til min Husførelse. Jeg havde for megen Selvfølelse til at forsvare mig imod en saa grov Beskyldning. Kristelig Medfølelse med Lady Glyde og Miss Halcombes hjælpeløse Tilstand og den ubehagelige Stilling, de vilde komme i, hvis jeg tog bort med det samme, var det eneste, der afholdt mig fra at opsige min Plads paa Stedet. Jeg rejste mig straks. Det vilde have nedsat mig i min egen Agtelse, at have forlænget Samtalen efter dette.

„Jeg har ikke mere at sige efter Deres sidste Bemærkning, Sir Percival. Deres Ordre skal blive udført."

Idet jeg sagde disse Ord bøjede jeg mit Hoved og forlod Værelset.

Næste Dag rejste alle Folkene. Sir Percival afskedigede selv Tjenerne og Staldkarlene og sendte Dem til London med alle Hestene paa én nær. Af hele det store Folkehold var nu kun jeg selv, Margaret Porcher samt Gartneren tilbage, der boede i sit eget Hus og skulde passe paa den eneste Hest, der var tilbage i Stalden.

Med Huset i denne besynderlige Forfatning, med Fruen syg i sit Værelse, Miss Halcombe hjælpeløs som et Barn og uden Læge, var det ikke saa underligt, at jeg følte mig nedslaaet tilmode og havde vanskeligt ved at bevare min sædvanlige Sindsro. Jeg var ilde tilpas og ønskede, at begge de stakkels Damer var raske igen og jeg selv borte fra Blackwater Park.

* * *

Den næste Begivenhed, der hændte, var af en saa mærkværdig Natur, at jeg vilde have følt en Slags overtroisk Forundring derover, hvis mine Principper ikke have været imod den Slags hedensk Overtro. Det Ønske, jeg havde næret om at komme bort fra Blackwater Park, gik mærkelig nok i Opfyldelse, ved at jeg virkelig kom til at rejse bort. Ganske vist kun for en kort Tid, men det var efter min Mening et underligt Træf.

Min Afrejse gik for sig paa følgende Maade:

En Dag eller to efter Folkenes Afrejse, blev jeg atter kaldt ned til Sir Percival. Den ufortjente Bebrejdelse, han havde gjort mig for min Husstyrelse, forhindrede mig ikke i at gengælde ondt med godt og komme ned ligesaa hurtig og

ærbødig som ellers. Det kostede mig en Kamp med min syndige Natur, men jeg overvandt den.

Jeg fandt Sir Percival og Greven sammen igen. Men denne Gang blev hans Naade tilstede hele Tiden og deltog i Samtalen.

Det drejede sig om den Luftforandring, som vi alle haabede, at Miss Halcombe og Lady Glyde snart kunde nyde godt af. Sir Percival omtalte, at begge Damerne sandsynligvis vilde tilbringe Efteraaret paa Limmeridge House i Cumberland efter Indbydelse af Mr. Fairlie. Men førend de tog dertil, var det hans Mening tilligemed Grev Fosco — som nu førte Samtalen til Ende — at de vilde have godt af først at opholde sig en Tid i Torquais udmærkede Klima. Planen var derfor at se at finde en Bolig, der passede for Damerne, og den store Vanskelighed var at finde en Person, der forstod at vælge just en saadan Bolig, som de behøvede. I denne Nød spurgte Greven paa Sir Percivals Vegne, om jeg vilde være villig til at yde Damerne denne Tjeneste ved selv at rejse til Torquai.

Det var umuligt for mig i min Stilling at sige nej til denne Anmodning.

Jeg kunde kun gøre den Indvending, at min Fraværelse fra Blackwater Park vilde være uheldig under de nuværende Forhold, da der ikke var andre Piger paa Gaarden end Margaret Porcher. Men Sir Percival og Greven erklærede begge, at de vilde finde sig i lidt mindre Bekvemmelighed, for de syges Skyld. Dernæst foreslog jeg den Udvej at skrive til en Agent i Torquai, men blev imødegaaet med den Bemærkning, at det var det hensigtsmæssigste at se Huset selv, inden det blev lejet. Man sagde mig ogsaa, at Grevinden, som ellers vilde være rejst selv, ikke kunde forlade sin Niece, Lady Glyde, i hendes nuværende Tilstand, og at Sir Percival og Greven havde Forretninger sammen, der holdt dem tilbage paa Blackwater Park. Kort sagt, det var ganske klart, at jeg var den eneste, som kunde udføre dette Hverv. Der var altsaa intet andet for mig at gøre end at erklære, at jeg var villig til at paatage mig det for Gady Glydes og Miss Halcombes Skyld.

Det blev derefter bestemt, at jeg skulde rejse næste Morgen, opholde mig en eller to Dage i Torquai for at undersøge de bedste Boliger, og derpaa hurtigst muligt komme hjem og

aflægge Beretning. Hans Naade nedskrev for mig, hvilke Betingelser Huset maatte yde i Retning af Komfort, og Sir Percival tilføjede, hvilken Pris jeg maatte betale derfor.

Min egen Tanke, idet jeg læste disse Instruktioner, var, at et saadant Hus som det beskrevne, ikke vilde være at finde ved noget som helst Badested i hele England, og hvis et saadant virkelig eksisterede, vilde det absolut ikke kunde faas for den Pris, jeg maatte byde. Jeg antydede dette for de to Herrer; men Sir Percival, som denne Gang overtog Svaret, mente ikke, det vilde være saa vanskeligt. Det tilkom ikke mig at komme med flere Indvendinger. Jeg sagde derfor ikke mere; men det var min faste Overbevisning, at det Hverv, jeg blev sendt for at udføre, var fuldstændig haabløst.

Førend jeg rejste, saa jeg til Miss Halcombe, som lod til at være i stadig Fremgang.

Der var et forpint Udtryk i hendes Ansigt, som lod mig frygte, at noget tyngede paa hendes Sind nu, da hun fuldstændig var ved sin Bevidsthed. Men hun var afgjort stærkere, end man skulde have troet, og sendte venlige Hilsener til Lady Glyde og bad mig sige, at hendes Naade endelig ikke maatte overanstrænge sig. Jeg overlod hende altsaa til Mrs. Rubelles Omsorg, som stadig var lige rolig og uafhængig af alle i Huset. Da jeg bankede paa Lady Glydes Dør, blev det sagt mig, at hun endnu var lige svag og nedslaaet. Det var Grevinden, som holdt hende med Selskab, der gav mig denne Underretning. Greven og Sir Percival spadserede paa Vejen til Portnerboligen, da jeg kørte til Stationen. Jeg nikkede til dem, og forlod saaledes Huset med Margaret Porcher som eneste Tyende tilbage.

Enhver maa finde, hvad jeg ogsaa har følt senere, at dette var ganske usædvanlige Omstændigheder. Men jeg maa gentage, at det var umuligt for mig i min uafhængige Stilling at handle anderledes, end jeg gjorde.

Udfaldet af min Rejse til Torquai blev nøjagtig som jeg havde forudset. Ingen saadan Bolig, som jeg skulde have, var at faa i hele Byen. Jeg vendte derfor tilbage til Blackwater Park og underrettede Sir Percival, som modtog mig i Døren, om, at min Rejse havde været forgæves. Han syntes saa optaget af et eller andet, at han ikke lod til at bekymre

sig herom, og han fortalte mig straks, at der var foregaaet en Forandring i Huset under min korte Fraværelse.

Grev og Grevinde Fosco havde forladt Blackwater Park og var taget til deres nye Bolig i St. Johns Wood.

Jeg fik ikke Grunden at vide til denne pludselige Afrejse — det blev kun sagt mig, at Greven havde sendt mig en særlig venlig Hilsen. Da jeg spurgte Sir Percival, om Lady Glyde havde nogen til at tage sig af hende efter Grevindens Bortrejse, svarede han, at hun havde Margaret Porcher til sin Opvartning og han tilføjede, at der var bleven hentet et Kone fra Landsbyen til Hjælp i Huset.

Dette Svar forfærdede mig ligefrem, det var saa lidt passende som muligt, at betro en Understuepige til at være om Lady Glyde. Jeg gik straks ovenpaa og mødte Margaret paa Trappeafsatsen. Der havde ikke været Brug for hende; hendes Frue havde været rask nok til at staa op den Morgen. Jeg spurgte derfor til Miss Halcombe, men Svaret kom saa trevent og ligegyldigt, saa jeg ikke blev klogere deraf. Jeg vilde ikke gentage mit Spørgsmaal og risikere et næsvist Svar, saa jeg foretrak at gaa ind til Lady Glyde med det samme.

Jeg saa, at hendes Naade virkelig var bleven bedre i de sidste Dage. Skønt endnu svag og nervøs, kunde hun dog gaa uden Hjælp, om end ganske langsomt. Hun havde været lidt ængstelig for Miss Halcombe straks om Morgenen, da hun ikke havde hørt noget om eller fra hende. Jeg fandt, at dette var en stor Mangel paa Opmærksomhed fra Mrs. Rubelles Side, men sagde intet, og blev hos Lady Glyde for at hjælpe hende med Paaklædningen. Da hun var færdig, gik vi begge to ud for at se til Miss Halcombe.

Vi blev standset i Gangen af Sir Percival, han saa ud, som om han havde staaet og ventet paa os.

„Hvor skal du hen?“ spurgte han Lady Glyde.

„Til Marians Værelse,“ svarede hun.

„Det vil spare dig for en Skuffelse,“ bemærkede Sir Percival, „naar jeg siger dig, at du ikke vil finde hende der.“

„Ikke finde hende dér?“

„Nej, hun forlod Huset i Gaar Morges med Fosco og hans Hustru.“

Lady Glyde var ikke stærk nok til at taale denne over-

raskende Meddelelse. Hun blev forfærdelig bleg og lænede sig til Væggen, idet hun saa paa sin Mand i Tavshed.

Jeg var selv saa forundret, at jeg knap vidste, hvad jeg skulde sige. Jeg spurgte Sir Percival, om det virkelig var hans Alvor, at Miss Halcombe havde forladt Blackwater Park.

„Ja, naturligvis," svarede han.

„I hendes Tilstand, Sir Percival. Uden at tale derom til Lady Glyde."

Førend han kunde svare, kom hendes Naade lidt til sig selv.

„Umuligt," raabte hun forfærdet, idet hun gik et Par Skridt frem. „Hvor er Doktoren? Hvor var Mr. Dawson, da Marian tog bort?"

„Der var ingen Brug for Mr. Dawson, han var her ikke," sagde Sir Percival. „Han holdt op med at komme af sig selv, hvilket er det bedste Bevis for, at hun var stærk nok til at rejse. Hvor du stirrer! Hvis du ikke tror, hun er borte, saa se selv efter. Luk hendes Dør op og alle andre i Huset, hvis du vil."

Hun tog ham paa Ordet, og jeg fulgte hende. Der var ingen anden i Miss Halcombes Værelse end Margaret Porcher, som gjorde i Stand derinde. Der var tomt i alle de andre Værelser. Sir Percival ventede endnu paa os ude i Gangen.

Da vi forlod det sidste Værelse, hviskede Lady Glyde:

„Gaa ikke, Mrs. Michelson. Forlad mig for Guds Skyld ikke."

Førend jeg kunde svare, var hun ude i Gangen og sagde til sin Mand:

„Hvad betyder dette, Sir Percival? Jeg beder og bønfalder dig om at sige mig, hvad dette skal betyde."

„Dette betyder," sagde han, „at Miss Halcombe var rask nok i Gaar Morges til at staa op og blive klædt paa; og at hun paastod at ville følges til London med Fosco og hans Hustru."

„Til London!"

„Ja, paa Vej til Limmeridge."

Lady Glyde vendte sig imod mig og sagde:

„De saa Miss Halcombe sidst. Sig mig ligefrem, Mrs. Michelson, syntes De, hun saa ud til at kunne rejse?"

„Nej, ikke efter min Mening, Deres Naade.“

Sir Percival henvendte nu ogsaa Ordet til mig, idet han spurgte:

„Sagde De eller sagde De ikke, før De tog bort, at Miss Halcombe saa meget stærkere og bedre ud?“

„Jeg gjorde ganske vist den Bemærkning, Sir Percival.“

Han vendte sig atter til Lady Glyde.

„Sammenlign nu Mrs. Michelsons to Bemærkninger, og prøv at dømme fornuftigt. Hvis hun ikke havde været rask nok til at flyttes, tror du saa, vi vilde have ladet hende rejse? Hun har tre forstandige Mennesker til at tage Vare paa sig, Fosco, din Tante og Mrs. Rubelle, som tog med for det samme. De tog en hel Kupé i Gaar og redte for hende paa det ene Sæde, i Fald hun skulde føle sig træt. I Dag tager Fosco og Mrs. Rubelle videre med hende til Cumberland.“

„Hvorfor tager Marian alene til Cumberland, og lader mig blive tilbage?“ segde hendes Naade afbrydende Sir Percival.

„Fordi din Onkel ikke vil modtage dig, før han har talt med din Søster. Har du glemt det Brev, han skrev til hende i Begyndelsen af hendes Sygdom? Det blev vist dig, og du bør kunne huske det.“

„Jeg husker det godt.“

„I saa Fald behøver du jo ikke at undre dig over, at hun er rejst fra dig. Du ønsker at komme tilbage til Limmeridge, og hun er taget dertil for at udvirke din Onkels Samtykke dertil.“

Stakkels Lady Glydes Øjne fyldtes med Taarer.

„Marian er aldrig før rejst fra mig, uden at sige Farvel.“

„Hun vilde ogsaa denne Gang have sagt dig Farvel, hvis hun ikke havde været bange baade for din og sin egen Skyld. Hun vidste, du vilde afholde hende fra at rejse, og bedrøve hende med Taarer. Har du flere Indvendinger at gøre, saa maa du gøre dem nede i Spisestuen. Jeg er træt af disse Spørgsmaal og trænger til et Glas Vin.“

Han forlod os pludselig.

Hans Væsen under denne Samtale havde været ganske anderledes end ellers. Han syntes næsten at være ligesaa

nervøs som Lady Glyde selv. Jeg havde aldrig tænkt mig, at han saa let kunde lade sig bringe ud af Fatning.

Jeg prøvede at formaa Lady Glyde til at gaa tilbage til sit eget Værelse, men det var umuligt. Hun blev i Gangen og saa ud, som om hun var halvt forstyrret af Skræk.

„Der er hændt min Søster en Ulykke," sagde hun.

„Husk paa, Deres Naade, hvilken forbavsende Energi, Miss Halcombe er i Besiddelse af," sagde jeg, „hun er i Stand til at gøre, hvad andre Damer i lignende Tilfælde ikke vilde formaa. Jeg haaber og tror, at der ikke er noget i Vejen — det gør jeg virkelig."

„Jeg maa følge Marian," sagde hendes Naade med samme forfærdede Udtryk. „Jeg maa derhen, hvor hun er og se med mine egne Øjne, at hun er i Live. Kom, kom med mig ned til Sir Percival!"

Jeg tøvede, angst for at min Nærværelse kunde blive anset som Paatrængenhed. Jeg forestillede hendes Naade dette, men hun vilde ikke høre paa mig. Hun holdt fast paa min Arm og tvang mig med sig ned ad Trapperne; hun klyngede sig til mig med den Smule Styrke, hun havde, idet jeg aabnede Spisestuedøren.

Sir Percival sad ved Bordet med en Karaffel Vin foran sig. Han hævede Glasset til sine Læber, idet vi kom ind, og tømte det i et Drag. Jeg mærkede, at han saa vredt paa mig, da han satte Glasset fra sig, og jeg forsøgte derfor at gøre en Slags Undskyldning for min Nærværelse.

„Tror De maaske, her foregaar Hemmeligheder," udbrød han pludselig; „der er ingen og intet, som holdes skjult her for Dem eller nogen andre."

Efter at have sagt disse mærkelige Ord, højt og lydeligt, fyldte han nok et Glas med Vin og spurgte Lady Glyde, hvad hun ønskede.

„Dersom min Søster kan rejse, kan jeg ogsaa," sagde hendes Naade med større Fasthed end sædvanlig. „Jeg kommer for at bede dig om at lade mig følge efter Marian med Eftermiddagstoget, jeg er saa ængstelig for hende."

„Du maa vente til i Morgen," svarede Sir Percival, „hvis der da ikke kommer Brev om at vente, kan du tage afsted. Det er ikke rimeligt, at dette vil ske, saa jeg vil skrive til Fosco med Aftenposten."

Idet han sagde disse Ord, holdt han Glasset op for Ly-

set og saa paa Vinen, i Stedet for paa Lady Glyde. Han saa overhovedet ikke paa hende under Samtalen. En saadan Mangel paa Opdragelse hos en saa fin Herre, gjorde et pinligt Indtryk paa mig.

„Hvorfor vil du skrive til Grev Fosco?“ spurgte hun i den største Forbavselse.

„For at sige, at han skal vente dig med Middagstoget,“ sagde Sir Percival. „Han vil møde dig paa Stationen, naar du kommer til London og tage dig med hjem til din Tante i St. Johns Wood for at overnatte der.“

Lady Glydes Haand begyndte at skælve hæftigt paa min Arm, hvorfor kunde jeg ikke begribe.

„Grev Fosco behøver ikke at møde mig,“ sagde hun. „Jeg vil helst ikke overnatte i London.“

„Du er nødt dertil. Du kan ikke gøre den lange Rejse til Cumberland paa en Dag. Du maa hvile Natten over i London, og jeg synes ikke om, at du tager alene ind paa et Hotel. Fosco tilbød din Onkel at huse dig paa Hjemvejen, og din Onkel tog derimod. Her er et Brev fra ham til dig. Jeg burde have sendt det op i Morges, men glemte det. Læs det og se selv, hvad Mr. Fairlie skriver.“

Lady Glyde saa paa Brevet og gav det derpaa til mig.

„Læs det,“ sagde hun med svag Stemme, „jeg ved ikke, hvad der er i Vejen med mig. Jeg kan ikke læse det selv.“

Det indeholdt nogle Linier, saa korte og ligegyldige, at det ligefrem slog mig.

Saa vidt jeg husker, lød det saaledes:

Kæreste Laura!

Kom saa snart du kan. Afbryd Rejsen ved at overnatte i London hos din Tante. Det gør mig ondt at høre om Marians Sygdom.

Din altid hengivne Onkel.

„Jeg vil hellere lade være at tage derhen, jeg vil helst ikke overnatte i London,“ sagde hendes Naade ivrigt, inden jeg endnu var helt færdig med Brevet. „Skriv ikke til Grev Fosco, jeg beder dig, skriv ikke til ham.“

Sir Percival fyldte sit Glas paany, saa kejtet, at han væltede det og spildte Vinen ud over Bordet.

„Mit Syn svigter mig," mumlede han ved sig selv med en underlig tyk Stemme.

Han rejste Glasset langsomt, fyldte det og tømte det med det samme. Hans Blik og hele Udseende lod mig befrygte, at Vinen var gaaet ham til Hovedet.

„Jeg beder dig, skriv ikke til Grev Fosco," vedblev Lady Glyde indtrængende.

„Hvorfor ikke, om jeg maa spørge," raabte Sir Percival i et Udbrud af Forbitrelse, som forfærdede os begge. „Findes der i London et mere passende Sted for dig at være end det Sted, din Onkel selv har valgt, din Tantes Hus? Spørg Mrs. Michelson."

Dette Arrangement var uimodsigeligt saa rigtigt og passende, at jeg ikke kunde indvende noget derimod. Hvor meget jeg ellers sympathiserede med Lady Glyde, i hendes uretfærdige Fordom mod Grev Fosco kunde jeg ikke samstemme. Jeg har aldrig truffet nogen fornem Dame med en saa snæverhjertet Fordom imod Udlændinge, som Lady Glyde her viste sig i Besiddelse af. Hverken hendes Onkels Brev eller Sir Percivals tiltagende Utaalmodighed syntes at gøre mindste Virkning paa hende. Hun vedblev at gøre Indvendinger imod at blive Natten over i London, og bønfaldt sin Mand om ikke at skrive til Greven.

„Lad nu det være nok," sagde Sir Percival, idet han uhøfligt vendte os Ryggen. „Hvis du ikke har Forstand paa, hvad der er bedst for dig, saa maa andre ordne det for dig. Det er allerede afgjort, og dermed Basta. Du skal blot gøre, hvad Miss Halcombe har gjort før dig."

„Marian," gentog hendes Naade ganske forstyrret. „Har Marian overnattet i Grevens Hus?"

„Ja, i Grev Foscos Hus. Hun laa der sidste Nat. Du skal følge hendes Eksempel og gøre som din Onkel siger. Du skal ogsaa sove der i Morgen Nat og afbryde Rejsen for at hvile dig, som din Søster gjorde. Gør dog ikke for meget Vrøvl, ellers kommer jeg til at angre, at jeg i det hele taget lader dig rejse."

Han sprang op og gik pludselig ud paa Verandaen gennem de aabne Glasdøre.

„Deres Naade maa undskylde," hviskede jeg, „men jeg tror, vi gør bedst i ikke at vente her til Sir Percival kommer tilbage. Jeg er bange for, han er ophidset af Vinen."

Hun samtykkede i at forlade Værelset paa en træt, fraværende Maade.

Saa snart vi var ovenpaa i Sikkerhed, gjorde jeg, hvad jeg kunde for at berolige Hendes Naade. Jeg mindede hende om, at Mr. Fairlies Breve i Virkeligheden før eller senere nødvendiggjorde den Fremgangsmaade, Miss Halcombe havde fulgt. Hun indrømmede dette og tilføjede endog af sig selv, at begge Brevene var ganske overensstemmende med hendes Onkels Karakter; men Frygten for Miss Halcombe kunde hun ikke ryste af sig, ligesaa lidt som den ubeskrivelige Angst, hun følte ved Tanken om at skulle overnatte i Grevens Hus. Alt, hvad jeg kunde sige hende for at berolige, var til ingen Nytte.

„Deres Naade vil tilgive mig min Dristighed," sagde jeg, „men jeg finder, at Grevens Venlighed og Opmærksomhed under hele Miss Halcombes Sygdom fortjener vor Paaskønnelse. Selv hans alvorlige Uenighed med Doktor Dawson havde sin Grund i hans Ængstelse for hende."

„Hvilken Uenighed?" spurgte hendes Naade interesseret.

Jeg fortalte de ulykkelige Omstændigheder under hvilke Mr. Dawson havde trukket sig tilbage fra Huset; jeg gjorde det saa meget beredvilligere, som jeg i høj Grad misbilligede, at Sir Percival vedblev at holde det skjult for Lady Glyde.

Hendes Naade fo'r op med alle Tegn paa Skræk og Sindsbevægelse over, hvad jeg havde fortalt hende.

„Værre! Værre end jeg troede," sagde hun og vandrede rundt i Værelset, aldeles ude af sig selv. „Greven vidste, at Mr. Dawson aldrig vilde tillade Marian at rejse, han fornærmede Doktoren med Villie for at faa ham bort."

„O, Deres Naade," indvendte jeg.

„Mrs. Michelson," vedblev hun heftigt, „intet i Verden kan overbevise mig om, at min Søster er i den Mands Magt og i hans Hus med sin gode Villie. Min Skræk for ham er saa stor, at intet af, hvad Sir Percival kan sige eller min Onkel kan skrive, kunde formaa mig til at spise, drikke eller sove under hans Tag. Men min Ængstelse for Marian giver mig Mod til at følge hende hvor som helst, endogsaa til Grev Foscos Hus."

Jeg fandt det rigtigt her at omtale, at Miss Halcombe

allerede nu var i Cumberland, i Følge Sir Percivals Mening.

„Jeg tør ikke tro det," svarede hendes Naade. „Jeg frygter, hun endnu er under denne Mands Tag. Hvis jeg tager fejl, hvis hun virkelig er rejst videre til Limmeridge, har jeg besluttet ikke at ville tage ind til Grev Fosco. Min bedste Veninde, næst efter min Søster, bor i Nærheden af London. De har vist hørt Miss Halcombe og jeg tale om Mrs. Vesey. Jeg vil skrive til hende og bede, om jeg maa overnatte i hendes Hus. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal komme derhen, eller hvorledes jeg skal undgaa Greven; men jeg maa paa en eller anden Maade se at slippe derhen, hvis min Søster er rejst til Cumberland. Jeg vil bede Dem om at paase, at mit Brev til Mrs. Vesey gaar til London i Aften, ligesaa sikkert som Sir Percivals til Grev Fosco. Jeg har Grunde til ikke at stole paa Postkassen dernede. Vil De bevare min Hemmelighed og hjælpe mig med dette? Det er maaske den sidste Tjeneste, jeg nogensinde kommer til at bede Dem om."

Jeg tøvede, det hele var saa besynderligt. Jeg frygtede næsten for, at hendes Naades Forstand var blevet angrebet paa Grund af den sidste Tids Ængstelse og Lidelse. Imidlertid endte det med, at jeg samtykkede. Hvis Brevet havde været til en Fremmed, i Stedet for til en Dame, jeg havde hørt saa meget omtale, som Mrs. Vesey, havde jeg ikke turdet paatage mig Ansvaret. Jeg takker Gud, naar jeg tænker paa, hvad der senere hændte. Jeg takker Gud for, at jeg hverken modsatte mig dette eller noget andet Ønske, som Lady Glyde ytrede for mig paa hendes sidste Dag paa Blackwater Park.

Brevet blev skrevet og overgivet til mig. Jeg lagde det selv i Landsbyens Postkasse samme Aften.

Vi saa intet mere til Sir Percival den Dag.

Jeg sov efter Lady Glydes Ønske i Værelset ved Siden af hendes, med Døren aaben imellem os. Der var noget forunderligt og rædselsfuldt ved denne Ensomhed og Tomhed i Huset, saa jeg paa min Side var glad ved at have et Menneske i Nærheden. Hendes Naade blev længe oppe, læste og brændte Breve og tømte sine Skuffer for alle de Smaating, hun satte Pris paa, som om hun aldrig ventede at komme tilbage igen til Blackwater Park. Hendes Søvn var uro-

lig, hun skreg flere Gange i Søvne, en Gang saa højt, at hun vaagnede derved. Hvilke hendes Drømme end har været, saa fandt hun ikke for godt at fortælle mig dem. Jeg kunde maaske nok i min Stilling have ventet, at hun skulde have gjort det. Det kan være det samme nu. Det gjorde mig desuagtet ondt for hende — det gjorde det i Sandhed.

Næste Dag var Vejret smukt og straalende. Sir Percival kom op efter Frokost for at sige, at Vognen vilde være for Døren et Kvarter før tolv. Toget til London kom til vor Station tyve Minutter senere. Han underrettede Lady Glyde om, at han var nødt til at gaa ud nu, men haabede at være tilbage, inden hun tog bort. Hvis et eller andet opholdt ham undervejs, skulde jeg følge hende til Stationen og sørge for, at hun kom af Sted i rette Tid. Sir Percival gav disse Anordninger meget hastigt, idet han hele Tiden gik frem og tilbage paa Gulvet. Hendes Naade saa hele Tiden opmærksomt paa ham, men han saa ikke en eneste Gang paa hende.

Hun talte først, da han var færdig; da standsede hun ham, idet han nærmede sig Døren, ved at række Haanden ud imod ham.

„Jeg faar dig aldrig mere at se," sagde hun med Eftertryk. „Vi skilles i Dag — maaske for stedse. Vil Du forsøge at tilgive mig, ligesaa oprigtig som jeg tilgiver dig?"

Hans Ansigt blev overtrukket af en dødelig Bleghed, og Sveden sprang frem i store Draaber paa hans skaldede Pande.

„Jeg kommer tilbage," sagde han hurtigt og fo'r ud ad Døren, som om hans Hustrus Afskedsord havde jaget ham ud af Værelset.

Jeg havde aldrig syntes om Sir Percival, men den Maade, hvorpaa han forlod Lady Glyde fik mig til at skamme mig over at have været i hans Tjeneste og spist hans Brød. Jeg tænkte paa at sige et Par trøstende og kristelige Ord til den stakkels Dame; men der var noget i det Udtryk, hvormed hun saa efter sin bortilende Mand, der bragte mig til Tavshed.

Vognen kørte for Døren i rette Tid. Hendes Naade havde Ret, Sir Percival kom ikke tilbage. Jeg ventede ham til det sidste Øjeblik, men forgæves.

Jeg havde ikke noget egentligt Ansvar, og dog følte jeg mig urolig i Sindet.

„Det er jo af egen fri Villie," sagde jeg, idet Vognen kørte ud af Indkørselsporten, „at Deres Naade tager til London."

„Jeg vilde tage hen, hvor det skulde være, for at blive fri for den skrækkelige Spænding, jeg er i for Øjeblikket."

Hun havde gjort mig næsten ligesaa ængstelig for Miss Halcombe, som hun selv var. Jeg bad hende skrive et Par Ord, hvis alt stod godt til i London, hvad hun ogsaa lovede.

Vi kom til Stationen i sidste Øjeblik, og Toget holdt allerede, da jeg løste hendes Billet, medens Gartneren, der havde kørt for os, tog sig af Bagagen.

Hun gav ham en Gave til hans Børn og greb min Haand, idet hun sagde:

„De har været meget venlig imod min Søster og mig, da vi begge var venneløse, og jeg vil erindre Dem saa længe jeg lever. Farvel og Gud velsigne Dem."

Hun sagde disse Ord med et Blik, som om hun sagde mig Farvel for stedse.

Toget peb, hun vinkede med Haanden — jeg saa hende ikke mere.

Da jeg paa Hjemturen kom i Nærheden af Parken, blev jeg forbavset ved at se en Fremmed — en Kvinde — spadsere rundt derinde. Ved Lyden af Vognrumlen vendte hun sig om. Blodet stivnede i mine Aarer. Det var Mrs. Rubelle.

„Er De her," gispede jeg, „ikke taget til London, ikke til Cumberland?"

„Nej."

„Og hvor er Miss Halcombe?"

Mrs. Rubelle lo mig op i Ansigtet og sagde:

„Hun har heller ikke forladt Huset."

Jeg tænkte paa Lady Glydes faa Kræfter, og skælvede for det Øjeblik, da hun vilde faa Sandheden at vide.

Netop som jeg stod i disse Betragtninger sagde Mrs. Rubelle:

„Der kommer Sir Percival."

Da han kom nær nok til at se mit Ansigt, slog han en skraldende Latter op og sagde:

„Naa, har De opdaget det nu, Mrs. Michelson?"

Jeg svarede ikke.

Han ventede et Øjeblik, saa sagde han:

„Kom med, saa skal De se.“ Han standsede foran den tomme Fløj i Sidebygningen, pegede op paa den og sagde: „Miss Halcombe er for Øjeblikket anbragt i et af de bedste Værelser der. Tag Mrs. Michelson med Dem ind, Mrs. Rubelle, De har Nøglen, og lad hende overbevise sig om, at det har sin Rigtighed denne Gang.“

Den Tone, hvori han talte, gengav mig min Fatning.

„Maa jeg tale et Par Ord med Dem alene, Sir Percival?“ sagde jeg.

„Naa,“ svarede han skarpt, „hvad er der nu?“

„Jeg ønsker at opgive min Stilling paa Blackwater Park, da jeg ikke føler det overensstemmende med mine Pligter mod Lady Glyde at forblive længere i Deres Tjeneste.“

„Aahaa,“ udbrød han heftigt, „jeg ser nok, hvor De vil hen. De har udtydet et uskyldigt Bedrag, udøvet mod Lady Glyde for hendes eget Bedste, paa Deres egen simple, underfundige Maade. Det var nødvendigt for hendes Helbred at rejse straks, og De ved ligesaa godt som jeg, at hun aldrig vilde være taget herfra, hvis hun troede, at Miss Halcombe var her endnu. Husk det og sig saa noget om mig og min Adfærd, hvis De tør. Naar vil De rejse?“

„Saa snart det passer Dem, Sir Percival.“

„For min Skyld kan De tage bort, naar det skal være; men De skulde tænke lidt paa Miss Halcombe. Mrs. Rubelle rejser til London endnu i Aften, og saa vil der ikke være et Menneske til at tage sig af hende.“

Det siger sig selv, at jeg var ude af Stand til at forlade Miss Halcombe under disse Forhold, og jeg lovede at blive til Sir Percival kunde skaffe en anden i mit Sted.

„Hvorfor forlader De egentlig min Tjeneste?“ spurgte han, ligesom jeg skulde til at gaa. „De maa jo angive en Grund. Hvorfor altsaa? Familiens Opløsning. Hvad?“

„Det kan jeg intet indvende imod.“

„Godt, De rejser altsaa paa Grund af Familiens Opløsning.“

Han vendte sig om og gik raskt ud i Parken.

Mrs. Rubelle førte mig ind i den ubeboede Fløj af Huset, gik op ad Trappen og aabnede en Dør, der førte ind til de gamle Soveværelser fra Dronning Elisabeths Tid.

Jeg sagde hende, at det fra nu af var min Hensigt at overtage den syge Dames Pleje, hvortil hun svarede:

„Saa meget desto bedre, jeg længes efter at komme herfra og vil tage med det Tog, der gaar om en Timestid. Min Kuffert er allerede pakket.“

Hun nejede, nynnede en Melodi og forsvandt.

Da jeg kom ind, sov Miss Halcombe. Hun saa ikke daarligere ud, end da jeg forlod hende, og skønt Værelset var trist og mørkt, var der gjort, hvad der kunde, for at gøre det saa hyggeligt som muligt. Hele Grusomheden ved Sir Percivals Bedrag var falden paa Lady Glyde, saa vidt jeg kunde skønne.

Jeg listede mig tilbage, medens den syge sov, og bad Gartneren køre om til Doktoren, Mr. Dawson, naar han havde sat Mrs. Rubelle af paa Stationen, og bede ham se til mig. Jeg vidste, at han vilde komme, naar han hørte, at Grev Fosco var borte.

Han kom tilbage med den Besked, at Doktoren ikke var rask, men vilde komme næste Morgen, hvis han kunde.

Jeg bad Gartneren opholde sig Natten over i et af de tomme Soveværelser, i Fald jeg skulde behøve hans Hjælp, og jeg fik Grund til at være taknemmelig over mit Forslag, for inden Midnat fik Sir Percival et højst foruroligende Anfald. Gartneren, der øjeblikkelig løb ned til ham og blev der over en Time, forklarede, at Herren var ganske fra sig selv — ikke paa Grund af for megen Vin, som jeg havde troet — men paa Grund af en eller anden panisk Skræk, som det ikke var muligt at forklare sig. Tilsidst havde han befalet, at Hestene skulde spændes for lige med det samme, og var kørt bort i rasende Gallop med et Ansigt saa hvidt som en Dødnings, idet han ustandseligt mumlede Eder og Forbandelser imellem Tænderne.

Næste Dag blev Vognen bragt tilbage af Staldkarlen fra Kroen i Knowsbury, hvor Sir Percival havde gjort Holdt, inden han tog videre med Toget, hvorhen vidste ingen. Jeg har aldrig senere hørt, hverken om eller fra Sir Percival.

Da man har anmodet mig om, ikke nærmere at berøre Mss Halcombes Opvaagnen, da hun fandt mig siddende ved sin Side, vil jeg blot meddele, at hun ikke var sig bevidst,

hvorledes og hvornaar hun var blevet flyttet fra den ene Del af Huset til den anden.

Mrs. Rubelle havde nægtet at besvare hendes Spørgsmaal desangaaende, men havde ellers behandlet hende godt.

Jeg behøver ikke at skrive noget nærmere — og det er mig en Lettelse — om den Virkning, som Lady Glydes Afrejse og de sørgelige Efterretninger, som kun altfor snart naaede os, havde paa Miss Halcombe. I begge Tilfælde forberedte jeg hende saa varsomt som muligt, og Mr. Dawson, der havde været syg og sengeliggende i nogen Tid hjalp mig med at fortælle hende det sidste. Jeg forlod hende ikke, før hun havde genvundet sine Kræfter, og vi rejste sammen bort fra dette sørgelige Sted. Jeg blev hos en Slægtning i London og hun rejste videre til Mr. Fairlie i Cumberland.

Kun to Ord endnu, inden jeg slutter denne sørgelige Beretning. For det første, at det er min absolute Overbevisning, at Grev Fosco ikke er at dadle for disse Begivenheder, til Trods for den skrækkelige Mistanke, der er bleven rejst imod ham; og for det andet, at jeg beklager ikke at kunne huske nøjagtig, hvilken Dag Lady Glyde rejste fra Blackwater Park. Jeg husker kun, at det var i Slutningen af Juli.

* * *

Historien forsat i forskellige Fortællinger.

Hester Pinhorns Beretning, Kokkepige hos Grev Fosco, nedskrevet efter hendes Diktat.

Det gør mig ondt at maatte tilstaa, at jeg aldrig har kunnet læse eller skrive, og maa derfor nøjes med at berette, hvad jeg har paa Hjerte. I Sommer fik jeg Plads som Kokkepige i Nummer 5, Forest-road, St. Johns Wood, hos et Herskab ved Navn Fosco. Foruden mig var der kun en Stuepige i Huset, og Herren og Fruen kom først et Par Dage efter min Ankomst og de meddelte os, at de ventede en Gæst, Fruens Niece, samme Dag eller Dagen efter, hvilken husker jeg ikke. Alt hvad jeg ved er, at Lady Glyde kom og at hun indjog os en ordentlig Skræk. Stuepigen aabnede Døren for dem — hun kom med Herren — og viste dem ind i Dagligstuen; men næppe var hun naaet ned i Køkkenet til mig, førend vi hørte et vældigt Rabalder og Fruens Stemme raabe om Hjælp.

Vi løb begge op og saa Damen ligge paa Sofaen med død-

blegt Ansigt, knyttede Hænder og Hovedet bøjet ned til den ene Side. Herskabet fortalte, at hun pludselig havde faaet Krampe. Jeg løb ud for at hente en Læge, da jeg var bedst kendt i Nabolaget, og traf Mr. Goodriche, der straks fulgte med mig tilbage.

Den stakkels Dame fik det ene Anfald efter det andet, indtil hun tilsidst var aldeles hjælpeløst som et Barn.

Vi fik hende i Seng, og Dr. Goodriche undersøgte hendes Hjerte, hvorefter han sagde:

„Det er et meget alvorligt Tilfælde, og jeg anbefaler Dem øjeblikkeligt at skrive til Lady Glydes Venner.“

Min Frue spurgte ham:

„Er det en Hjertesygdom maaske?“

„Ja,“ svarede han, „og af den aller alvorligste Art.“

Fruen tog denne sørgelige Efterretning roligere end Herren, der syntes at være meget betaget af det, som var sket.

„Stakkels, stakkels Lady Glyde,“ blev han ved med at sige, idet han vandrede rundt og vred sine Hænder — meget mere som en Skuespiller end en fin Herre, syntes jeg.

Han var nær ved at plage Livet af Doktoren med sine Spørgsmaal om Lady Glydes Udsigter til at komme sig; men dog syntes jeg bedre om ham end om Fruen, der vistnok var en haard en.

Hen imod Midnat kom den Syge til sig selv og saa sig om i Værelset; men da jeg kom derind næste Morgen, laa hun atter i en Slags Dvale. Mr. Goodriche havde sin Amanuensis, Mr. Garth, med, og de gjorde min Frue en Mængde Spørgsmaal om, hvorledes Damens Helbred havde været før i Tiden, hvem der havde været hendes Læge, og om hun havde haft megen Sorg. Jeg husker, at Fruen sagde ja til dette Spørgsmaal, hvorpaa begge Lægerne rystede paa Hovedet.

Senere ud paa Morgenstunden hørte jeg af Herren, at hun var blevet lidt bedre igen, hvad han lod til at være meget fornøjet over. Mr. Goodriche, der kom igen op ad Formiddagen, var ikke nær saa fornøjet med hende og sagde blot, da han gik, at hun skulde have ubetinget Ro, og at han vilde komme igen Klokken seks.

Omtrent ved den Tid — Herren var endnu ikke kommet tilbage fra sin Tur — ringede Fruen og bad mig straks hente Doktoren, da Damen var besvimet. Jeg vilde skynde

mig af Sted, da Doktoren til alt Held kom i det samme, og jeg fulgte ham ovenpaa.

„Lady Glyde havde det som sædvanligt," sagde min Frue, „hun var vaagen og saa sig om paa en underlig fortabt Maade, da jeg hørte hende udstøde et svagt Skrig, og i det samme besvimede hun."

Doktoren gik hen til Sengen og lagde Haanden paa hendes Hjerte. Han saa meget alvorligt ud.

„Hun er død!" sagde han roligt og stilfærdigt.

„Død!" hviskede min Frue og skælvede fra Hoved til Fod, „og saa pludseligt? Hvad vil dog Greven sige?"

Doktoren raadede hende til at gaa neden under og se at komme lidt til sig selv.

„Denne Person," sagde han og pegede paa mig, „vil nok blive her, indtil jeg sender den fornødne Assistance."

Fruen gjorde, som han sagde, idet hun flere Gange gentog:

„Jeg maa forberede Greven forsigtigt, meget forsigtigt."

Jeg ventede ved Sengen, til den Person, Doktoren havde lovet at sende, kom.

Hun hed Jane Gould.

Herren lod til at være meget betaget af Efterretningen, og sad hele Dagen lang i en Krog med Hovedet bøjet og Øjnene lige ud for sig. Min Frue sørgede for alt, hvad der angik Begravelsen, da Lady Glydes Mand var bortrejst. Hun blev begravet i samme Grav som sin Moder i Cumberland, og Herren tog selv med derover.

Jeg sværger, at dette er den rene Sandhed.

Hester Pinhorn.

* * *

Doktorens Beretning.

Jeg erklærer herved, at jeg tilsaa Lady Glyde, fyldt en og tyve Aar paa sin sidste Fødselsdag. At jeg saa hende sidste Gang Torsdag den 25. Juli 1850, og at hun døde samme Dag i Nummer 5 Forest-road, St. Johns Wood. Dødsaarsagen var Hjertesygdom.

Alfred Goodriche.

* * *

Jane Goulds Beretning.

Jeg er den Person, som var behjælpelig med at lægge Lady Glydes jordiske Levninger i Kisten. Jeg fandt Kokkepigen, Hester Pinhorn, siddende ved Liget, og jeg blev der og gjorde min Skyldighed. Jeg saa Laaget blive skruet til, inden Kisten blev ført bort.

Jane Gould.

* * *

Hvad Ligstenen berettede.

Til Minde om Laura, Lady Glyde, gift med Sir Percival Glyde, Baronet til Blackwater Park, Hampshire, og Datter af afdøde Philip Fairlie Esq. af Limmeridge House i dette Sogn. Født den 27. Marts 1829, ægteviet den 22. December 1849, død den 25. Juli 1850.

* * *

Walter Hartrights Beretning.

Tidligt paa Sommeren 1850 forlod jeg Central Amerikas vilde Skove for at rejse hjem. Skibet med hvilket jeg sejlede, forliste i Bugten ved Mexiko — jeg var en af de faa, som blev frelst. Det var tredie Gang, jeg undslap Døden. Første Gang var det Feber, anden Gang Indianernes Pile og nu tredie Gang Havets Bølger.

Jeg blev reddet af et amerikansk Skib, der skulde til Liverpool, hvortil vi naaede den 13. Oktober 1850. Vi landede hen paa Eftermiddagen, og jeg naaede London samme Aften.

Jeg vil ikke beskrive min Omflakken eller de Farer, jeg var udsat for langt fra Hjemmet. Jeg var rejst bort for at flygte fra min Fortid; men jeg kom tilbage for at møde den som en Mand. Jeg havde ikke ophørt at føle mit Livs uoprettelige Skuffelse, men jeg havde lært at bære den. Laura Fairlie var i mine Tanker, da Skibet forlod England; hun var der ogsaa, da mit Hjemlands svalende Kyster viste sig for mit Øje.

Mine første Tanker gjaldt min Moder og min Søster, og da jeg ansaa det for nødvendigt at forberede dem paa min Hjemkomst, efter at de ikke i flere Maaneder havde hørt fra mig, sendte jeg et Bud af Sted til Hampstead Cottage og fulgte selv efter i Løbet af en Time.

Da det første Gensyns Glæder var forbi, saa jeg paa min Moders Ansigt, at der var noget, som tyngede hendes Sind, og jeg kunde ikke faa et Ord frem, da min Søster, der havde siddet lige overfor os, pludselig rejste sig og gik ud af Stuen.

Moder rykkede nærmere hen til mig og lagde sine Arme om min Hals. Disse kærlige Arme skælvede, og Taarerne løb ned over det trofaste, elskede Ansigt.

„Walter," hviskede hun, „min elskede Dreng, mit Hjerte bløder for dig. O, min Søn, min Søn, tænk paa, at du endnu har mig tilbage."

Mit Hoved sank ned paa hendes Bryst. Hun havde sagt mig alt med disse Ord.

Det var den tredie Dags Morgen efter min Hjemkomst. Jeg var blevet hos dem og havde forsøgt ikke at forbitre dem Gensynets Glæde ved min Sorg, som jeg skjulte, saa godt jeg kende; men nu følte jeg, at det var ude med mine Kræfter.

„Lad mig rejse bort en lille Tid," sagde jeg, „jeg kan bære det bedre, naar jeg har genset de Steder, hvor jeg traf hende første Gang, naar jeg har knælet ved den Grav, hvor de har lagt hende til Hvile."

Jeg drog bort — til Laura Fairlies Grav.

* * *

Det var en rolig Efteraarsdag, da jeg naaede den ensomme Station og begav mig af Sted ad den velbekendte Vej. Ak, hvor Minderne kom frem et efter et, her hvor jeg kendte hver Sti, hver Busk, hvert Træ, her hvor jeg saa ofte havde vandret med hende.

Jeg nærmede mig Graven, knælede ved den og saa den friske Inskription. Jeg forsøgte at læse den, men naaede ikke længere end „Til Minde om Laura". Saa lukkede jeg Øjnene for alt omkring mig og saa hende atter for mig. Jeg ved ikke, hvor længe jeg laa saaledes, men jeg kom til mig selv ved Lyden af Fodtrin, der kom nærmere og tilsidst standsede. Jeg saa op. Solen var ved at gaa ned og belyste to Kvindeskikkelser. De saa paa Graven og paa mig.

To!

De kom nærmere og standsede igen. De havde Slør for Ansigtet, saa jeg ikke kunde skelne deres Træk, men nu

trak den ene sit til Side, og jeg genkendte Marian Halcombes Ansigt. Forandret var det, forandret, som om Aar var gaaet hen over det, magert og udtæret af Sorg og Angst.

Jeg gjorde et Skridt henimod hende, og den tilslørede Kvinde udstødte et svagt Skrig, saa nærmede hun sig langsomt. Mit Blod blev til Is, og der løb en Gysen igennem mig.

Marian Halcombe sank paa Knæ, løftede Hænderne mod Himlen og sagde:

„Fader, styrk ham, hjælp ham i hans Nød.“

Den tilslørede Kvinde nærmede sig mere og mere. Vi stod Ansigt til Ansigt med Ligstenen imellem os, hendes Kjole berørte de sorte Bogstaver.

Marians Stemme lød stadigt:

„Skjul dit Ansigt. Se ikke paa hende. O, spar ham for Guds Skyld.“

Kvinden løftede Sløret.

Laura, Lady Glyde, stod ved Ligstenen og saa paa mig over Graven.

* * *

Jeg gaar en Uge frem i Tiden. Historien om det Mellemrum, jeg springer over, maa forblive ufortalt. Jeg sluttede min Fortælling i Skyggen af Limmeridge Kirke, jeg genoptager den i en af Londons larmende Gader. Jeg har lejet to Etager under et paataget Navn. Huset er lille og fattigt, og der bor kun fattige Folk. I den ene Etage har jeg mit Arbejdsværelse og mit Sovekammer, neden under bor to Kvinder, der gaar for at være mine Søstre. Jeg tjener mit Brød ved at tegne for billige Ugeblade, og mine Søstre hjælper mig ved at sy for Fremmede. Vi hører ikke længere med til de Mennesker, hvis Navn er kendt af alle. Vor Bolig, vor ringe Stand, vort paatagne Navn, alt er Midler til at holde os skjult i Londons Labyrinth. Vi anses af nogle for Tosser, af andre for frække Bedragere. Vi anses af enkelte for den gale Anna Cathericks Medskyldige, som paastaar, at den afdøde Lady Glydes Navn, Rang og Stilling med Rette tilkommer hende, og saaledes maa vi i lange Tider fremtræde i denne Fortælling.

I Følge Lov og Ret, i Følge Samfundets Vedtægter, ligger Laura Glyde begravet paa Kirkegaarden i Limmeridge.

Strøget af de levende Rækker er hun endnu i Live for sin Søster og for mig; men for hele den øvrige Verden, for sin Onkel, som havde fornægtet hende, for Tjenestefolkene, som ikke havde kunnet genkende hende, for Øvrigheden, som havde overgivet hendes Formue til hendes Mand, for hendes Tante, for min Moder og Søster, der troede, jeg var et Offer for en Æventyrerske, var hun død. Død efter Samfundets, Øvrighedens og Moralens Love.

Fornægtet og forladt som hun var, uden Stilling og uden Plads i de levendes Rækker, kunde jeg nu lægge den ubegrænsede Hengivenhed, jeg nærede for hende, for hendes Fødder. For hendes Skyld vilde jeg paatage mig alle Slags Farer og Ofre, jeg vilde kæmpe den haabløse Kamp mod Rang og Magt, mod Forræderi og Falskhed, selv om jeg derved skulde miste mit Rygte, mine Venner, ja selve Livet.

* * *

Jeg har nu gjort Rede for min Stilling, nu kommer Turen til Lauras og Lady Glydes Historie. Marians begynder der, hvor Husholdersken hørte op.

Som vi ved, fik Miss Halcombe Underretning om Lady Glydes Sygdom og Død af Mrs. Michelson og Mr. Dawson, nogle Dage efter Brevet fra Madame Fosco. Det tog saa stærkt paa hende, at hun var ude af Stand til at rejse før over tre Uger senere. Efter Afskeden med Husholdersken gik Miss Halcombe straks til Herrerne Gilmore og Kyrle for at raadspørge den sidste i Mr. Gilmores Fraværelse. Hun sagde Mr. Kyrle, at hun havde fundet det rigtigt at skjule sin Mistanke til de Omstændigheder, hvorunder Lady Glyde var død for alle.

Mr. Kyrle paatog sig straks at gøre saadanne Forespørgsler, som Sagens delikate Natur vilde tillade.

Grev Fosco lettede ham Sagen paa enhver Maade, da han sagde, han kom paa Miss Halcombes Vegne, og satte ham straks i Forbindelse med Lægen, Mr. Goodriche og de to Tjenestefolk, og efter deres enstemmige Vidnesbyrd, der stod i fuldkommen Harmoni med Greven og Grevindens frivillige Udsagn, maatte Mr. Kyrle antage, at Miss Halcombes store Sorg over Tabet af hendes Søster havde vildledt hendes Dømmekraft paa en beklagelig Maade.

Imidlertid var Miss Halcombe vendt tilbage til Mr. Fair-

lie paa Lemmeridge House, der havde faaet Efterretningen om Lauras Død fra sin Søster i et Brev, der heller ingen Dato havde. Grev Fosco havde fulgt med Liget til Cumberland og overværet Begravelsen, der fandt Sted den 30. Juli. Efter Mr. Fairlies Ønske havde han og Greven ikke haft nogen Sammenkomst, men meddelt sig skriftlig til hinanden, og paa den Maade havde Greven meddelt Mr. Fairlie de nærmere Omstændigheder ved hans Nieces Død. Dette Brev havde en Efterskrift, som hentydede til Anna Catherick. Der stod, at Anna Catherick (om hvem han kunde faa nærmere Besked af Miss Halcombe) var blevet genfundet i Nærheden af Blackwater Park og for anden Gang blevet sat under den Læges Tilsyn, hvorfra hun i sin Tid var flygtet, samt at hendes Sindssygdom var blevet forværret under hendes lange Frihedsperiode. Den ulykkelige Kvindes nuværende Galskab bestod i, at hun udgav sig for Sir Percivals Hustru. Idéen dertil havde hun antagelig faaet efter en Sammenkomst, hun havde set sit Snit til at have med Lady Glyde, ved hvilken hun havde opdaget den umiskendelige Lighed mellem sig selv og den Afdøde.

Saaledes stod Sagerne, da Miss Halcombe naaede Limmeridge. Trods alt var hendes Mistanke til de Omstændigheder, under hvilke hendes Søster var død, ikke blevet mindre, og hun lod Grev Foscos Hus i St. Johns Wood bevogte af private Opdagere; men der kom intet mistænkeligt frem. Det samme gjaldt de Undersøgelser, som blev foretaget angaaende Mrs. Rubelle, og hvad Sir Percival angik, levede han roligt i Paris i en lille Kreds af engelske og franske Venner.

Slaaet paa alle Punkter, besluttede Miss Halcombe sig til at besøge Anna Catherick, for hvem hun altid havde næret en dyb Interesse, paa Sindssygeanstalten. Ved Hjælp af sin Dagbog udfandt hun snart, hvor den laa; hun tog Grev Foscos Brev til Mr. Fairlie med som et Slags Introduktionsbrev og rejste til London den 11. Oktober.

Den næste Dag tog hun, efter at have overnattet hos Mrs. Vesey, Lauras gamle Lærerinde, ud til Anstalten, som laa udenfor Byen. Ejeren var i Begyndelsen uvillig til at lade hende se Patienten; men efter at hun havde vist ham Grev Foscos Brev, forandrede han sit Væsen og tog sit Afslag tilbage, og hun fik det Indtryk, at han ikke var inde i

Grevens og Sir Percivals Fortroligheder, i hvilket Fald han sikkert ikke vilde have tilladt hende at se Patienten.

I Løbet af Samtalen underrettede han Miss Halcombe om, at Anna Catherick var blevet bragt tilbage af Grev Fosco den 27. Juli. Da han gensaa sin Patient, forekom det Anstaltens Ejer, at der var foregaael en Forandring med hende, og skønt sindssyge Mennesker ofte forandre sig baade i det Indre og det Ydre, forundrede han sig dog over visse Overensstemmelser hos sin Patient nu og før hendes Flugt. Jeg vil ikke sige, at denne Samtale just forberedte Miss Halcombe paa, hvad der vilde komme, men den gjorde alligevel et besynderligt Indtryk paa hende.

Det viste sig, at Anna Catherick trak frisk Luft i Anlæget, og en af Sygeplejerskerne tilbød sig at føre Miss Halcombe derned, da Anstaltens Ejer nødvendigt maatte tale med en Mand, inden han atter stødte til dem.

To Kvinder kom langsomt gaaende dem i Møde, Sygeplejersken pegede paa dem og sagde:

„Der er Anna Catherick!“

Dermed gik Sygeplejersken.

Da de var kommet hinanden temmelig nær, standsede den ene af Kvinderne, saa vist paa den Fremmede, rystede Pigens Haand af sin Arm og styrtede sig i Armene paa Miss Halcombe.

I samme Øjeblik genkendte Miss Halcombe sin Søster — genkendte den Døde, som dog var i Live.

Heldigvis for dem var der ingen andre til Stede end Pigen, der var ung, og blev saa overrasket, at hun var ude af Stand til at gøre noget.

De fik Lov til at tale alene sammen et Øjeblik paa den Betingelse, at de ikke fjernede sig langt fra Plejersken, og den Tid benyttede Miss Halcombe til at forsikre sin Søster om, at hun nok skulde frelse hende.

Hun lagde alle sine rede Penge i Pigens Haand og anmodede hende om en Sammenkomst, hvad denne ogsaa gik ind paa, da Miss Halcombe erklærede, at hun ønskede at gøre hende nogle Spørgsmaal, som hun var for bevæget til at komme med i Øjeblikket. Sammenkomsten blev fastsat til næste Dag.

Hun tog Afsked med sin Søster saa hurtigt som muligt med den hemmelige Beslutning, at Lady Glyde skulde flygte

væk fra Anstalten ved Pigens Hjælp, da ethvert Forsøg paa at identificere hende ved Hjælp af Loven i hvert Fald vilde tage saa lang Tid, at det kunde gaa ud over hendes Forstand.

Hun solgte alle sine Værdipapirer, og begav sig med Summen i Lommen til det aftalte Mødested, hvor Pigen allerede var kommen til Stede.

Det lykkedes Miss Halcombe at overtale Pigen, dels ved Hjælp af Bønner og Forsikringer om at udføre en god Gerning, dels ved Hjælp af den omtalte Pengesum, til at være hende behjælpelig med Lady Glydes Flugt, som de blev enige om skulde foregaa den følgende Dags Morgen under den sædvanlige **Morgentur.**

Alt gik efter Ønske. Miss Halcombe var paa Pletten med de lovede Penge, og efter en Times Ventetid kom Pigen ledsaget af Lady Glyde, hvem hun klogelig havde iført sin Hat og sit Overstykke.

De to Damer satte sig i Vognen, som havde bragt Miss Halcombe til Stedet, gav Pigen Besked om, hvorledes hun bedst skulde lede deres Forfølgere paa Vildspor, og kørte i hurtigt Trav tilbage til London for et Par Timer senere at tage videre til Limmeridge.

De havde det Held at være alene i en Kupé under hele den sidste Del af Rejsen, og nu fik Miss Halcombe at vide, hvad hendes Søster med sin svækkede og forvirrede Hukommelse var i Stand til at meddele hende.

Lady Glydes Erindringer begyndte med hendes Ankomst til London — Datoen erindrede hun desværre lige saa lidt som Mrs. Michelson — hvor Grev Fosco stod og ventede paa hende. Lady Glyde kendte ikke de Gader, de kørte igennem, men de kom hverken forbi Haver eller Træer, indtil Vognen standsede i en snæver Gade bagved en aaben Plads. Det fremgaar heraf, at Grev Fosco ikke bragte hende til sit Hjem i St. Johns Wood. De blev modtaget af en Udlænding og ført ovenpaa i et Bagværelse paa første eller anden Sal. Her fortalte Greven Lady Glyde, at Miss Halcombe endnu var for svag til at rejse til Cumberland, men at hun var i Huset. Han gik op for at hente hende, men kom tilbage med den Besked, at hun sov og ikke maatte forstyrres foreløbig. Han var ledsaget af en Herre, som han forestillede som en af sine Venner. Lidt efter kom der nok en Herre ind, som blev

forestillet for hende paa lignende Maade, og begge de fremmede Herrer rettede en hel Del Spørgsmaal til hende om hende selv, som i høj Grad foruroligede og ængstede hende, hvorefter de gik ud. Nu var hun blevet nervøs og urolig for sin Søster og vilde gaa ud for at finde hende; men i det samme greb Fosco hendes Haand og bønfaldt hende om ikke at blive urolig, naar han fortalte hende, at Miss Halcombe langt fra var saa rask, som han havde udgivet hende for. Denne Efterretning i Forbindelse med det øvrige tog saadan paa hende, at hun var ved at besvime. Greven raabte efter Vand og Lugtesalt, hvilket blev bragt ind af en af de fremmede Herrer. Vandet forøgede hendes Ildebefindende, saaledes at hun hastigt greb Lugtesaltet, og fra det Øjeblik blev hendes Erindringer saa forvirrede, at de næsten syntes usandsynlige.

Det forekom hende, at hun om Aftenen kom til sig selv og tog ud til Mrs. Vesey, hvor hun drak The og tilbragte Natten, men hvordan hun havde forladt Grevens Hus vidste hun ikke; ligeledes syntes hun, at hun var kørt fra Mrs. Vesey og med Greven og Mrs. Rubelle hen til et stort Hus, hvor der var en Mængde Kvinder og nogle Herrer, som alle kaldte hende Anna Catherick.

Da hun beklagede sig derover, viste Sygeplejersken hende hendes Tøj, der altsammen var mærket A. C., samt meddelte hende, at Lady Glyde var død og begravet, medens hun, Anna Catherick, var levende, og fra det Øjeblik blev hun systematisk behandlet som denne og betragtet som sindssyg. Folk med stærkere Nerver og en kraftigere Konstitution end Lady Glyde, vilde have lidt under en saadan Situation. Af Ejerens egen Mund havde Miss Halcombe hørt, at Lady Glyde var blevet bragt til Anstalten den 27. Juli, altsaa havde hun været under Tvang i næsten tre Maaneder.

Ankommen til Limmeridge House gik Marian Halcombe alene op paa sin Onkels Værelse for at underrette ham om det passerede, men efter at have forvundet den første Skræk, erklærede han vredt, at hun var blevet taget ved Næsen af Anna Catherick.

Efter en heftig Samtale styrtede Miss Halcombe ned og hentede sin Søster, trods alle Mr. Fairlies Protester. Og der paafulgte nu en meget pinlig Scene. idet Mr. Fairlie erklæ-

rede ikke at kende den Kvinde, han saa for sig, og truede med at kalde Loven til Hjælp, hvis hun ikke straks forsvandt ud af Huset. Hans Niece var død og laa begravet paa Limmeridge Kirkegaard.

Miss Halcombe prøvede nu Tjenestefolkene; men de var alle som en paa det rene med at have Anna Catherick for sig, hvem de havde hørt skulde ligne Lady Glyde saa meget, og Miss Halcombe forstod heraf, at den Forandring, Opholdet paa Sindssygeanstalten havde gjort paa Lady Glyde, maatte være større end hun havde tænkt sig. Der var intet andet at gøre, end at tage tilbage til London hurtigst muligt og i Skjul afvente Begivenhedernes Gang. At blive der vilde være farligt, da Mr. Fairlie sikkert vilde lade Anna Catherick sende tilbage til Sindssygeanstalten. Som sagt saa gjort. Hin mindeværdige 16. Oktober drog de to Søstre alene ud i Verden; men forinden de for stedse forlod Limmeridge, vilde Lady Glyde sige et sidste Farvel ved sin afdøde Moders Grav. De gik ud paa Kirkegaarden og beseglede derved vor Skæbne for bestandigt.

* * *

Dette var Historien om det foreliggende, af hvilken jeg med Rimelighed kunde drage to Slutninger. For det første, at Sammensværgelsen fuldt ud var lykkedes, idet Anna Catherick var blevet udgivet for Lady Glyde i Grev Foscos Hus og Lady Glyde havde indtaget den afdøde Kvindes Plads paa Sindssygeanstalten, dernæst at vi ingen Barmhjertighed kunde vente af Grev Fosco og Sir Percival Glyde, hvem Sagens Udfald havde indbragt en samlet Sum af 30,000 Pund, 20,000 til den ene og 10,000 til den anden. De havde ogsaa dobbelt Interesse af at opdage deres Offers Skjulested og skille hende fra hendes eneste Venner i Verden — Miss Halcombe og mig.

Det var i Følelsen af denne overhængende Fare, der voksede for hver Dag, at vi valgte vor Bolig i Londons fattigste og mest befolkede Kvarter, hvor der kun er faa Ledig-gængere. Marians og min Plan var at udgive os for Søskende og leve her ganske alene af vort Arbejde, indtil vi kunde faa afsløret Forbryderne og genindsætte den stakkels haardt forurettede Kvinde i sine Rettigheder. Til det Øjemed satte vi alle de Penge, vi ejede, i Banken, og brugte kun, hvad jeg

fortjente ved mit Arbejde, til det daglige Livs Fornødenheder. Vi havde opgivet alt Haab om at bevise Lauras Identitet ved Hjælp af hendes Person, da hun havde forandret sig saa meget, at endogsaa vi maaske havde kunnet tage fejl af hende, om vi havde elsket hende mindre højt. Desuden havde Sorgen og Indespærringen svækket hendes Forstand saaledes, at ethvert Forsøg paa Hjælp fra hendes Side viste sig at være haabløst, og vi maatte altsaa arbejde paa egen Haand. Foreløbig besluttede vi os til, ved Hjælp af Marians Dagbog at samle alle Kendsgerninger og forelægge dem for Mr. Kyrle, som vi vidste, vi kunde stole paa, og høre af ham, om vi havde noget lovligt Middel til vor Raadighed.

Jeg skrev følgelig til Mr. Kyrle, Mr. Gilmores Kompagnon, og bad ham om en Samtale af største Vigtighed, idet den drejede sig om Miss Halcombes Interesser, og fik et høfligt Svar om at komme, naar det behagede mig, da han altid havde Tid tilovers, naar det gjaldt denne Dame.

Jeg gik derhen en Morgenstund, efter nøje at have paalagt Marian, som jeg nu kaldte Miss Halcombe, at passe paa sin Søster og ikke tillade nogen Uvedkommende at komme ind. Det blev en lang og alvorlig Samtale som paafulgte. Til at begynde med, var Mr. Kyrle nærmest tilbøjelig til at anse hele Historien for et Foster af af en sygelig Fantasi; men efterhaanden som jeg udviklede Enkelthederne i Sagens Gang for ham, troede ogsaa han, som alle andre, at Marian og jeg var et Offer for et frækt Bedrageri, og det var først, da jeg skiftede Taktik og omtalte Muligheden af at skaffe Beviser paa en Uoverensstemmelse mellem Doktorens Attest og Dagen for Lady Glydes Afrejse til London, at han begyndte for Alvor at fatte Interesse for Sagen.

„Kunde det ske," sagde han, „vilde jeg være den første til at sige: Lad os gaa paa med krum Hals."

„Den Dato kan maaske bringes til Veje," sagde jeg tilsidst.

„Af hvem?"

„De eneste, som kender den med Vished, er Greven og Sir Percival."

„Men hvorledes kan De vente Hjælp fra den Kant, Mr. Hartright?"

„De kunde blive tvunget dertil."

„Af hvem?"

„Af mig.“

Han saa opmærksomt paa mig og vi rejste os begge.

„De er en Mand,“ sagde han, „og De er bestemt. De har utvivlsomt Deres personlige Grunde til Deres Handlemaade, men hvorom alting er, kan jeg blot sige, at jeg i enhver Henseende staar til Deres Tjeneste med alt, hvad der vedrører denne Sag.“

Jeg takkede, bukkede og vilde til at gaa, da han rakte mig et forseglet Brev.

„Dette kom til Miss Halcombe for et Par Dage siden,“ sagde han, „vil De være saa elskværdig at give hende det og beklage, at jeg kun kan hjælpe hende med Raad i denne Sag.“

Brevet var adresseret til Miss Halcombe, Adresse Mr. Gilmore og Kyrle Chancery Lane. Haandskriften var mig ganske ubekendt.

„Ved De om Sir Percival endnu er i Paris?“ spurgte jeg, idet jeg gik.

„Han er i London,“ svarede Sagføreren, „jeg saa ham i Gaar.“

Da jeg gik ud af Døren lagde jeg Mærke til to Mænd, som stod og saa ind ad et Vindue paa den anden Side af Gaden, og jeg genkendte dem øjeblikkelig som dem, der havde bevogtet mig førend jeg forlod England.

Altsaa havde man ventet, at jeg skulde indfinde mig hos Mr. Kyrle, og der havde sandsynligvis været Vagt allerede i flere Dage. Til Held for mig kom der i det samme en aaben Drosche kørende gennem Gaden i fuld Fart, jeg kastede mig i den og raabte en fuldstændig fejlagtig Adresse til Kusken. Kommen her hen, tog jeg en Omnibus til Hyde Park, skraaede igennem den, tog med nok en Omnibus, saa at jeg var alene og naaede uset hjem, hvor jeg aandeløs sank om paa en Stol og fortalte Marian alt, hvad der var passeret. Tilsidst gav jeg hende Brevet. Hun genkendte straks Haandskriften. Det var fra Grev Fosco.

Det indeholdt disse Linier:

Tilskyndet af Beundring for Dem, prægtige Marian, skriver jeg to trøstende Ord: „Frygt intet!“ Brug Deres Forstand og forbliv skjult. Resignation er ophøjet, læg Dem efter den. Hjemmets Ro er forfriskende, nyd den. Undgaa

Offentligheden, den er altid farlig. Gør dette og De behøver intet at frygte. Deres skønne Ledsagerske skal ikke blive forfulgt. Hun har fundet et Asyl ved Deres Hjerte. Jeg misunder hende den Plads. Endnu en venskabelig Advarsel, inden jeg slutter. Gaa ikke videre, end De allerede nu er gaaet. Kom ikke paa tværs af andres Interesser, udstød ikke Trusler mod nogen. Tving mig ikke til at handle. Hvis Mr. Hartright vender tilbage til England, saa hold Dem borte fra ham. Jeg gaar min Vej og Sir Percival følger mig; den Dag Mr. Hartright krydser denne Vej, er han fortabt.

F.

Marian kastede Brevet paa Bordet.

„Han forsøger at forskrække Dem, et sikkert Tegn paa at han er bange," sagde jeg.

Hun knyttede Hænderne, oprørt over Brevets uforskammede Familiaritet, og sagde:

„Hvis nogen af disse Mænd nogensinde kommer i Deres Vold, Walter, og De maa skaane den ene — lad det da ikke blive Greven."

„Jeg vil gemme dette Brev for at hjælpe paa min Hukommelse, naar Tiden kommer," sagde jeg. „Foreløbig tager jeg til Blackwater i Morgen tidlig med første Tog."

„Til Blackwater?"

„Ja. Fordi vi maa udfinde, hvad Dag Laura rejste derfra. Det er det eneste svage Punkt i Sammensværgelsen. Sæt at Laura ikke har forladt Blackwater før efter Dødsattestens Udstedelse."

„Men hvorfor tror De egentlig det?"

„Fordi Ejeren af Kliniken fortalte Dem, at hun blev indlagt den 27. Juli, og jeg tror ikke, at Grev Fosco har haft hende mere end en Nat i London. Hvis det er Tilfældet, maa hun være rejst hjemmefra den 26. og er saaledes kommet til London Dagen efter at hendes Dødsattest er udstedt. Kan vi bevise det, er det nok til at fælde Greven og Sir Percival."

„Ja, ja, jeg forstaar, men hvorledes faar vi det opklaret?"

„Først maa vi tale med Doktor Dawson, der kom der dagligt, saa maa vi have fat i Værten i den Kro, hvor Sir Percival tog ind faa Timer efter Lauras Afrejse, og hjæl-

per det ikke, er der to Mænd, som skal og maa hjælpe mig. Sir Percival og Grev Fosco. Uskyldige Folk kan glemme en Dato; men de er skyldige, og de ved 'den, og de skal ogsaa komme ud med Sandheden, enten paa den ene eller anden Maade.

Som sagt saa gjort. Jeg tog af Sted tidlig om Morgenen, men fik kun et tarveligt Resultat ud af min Rejse. Doktoren, der havde været daarlig paa det omtalte Tidspunkt, havde ganske mod Sædvane undladt at føre sin Journal, og Værtshuset i Knowlsbury, hvor Sir Percival var taget ind, var blevet lukket for over to Maaneder siden. Værten var rejst sin Vej med alt sit Habengut, hvorhen vidste ingen. Et Besøg paa Blackwater Park for at tale med Gartneren, der heller ingen Dato kunde huske, medførte blot at jeg atter stødte paa den ene af de to Mænd, som jeg havde set nedenfor Mr. Kyrles Kontor den foregaaende Dag. Jeg var altsaa ogsaa ventet paa Blackwater Park. Mod min Forventning saa jeg hverken ham eller den anden Mand, da jeg rullede ind paa Banegaarden i London; men ikke desto mindre tog jeg alle mulige Forholdsregler inden jeg gik hjem og naaede uset ind i Huset.

Der var intet hændet, som kunde forskrække Marian under min Fraværelse. Hun blev forbavset over den Koldblodighed, hvormed jeg omtalte det uheldige Resultat af min Rejse; men Sagen er, at jeg egentlig intet Resultat havde ventet af den, og det var mig næsten en Lettelse at vide, at Kampen nu udelukkende kom til at staa mellem Sir Percival og mig selv.

At der var en Hemmelighed i Sir Percivals Liv, som han ikke for alt i Verden ønskede bekendtgjort, havde hele hans Forhold til Anna Catherick bevist, og det var gennem hendes Moder, at jeg haabede at komme min Fjende til Livs; men for at faa hende til at tale, maatte jeg først og fremmest se at komme lidt mere ind i Forholdene, og det kunde jeg kun komme ved Hjælp af Mrs. Clemens, der havde kendt Familien fra tidligere Dage.

* * *

Gennem Forpagterfamilien paa Todds Corner fik jeg opsporet Mrs. Clemens Adresse, og den gode Kone, der først ikke kunde huske mig, blev ude af sig selv af Glæde, da

hun hørte, hvem jeg var, og lovede at give mig alle de Oplysninger. hun kunde. Da jeg ikke turde betro hende hele Sandheden, sagde jeg blot, at jeg havde al god Grund til at frygte, at vi ikke fik Anna Catherick mere at se i levende Live, og at min Interesse i Sagen drejede sig om at faa de to Skurke, jeg havde mistænkt for Forbrydelsen, afstraffet.

Da jeg af Erfaring ved, at uøvede Folk fortæller bedst, naar de kan begynde med Begyndelsen, bad jeg Mrs. Clemens om at fortælle mig alt, hvad der var hændet dem, siden de forlod Todds Corner.

Fra Forpagtergaarden var Anna og Mrs. Clemens taget til Derby, hvor de var blevet en Uges Tid for Annas Skyld, hvorefter de var taget til Mrs. Clemens Lejlighed i London. Da Mrs. Clemens efter en Maaneds Forløb blev sagt op af sin Vært, der selv skulde benytte Lejligheden, besluttede de to Kvinder sig til at forlade London og tage til Grimsby, hvor nogle af Mrs. Clemens Slægtninge boede. I Grimsby havde Symptomerne vist sig for første Gang, samtidig med at de i Aviserne læste om Sir Percivals Bryllup.

Den tilkaldte Læge erklærede, at hun led af en alvorlig Hjertefejl. Sygdommen varede længe og tog meget paa hendes Kræfter, og hvad værre var, at det ene Anfald snart blev efterfulgt af andre, der for hver Gang tog til i Styrke. De blev et halvt Aars Tid i Grimsby og vilde sandsynligvis være blevet der endnu længere, hvis Anna ikke havde sat sig i Hovedet, at hun absolut maatte have en privat Samtale med Lady Glyde. Alt, hvad Mrs. Clemens gjorde for at forhindre hende i denne Beslutning, var forgæves; hun holdt blot fast ved, at hun kun havde kort Tid tilbage at leve i og vilde tale med Lady Glyde inden sin Død. Vilde Mrs. Clemens ikke ledsage hende, tog hun af Sted alene. Paa Rejsen fra London til Hampshire fik Mrs. Clemens at vide af en af sine Medpassagerer, der var godt kendt i Blackwater, at det eneste Sted, de med nogen Sikkerhed kunde tage hen, var en Landsby, der hed Sandov, og som laa tre eller fire Mil fra Herresædet.

De lejede et Værelse i Udkanten af Landsbyen hos en Enke, paa hvis Tavshed de mente at kunne stole, og det var herfra at Anna foretog sine Udflugter. Mrs. Clemens fulgte efter hende i Hemmelighed, hver Gang hun gik til Søen; men hun kom aldrig nær nok til at være Vidne til,

hvad der foregik. Da Anna kom tilbage fra sin sidste Udflugt, fik hun, hvad Mrs. Clemens hele Tiden havde frygtet, et af sine gamle Hjerteanfald og maatte holde Sengen.

For at berolige Anna, lovede Mrs. Clemens selv at gaa ud til Baadehuset og se at finde Lady Glyde; men traf i Stedet for denne en ældre, korpulent Herre med en Bog i Haanden — med andre Ord Grev Fosco.

Greven saa meget opmærksomt paa hende et Øjeblik og spurgte, om hun ventede paa nogen. Inden hun kunde svare tilføjede han, at han kom paa Lady Glydes Vegne med et Bud til en Person, som saa saadan og saadan ud.

Saa betroede Mrs. Clemens ham sit Ærinde, og bad ham for Annas Skyld sige til hende den omtalte Besked fra Lady Glyde. Lady Glyde bønfaldt Anna om hurtigst muligt at forlade Blackwater Park, da hun var bange for at Sir Percival skulde opdage dem der og tage til London. Hvis Mrs. Clemens vilde give hende sin Adresse, vilde hun opsøge dem, naar hun kom til Byen om en fjorten Dages Tid. Greven tilføjede, at han allerede en Gang havde villet advare Anna selv, men at hun havde været altfor angst til at lade ham komme nærmere. Hertil svarede Mrs. Clemens, at hun hellere end gerne vilde tage med Anna til London straks, men at hendes Sygdom ikke tillod det for Øjeblikket, da hun laa til Sengs. Greven spurgte, om de havde sendt Bud efter en Læge, og da Mrs. Clemens svarede benægtende, tilbød han, som lægekyndig Mand og Ven af Lady Glyde personlig at tilse den syge.

Anna sov, da de kom. Greven studsede ved Synet af hende — øjensynligt af Forbavselse over hendes kolossale Lighed med Lady Glyde — men stakkels Mrs. Clemens troede, at han var rystet over at se, hvor daarlig hun var. Han skrev en Recept og gik selv til Sandov for at hente Medicinen; han sagde, at den var vidunderlig styrkende, og rimeligvis vilde sætte Anna i Stand til at rejse til London om nogle faa Dage og han vilde selv sørge for at faa dem sikkert af Sted. Det viste sig ogsaa at være Tilfældet, og den aftalte Dag rejste de fra Sandov. Paa Stationen traf de Greven. som stod og passiarede med en ældre Dame, der øjensynligt ogsaa skulde til London; de saa hende dog for Resten ikke mere under Rejsen. I London lejede Mrs. Cle-

mens en pæn, lille Lejlighed paa et roligt Strøg, og underrettede efter Løfte Lady Glyde derom.

Efter fjorten Dages Forløb kom den samme ældre Dame, som de havde set paa Stationen, i en Vogn, og bad Mrs. Clemens følge med hende til Lady Glyde for at træffe nærmere Aftale med hende angaaende et Møde med Anna. Mrs. Clemens var straks parat og kørte af Sted med Damen — efter al Sandsynlighed Madame Fosco. Efter en halv Times Forløb, standsede Vognen foran en Butik, og Damen bad Mrs. Clemens vente et Øjeblik, medens hun besørgede et Ærinde, inden de gik op paa Hotellet. Hun kom aldrig igen. Efter at have ventet længe, blev Mrs. Clemens urolig og kørte hjem, men der var ingen Anna.

Det viste sig, at en Dreng havde afleveret et Brev til Anna, kort efter at Mrs. Clemens var kørt bort, hvorefter hun var gaaet ud, iført Hat og Overstykke. Hun maatte have taget Brevet med sig, for der var ikke Spor af det at finde noget Steds.

Den følgende Dag tog Mrs. Clemens ud til Sindssygeanstalten — det maa have været en eller to Dage, førend den foregivne Anna Catherick blev bragt dertil — men fik et benægtende Svar paa sin Forespørgsel, om denne var der. Hun skrev ogsaa til Mrs. Catherick i Welmingham, men denne havde heller intet hørt fra sin Datter. Saa vidste Mrs. Clemens ikke mere, hvad hun skulde gøre, eller hvor hun skulde søge efter Anna, til hvem hun intet mere hørte, før ved min Ankomst.

„Hvor det gør mig ondt at høre om al den Ængstelse, De har maattet udstaa, Mrs. Clemens," sagde jeg. „De kunde ikke have holdt mere af Anna, om hun havde været Deres eget Barn."

„Det tror jeg," svarede Mrs. Clemens, „men husk paa, at jeg har kendt og elsket hende fra hun var ganske lille. Jeg lærte hende at gaa, og jeg syede hendes første korte Kjoler."

„Kendte De Mrs. Catherick inden Annas Fødsel?"

„Kun et Par Maaneder; men vi kom aldrig ret godt ud af det sammen."

„Var De og Mrs. Catherick Naboer?"

„Ja, i Old Welmingham."

„Old Welmingham! Er der da to Steder af det Navn?"

„Ja, det var der da for tre og tyve Aar siden; men nu er der vist ikke andet tilbage af Old Welmingham end Kirken og et Par Smaahuse. Jeg kom dertil ved mit Giftermaal, og nogen Tid efter kom Cathericks, men de levede ikke videre lykkeligt sammen. Han havde nok friet til hende den ene Gang efter den anden, og da han endelig havde opgivet alt Haab, kom hun til ham af sig selv; men de havde ikke været mere end tre, fire Maaneder paa vor Egn, førend Skandalen brød løs. Men de havde Skyld begge to, havde de.“

„De mener baade Mr. og Mrs. Catherick.“

„Nej, nej, ikke ham; jeg mener hende og den Person —“

„Aa, ham, som var Skyld i Skandalen.“

„Ja, Sir Percival Glyde.“

„Boede han paa Egnen den Gang?“

„Nej, hans Fader var død i Udlandet for kort Tid siden, jeg husker endnu at han bar Sorg.“

„Kom han til Landsbyen inden Annas Fødsel?“

„Ja, Anna blev født i Juni 1827 og han kom i April eller Maj.“

„Kom han som en Fremmed, ogsaa for Mrs. Catherick?“

„Ja, det troede vi, indtil Skandalen brød løs. Jeg husker det endnu, som det var i Gaar. Catherick kom aldeles fortumlet styrtende ind til min Mand og fortalte, at han havde fundet en Masse Smykker og fine Stoffer i sin Kones Komode, og hun nægtede at sige, hvor hun havde det fra. Min Mand beroligede ham og bad ham se Tiden an, og ikke to Dage efter fik vi Opklaringen paa Gaaden. Ved den Tid fandt stakkels Catherick nemlig sin Kone i en hviskende og meget intim Samtale med Sir Percival. Sir Percival, der blev grebet paa fersk Gerning, kunde ikke give noget fyldestgørende Svar paa Cathericks Spørgsmaal, hvorpaa denne, der var ude af sig selv af Sorg og Raseri, gav ham en paa Øret. Et Sekund efter havde Sir Percival bukket begge Ender sammen paa ham og gennembanket ham, inden Naboerne kunde faa skilt dem. Samme Aften rejste Catherick, og vi saa ham aldrig mere. Hvad hende angaar, blev hun ganske roligt paa Stedet, og erklærede til alle, som vilde høre paa det, at hun havde været Offer for en frygtelig Misforstaaelse.“

„Og Sir Percival?“

„Han rejste med det samme, del blev ham vist for hedt der paa Egnen. Hendes Mand skrev over og tilbød at hjælpe hende, skønt han godt forstod, hvorfor hun havde ægtet ham, og at Barnet ikke var hans; men hun nægtede at tage imod saa meget som en Øre af ham.“

„Men hvad levede hun da af?“

„Man sagde — og det er ogsaa min Mening — at Sir Percival hjalp hende.“

Jeg tav et Øjeblik og samlede mine Tanker. Skulde det være hele Hemmeligheden? Jeg kunde næppe tro det. Desuden var der en Ting, som bragte mig til at tvivle derom, og det var det Faktum, at Mrs. Catherick blev boende paa det Sted, hvor hendes Skam var en offentlig Hemmelighed. At hun selv paastod, at hun gjorde det for at bevise sin Uskyldighed, var mig ikke nok; var der ikke snarere en eller anden, som tvang hende dertil, og hvem anden kunde det vel være end Sir Percival?

Jo mere jeg tænkte over Sagen, jo mere kom jeg til det Resultat, at Mrs. Catherick var Medvider i en af Sir Percivals Hemmeligheder, og at han derfor holdt hende skjult i Welmingham, hvor der ingen Lejlighed var til at sladre løs.

Nu gjaldt det om at faa at vide, om Mrs. Catherick virkelig havde været nødt til at gifte sig, og derom var Mrs. Clemens ikke i Tvivl; det var blevet bevist ved Hjælp af Tid og Sted, at Catherick umuligt kunde være Fader til Barnet.

„Hvem lignede Barnet? Sir Percival?“

„Nej. hverken ham eller sin Moder!“

„Hvor var Mrs. Catherick inden sit Ægteskab?“

„Hos Major Dorthorns paa Varneck Hall.“

„Men sig mig, Mrs. Clemens, hvorfor tog De Dem egentligt saa meget af Anna?“

„Fordi hendes Moder lod til at hade hende, stakkels Barn, hun kunde da ikke gøre for det, som var sket.“

„Boede Anna hos Dem?“

„Ja, for det meste; men undertiden stak det hendes Moder at forlange hende i nogen Tid. Vor længste Skilsmisse var, da hun var med sin Moder i Limmeridge. Jeg tilbød at tage Barnet med mig til London, da jeg var led og ked af Welmingham; men det vilde Moderen ikke gaa ind paa. Saa gav jeg Anna min Adresse og sagde, hun skulde komme

til mig, hvis hun en Gang kom i Nød; men jeg saa hende ikke mere, før den Nat hun slap væk fra Galeanstalten.“

„Hvorfor spærrede Sir Percival hende dog inde?“

„Fordi hun var kommet paa Spor efter en Hemmelighed af Sir Percivals, som hendes Moder kendte, men hun vilde aldrig sige mig den; hun sagde blot, at hendes Moder kunde ødelægge Sir Percivals Liv fuldstændigt, hvis hun vilde. Men Gud ved, om hun egentlig vidste noget, stakkels Anna.“

Det var netop, hvad jeg heller ikke troede; men det var sandsynligt, at Sir Percivals onde Samvittighed ikke lod ham have nogen Tvivl om den Ting, ligesom han senere heller ikke tvivlede om, at hans Hustru havde faaet Hemmeligheden at vide af Anna.

„Nu til Slut vil jeg blot bede Dem give mig Mrs. Cathericks Adresse i Welmingham.“

„Gode Gud, hvad vil De dog hende?“

„Jeg vil vide, hvad hendes hemmelige Møder med Sir Percival betød. Der stikker en Hemmelighed under, og den vil jeg komme til Bunds i.“

„Gør det ikke, Mr. Hartright, hun er en ond Kvinde, gør det ikke. siger jeg Dem!“

„Det er pænt af Dem at advare mig, Mrs. Clemens, men jeg v i l tale med hende.“

Jeg fik Adressen og lovede at komme igen og fortælle nærmere om mine Efterforskninger angaaende Anna.

* * *

Der foregik en Forandring med Laura. Hun blev mager og bleg, og kunde sidde i Timevis og stirre aandsfraværende frem for sig. Den uskyldige Glæde og Munterhed, den lille Stakkel havde udvist i Begyndelsen af vort Samvær, tabte sig. Stakkels Marian led meget ved denne Sløvhedstilstand og begyndte at tabe Modet. Vilde hun nogensinde blive den gamle igen, genvinde sin Forstands fulde Brug?

En Dag satte jeg mig til at udfinde, hvad der pinte hende, og forstod da, at hun troede at være en Byrde for Marian og mig. Stakkels, stakkels Laura, som vi elskede saa højt begge to! Jeg foreslog hende at optage sine gamle Studier paa Malerkunstens Omraade, saa vilde jeg se at sælge hendes Skitser for hende der, hvor jeg fik mine solgt. Hun rødmede

af Glæde og Stolthed, og for første Gang i lange Tider saa vi et svagt Smil paa hendes blege Læber. Fra nu af malede hun tidligt og silde, og var rørende i sin Glæde over at give den lille Sum — som jeg indbildte hende at have faaet for hendes stakkels smaa værdiløse Skitser — til Hjælp til Husholdningen. Hun livedes saa meget op, at hun i enkelte Øjeblikke helt forekom os at være den gamle Laura, og vi haabede maaske ad denne Vej lidt efter lidt at vinde hende tilbage til Livet og Helbredelsen.

Hjemkommen fra Mrs. Clemens fortalte jeg Marian om min Samtale med hende, og hun bifaldt fuldtud min Beslutning om at tage til Welmingham og opsøge Mrs. Catherick.

* * *

Noget saa haabløst og trist som Welmingham kan ikke tænkes. Nogle faa uddøde Gader med toppede Brosten, imellem hvilke Ukrudtet voksede frodigt, nogle menneskетomme Butikker fra hvilke Ejerne stirrede fortvivlet og sløvt og den gamle faldefærdige Kirke, det var alt.

Jeg traf Mrs. Catherick hjemme. Hun sad i en Stue behængt med bibelske Billeder og Skriftsteder, midt paa Bordet laa en smukt, indbunden Bibel. Høj, rank og med et uigennemtrængeligt Ansigt sad den Kvinde, af hvem saa meget afhang. Hun modtog mig med Iskulde, og hørte med den mest ophøjede Ro paa min Beretning om Annas Forsvinden og sandsynlige Død.

„Det er vel ikke for at fortælle mig det alene, at De, en Fremmed, har opsøgt mig?“ sagde hun bistert.

Jeg indrømmede, at jeg havde et andet Motiv.

„Og det er?“

„At faa Besked om visse Begivenheder i Sir Percival Glydes Liv, som De kender til.“

„Hvad kommer Sir Percival Sagen ved?“

„Fordi det rimeligvis er ham, som er Skyld i Deres Datters Død.“

„Hvilke Begivenheder hentyder De til?“

„Begivenheder som fandt Sted i Welmingham, da Deres Mand var Degn der, inden Anna blev født.“

„Aha, jeg forstaar. De vil hævne Dem paa Sir Percival af en eller anden Grund, og derfor skal jeg stille mig selv, Sir Percival og mange andre blot. Jo, De er god. Ha, ha!“

„Jeg kommer ikke her for at stille Dem blot, Mrs. Catherick, og ikke fordi jeg tror, Sir Percival er eller nogensinde har været Deres Ven; men fordi jeg tror, han er Deres Fjende. Derfor vil jeg have Dem til at hjælpe mig med at knuse ham.“

„Knus ham selv, jeg vil intet have at gøre med Dem.“

„De er bange — bange for Sir Percival!“

„Jeg bange, ser jeg ud til det?“

„Sir Percival er rig, fornem og af god Familie.“

Til min Forbavselse brast hun i Latter og tilføjede haanligt:

„Ja, af fornem Herkomst, især paa Mødrene Side.“

„Jeg er ikke kommet her for at disputere om Sir Percivals Familie,“ sagde jeg „og kender ikke hans Moder.“

„De kender vist lige saa lidt til Sir Percival selv,“ sagde hun skarpt.

„Det skal De ikke være for sikker paa. Og jeg mistænker ham.“

„Hvad mistænker De ham for?“

„Jeg skal sige Dem, hvad jeg ikke mistænker ham for. Jeg mistænker ham ikke for at være Annas Fader.“

Hun fo'r op i Raseri og pegede paa Døren.

„Gaa!“ raabte hun. „Hvor tør De tale til mig om Annas Fader?“

„Fordi jeg ved, at Deres og Sir Percivals Hemmelighed intet havde at gøre dermed. Vil De nu hjælpe mig?“

„Nej, nej og atter nej. Gaa og kom aldrig tilbage.“

Jeg forlod Huset med en Følelse af, at Mrs. Catherick mod sin Villie havde hjulpet mig et godt Stykke frem. Idet jeg drejede om Gadehjørnet saa jeg mig tilbage og fik Øje paa en lille, undersætsig Mandsperson, der tilsyneladende var meget optaget af at betragte nogle legende Hunde; jeg genkendte i ham den Mand, som havde fulgt efter mig til Blackwater Park. Til min Forbavselse passerede han mig nogle Minutter efter, uden saa meget som at se paa mig, hvad der opvakte min Mistanke saa stærkt, at jeg til en Forandring besluttede mig til at følge efter ham for at se, hvad han nu havde for. Jeg gik lige ned til Stationen, hvor jeg hørte ham forlange en Billet til Blackwater. Med andre Ord, man havde ventet, at jeg vilde opsøge Mrs. Catherick,

og han skyndte sig nu af Sted for at aflægge Rapport til Sir Percival Glyde.

Mit næste Skridt vilde altsaa være at undersøge Old Welmingham Kirke og dennes Kor, hvor efter alle Solemærker at dømme Nøglen til Sir Percivals Hemmelighed maatte være at finde; men det var allerede begyndt at skumre, saa jeg maatte udsætte mit Besøg der til næste Dag.

Vejret var graat og overtrukket, da jeg næste Morgen gik over mod Kirken. I Nærheden af denne laa en Klynge halvt nedrevne, ubeboede Hytter, og idet jeg passerede dem, lagde jeg Mærke til to Mænd, der stod og passiarede sammen i en af Smaahaverne. Den ene af dem havde jeg aldrig set før, den anden var ham, som havde fulgt efter mig i London, inden min Afrejse til Udlandet. Sir Percival var altsaa ogsaa forberedt paa mit Besøg her. Han maatte være meget angst for at faa sin Hemmelighed bragt for Dagens Lys.

Jeg opsøgte Klokkeren, en jovial gammel Mand.

„Det er godt, De kommer nu," sagde han, „jeg skal netop ud i Forretninger og kommer næppe tilbage for det første, da Sognet er meget stort."

Han tog Kirkenøglen, en mægtig, gammeldags Nøgle, ned fra Sømmet bag Døren, hvorefter han laasede sin egen Dør omhyggeligt af, inden vi gik ud.

„Jeg har ingen til at se efter Huset for mig," sagde han, „min Hustru ligger paa Kirkegaarden og mine Børn er alle gifte."

Kordøren var af gammelt, massivt Egetræ, forsynet med stærke Jernbolte og Hængsler.

Idet han med øjensynligt Besvær satte den svære Nøgle i Laasen, sagde han:

„Vi er nødt til at gaa denne Vej, fordi Hovedindgangsdøren er spærret indvendig fra paa Grund af Reparationer; men det er lidt besværligt, da da denne her er en ualmindelig vanskelig Laas; ja, vi er langt tilbage her paa Egnen i alle Ting."

Efter at have maset i nogen Tid, gav Laasen efter, og han aabnede Døren.

Koret var et lavloftet, mørkt Rum med ormstukkent, panelleret Loft, og i et Hjørne stod der nogle store Kister fulde af Papirer og Ragelse.

Hvor kunde vel Sir Percivals Hemmelighed være at fin-

de andre Steder end i Kirkebogen, og idet der foresvævede mig noget dunkelt om, at det maaske ikke hang rigtig sammen med hans Forældres Ægteskab, bad jeg om at faa nogle af de gamle Kirkebøger at se.

„Hvilken Aargang ønsker De at begynde med?“ spurgte han.

„Med 1804 og derfra tilbage i Tiden,“ svarede jeg, da Marian havde fortalt mig, hvad Aar Sir Percival var født.

Han aabnede en Dør til et gammelt Skab, hvorfra han fremtog en tyk Bog i brunt Læderbind. Jeg kunde ikke lade være med at udtrykke min Forbavselse over at se, hvor daarligt Kirkebogen blev gemt. Døren til Skabet var nemlig ormstukken, og Hængslerne saa meget skøre ud, dertil var det lukket med en ganske almindelig Laas.

„Det var netop ogsaa den forrige Kirkeværges Ord,“ svarede han. „Han opbevarede derfor ogsaa en Kopi af Bøgerne i sit Kontor i Knowlbury, saa længe han levede. Man kan aldrig vide, om Kirkebøgerne kan blive stjaalne eller ødelagte.“

Da jeg ikke vidste i hvilken Maaned Sir Percival var blevet født, begyndte jeg min Søgen med Begyndelsen af Aaret og fandt Sir Percivals Forældres Ægteskab for September Maaned. Jeg betragtede det skrevne meget nøje. Det stod nederst paa Siden og indtog en langt mindre Plads end nogen af de andre Ægteskabsattester.

Ud over dette frembød Sir Percivals Forældres Ægteskabskontrakt intet usædvanligt. Hans Hustru stod beskrevet som Cecilie Jane Elster, eneste Datter af afdøde Patrick Elster, Esquire.

Jeg skrev dette ned i min Lommebog med en Følelse af Skuffelse, idet jeg ikke var paa det rene med, hvad mit næste Skridt skulde være, og Hemmeligheden forekom mig fjernere end nogensinde. At der var noget i Vejen med afdøde Lady Glydes Fortid, tvivlede jeg ikke om, især ikke efter Mrs. Cathericks Bemærkning, og det var altsaa denne det gjaldt om at komme til Bunds i.

„Har De fundet, hvad De ønskede?“ spurgte Klokkeren, da jeg lukkede Bogen.

„Ja,“ svarede jeg, „men jeg ønsker endnu at gøre Dem et Spørgsmaal eller to. Omtalte De ikke, at den forrige Kirkeværge boede i Knowlsbury?“

„Jovist," svarede den gamle, „og der bor hans Søn endnu, han er ogsaa Kirkeværge ligesom Faderen."

„Han er ogsaa Sagfører, formoder jeg?"

„Javel er han det, hans Kontor ligger i High Street Nr. 4."

„Er det langt herfra?"

„Aa, en god Mils Vej, tænker jeg."

Da det endnu var tidligt paa Dagen, og jeg mageligt kunde naa frem og tilbage fra Old Welmingham til Knowlsbury inden Aften, besluttede jeg mig til at begive mig paa Vej straks og takkede den gamle Mand for hans Venlighed, idet jeg gav ham en lille Erkendtlighed, hvorefter vi skiltes.

Idet jeg forlod Kirken saa jeg mig tilbage og opdagede alter de to Mænd, men med en tredie i Følge, og denne trédie var ingen anden end ham, som jeg havde fulgt efter til Stationen forrige Aften. De talte et Øjeblik sammen og skiltes saa, den sidst ankomne gik tilbage til Old Welmingham, medens de andre blev staaende, tydeligt nok i den Hensigt at følge efter mig.

Paa en Maade genoplivede deres Nærværelse mit sunkne Mod, idet det var et Bevis paa, at Sir Percivals Hemmelighed absolut maatte staa i Forbindelse med Kirken i Old Welmingham. Hvordan det nu var eller ikke, maatte der være noget i Kirkebogen, som jeg ikke havde opdaget.

Jeg begav mig raskt af Sted til Knowlsbury, Vejen var jævn og lige, Spionerne var til Stadighed bagved mig, undertiden paaskyndede de deres Skridt, saa de var nær ved at indhente mig, til andre Tider standsede de og raadslog. De havde øjensynlig en Plan for, som de syntes at tøve med at udføre.

Jeg var netop kommet til et ensomt Sted paa Vejen, da jeg hørte deres Skridt lige tæt bagved mig. Førend jeg fik Tid til at se mig om, gik den ene raskt forbi mig, idet han gav mig et Puf. Jeg blev saa ærgerlig over hans Adfærd, at jeg stødte let til ham med min ene Haand. Øjeblikkelig raabte han om Hjælp, hans Ledsager sprang til, og i næste Sekund holdt de to Slyngler mig fast. Jeg opdagede nu for sent, at jeg var gaaet i en Fælde.

Paa en Mark i Nærheden stod en Arbejdsmand, hvem jeg raabte an, for at han kunde gaa med og være Vidne; men han rystede paa Hovedet og forsvandt. Det eneste, jeg

opnaaede, var, at faa Fyrene til at slippe deres Tag i mig, og jeg maatte nu finde mig i at gaa med en paa hver Side, til vi naaede Politistationen i Knowlsbury. Assistenten optog Forhør og afsagde Arrestdekret imod mig, dog vilde han være villig til at løslade mig imod Kaution, hvis jeg kendte nogen, der vilde stille den fornødne Sikkerhed.

Den hele Plan laa nu tydelig for mig. Jeg kendte ingen i Byen, der kunde sige god for mig, og vilde derfor blive holdt i Fængsel de næste tre Dage. Sir Percival kunde saa benytte dette Tidsrum til at finde en Udvej. Min Harme og Fortvivlelse var ved at tage Magten fra mig. Paa en Gang gik der et Lys op for mig. Jeg vilde skrive til Mr. Dawson paa Oaklodge og bede ham om Hjælp. Jeg lejede et Bud, som straks kørte af Sted til Doktoren. To Timer efter vendte Budet tilbage i Følge med Dawson. I en Haandevending fik den gamle Doktor Sagen ordnet og jeg var fri.

Jeg vendte nu i Hast mine Skridt til Mr. Wonsboroughs Kontor og traf i ham en jovial, munter Mand, som uden Vanskeligheder overlod mig Kopien af Kirkebogen til Gennemsyn, saa snart han hørte, at det drejede sig om en Familiehemmelighed.

Jeg slog op paa September Maaned 1803, og fandt til min Forbavselse ingen som helst Optegnelser om Sir Philip Glydes Ægteskab. Jeg havde tilfældigvis lagt Mærke til de Attester, der fandtes lige før og lige efter Sir Glydes; de var der begge, men hans ikke. I Welmingham Kirkebog var der altsaa begaaet et Falskneri. Nu stod det hele mig klart. Den Tanke, at Sir Percival Glyde ikke havde mere Ret til sin Titel og sit Gods, end den fattigste Arbejdsmand, var aldrig før faldet mig ind.

Det dristige ved Forbrydelsen og de skrækkelige Følger, som Forbrydelsen vilde medføre, overvældede mig. Hvem kunde undre sig over de Elendiges Rastløshed og Hidsighed, eller den vanvittige Mistænksomhed, som havde bragt ham til at indespærre Anna Catherick og lægge Planer imod sin Hustrus Liv og Formue.

Opdagelsen af denne Hemmelighed vilde med et Slag berøve ham Navn, Rang og Formue samt udsætte ham for Lovens strengeste Straf. Denne Hemmelighed var nu min. Tanken herom gjorde mig rolig, nu gjaldt det om at være

paa sin Post; thi der var intet Middel, denne Slyngel vilde sky for at gøre mig uskadelig.

Jeg maatte nu først og fremmest fremlægge Beviser for den Opdagelse, jeg havde gjort. Kopien af Kirkebogen var sikker nok her; men Originalen i Kirkens Kor derimod, var alt andet end sikker. Jeg besluttede derfor at vende tilbage til Klokkeren og skaffe mig en Afskrift af Kirkebogen endnu samme Aften. Jeg vidste ikke den Gang, at en vidnefast Kopi var tilstrækkelig.

Det var allerede begyndt at mørkne, da jeg begav mig paa Tilbagevejen; mit eneste Forsvarsvaaben var en lei Spadserestok, og jeg købte mig derfor en tyk Knippel, inden jeg forlod Knowlsbury. Det regnede fint, og jeg kunde i Begyndelsen ikke mærke, om jeg blev forfulgt eller ej; men da jeg var kommet godt halvvejs, saa jeg en Mand løbe forbi mig i Regnen og hørte en Havelaage smække haardt i ved Landevejen. Førend jeg var kommet hundrede Alen videre, raslede det i Hækken ved Siden af mig og tre Mænd kom farende ud paa Vejen. Jeg sprang til Side, hvorved de to Mænd kom foran mig, medens de tredie slog mig med sin Stok. Slaget ramte mig ikke videre, og jeg vendte mig hurtig og gav ham et haardt Slag i Hovedet med min Knippel. Han vaklede og raabte paa sine Kammerater, som var vendt om i en Fart.

Svingende min Knippel fo'r jeg forbi dem i vildt Løb, forfulgt af de to Fyre. Det var et farligt Løb i Mørket, den mindste Hindring kunde blive skæbnesvanger for mig. Imidlertid gik det op ad Bakke, og det forekom mig, at mine Forfølgere sakkede lidt bagud. Jeg besluttede derfor at prøve at smutte ud paa Marken, hvor de muligvis i Mørket kunde tabe mit Spor. Ved den første Aabning i Hækken sprang jeg ind paa Marken. Jeg hørte Mændene løbe videre et kort Stykke, derpaa kaldte de paa hinanden og løb tilbage. Jeg forholdt mig lige saa stille som en Mus. Da jeg ikke længere hørte deres Skridt, skraaede jeg over Marken og naaede langt om længe en Sti, som jeg fulgte, indtil jeg endelig kom til et oplyst Hus, hvor jeg gik ind for at spørge om Vej.

Førend jeg kunde faa banket paa, blev Døren pludselig aabnet, og jeg fo'r forbavset tilbage ved at staa overfor min gamle Bekendt, Klokkeren. Jeg havde altsaa ad Omveje dog naaet mit Maal.

Hans Væsen var mærkelig forandret. Han betragtede mig mistænksomt og syntes at være ude af sig selv.

„Hvor er Nøglerne?“ sagde han. „De maa have taget dem.“

„Hvilke Nøgler?“ spurgte jeg. „Jeg er lige kommet fra Knowlsbury.“

„Nøglerne til Koret,“ svarede han. „Hvad skal jeg dog gribe til, de er borte.“

„Du gode Gud! Hvorledes og hvornaar kan det være sket?“ raabte jeg i den største Ophidselse. „Skaf Lys hurtigst muligt og lad os skynde os til Kirken.“

Han gik ind efter et Lys. Min Utaalmodighed efter at naa Kirken og se, hvad dette vel kunde betyde, var saa stor, at jeg ilede i Forvejen.

Førend jeg var kommen ret mange Skridt, blev jeg høflig tiltalt af en Mand.

„Sir Percival,“ bygyndte han.

„De tager fejl,“ svarede jeg, „jeg er ikke Sir Percival.“

Manden fo'r tilbage og sagde, at han var blevet beordret til at vente her i Mørket paa sin Herre, for hvem han havde antaget mig.

I det samme kom Klokkeren til, jeg greb hans Arm og vi skyndte os hen til Kirken. Idet vi fik den i Sigte, saa vi at den var klart oplyst; vi løb nærmere og hørte en hvislende Lyd. Koret stod i Brand, en af Ruderne var allerede sprunget. Jeg sprang hen til Kordøren og hørte, at der blev dundret paa den indvendig fra, samtidig blev Nøglen hastig drejet frem og tilbage og en Mandsstemme raabte højt om Hjælp.

Tjeneren, der var fulgt efter os, vaklede forfærdet tilbage.

„Det er Sir Percival!“ raabte han.

„Gud være hans Sjæl naadig,“ sagde den gamle Klokker. „Han er fortabt, Døren er gaaet i Baglaas.“

„Skaf Nøglen til Kirken!“ raabte jeg vildt. „Vi maa se at redde ham ad den Vej!“

„Det er umuligt,“ raabte Klokkeren, „den hang i samme Ring som Kornøglen. Han er fortabt.“

Der lød ikke flere Raab om Hjælp, som kunde tyde paa, at han endnu var i Live. Den eneste Lyd, som hørtes, var

Flammernes Bragen og Knaldene af Vinduesruderne, som sprang.

Brandvæsenet var imidlertid kommet til, og ved store Anstrængelser lykkedes det langt om længe at blive Herre over Ilden. Kordøren blev sprængt. Et forkullet Legeme blev baaret ud, og saaledes mødtes Sir Percival og jeg for første og sidste Gang.

* * *

Mrs. Cathericks Brev.

Næste Morgen var mit første Hverv at skrive et langt Brev til Marian, hvori jeg fortalte Nattens Oplevelser.

Nogle Timer senere blev der bragt mig et Brev, uden Dato og Underskrift, som jeg her vil gengive.

Min Herre!

Jeg har hørt den gode Nyhed. Det var Deres Efterspørgsler, der bragte ham til at gaa ind i Koret ved Nattetid. De har, uden Deres Vidende, været den, der har bragt mig Hævn for tre og tredive Aars Uret! Tak! Jeg skylder Dem noget til Gengæld. De lod til at være besjælet af Ønsket om at kende mit Livs Historie; De skal lære den at kende.

Jeg var en Gang en smuk, ung Kone, der boede i Welmingham og havde en taabelig Nar til Mand. Jeg kendte ogsaa den Gang en vis ung Herre, som beundrede mig og gav mig Foræringer. Naturligvis ønskede han noget til Gengæld. Kun en Ubetydelighed, nemlig Nøglen til Kordøren, naar min Mand undertiden var borte. Hvad han vilde dermed, vidste jeg ikke; men jeg skaffede ham den. Jeg iagttog ham imidlertid uden hans Vidende, og fandt ud af, hvad han foretog sig. Jeg har aldrig været overdreven samvittighedsfuld, saa det var mig temmelig ligegyldigt, at han føjede et Ægteskab til ind i Bogen; jeg havde faaet Løfte om Uhr og Kæde for at skaffe ham Nøglen, og det var mig nok. Jeg stillede blot en Betingelse, og det var, at han skulde sige mig Grunden til sin Handlemaade.

Han fortalte mig, at han ikke havde kendt Forholdet mellem sine Forældre før efter Moderens Død, da havde hans Fader betroet ham, at de ikke havde været lovforme-

lig gifte og samtidig lovet at gøre alt, hvad han kunde for sin Søn. Han døde imidlertid uden at have gjort noget, ikke en Gang et Testamente. Sønnen rejste da til England og tog Ejendommen i Besiddelse. Ingen havde Mistanke til ham. Forældrene var altid blevet anset for Ægtefæller, og der var kun en fjern Slægtning i Live foruden ham, og denne var til Søs.

Han mødte derfor ingen Vanskeligheder, undtagen ved at rejse Penge paa Ejendommen. For at kunne gøre dette, maatte han skaffe sine Forældres Ægteskabsbevis og sin egen Fødselsattest. Denne sidste kunde han let tilvejebringe, han var jo født i Udlandet; den anden var det derimod vanskeligere at skaffe. Af denne Grund kom han til Welmingham, hvor hans Forældre havde boet i kort Tid. Den gamle Præst var imidlertid død, og derfor kunde han lettere udføre sin Hensigt. Jeg var dum nok til at føle Medlidenhed med ham: det var jo ikke hans Skyld, at hans Forældre ikke var ægteviede. Jeg tav altsaa stille med hans Hemmelighed. Han havde meget Besvær med at faa det rigtige Blæk og med at efterligne Haandskriften; men det lykkedes. Til alt Held for ham var der netop i Kirkebogen et aabent Rum, der lige passede til hans Øjemed, naar han trængte Skriften sammen.

Min Mand syntes imidlertid ikke om dette Hemmeligheds-kræmmeri og fattede Mistanke til mig. Jeg foreholdt ham da, at han skyldte mig at rense mig i sin Mands Øjne, men det vilde han ikke høre Tale om. Han truede mig endogsaa til at tie med de Ord, at hvis han var fortabt, vilde jeg komme til at dele Skæbne med ham som hans Medskyldige. Jeg lod mig skræmme heraf, og maatte finde mig i at blive forstødt af min Mand, hvorefter Skurken aarlig udbetalte mig en vis Sum Penge paa to Betingelser: at jeg bevarede hans Hemmelighed, og at jeg ikke flyttede fra Welmingham uden hans Tilladelse. Det var haardt, men jeg maatte finde mig deri. Jeg var ganske hjælpeløs og oven i Købet bebyrdet med et Barn.

Jeg holdt mit Løfte, og gjorde kun af og til et lille Besøg hos Slægtninge. Det længste var i Linmeridge, hvor jeg plejede en døende Halvsøster. Jeg tog min Datter Anna med mig, fordi jeg ærgrede mig over Mrs. Clemens Indflydelse paa hende.

I Limmeridge satte jeg Anna i Skole. Mrs. Fairlie fik en mærkelig Forkærlighed for min Datter; følgelig blev hun forkælet oppe paa Herregaarden og lærte intet. Der fik hun ogsaa den løjerlige Idé at gaa i hvidt, en Idé, som jeg nok mente at kunne faa udryddet hos hende, da jeg selv hader hvidt. Mærkeligt nok modstod min Datter mig og holdt fast ved denne Caprice.

Nogle Aar senere fik jeg en Dag et Brev fra den omtalte Herre, hvori han nægtede mig at foretage en Rejse, hvortil jeg havde glædet mig. I min Harme lod jeg i Annas Nærværelse Ytringer falde om, at jeg kunde skade ham for hele Livet, hvis jeg røbede hans Hemmelighed. Ved Synet af Annas forbavsede Ansigt, kom jeg imidlertid snart til Eftertanke og angrede min Heftighed.

Næste Dag kom han selv uventet. Han havde fortrudt sit Afslag og kom for at gøre det godt igen. Ved Synet af Anna, som han ikke kunde udstaa, bød han hende at forlade Stuen. Hun tøvede.

„Forlad straks Værelset," raabte han vredt; men hun svarede blot:

„Tal høfligt til mig, ellers røber jeg Deres Hemmelighed."

Det var mine Ord fra Dagen før, som hun i sin Enfoldighed gentog. Han blev maalløs af Skræk og Harme, og alt, hvad jeg sagde og forestillede ham, kunde ikke berolige ham. Han endte med at sætte sin Villie igennem, og fik Anna indespærret i et Galehus. Opholdet der svækkede yderligere hendes svage Aandsevner, og Tanken om at kende hans Hemmelighed blev tilsidst en fiks Idé hos hende.

Har jeg nu tilfredsstillet Deres Nysgerrighed? Dersom De tvivler om, at min Mand var Annas Fader, fornærmer De mig blodigt, og hvad dette Punkt angaar, vil Deres Nysgerrighed aldrig blive tilfredsstillet.

* * *

Dette Brev bekræftede, hvad jeg allerede havde tænkt angaaende Sir Percival. Der var endnu kun et Punkt, som jeg ønskede opklaret, nemlig hvem der egentlig var Annas Fader; thi min Interesse for den ulykkelige, som hvilede i Mrs. Fairlies Grav, var stadig lige usvækket.

Mit første Ærinde gjaldt som sædvanlig Posthuset, hvor jeg forefandt et Brev fra Marian.

Det indeholdt kun disse Linier:

Kom tilbage, saa snart De kan. Jeg har været nødt til at flytte til Gowers Walk Fullham Nr. 5. Vær ikke bange for os, vi er i Sikkerhed, men kom snart tilbage.

Marian.

P. S. Lauras Sindstilstand bedres Dag for Dag. Hun længes efter Dem.

Klokken var mellem ni og ti, før jeg naaede var nye Bolig. Saavel Laura som Marian kom mig i Møde i Døren. Marian saa bekymret og medtaget ud, hvorimod Lauras Udseende tydede paa, at hun var blevet holdt udenfor alle Ængstelser.

Da vi var blevet ene, spurgte jeg Marian om Grunden til den pludselige Flytning, som jeg formodede paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med Grev Fosco.

At jeg havde Ret heri, bekræftede Marians Ord.

„Jeg saa ham i Gaar, Walter, og værre endnu, jeg talte med ham," sagde Marian. „Laura aner intet derom. Jeg sad ved Bordet og kastede tilfældigvis et Blik ud paa Gaden og saa da Greven staa paa Fortovet og tale med en Herre, og denne Herre, Walter, var Ejeren af Sindssygeanstalten. Jeg begyndte at haabe, at det var tilfældigt; men et Øjeblik efter kom Butiksfrøkenen neden under op med hans Kort, hvorpaa der var skrevet, at han udbad sig en Samtale med mig. At slippe ham ind i Huset, kunde der ikke være Tale om; jeg tog derfor mit Tøj paa og gik ned til ham. Jeg kan ikke beskrive, med hvilke Følelser jeg gensaa ham, endnu mindre kan jeg gentage, hvad han sagde om sine Følelser for mig. Om Dem sagde han, at De skulde tage Dem i Agt og ikke føre Sagen videre nu, da Sir Percival var død, i Fald De havde Deres Liv kært. Han, Fosco, veg ikke tilbage for noget, naar det gjaldt hans eget Velvære. Idet han erklærede, at det udelukkende var Hensynet til mig, der i sidste Øjeblik havde hindret ham i at udpege Lauras Tilflugtssted for Sindssygelægen, hvilket først havde været hans Hensigt, bukkede han dybt for mig og gik sin Vej. Da han var

forsvundet, var min første Tanke, at vi hurtigst muligt maatte se at komme bort til et Sted, hvor han ikke kunde finde os. Jeg pakkede straks vore Sager ind, og ved Mørkets Frembrud flyttede vi til dette Sted, hvis Beboere jeg kender fra Fortiden. Har jeg handlet rigtigt, Walter?“

Jeg takkede hende varmt og svarede: „For faa Uger siden, da jeg skiltes fra Mr. Kyrle, sagde jeg til ham: Mr. Fairlies Hus skal atter aabne sig for Laura; den Løgn, som er indgraveret paa Ligstenen, skal Familiens Overhoved atter udslette, og de to Mænd, som har forurettet hende, skal staa mig til Regnskab for deres Forbrydelse. Den ene af disse Mænd kan menneskelig Retfærdighed ikke naa; men den anden lever endnu, og min Beslutning staar fast. Jeg vil ikke skjule for Dem, Marian, at der forestaar mange Vanskeligheder, men jeg har lært Taalmodighed. En Ting vilde lette mig Sagen, nemlig at staa i et endnu inderligere Forhold til Dem og Laura, inden jeg forsøger den sidste Dyst.“

„Hvorledes kan De komme os nærmere?“ spurgte hun.

„Naar Tiden kommer, da jeg kan tale frit, skal jeg sige det, Marian; men imidlertid kunde De saa forsigtigt som muligt meddele Laura hendes Mands Død. Spar hende for Detaillerne, men sig det, for at hun ikke ved et Tilfælde skal faa det at vide paa anden Maade.“

„De har Ret, Walter,“ sagde hun med et Suk, „jeg tror, jeg forstaar Dem. For Deres og hendes Skyld skal jeg sige det.“

Vi levede os nu efterhaanden igen ind i vort gamle Liv. Laura bedredes fra Dag til Dag i disse nye Omgivelser, hvor Luften var langt friskere og renere, ogsaa tillod min forøgede Indtægt at skaffe hende mere styrkende Kost. Den eneste, vi nu havde at frygte, var Greven. Jeg forhørte mig i hans Nabolag, om han muligvis tænkte paa at flytte, men fik den Underretning, at han havde fornyet sit Lejemaal for det næste halve Aar.

Med Marians Tilladelse skrev jeg til Major Dornthorn paa Warnick Hall, hvor Mrs. Catherick havde tjent før sit Giftermaal, for at gøre ham forskellige Spørgsmaal, der muligvis kunde opklare, hvem der i Virkeligheden var Annas Fader. Efter to Dages Forløb kom Svaret. Den afdøde

Sir Percival Glyde havde aldrig sat sine Ben paa Warnick Hall, derimod havde Mr. Philip Fairlie fra Limmeridge i sine unge Dage været en hyppig Gæst hos Majoren. I Aaret 1826 havde han blandt andet været der i flere Maaneder.

Idet jeg sammenholdt Mr. Fairlies lange Besøg paa Warnick Hall, hvor Mrs. Catherick den Gang tjente, med Lauras og Annas store Lighed med hinanden, kunde jeg ikke tænke mig andet, end at Mr. Fairlie ogsaa maatte være Annas Fader. Idet denne Tanke krydsede mit Sind, kunde jeg ikke lade være at mindes Skriftens Ord: „Fædrenes Synder skal hjemsøges paa Børnene.“ Hvis denne skæbnesvangre Lighed mellem Laura og Anna ikke havde været, vilde Grevens skumle Planer ikke være bleven udklækket og udført, og den stakkels Anna vilde ikke være blevet det uskyldige Offer derfor.

* * *

Flere Maaneder forløb. April Maaned var begyndt.

Laura lignede nu næsten sig selv fra fordums lykkeligere Dage. Hendes Udtryk havde genvundet sin tidligere Ynde og hendes forrige Munterhed var næsten vendt tilbage. Kun taalte hun ikke den mindste Hentydning til den Tid, fra hvilken hun forlod Blackwater Park og til vort Møde paa Kirkegaarden, ligesom hun ikke huskede det mindste af, hvad der i det Tidsrum var foregaaet. Samtidig med at Laura saaledes genvandt sin aandelige og legemlige Sundhed, foregik der en Forandring i hendes Forhold over for mig. Hun blev tankefuld og tvungen i sit Væsen, og denne Forandring meddelte sig ogsaa til mig. Til enhver anden Kvinde kunde jeg have sagt, hvad jeg frygtede for at udtale for hende. Hendes ensomme og hjælpeløse Stilling afholdt mig fra at sige, hvad jeg havde paa Hjerte, og dog maatte det gøres.

I denne min Tvivl søgte jeg Hjælp og Raad hos Marian.

„Jeg fulgte Deres Raad i gamle Dage, Marian,“ sagde jeg til hende, „og jeg vil gøre det samme nu. Det er min faste Beslutning med det første at gaa til Grev Fosco og tvinge ham til en Bekendelse. Hvorledes det vil falde ud, ved ingen af os; kun er det sikkert, at han vil ramme mig

gennem Laurá, hvis han formaar det. Jeg har endnu ingen juridisk Ret til at beskytte hende. Naar hun først er min Hustru, er det en anden Sag, ikke sandt, Marian?“

„Jo, ganske vist,“ svarede hun; „men er der noget at vinde ved at bringe Greven til Bekendelse?“

„Utvivlsomt. Vi kan opnaa at faa den Dato, da Laura rejste til London, som sikkert er i Uoverensstemmelse med den Dødsattest, der er udfærdiget i hendes Navn. Er dette opnaaet, da er Lauras Identitet bevist. Jeg ved godt, at hendes Formue er brugt, og at der kun er ringe Udsigt til at genindsætte hende i hendes Rettigheder; men netop derfor kan den fattige Tegnelærer nu endelig aabne sit Hjerte for hende og bede om hendes Haand.“

Marian saa kærligt paa mig og sagde: „Walter, jeg skilte eder en Gang for eders eget bedste. Vent her, Broder, til Laura kommer og siger, hvad jeg nu har gjort.“

En Taare faldt paa mit Ansigt, idet hun kyssede min Pande. Hun rejste sig hurtigt og gik ud. Jeg sad alene ved Vinduet for at afvente, hvad dette Vendepunkt i mit Liv vilde bringe mig. Blodet brusede uroligt gennem mine Aarer, og jeg kunde ikke samle mine Tanker.

Da aabnedes Døren, og Laura kom ind alene. Hun kom hurtigt og lykkestraalende hen imod mig. Af egen Drift lagde hun Armene om min Hals, hendes Læber mødte mine, idet hun hviskede: „Min elskede, endelig har vi Lov at tilstaa, at vi elsker hinanden. O, hvor jeg er lykkelig.“

Ti Dage senere var vi endnu lykkeligere, vi var gifte.

* * *

Vi var nu i Begyndelsen af Maj, og jeg vidste, at Grevens Lejemaal i Forest road vilde udløbe i Juni; jeg maatte derfor handle nu, for at han ikke skulde undslippe mig. For det første gjaldt det om at kende noget til Mandens Fortid. Jeg tog atter min Tilflugt til Marians Dagbog, hvori hun omtaler, hvad hun vidste om Greven. Hun siger om ham, at han ikke har betraadt sit Fædreland i mange Aar, at han er ivrig efter at vide, om der bor Italienere i den nærmeste By ved Blackwater Park; hun siger, at han faar Breve med mange besynderlige Poststempler paa og et med et stort Embedssegl. Hun er tilbøjelig til at anse ham for landsforvist af politiske Grunde; men paa den anden Side

stemmer det ikke overens hermed, at han faar Breve med Embedssegl paa. Min egen Overbevisning ved at gennemlæse dette var, at Laura havde haft Ret, den Gang hun sagde til Marian, at Greven var Spion. Jeg undrede mig over, at jeg ikke før havde udfundet dette.

Det Aar, jeg skriver om, var der netop den bekendte Udstilling i Hyde Park; Fremmede fra alle Lande kom i Mængde til London. Jeg antog Greven for at være en Slags hemmelig Agent for sin Regering, og jeg ansaa Mrs. Rubelle for at høre til samme Kategori.

Jeg fik pludselig den Indskydelse at henvende mig til min løjerlige lille Ven, Professor Pesca. Som Landsmand til Greven kunde han maaske hjælpe mig. Førend jeg talte med Pesca, var det imidlertid nødvendigt, at jeg selv tog Greven i Øjesyn.

Jeg gik derfor en Morgenstund alene ud til Forest road. Der var ingen at se ved Vinduerne, men jeg hørte en skingrende Fuglesang indefra og en dyb Stemme, som raabte: „En, to, tre og op — en, to, tre og ned.“

Greven eksercerede sine Fugle. Jeg ventede udenfor Huset i nogen Tid, tilsidst ophørte Lyden, Havelaagen blev aabnet, og Greven kom ud og gik hen imod Regent Park. Jeg holdt mig bagved ham. Marian havde forberedt mig paa hans usædvanlige Højde og uhyre Fedme, men ikke paa hans store Ungdommelighed og Livlighed. Han saa ikke ud til at være mere end fyrretyve Aar. Han slentrede ned ad Gaden med Hatten lidt paa Snur, og saa sig ikke en eneste Gang tilbage, ligesom han tilsyneladende ikke lagde Mærke til dem, der passerede ham.

Saaledes naaede vi ind i Hovedgaderne; her standsede Greven og gik ind til en Optiker, hvorfra han kom ud med en Kikkert i Haanden; han gik nogle faa Skridt videre, hvorefter han atter stod stille og betragtede en Operaplakat. Efter at have studeret den nøje, prajede han en Cab.

„Til Operaens Billetkontor!“ raabte han og kørte af Sted.

Jeg gik nu hen til Plakaten og saa, at det var „Lukretia Borgia“, der skulde opføres.

Gennem en af mine Bekendte kunde jeg let skaffe en Friplads til min Ven og mig selv. Der var Sandsynlighed for, at Greven vilde være let kendelig mellem Tilskuerne,

og saaledes kunde jeg faa at vide, om Pesca kendte noget til ham eller ikke.

Som sagt saa gjort, jeg skaffede Billetterne, og min Ven var i den syvende Himmel, da vi om Aftenen Arm i Arm drog af Sted til Operaen.

* * *

De sidste Toner af Ouverturen blev spillet, just som vi indtog vore Pladser. Jeg saa mig om til alle Sider efter Greven, og opdagede ham tilsidst paa den modsatte Side af vor Række. Under første Akt var Greven ganske hensunken i Musikken; da Tæppet faldt, rejste Tilskuerne sig for at se sig om, han rejste sig med de øvrige og rettede sin Kikkert mod Logerne ovenover os, saa at han vendte Ansigtet lige imod os. Dette Øjeblik benyttede jeg til at gøre Pesca opmærksom paa ham. Min lille Ven rejste sig for bedre at se, men erklærede aldrig at have set ham før.

„Se rigtig efter," bad jeg. „Han er Italiener ligesom De."

En slank, lyshaaret Mand paa min anden Side med en Skramme paa venstre Kind, havde hørt mine Ord og saa nu ogsaa opmærksomt paa Greven, i det samme sænkede denne sin Kikkert i Niveau mod os og hans og Pescas Blikke mødtes i et Nu.

I næste Øjeblik vidste jeg, at Greven kendte Pesca, og hvad mere var, frygtede ham. Den Forandring, der pludselig foregik med ham, var ikke til at tage fejl af. Hans Ansigt blev askegraat og Blikket stift. Det var tydeligt, at en dødelig Angst havde bemægtiget sig ham ved Synet af Pesca. Den slanke Mand med Skrammen stod ved Siden af, og han lod til at have bemærket det samme som jeg.

Pesca rev mig ud af mine Betragtninger ved at sige: „Hvor den fede Mand dog stirrer, hvorfra kender han dog mig?"

Imidlertid blev Pescas Opmærksomhed optaget af andre Ting, han saa sig rundt til alle Sider. Dette Øjeblik benyttede Fosco, hvem jeg hele Tiden iagttog, til at forsvinde henimod Udgangen.

Jeg greb hurtig Pesca i Armen og trak ham med mig for at se at møde Greven ved Udgangen.

Til min Forbavselse ilede den slanke Mand ned foran os.

Da vi naaede Udgangen var baade Greven og min Sidemand forsvundne.

„Kom hjem, Pesca," sagde jeg, „jeg maa straks tale med Dem."

„Hvad i Himlens Navn er der paa Færde?" raabte min Ven, forbavset.

Uden at svare trak jeg ham af Sted til hans Hjem, hvor jeg i en Fart satte ham ind i Forholdene.

„Han kender Dem, Pesca," sluttede jeg, „og er bange for Dem. Der maa være en Grund. Tænk Dem om — De forlod Italien af politiske Grunde; kan der ikke være noget fra den Tid, som bringer Manden til at frygte for Dem?"

Til min Overraskelse frembragte disse Ord en mærkelig Virkning paa Pesca, han blegnede og skælvede pludselig.

„Hartright," hviskede han, „De ved ikke selv, hvad De spørger om!"

Jeg besvor ham for vort Venskabs Skyld at betro mig sin Fortid, i Fald han kunde.

„De har Ret til at høre alt, De har frelst mit Liv," mumlede han; „hvis De selv kan finde nogen Forbindelse mellem min Historie og denne Mand, saa gør det, men lad mig for Guds Skyld være udenfor Sagen. — De har sikkert hørt om de hemmelige Selskaber, der eksisterer i næsten alle Europas Storbyer. Til et saadant Selskab hørte jeg i Italien og hører endnu her i England. Jeg var for ivrig i Tjenesten og kompromitterede mig selv og andre, og blev derfor af Chefen beordret til at emigrere her til England og vente. Jeg venter endnu og kan maaske blive kaldt herfra i Morgen, maaske først om ti Aar. Hvis det, jeg nu siger Dem, kommer for andres Øren, er jeg dødsdømt." — (Han hviskede mig noget i Øret, som jeg aldrig skal røbe). — „Selskabet, hvortil jeg hører, vil jeg kalde Broderskabet. Dettes Maal er at udrydde al Slags Tyranni. Saa længe et Medlem er nyttigt for Samfundet, har han Ret til at leve, men skader han andre, maa han dø. For saa vidt ligner dette Broderskab andre, men dets Love ligner ikke andre Selskabers Love. Medlemmerne kender ikke hverandre, men enhver af dem har Broderskabets Mærke indbrændt paa sin Arm. Man giver sig til Kende for hinanden ved et hemmeligt Tegn. Kun Præsidenten og Sekretæren kender alle Medlemmerne. Hvis nogen forraader Broderskabet, bliver det

betydet ham, at han maa dø, og et andet Medlem bliver udsendt for at dræbe ham. Medens jeg var i Italien var jeg Sekretær, og som saadan blev alle Medlemmerne forestillede for mig.“

Han tøvede et Øjeblik og saa alvorligt paa mig.

„De har draget Deres Slutninger, ser jeg; men sig mig intet og lad os aldrig mere tale om denne Sag. Forlad mig nu, min kære Ven.“

„Jeg skal trolig forvare alt dette i mit Hjerte,“ sagde jeg, idet jeg rejste mig for at lade ham være ene. „Maa jeg se herind i Morgen tidlig ved Nitiden?“

„Ja, Hartright,“ sagde han, „og nu god Nat.“

* * *

Jeg forstod nu tydelig, hvorfor Greven havde forladt Theatret. Han bar Broderskabets Mærke paa sin Arm og havde forraadt det. Nu troede han øjensynligt, at Pesca havde genkendt ham, og at han var i Livsfare. Hvis jeg endnu i Aften kunde faa ham i Tale, vilde jeg vise ham, at jeg kendte hans Hemmeligheder og være Herre over Situationen. At Genkendelsen ikke kunde være gensidig, er let at forstaa. En Mand med Grevens Karakter skulde nok sørge for at gøre sig ukendelig ved alle de Midler, der stod til hans Raadighed.

Jeg saa paa mit Uhr, Klokken var netop ti. Jeg gik hjem og overtænkte, hvad der nu var at gøre. Jeg maatte ikke tøve med at udføre mit Forehavende, for at Greven ikke skulde faa Lejlighed til at undslippe. Jeg skyldte mig selv at tage alle mulige Forholdsregler, inden jeg opsøgte ham; thi jeg indsaa meget godt, at Greven ikke vilde betænke sig paa at tage mit Liv, naar det gjaldt hans egen Sikkerhed.

Det sikreste vilde være at skrive følgende Brev til Pesca:

„Den Mand, som jeg viste Dem i Operaen, er Medlem af Broderskabet og har forraadt det. Overbevis Dem selv herom øjeblikkelig. De kender det Navn, han gaar under i England, hans Adresse er: Nummer 5, Forest road, St. Johns Wood. For det Venskabs Skyld, De en Gang har næret for mig, beder jeg Dem benytte den Magt, De er udrustet med, ufortøvet og uden Barmhjertighed imod ham.

Jeg har sat alt ind paa et Kort og mistet alt, og dette Fejlgreb har jeg betalt med mit Liv.“

Jeg daterede disse Linier, satte mit Navn under og forseglede det.

Paa Konvolutten skrev jeg følgende:

„Luk ikke dette Brev op før Klokken ni i Morgen tidlig. Dersom De ikke hører fra mig eller ser mig før den Tid, saa bryd Seglet, naar Klokken slaar og læs Indholdet.“

Nu var der ikke andet tilbage end at faa dette Brev afsendt øjeblikkelig, og jeg fik Værtens Søn til at gaa med det.

Derefter gik jeg ind i Dagligstuen, hvor jeg ventede at finde Laura. Hun var imidlertid gaaet i Seng og sov trygt, da jeg trykkede et Afskedskys paa hendes Pande.

„Gud velsigne dig, min elskede,“ hviskede jeg og forlod hende.

Marian ventede mig paa Trappen. Hun havde et Stykke Papir i Haanden.

„Dette har Værtens Søn bragt til Dem, Walter,“ sagde hun.

Jeg aabnede det.

Det indeholdt følgende Linier med Pescas Haandskrift:

„Jeg har modtaget Deres Brev. Hvis jeg ikke ser Dem til den aftalte Tid, bryder jeg Seglet, naar Klokken slaar.“

Jeg lagde det i min Lommebog, sagde Farvel til den intet anende Marian og gik.

* * *

Jeg raabte en Cab an og gav Kusken Ordre til at køre hurtigst muligt til St. Johns Wood. Et Stykke fra Huset stod jeg ud. Idet jeg nærmede mig Havelaagen, saa jeg en anden Person gaa hen imod den fra den modsatte Side. Vi mødtes under Gadelygten og saa paa hinanden. Jeg genkendte øjeblikkelig den slanke Fremmede med Skrammen paa Kinden og jeg tror ogsaa han genkendte mig. Han sagde intet, men gik langsomt videre.

Var han i Forest road ved et Tilfælde, eller var han fulgt efter Greven fra Operaen?

Jeg ringede paa, Klokken var nu tyve Minutter over elleve.

Pigen, som lukkede mig op, saa mistroisk paa mig; men da jeg gav mit Kort og spurgte efter Greven, lukkede hun mig ind.

Idet jeg gik igennem Forhallen traadte en ældre Dame lydløst ud af en Dør, hun tilkastede mig et fjendtligt Blik og gik langsomt ovenpaa. Jeg forstod, at det var Grevinden.

Jeg fandt Greven i sit Arbejdsværelse i Skjorteærmer med nogle aabne Kufferter paa Gulvet, samt Bøger og Klædningsstykker spredt omkring overalt. Hans Ansigt bar Spor af det Choc, han lige havde modtaget, han gik mig et Skridt i Møde og spurgte med kold Høflighed, hvad jeg ønskede.

„Jeg skal fatte mig i Korthed," sagde jeg; „jeg ser, De er paa Nippet til at rejse og jeg ved, hvorfor De agter at rejse."

Han gled forbi mig med Lynets Fart, laasede Døren og tog Nøglen i Lommen.

„Skulde De ikke ogsaa tilfældigvis vide, at jeg ikke er til at spøge med," sagde han truende.

„Det drejer sig her om Liv eller Død," svarede jeg roligt, „jeg ved, hvorfor De rejser, og hvis De vil smøge det venstre Ærme op, skal jeg vise Dem Grunden dertil."

Hans Ansigt blev askegraat, hans Øjne fik en metallisk Glans, men han svarede ikke, han stak langsomt Haanden ned i en aaben Bordskuffe, hvorfra jeg hørte en Lyd som af noget tungt, der blev bevæget.

I den dødlignende Tavshed, der paafulgte, følte jeg, at mit Liv hang i en Traad.

„Kan De gætte, hvad jeg tænker paa?" sagde han med unaturlig Ro. „Jeg tænker paa at splintre Deres Hjerne paa Stedet."

„Jeg raader Dem i alt Fald til at læse disse Linier først," sagde jeg lige saa roligt, idet jeg rakte ham Pescas Billet, som han tog og læste.

Enhver anden vilde maaske have behøvet en Forklaring, for Greven var dette overflødigt, han sagde blot, idet han tog

Haanden ud af Skuffen: „Jeg ser, at De er klogere, end jeg havde troet, Mr. Hartright. De ønsker noget af mig?“

„Deri har De ganske Ret,“ svarede jeg. „Jeg er kommen for at forsvare min Hustrus Interesser, og jeg gaar ikke herfra, førend De har givet mig, hvad jeg forlanger. De forstaar nok, at jeg allerede ved altfor meget til, at det kan nytte Dem at benægte Kendsgerninger, og jeg ved, at Grunden til Deres Handlemaade var Opnaaelsen af en Formue paa ti Tusinde Pund, som De for Resten for mig gerne maa beholde. Jeg vil ikke nedværdige mig selv ved at tage imod Penge, som først er gaaet igennem Deres Hænder.“

„Saa sagte, Mr. Hartright, Deres ophøjede Talemaader gør intet Indtryk paa mig, sig hellere kort og godt, hvad De ønsker.“

„For det første en fuldstændig Tilstaaelse om Deres Komplot med Sir Percival, dernæst den Dato, da min Hustru forlod Blackwater Park,“ svarede jeg.

„Godt, lad os sige, at jeg gaar ind paa at afgive Tilstaaelsen og tillige overlader Dem et Brev fra min afdøde Ven, hvori han nævner Datoen for sin Hustrus Afrejse, og at jeg desuden giver Dem Adressen paa den Vognmand, der kørte hende fra Stationen her; men saa forlanger jeg til Gengæld, at min Hustru og jeg uantastet forlader dette Hus, at De forbliver her til min Kommisionær kommer i Morgen tidlig Klokken syv for at ordne mine Sager. De giver ham en skriftlig Ordre til den Mand, som har Deres Brev i Hænde, at han leverer det uaabnet til min Kommissionær, som i Deres Paasyn overgiver det til mig, derefter giver De mig en halv Time til at forlade Huset i, for det tredie giver De mig Satisfaktion for Deres Opførsel her i mit Hus, saa snart jeg er naaet sikkert til Udlandet. Gaar De ind paa dette?“

„Jeg modtager Deres Betingelser med det Forbehold, at De i min Nærværelse tilintetgør det forseglede Brev, saa snart De har faaet det i Hænde.“

Det var min Hensigt at forhindre ham fra at have noget skriftligt Bevis imod Pesca, fordi han havde røbet Hemmeligheden for mig.

„Jeg gaar ind herpaa,“ svarede han efter en kort Tøven. „Mr. Hartright,“ tilføjede han derpaa, idet han strakte sig velbehageligt, som om han med et rystede alle Ubehage-

ligheder af sig. „Tag Plads, og lad os foreløbig holde Vaabenstilstand, om vi end for Fremtiden maa mødes som dødelige Fjender.“

Han gik derpaa hen til Skrivebordet og ordnede Papir og Pen, som om han havde et større Arbejde for.

Han dyppede sin Pen, lagde et Stykke Papir foran sig, rømmede sig og begyndte at skrive med rask og kæk Haand. Ark efter Ark fyldtes, Klokken slog det ene Timeslag efter det andet.

Endelig sprang han op med en ung Mands Spænstighed og smilede triumferende, idet han rakte mig en hel Bunke Papirer.

Dernæst fremtog han Sir Percivals Brev, det var dateret den 25. Juli og anmeldte Lady Glydes Rejse til den 26. Saaledes var hun i Følge Sir Percivals Udsagn altsaa i Live den 25. Jeg fik nu tillige Vognmandens Adresse.

Greven vandrede frem og tilbage paa Gulvet og pakkede imidlertid sine Klædningstykker og Papirer i sine Kufferter, af og til skottede han til Uhret. Trods sin tilsyneladende Ro ventede han dog med en vis Ængstelse paa Kommissionærens Komme.

Endelig Klokken syv kom han. Det var en mørkskægget Udlænding.

„Mr. Hartright, Mr. Rubelle,“ sagde Greven forestillende.

Derefter trak han Mr. Rubelle hen i en Krog og hviskede noget til ham, hvorpaa han lod os alene. Mr. Rubelle bad mig om Instrukser. Jeg skrev altsaa nogle Linier til Pesca og bad ham overlevere mit forseglede Brev til Overbringeren.

Mr. Rubelle blev hos mig, indtil Greven kom tilbage, iført Rejsedragt, han læste Adressen paa mit Brev, førend Mr. Rubelle gik, og sagde mørkt: „Jeg tænkte det nok.“

Lidt før elleve kom Mr. Rubelle tilbage med mit uaabnede Brev, som Greven, opfyldende sit Løfte, stak ind i Ilden.

„Vi skilles nu, Mr. Hartright,“ sagde han, „men vi er endnu ikke færdige med hinanden.“

Mr. Rubelle havde imidlertid sørget for en Cab, i hvilken Greven steg ind, ledsaget af Grevinden, der var tæt tilsløret og ikke værdigede nogen af os et Blik.

Kommissionæren og jeg stod og saa efter Vognen; inden den var kommen ret langt kom en anden Cab ud fra en Sidegade lidt højere oppe, den kørte i samme Retning som Grevens; idet den passerede Huset, saa jeg et Glimt af den Person, der sad i den.

Det var atter Manden med Skrammen paa den venstre Kind.

„De maa blive her en halv Time endnu," sagde Mr. Rubelle.

„Ja vel," svarede jeg.

Vi vendte tilbage til Dagligstuen, hvor jeg fremtog Grevens Manuskript, som jeg imidlertid gennemlæste.

* * *

Grevens Fortælling.

I Sommeren 1850 blev jeg sendt til England i en hemmelig politisk Mission. Der var flere Personer, som havde Andel heri, deriblandt Mr. Mrs. Rubelle. Jeg havde nogle Uger til min Disposition, førend mit Hverv begyndte, disse agtede jeg at tilbringe hos min Ven, Sir Percival Glyde, der lige var kommet fra Udlandet med sin Hustru, ligesom jeg med min. Vi havde begge det Uheld at mangle Penge, hvilket end mere forøgede den gensidige Sympathi imellem os.

Paa hans Gaard blev vi modtagne af en herlig Skabning, Marian eller, som jeg burde sige, Miss Halcombe. Begyndelsen af vort Ophold paa Blackwater Park er med forbavsende Nøjagtighed beskrevet af Marian selv i hendes Dagbog, som jeg hemmelig fik Lejlighed til at gennemlæse. Det var en alvorlig Tid, Sir Percival trængte til en stor Sum Penge. Først ved sin Hustrus Død kunde han vente at faa en saadan. Desuden havde han andre hemmelige Bekymringer, han frygtede for, at en vis Anna Catherick skulde faa hans Hustru i Tale og røbe en Hemmelighed, som for enhver Pris maatte bevares. Han sagde mig, at han var fortabt, hvis denne Anna ikke blev fundet. Jeg bestræbte mig af al Magt for at finde hende; men kendte hende kun efter Beskrivelse og vidste, at hun skulde ligne Lady Glyde ganske overordentlig. Den Omstændighed, at hun var undsluppet fra et Galehus, bragte en Plan til at modnes hos mig, der bestod i intet mindre end at ombytte Lady Glydes og Anna Cathericks Personligheder, hvilket paa en Gang vilde skaffe

en Sum af tredive Tusinde Pund til Veje, samt Bevarelsen af Sir Percivals Hemmelighed.

Mit Instinkt sagde mig, at Anna før eller senere vilde vende tilbage til Baadehuset; jeg posterede mig der og blev belønnet ved, at den Person, der tog sig af hende, kom til Stede. Dette Individ fik en grænseløs Tillid til mig og førte mig selv til Anna.

Hun sov, da jeg første Gang saá hende, men jeg blev aldeles lamslaaet ved den Lighed, der var imellem hende og Lady Glyde. Alle Detaillerne i min Plan modnedes hos mig ved Synet af hendes sovende Ansigt. Da jeg har tilbragt mine bedste Aar med Studiet af Medicin og Kemi, var det mig en let Sag at tilberede et styrkende Middel, som kunde stimulere hende for en kortere Tid.

Jeg raadede Mrs. Clemens til at rejse til London med Anna for at unddrage hende Sir Percivals Forfølgelse. Hun greb med Glæde denne Udvej, og vi aftalte en Dag, da jeg skulde møde dem paa Stationen og hjælpe dem af Sted. Imidlertid kunde jeg i Ro og Mag udtænke, hvad der videre skulde gøres.

Jeg havde aftalt med Mrs. Clemens, at hun skulde meddele Lady Glyde, hvor hun boede i London; men jeg var ikke sikker paa, om hun virkelig vilde gøre dette. Derfor maatte jeg finde en Person, der hemmelig fulgte efter dem til London, og hvem andre vilde paatage sig dette end min opofrende Hustru. Samtidig skulde hun skaffe en Sygeplejerske til den syge Marian, og dertil var ingen bedre skikket end Mrs. Rubelle.

Alt gik efter Ønske.

Da min Hustru vendte tilbage fra London havde hun Mrs. Rubelle med sig.

Dernæst havde jeg selv et Hverv at udføre hos Mr. Frederik Fairlie. Af Marians Dagbog vidste jeg, at hun havde foreslaaet denne at modtage sin Niece som Gæst. Det var min Opgave at understøtte dette Forslag. Desuden maatte det ordnes saaledes, at Laura rejste alene og overnattede i London. Ligeledes maatte jeg have en egenhændig Invitation fra Mr. Fairlie til hans Niece, som ved given Lejlighed kunde overgives hende.

Det er overflødigt at sige, at jeg med Lethed opnaaede hvad jeg ønskede af Mr. Fairlie.

Ved min Hjemkomst saa jeg, at Marians Sygdom havde udviklet sig til Tyfus. Der blev efter mit Raad hentet en Specialist fra London, som efter en fem Dages Forløb erklærede hende udenfor al Fare. Dette Tidspunkt havde jeg afventet for at blive Huslægen kvit, der var mig et ubelejligt Vidne.

Tjenestefolkene maatte nu ogsaa skaffes af Vejen, jeg instruerede Sir Percival, som forbavsede Husholdersken med den Erklæring, at Husholdningen skulde ophæves. Da de alle paa en halvidiotisk Stuepige nær var borte, sendte vi Mrs. Michelson af Sted for at finde en Bolig ved Kysten til sin Frue.

Nu var det hele lagt til rette.

Lady Glyde var saa overanstrengt og nervøs, at hun ikke kunde forlade sit Værelse. Marian blev plejet af Mrs. Rubelle, og der var ingen i Huset undtagen Stuepigen, Sir Percival, min Hustru og jeg selv.

For at formaa Lady Glyde til at rejse bort uden sin Søster, maatte vi ved Nattetid flytte Marian over i den ubeboede Fløj af Huset, hvorefter vi indbildte Lady Glyde, at Miss Halcombe allerede var rejst i Forvejen til Limmeridge.

Næste Morgen rejste min Hustru og jeg til London efter først at have overgivet Sir Percival Mr. Fairlies Indbydelse til hans Hustru. Jeg modtog af ham Adressen paa den Anstalt, hvor Anna Catherick havde opholdt sig, samt et Brev til Ejeren om atter at modtage min flygtede Patient. Vor egen Bolig var parat til vor Modtagelse.

Onsdag den 24. Juli 1850 sendte jeg min Hustru ud i en Cab for at faa Mrs. Clemens lokket bort under Paaskud af, at Lady Glyde vilde tale med hende. Min Hustru gjorde sig et Ærinde ind i en Butik, og efterlod Mrs. Clemens i Cab'en for at finde hjem, som hun bedst kunde.

Kort efter havde jeg i en anden Cab under samme Paaskud faaet Anna med mig; hun viste ingen Frygt paa Vejen til Forest road, sikker som hun var paa, at jeg vilde føre hende til Lady Glyde. Da jeg førte hende ind i Dagligstuen, og hun ikke saa andre end Madame Fosco, som var fremmed for hende, blev hun betaget af en dødelig Skræk, som var yderst farlig for hende, der led af et alvorligt Hjerteonde. Hun faldt i heftige Krampetrækninger, vi hentede

en Læge, der ligesom vore Tjenestefolk blev underrettet om, at Damens Navn var Lady Glyde.

Samme Morgen havde jeg skrevet til Mrs. Rubelle om at møde mig i sit eget Hjem Fredag den 26. om Aftenen. Tillige havde jeg bedt Sir Percival om at sørge for, at Lady Glyde ligeledes afrejste den 26. med Middagstoget.

Anna Catherick var imidlertid syg og tilbragte en daarlig Nat.

Om Morgenen bestilte jeg den Vogn, hvormed jeg næste Morgen skulde afhente Lady Glyde, ligesom jeg ogsaa traf Aftale med Mr. Rubelle om at skaffe to Mænd, der kunde bruges til at bevidne, at Lady Glyde var sindssyg. De to Mænd blev uden store Vanskeligheder fundne.

Ved Femtiden vendte jeg hjem, og fandt til min Skræk Anna Catherick død. Død den 25. og Lady Glyde kom først den 26. Jeg var lamslaaet. Dog, Spillet maatte føres til Ende, jeg kunde ikke mere gaa tilbage.

Om Morgenen den 26. kom der Brev, om jeg vilde hente Lady Glyde samme Dag Klokken to. Jeg kørte af Sted med Annas Klæder skjult under Sædet i Vognen. Lady Glydes første Spørgsmaal gjaldt Søsteren. Jeg beroligede hende med, at hun snart skulde faa hende at se i mit Hjem, som for i Dag var Mr. Rubelles Hus. Da Lady Glyde var ukendt i London, fattede hun ingen Mistanke om Bedrageriet.

Vognen holdt foran Mr. Rubelles Bolig, og Lady Glyde blev ført ind i et Gaardværelse. Kort efter blev de to Mænd, som skulde afgive deres Vidnesbyrd skiftevis præsenterede for Lady Glyde. Begge afgav Attest for, at hun var sindssyg. Da de var gaaet, viste jeg mig atter og udtalte mig saa alvorligt om min Frygt for Miss Halcombes Tilstand, saa at det havde den af mig beregnede Virkning paa hende. Hun besvimede. Da hun senere kom til sig selv, fik hun en Sovedrik. Mrs. Rubelle byttede hendes Tøj om med Anna Cathericks Klæder. Hun plejede hende hele Dagen med beroligende Midler.

Endelig den 27. fik vi ved Hjælp af to Vidners Attester en Indlæggelsesordre til Sindssygeanstalten, og vi bragte nu den „genopstandne“ Anna Catherick derhen, hvor ingen fattede Mistanke til hendes Identitet, takket være den store Lighed.

Lady Glydes jordiske Levninger blev med stor Højtide-

lighed ført til Cumberland, hvor jeg selv i dyb Sorg overværede Begravelsen.

Her ender min Fortælling.

Det er min Overbevisning, at hele denne Plan vilde være lykkedes, hvis jeg ikke havde givet efter for den eneste Svaghed i mit Liv — min ulyksalige Beundring for Marian — kun den alene afholdt mig fra at gribe ind, da hun frelste Lady Glyde fra Sindssygeanstalten. Jeg løb Risikoen for Miss Halcombes Skyld, det var mit store Misgreb.

Man vil maaske spørge, hvad jeg vilde have gjort, hvis Anna Catherick ikke var død saa belejligt. Jeg vilde i saa Tilfælde have hjulpet paa Naturen og ved Hjælp af mit Kendskab til Kemien havde skaffet hende en smertefri Død.

* * *

Fortællingen fortsat af Walter Hartright.

Da jeg havde gennemlæst Grevens Manuskript, var den halve Time forløbet. Jeg rejste mig derfor og forlod Huset, idet jeg begav mig hen til Vognmanden, hvis Adresse Greven havde givet mig. Det var en høflig Mand, som straks slog op i sin Bog, hvor han fandt Grevens Bestilling. Kusken, som havde kørt, blev kaldt op. Paa mit Spørgsmaal forklarede han, at Herren, han kørte for havde været usædvanlig svær, og at Damens Navn, som stod paa hendes Kufferter, var Lady Glyde.

Nu havde jeg mine Beviser i Orden, og gik med dem til Mr. Kyrles Kontor. Jeg sagde ham, at det var min Agt med disse Beviser at rejse til Limmeridge tilligemed Laura næste Dag for at faa hende anerkendt i sin Onkels Hus. Jeg vil ikke gentage i hvilke Udtryk, Mr. Kyrle omtalte min Handlemaade, han endte med at erklære, at han vilde rejse med os.

Jeg gik nu til mit Hjem, hvor jeg udførligt satte Laura og Marian ind i de sidste Begivenheder.

Næste Morgen rejste vi alle til Limmeridge. Laura og Marian tog midlertidig Ophold paa Todds Corner.

Jeg vil ikke gaa nærmere ind paa min og Mr. Kyrles Sammenkomst med Mr. Fairlie.

Han klagede og jamrede: „Hvorfra skulde jeg vide, at min Niece var i Live, naar man sagde mig, at hun var død,

jeg vil med Glæde ønske den kære Laura velkommen, naar I bare vil give mig Tid til at komme til Kræfter.“

Med hans Tilladelse blev der sendt Bud til alle Fæsterne om at møde næste Dag paa Limmeridge House. Jeg havde forfattet en kort Beretning om, hvorledes alt var gaaet til, som Mr. Kyrle den næste Dag skulde oplæse for Forsamlingen.

Den Dag oprandt altsaa, da Laura atter skulde anerkendes paa Limmeridge House.

Alle Tjenestefolkene og Fæsterne var forsamlede i den store Spisesal, da Laura, Marian og jeg traadte ind. En Mumlen af Forbavselse lod sig høre, da Laura viste sig. Vi tog nu Plads, hvorpaa Mr. Kyrle med høj Stemme oplæste Historien om den Uret, der var begaaet imod hende. Han endte med at erklære Lauras Identitet tilfulde bevist.

Jeg slog Armen om hendes Liv og vendte hende om mod Fæsterne.

„Er I ogsaa af den Mening?“ spurgte jeg.

Et enstemmigt: „Ja, Gud velsigne hende“, var Svaret, medens alle flokkedes om Laura. Hun var ganske overvældet af Sindsbevægelse og maatte overgives i Marians Varetægt, medens alle vi andre i Flok og Følge fulgtes ad til Kirkegaarden, hvor der snart hørtes en skarp Lyd af Staal imod Sten.

Ingen rørte sig, førend de tre Ord „Laura, Lady Glyde“ var forsvundne. Da hævede sig som et Lettelsens Suk blandt Forsamlingen, og den spredte sig langsomt.

Senere blev der i Stedet for indhugget: Anna Catherick, den 25. Juli 1850.

Næste Morgen rejste vi tilbage til London.

* * *

Kort efter vor Hjemkomst fik jeg Bud fra den Gravør, jeg arbejdede for, om jeg vilde rejse til Paris for at sætte mig ind i en ny Fremgangsmaade, som man ønskede at indføre hos os.

Jeg modtog mine Ordrer og pakkede ind. Pesca havde besluttet at slaa Følge med mig, han havde nu ganske genvundet sin forrige Munterhed efter hin Opera-Aften. Vort Hotel i Paris var saa overfyldt, at vi ikke kunde faa Væ-

relser i samme Etage. Mit var paa anden Sal, hans paa tredie.

Den femte Dags Morgen gik jeg op for at se, om Pesca var færdig til at gaa ud.

Jeg hørte ham sige ivrigt og dæmpet: „Jeg husker Navnet, men jeg kender ikke Manden igen. De saa jo selv i Operaen, at han var saa forandret, at jeg ikke genkendte ham. Jeg skal aflægge Rapport, mere kan jeg ikke gøre.“

„Det er ogsaa nok,“ svarede en anden Stemme.

Døren aabnedes og den høje Mand med Skrammen kom ud. Han var dødbleg og vaklede næsten ned ad Trappen.

Jeg gik ind til Pesca, han syntes næsten at gyse tilbage for mig.

„Jeg har faaet en skrækkelig Efterretning, Walter. Lad os rejse hjem straks. Gid jeg aldrig var kommen hertil.“

„Vi kan ikke komme herfra før i Eftermiddag,“ svarede jeg. „Vil De ikke imidlertid gaa lidt ud med mig?“

Han erklærede hellere at ville blive hjemme. Jeg gik derfor alene. Paa min Vej til Notre Dame passerede jeg la Morgue. Der var mange Mennesker forsamlede der, øjensynlig var der lige gjort et uhyggeligt Fund. Jeg vilde være gaaet forbi, men jeg hørte nogle Bemærkninger fra to Mænd, der kom ud derfra, som fik mig til at gaa derind.

De talte om en usædvanlig svær Mand med et besynderligt Mærke paa venstre Arm. Jeg havde allerede ved Pescas forunderlige Væsen og ved Synet af den Fremmede fra Operaen faaet en Anelse om, at Hævnen maaske var i Færd med at ramme Greven. Var jeg maaske bleven Redskabet til denne Hævn ved i den Fremmedes Paahør at udpege ham for Pesca hin Aften i Operaen?

Jeg trængte mig frem mellem de øvrige. Der laa Greven, udsat for den maabende Pøbels Blikke. Saaledes blev altsaa Enden paa et langt Livs misbrugte Evner og hjerteløse Forbrydelser. Der var intet Spor af Vold paa Liget, kun paa den venstre Arm, paa det Sted, hvor Pesca havde vist mig det indbrændte Broderskabsmærke paa sin Arm, var der to dybe Snit i Form af et T, som fuldstændig udslettede Broderskabsmærket. Af hans Klæder, som hang ved Siden af, kunde jeg se, at han havde frygtet en Fare; han havde forklædt sig som Haandværker. Den Haand, der ramte ham, blev aldrig opsporet. Jeg lader enhver drage sine Slutninger des-

angaaende, jeg selv gør ligesaa. Naar jeg tilføjer, at den Fremmede med Skrammen var Medlem af Broderskabet og at T'et skulde betyde „Traditore", det vil sige Forræder, saa er dermed Sagen forklaret.

* * *

Sommeren og Efteraaret forløb efter min Hjemkomst fra Paris. Vi levede roligt, og jeg tjente nok til vore Fornødenheder.

I Februar blev vort første Barn født. Marian var Drengens Gudmoder, og Pesca samt den gode Mr. Gilmore, som nu var kommet tilbage, var Faddere.

Da vort Barn var et halvt Aar maatte jeg gøre en nødvendig Rejse til Irland. Jeg var fraværende i fjorten Dage, men rejste saa meget omkring, saa Brevene kun uregelmæssig kunde naa mig.

Ved min Hjemkomst var Laura og Marian rejst med Barnet, og der laa Brev til mig, om jeg straks vilde tage ned til Limmeridge House. Jeg naaede Limmeridge samme Aften, og traf til min Forundring Laura og Marian oppe i min lille fordums Dagligstue. Paa mit forbavsede Spørgsmaal fik jeg at vide, at Mr. Fairlie pludselig var død, og at Mr. Kyrle havde kaldt dem hertil.

Idet Marian saa min forbavsede og forvirrede Mine, tog hun min Søn paa Armen, holdt ham hen imod mig og sagde smilende:

„Kære Walter, maa jeg herved præsentere Dem Arvingen til Limmeridge House!"

A/S. ILLUSTRERET FAMILIEBLADS BOGTR.